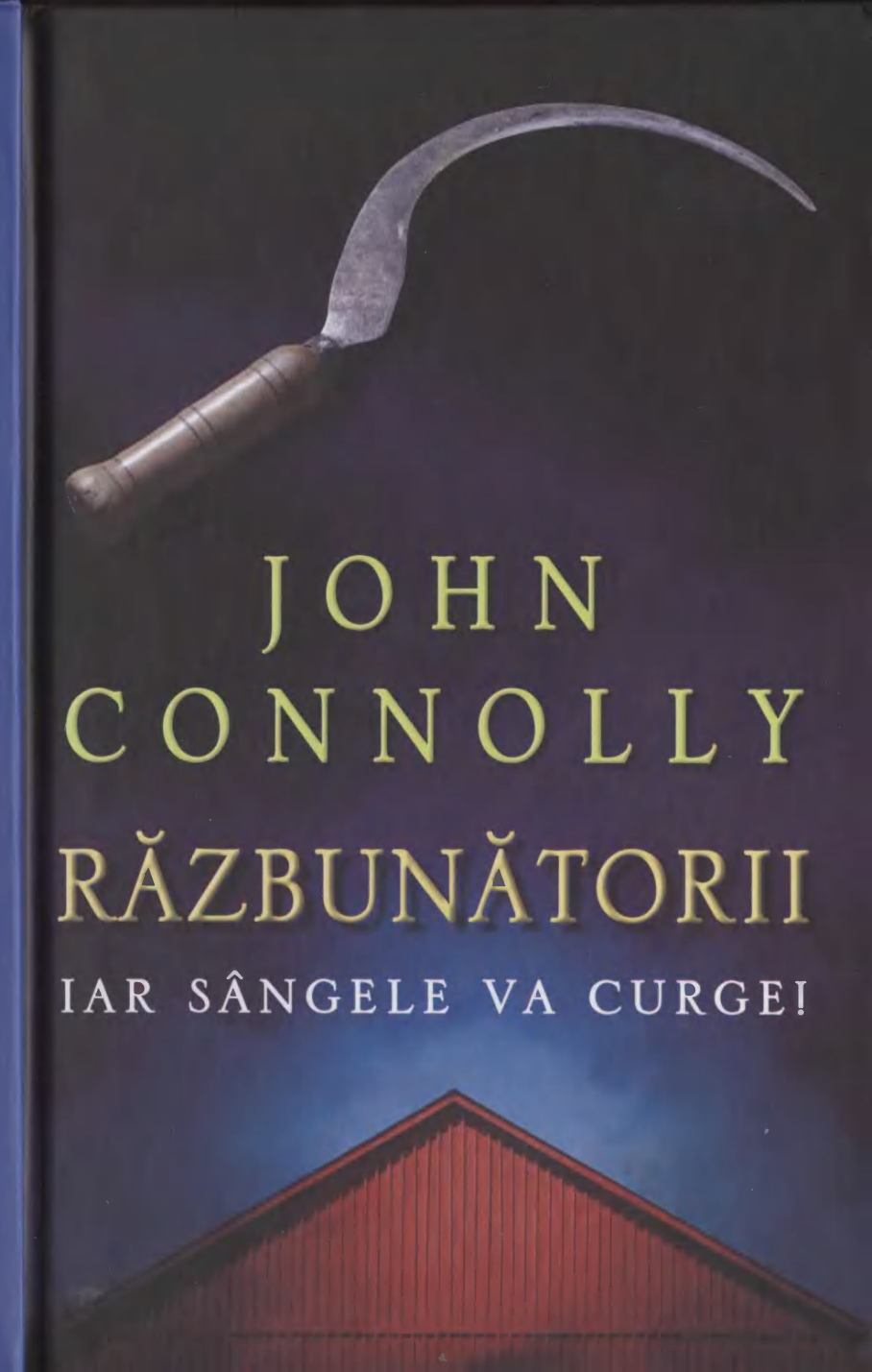
JOHN
CONNOLLY
RĂZBUNĂTORII
IAR SÂNGELE VA CURGE!

JOHN CONNOLLY

RĂZBUNĂTORII

Traducere din limba engleză
MONICA LAURA CIBOTARIU
OFELIA AL GAREEB

664814

BIBLIOTECA
S.I.
AMAN . CRAIOVA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CONNOLLY, JOHN
Răzbunătorii / John Connolly; trad.: Ofelia Al Gareeb, Monica Laura Cibotariu. – Bucureşti : Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-92677-7-6

I. Al Gareeb, Ofelia (trad.)
II. Ciubotariu, Monica-Laura (trad.)

821.111(415)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN CONNOLLY
The Reapers
© John Connolly, 2008
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-92677-7-6

Lui Kerry Hood fără de care aș fi cu adevărat pierdut,
chiar și cu o hartă

PROLOG

Toate lucrurile constituie un schimb pentru foc, şi focul
pentru toate lucrurile,
la fel ca bunurile pentru aur,
şi aurul pentru bunuri.
Heraclit (c. 535 – 475 î.Hr.)

Uneori, Louis îl visează pe Burning Man[1]. Acesta vine când noaptea e în toi, când până şi zgomotele oraşului au scăzut, descrescând de la un crescendo simfonic la o nocturnă mută. Louis nu e nici măcar sigur că e cu adevărat adormit când Burning Man îşi face simţită prezenţa, fiindcă i se pare că se trezeşte la sunetul respiraţiei lente a partenerului său de lângă el, din pat, la mirosul din nările lui, care este şi familiar, dar şi străin: este duhoarea cărnurilor carbonizate lăsate să putrezească, a grăsimii umane care sfârâie la foc viu. Dacă e în vis, atunci e un vis care te deşteaptă, unul care se întâmplă în tărâmul nimănui, la graniţa dintre conştienţă şi absenţă.

Burning Man a avut cândva un nume, dar Louis nu-l mai poate rosti. Numele lui nu este îndeajuns pentru a-i cuprinde identitatea; este prea strâmt, prea restrictiv pentru ceea ce a devenit el pentru Louis. El nu se gândeşte la acesta ca fiind

[1] Omul Arzând, în engleză în original (n.tr.)

„Errol" sau „Mr Rich"[1], sau chiar „Mr Errol", așa cum i se adresa atunci când era viu. Acum el este mai mult decât un nume, mult mai mult.

Totuși, cândva el a fost Mr Errol: tot numai mușchi și forță, cu pielea de culoarea pământului umed și fertil, răsturnat recent de plug; blând și răbdător în cea mai mare parte a timpului, dar cu ceva clocotind sub exteriorul său aparent placid, așa încât, dacă îl surprindeai când nu era atent, era posibil să zărești acel ceva în ochii lui înainte să dispară, precum puținele fiare care au învățat importanța rămânerii departe de bătaia puștilor vânătorilor, a oamenilor albi în costume albe.

Pentru că vânătorii erau mereu albi.

Exista un foc arzând în Errol Rich, o furie împotriva lumii și a căilor acesteia. Încerca să îl țină sub control, fiindcă înțelegea că, dacă ar fi fost dat la iveală nestăvilit, focul ar fi putut să mistuie totul în calea lui, chiar și pe el. Probabil că era o furie care n-ar fi fost străină pentru mulți dintre frații și surorile sale la vremea aceea: era un negru prins în ritmurile și ritualurile lumii unui alb, într-un oraș în care lui și celor asemenea lui nu li se permitea să cutreiere după asfințit. Lucrurile erau în schimbare în alte părți, dar nu în acest ținut și nu în acest oraș. Aici schimbarea avea să vină mult mai lent. Poate că, într-adevăr, nu avea să vină deloc, nu pe deplin, dar asta avea să fie treaba altora, nu a lui Errol Rich. Pe când anumiți oameni începuseră a vorbi cu voce tare despre drepturi fără teama de represalii, Errol Rich nu mai exista, nu în vreo așa încât care cei care îl cunoscuseră cândva să îl poată recunoaște. Viața lui fusese nimicită cu ani în urmă, și în clipa morții sale el fusese transformat. Errol Rich a dispărut de pe pământ și în locul lui a venit Burning Man, ca și când focul din interior ar fi găsit în cele din urmă o cale să înflorească în

[1] Domnul Bogat (în engleză în original) (n.tr.)

nuanțe strălucitoare de roșu și galben, explodând dinăuntru pentru a-i devora carnea și a-i mistui conștiința, așa încât ceea ce fusese odată o latură ascunsă a sa devenise tot ceea ce el era. Se prea poate ca ceilalți să fi ținut torța aproape de el sau să îl fi stropit cu benzina care l-a udat și l-a orbit în ultimele sale clipe, pe când fusese spânzurat de un copac, dar Errol Rich ardea deja, chiar și atunci, chiar și când îi ruga să îl scutească de agoniile ce urmau să vină. Arsese dintotdeauna și în felul acesta, cel puțin, îi învinsese pe oamenii care i-au luat viața.

Și, din clipa în care a murit, Burning Man i-a bântuit visele lui Louis.

Louis își amintește cum se întâmplase: o ceartă cu albii. Cumva, adesea așa începea. Albii făceau regulile, dar regulile se tot schimbau. Erau fluide, definite de împrejurări și de necesitate, nu de cuvintele de pe hârtie. Mai târziu, Louis avea să reflecteze că cel mai ciudat dintre toate era faptul că femeile și bărbații albi care conduceau orașul ar fi negat întotdeauna că erau rasiști. *Noi nu-i urâm pe cei de culoare*, ar fi zis ei, *doar că ne înțelegem mai bine când ei sunt cu ei.* Sau: *Sunt bine-veniți în oraș în timpul zilei, dar numai că nu credem că ar trebui să stea aici și nopțile. E pentru siguranța lor, la fel de mult cât e și pentru a noastră.* Curios! Era și atunci la fel de dificil pe cât e și acum să găsești pe cineva care să recunoască deschis că e rasist. Chiar și majoritatea rasiștilor, se părea, se rușina din cauza propriei intoleranțe.

Dar existau aceia care purtau un astfel de epitet ca pe o insignă de onoare și orașul își avea și el partea lui din această categorie de oameni. Se spunea că necazul începuse când un grup de localnici aruncase un urcior greu, plin cu urină prin parbrizul vechi și crăpat al camionului lui Errol, și Errol răspunsese cu aceeași monedă. Firea sa, acea furie pe care o ținea sub capac în el, erupsese și aruncase un par prin geamul

barului lui Little Tom[1], ca represalii. Asta fusese îndeajuns pentru ca ei să reacționeze împotriva lui, asta și teama de ceea ce reprezenta el. El era un negru care vorbea mai bine decât majoritatea albilor din oraș. Deținea propriul camion. Putea repara lucrurile cu mâinile – radiourile, televizoarele, aparatele de aer condiționat, orice lucru prin care trecea curentul – și le putea repara mai bine și mai ieftin decât oricine altcineva, așa încât chiar și cei care nu l-ar fi lăsat să bântuie pe străzile orașului noaptea erau fericiți să-l lase să intre în casele lor pentru a le repara aparatura electrocasnică în timpul zilei, chiar dacă unii dintre ei nu se simțeau la fel de confortabil în sufrageriile lor după aceea, deși ei nici măcar nu erau rasiști. Lor pur și simplu nu le plăcea să aibă străini în casele lor, mai ales străini de culoare. Dacă îi ofereau apă ca să-și stingă setea, aveau grijă să i-o prezinte în cana ieftină de tinichea pusă deoparte pentru o asemenea eventualitate, cană din care nimeni altcineva n-ar mai fi băut, cană ținută laolaltă cu produsele de curățat și cu periile, așa încât apa avea mereu un vag gust de chimicale. Se zvonea că s-ar putea ca el să fie în curând în postura de a-i angaja pe alții ca el, pe care să-i pregătească și cărora să le treacă mai departe iscusința sa. Și mai era și un bărbat arătos, un „cioroi spilcuit"[2], așa după cum îl descrisese cândva Little Tom, cu excepția faptului că, atunci când o spusese, Little Tom își legănase arma de vânătoare pe care obișnuia să o atârne deasupra barului său și era clar ce însemna să fii spilcuit în lumea lui Little Tom.

Așa că nu le-a trebuit neapărat un pretext pentru a se lua de Errol Rich, dar, cu toate acestea, el le oferise unul, și înainte de sfârșitul săptămânii l-au înmuiat în benzină, l-au spânzurat de un copac și i-au dat foc de viu.

---

[1] Micul Tom, în engleză (n.tr.)

[2] *Buck,* din expresia *nigger buck,* în limba engleză în original putând însemna și *căprior,* nu doar *spilcuit,* dandy (joc de cuvinte). (n.tr.).

Și iată cum Errol Rich a devenit Burning Man.

Errol Rich avea o soție într-un oraș aflat la o sută cincizeci de kilometri spre nord. Avusese un copil cu ea și în fiecare lună mergea cu mașina să-i vadă și să se asigure că aveau ce le trebuia. Soția lui Errol avea o slujbă într-un mare hotel. Lucrase și Errol în hotelul acela, ca om priceput la toate, dar ceva se întâmplase – din nou firea aceea a sa, se șoptea – și a trebuit să-și părăsească nevasta și copilul și să găsească de lucru în altă parte. În acele alte nopți de weekend când nu mergea să-și vadă familia, Errol putea fi găsit bând liniștit în șopronul cu acoperiș înclinat aflat afară, în mlaștini, care servea de bar și de centru de activitate socială pentru cei de culoare, tolerați de legea locală, atâta timp cât nu existau probleme și prostituție sau nimic care să fie prea evident. Mama lui Louis obișnuia să meargă acolo uneori cu prietenii, chiar dacă bunica Lucy nu era de acord. Exista muzică și adesea mama lui Louis și cea a lui Errol Rich obișnuiau să danseze împreună, dar erau o tristețe și un regret în ritmurile lor, ca și când asta era acum tot ceea ce mai aveau și tot ceea ce vor mai avea vreodată. Pe când ceilalți beau whisky ieftin sau poșircă, așa cum bunica Lucy încă îl mai numea, mama lui Louis sorbea dintr-un pahar cu sifon și Errol rămânea la veșnica sa bere. Deși doar una sau două. Nu fusese niciodată prea mare amator de băutură, obișnuia el să spună, și nici nu-i plăcea să-i simtă mirosul la alții la prima oră a dimineții, mai ales la un om care muncește, deși nu avea de gând să judece plăcerile altuia, nu, domnule!

În nopțile calde de vară, când aerul era plin de țârâitul greierilor și de țânțarii atrași de amestecul de sudoare și de dulceață, hrănindu-se de pe urma femeilor și a bărbaților din club, când muzica era suficient de tare ca să scuture praful din tavan, iar mulțimea era distrasă de zgomot, miros și mișcare, Errol Rich și mama lui Louis obișnuiau să execute dansul lor

664 814

lent, neatenți la ritmurile care îi înconjurau, plini de viață doar pentru bătăile propriilor inimi, cu trupurile atât de presate unul de celălalt încât, cu timpul, acele bătăi veneau la unison și erau una împreună, cu degetele împletite, cu palmele mișcându-se umede, una peste cealaltă.

Și câteodată asta era deajuns pentru ei, iar uneori nu era.

Domnul Errol obișnuia să-i dea mereu lui Louis un sfert de dolar când drumurile li se încrucișau. Obișnuia să comenteze despre cât de înalt crescuse Louis, cât de bine arăta, cât de mândră trebuie să fie mama lui de el.

Și Louis credea, deși nu putea să spună de ce, că și domnul Errol era mândru de el.

În noaptea în care Errol Rich a murit, Lucy, bunica lui Louis, matriarhul casei de femei în care crescuse Louis, o îndopa pe mama lui Louis cu burbon și cu o doză de morfină ca s-o ajute să doarmă. Mama lui Louis plânsese toată săptămâna, încă de când auzise ce se întâmplase între Errol și Little Tom. Mai târziu, lui Louis i s-a spus că ea se dusese la prânz, în acea zi la locuința lui Errol, cu sora ei după ea, și că a stăruit pe lângă el să plece, dar Errol nu avea de gând să fugă, nu din nou. I-a spus ei că totul se va rezolva. I-a spus că fusese să-l vadă pe Little Tom și că își ceruse scuze pentru tot ce făcuse. Plătise peste patruzeci de dolari pe care nu prea și-i permitea ca să acopere paguba și ca o compensație pentru necazul lui Little Tom și că Little Tom acceptase țâfnos banii și că îi spusese lui Errol că ceea ce făcuse era bun făcut și că îl ierta pentru momentul lui de țâfnă. Îl duruse pe Errol să dea banii, dar voia să rămână unde se afla, să trăiască și să muncească împreună cu oamenii pe care îi plăcea și îi respecta. Și îi iubea. Asta era ceea ce îi spusese mamei lui Louis și asta era ceea ce mătușa lui Louis îi spusese lui, mulți ani mai târziu.

Ea i-a descris cum Errol și mama lui Louis se țineau de mână în timp ce vorbeau și cum ea ieșise pentru o gură de aer ca să le ofere intimitate.

Când, în cele din urmă mama lui Louis a ieșit din bordeiul lui Errol, fața ei era palidă, și gura îi tremura. Știa ce urma și Errol știa și el, indiferent de ce ar fi spus Little Tom. S-a dus acasă și a plâns atât de mult încât și-a pierdut respirația și a leșinat pe masa din bucătărie și atunci a luat bunica Lucy totul asupra ei, hotărând să-i dea ceva să-i ușureze suferința și așa mama lui Louis a dormit, în timp ce bărbatul pe care ea îl iubea ardea.

În noaptea acea, șopronul cu acoperiș înclinat era închis, și negrii care lucrau în oraș plecaseră cu mult înainte de asfințit. Rămăseseră în casele și în colibele lor, cu familiile în jurul lor și nimeni nu vorbea. Mamele ședeau și își vegheau copiii în timp ce dormeau sau îi țineau de mâini pe bărbații din familie peste mesele goale, sau așezați lângă grătarele goale și sobele reci. Simțiseră primejdia venind, ca pe arșița de dinaintea furtunii, și fugiseră, supărați și rușinați de neputința lor de a interveni.

Și așa așteptau veștile legate de plecarea lui Errol Rich din această lume.

În noaptea în care Errol Rich a murit, Louis își amintește cum s-a trezit la sunetul pașilor femeii de dincolo de camera cât o cutiuță în care el dormea. Își putea aminti cum se dăduse jos din pat, scândurile calde sub picioarele lui goale, și mersese către ușa deschisă a colibei lor. O vede pe bunica lui pe verandă, privind îndelung în întuneric. O strigă, dar ea nu răspunde. Cântă muzica, vocea lui Bessie Smith. Bunicii lui îi plăcuse întotdeauna Bessie Smith.

Bunica Lucy, cu un șal drapat în jurul umerilor ei peste cămașa de noapte, coboară în curte în picioarele goale. Acum

nimic nu mai este în întuneric. În pădure e o lumină, o flacără lentă. Are forma unui om, un om contorsionându-se în agonie pe măsură ce flăcările îl devorează. El merge prin pădure, frunzele înnegrindu-se în urma lui. Louis simte mirosul de benzină și de carne friptă, vede pielea carbonizându-se, aude șuieratul și pocniturile materiilor grase ale corpului. Bunica sa își întinde o mână la spate, neluându-și deloc ochii de la Burning Man, și Louis își pune palma peste palma ei, degetele lui peste degetele ei și, pe măsură ce ea își întețește strânsoarea, teama ei pălește și el simte doar supărarea pentru ce îndură acel om. Nu este nici un fel de mânie. Aceasta va veni mai târziu. Acum, există doar o tristețe copleșitoare care cade peste el ca o mantie întunecată. Bunica sa șoptește și începe să plângă. Și Louis plânge și împreună fac flăcările să dispară, chiar în timp ce gura lui Burning Man alcătuiește cuvinte pe care Louis nu prea le poate auzi pe măsură ce focul moare și imaginea pălește, până când ceea ce a rămas e doar mirosul lui și o imagine tatuată pe retina lui Louis, ca aceea datorată unui bliț.

Și acum, în timp ce Louis zace în pat departe de locul în care a crescut, cu cel pe care îl iubește dormind adânc lângă el, simte mirosul de benzină și de carne arsă și vede iar cum buzele lui Burning Man se mișcă și se crede că înțelege fragmente din ceea ce a fost spus în acea noapte cu mulți ani în urmă.

Îmi pare rău. Spune-i ei că îmi pare rău.

O mare parte din ce urmează e pierdut pentru el, ascuns în foc. Doar două cuvinte se desprind și nici măcar acum Louis nu e sigur că le interpretează corect, dacă mișcarea găurii aceleia fără buze corespunde cu adevărat cu ceea ce crede el că a fost rostit sau cu ceea ce vrea el să creadă.

Fiule.

Fiul meu.

Exista un foc înlăuntrul lui Errol Rich şi ceva din focul acela s-a transferat asupra băiatului în clipa morţii lui Errol. Arde în el acum, dar acolo unde Errol Rich găsise o cale de a-l zăgăzui, de a-i domoli flăcările până când, la sfârşit, probabil în mod inevitabil, s-a ridicat şi l-a distrus pe el, Louis l-a îmbrăţişat. El îl alimentează, şi acesta, la rândul lui, îl stimulează, dar există un echilibru delicat pe care îl păstrează. Focul are nevoie să fie alimentat ca să nu se poată hrăni cu el, în schimb, oamenii pe care îi omoară sunt jertfele pe care i le oferă. Focul lui Errol Rich era o ardere roşie, adâncă, dar flăcările dinlăuntrul lui Louis ard alb şi rece.

Fiule.

Fiul meu.

Noaptea, Louis visează despre Burning Man.

Şi, undeva, Burning Man visează despre el.

I

El va fi acum doborât de săgeţile mele,
căci sunt furios pe el, şi duse sunt vieţile sale acum, şi cu
adevărat pământul îi va sorbi sângele.

(din Srimad Valmiki, *Ramayana* c. 500 – 1000 î.Hr.)

1

Există atât de multe omoruri, atât de multe victime, atât de multe vieți irosite și ruinate în fiecare zi, încât poate fi greu de ținut socoteala tuturor, greu de făcut legăturile care ar putea duce la soluționarea cazurilor. Unele sunt evidente: bărbatul care își ucide prietena, apoi se sinucide, fie cuprins de remușcare, fie din cauza propriei neputințe de a face față consecințelor acțiunilor sale; sau crimele de genul dinte pentru dinte ale mardeiașilor, gangsterilor, vânzătorilor de droguri, fiecare omor ducând inexorabil la altul, pe măsură ce violența sporește. O moarte invită la următoarea, întinzând o mână palidă de bun venit, zâmbind când securea cade, când cuțitul taie. Este un lanț al evenimentelor care poate fi reconstituit cu ușurință, o pistă clară de urmărit pentru lege.

Dar există și alte omoruri care sunt mai greu de conectat, legăturile dintre ele fiind ascunse vederii din cauza distanțelor lungi, trecerii anilor, de stratificarea acestei lumi sub forma unui fagure de miere, pe măsură ce timpul se împătureşte ușor peste el însuși.

Lumea-fagure de miere nu ascunde secretele: le înmagazinează. Ea este un depozit de amintiri îngropate, de acțiuni pe jumătate uitate.

În lumea-fagure totul este conectat.

*

St. Daniil se afla în Brightwater Court, nu departe de cluburile cavernoase în care se cinează de pe bulevardul Brighton Beach[1] și bulevardul Coney Island[2], unde cupluri de toate vârstele dansau pe muzică rusească, spaniolă și englezească, mâncau mâncare rusească, își împărțeau votca și vinul și urmăreau spectacolele de pe scenă, care nu ar fi fost deplasate în unele dintre hotelurile modeste din Reno sau pe un vas de croazieră, dar totuși St. Daniil era destul de îndepărtat de ele pentru a se diferenția în cele mai felurite moduri. Clădirile care dominau oceanul și faleza de scânduri cu al lor trio principal de restaurante *Volna, Tatiana* și *Winter Garden*[3], erau acum ecranate pentru a-i proteja pe patronii lor de briza rece a mării și de nisipul înțepător. În apropiere se găsea terenul de joacă din Brighton unde, în timpul zilei, bărbații în vârstă ședeau la mesele de piatră jucând cărți, pe când copiii țopăiau prin preajmă, cei tineri și cei nu chiar atât de tineri uniți laolaltă în același spațiu. Noi apartamente răsăriseră spre est și spre vest, o parte a transformării pe care Brighton o suferise în ultimii ani.

Dar St. Daniil aparținea unei mai vechi împărțiri, un Brighton Beach diferit, unul ocupat cu genul de afaceri în care se câștigau bani de la cei săraci sau pe cale să sărăcească: serviciile de încasare de cecuri care percepeau douăzeci și cinci la sută din fiecare cec încasat, apoi ofereau împrumuturi la o rată lunară asemănătoare pentru a acoperi neajunsurile; magazine care ofereau rabat, care vindeau ceramică ieftină cu glazura crăpată și decorațiuni de Crăciun tot timpul anului, foste băcănii la mamaia și tataia care erau acum conduse de acel gen de oameni care arătau de parcă ar fi putut avea rămășițe

[1] Plaja din Brighton (n.tr.)
[2] Insula Coney (n.tr.)
[3] Grădina de iarnă (n.tr.)

din mamaia şi din tataia putrezind în pivniţă; curăţătorii automate frecventate de bărbaţi care miroseau a străzi şi care obişnuiau să se dezbrace până la şorturile împuţite şi să şadă goi prin preajmă aşteptând ca hainele lor să se spele înainte de a le da o singură rotire întâmplătoare în uscător (căci fiecare bănuţ conta) şi apoi să se îmbrace în hainele încă umede, împăturindu-le pe celelalte în saci de plastic pentru gunoi şi aventurându-se din nou pe străzi cu veşmintele încă aburinde; magazine de amanet care realizau un negoţ stabil din articolele răscumpărate sau nerăscumpărate, fiindcă întotdeauna se găsea cineva dispus să profite de ghinionul altuia; şi firme fără nici un nume deasupra vitrinei şi doar cu o tejghea deteriorată înăuntru, afacerea obscură condusă în interior neprezentând nici un interes pentru cei cărora trebuia să li se spună despre natura ei. Multe dintre aceste locuri dispăruseră acum, alungate pe străzile laterale, către vecinătăţi mai puţin dezirabile, împinse din ce în ce mai departe de bulevard şi de mare, deşi cei care aveau nevoie de serviciile lor vor şti mereu unde să le găsească.

Totuşi, St. Daniil a rămas. A dăinuit. St. Daniil era un club, deşi era cât se poate de privat şi avea foarte puţin în comun cu perechile sale strălucitoare de pe bulevard. Cu accesul printr-o uşă cu bare de metal, ocupa subsolul unei clădiri din piatră cafenie înconjurată de alte clădiri cafenii din aceeaşi epocă totuşi, iar, în vreme ce vecinele sale fuseseră curăţate, edificiul ocupat de St. Daniil nu fusese. Cândva alcătuise intrarea principală într-un complex mai amplu, dar schimbările structurilor interne ale clădirilor izolaseră St. Daniil între două blocuri cu apartamente mai atrăgătoare. Casa clubului era acum înghesuită între ele ca o rudă săracă, şezând pe vine într-o poză de familie şi nesimţindu-se ruşinată de înjosirea sa.

Deasupra lui St. Daniil era un labirint de apartamente mici, câteva destul de mari pentru a fi ocupate de familii

întregi, altele suficient de mici ca să găzduiască un singur locatar, și unul, deasupra, pentru cei care spațiul conta mai puțin decât intimitatea și anonimatul. Acum, nimeni nu locuia în apartamentele acelea, nu de bunăvoie. Unele erau utilizate pentru depozitare: băutură, țigarete, electrocasnice, mărfuri de contrabandă asortate. Celelalte funcționau ca locuințe temporare pentru tineri – uneori foarte tineri –, prostituate și, când se impunea, pentru clienții lor. Una sau două dintre camere erau de departe mai bine mobilate și întreținute decât celelalte și includeau camere video și echipamente de înregistrare pentru realizarea de filme porno.

Deși era cunoscut ca St. Daniil, clubul nu avea un nume oficial. Se putea citi de pe o plăcuță de lângă ușă: Club social privat, în engleză și cu caractere chirilice, dar nu era genul de loc unde ar fi mers cineva pentru a fi sociabil. Exista un bar, dar prea puțini lâncezeau acolo, și cei care o făceau se lipeau mai ales de câte o cafea și își omorau timpul așteptând o misiune de derulat, dobânzi de colectat, oase de rupt. Un televizor de deasupra barului difuza DVD-uri piratate, vechi jocuri de hochei, uneori filme porno sau, noaptea târziu, când toate afacerile fuseseră puse la punct, filme despre trupe ruseşti în Cecenia angajate în răzbunări împotriva dușmanilor lor, adevărați sau închipuiți. Separeuri ponosite din vinil erau aliniate de-a lungul pereților, cu mese zgâriate, relicve ale unor vremuri când locul chiar era un club social, un loc unde bărbații puteau vorbi despre fosta țară și își împărțeau ziarele care sosiseră în cutia poștală sau în valizele vizitatorilor și imigranților. Decorul era alcătuit mai ales din copii înrămate ale afișelor sovietice din anii '40, cumpărate pe cinci dolari de la RBC Video de pe Brighton Beach Avenue.

O vreme, poliția supraveghease clubul, dar nu reușise să pătrundă pentru a planta vreun microfon, și permisiunea de înregistrare a convorbirilor telefonice expirase fără să se fi

aflat ceva util. Orice afacere însemnată, bănuiau, era condusă prin intermediul telefoanelor mobile azvârlite la gunoi, telefoane înlocuite cu religiozitate la sfârșitul fiecărei săptămâni. Două raiduri întreprinse de brigada de moravuri în clădirea de deasupra clubului se soldaseră numai cu vreo doi bișnițari mărunți și cu o mână de prostituate epuizate, dintre care puține aveau habar de engleză, iar și mai puține aveau acte. Nici un pește nu fusese vreodată arestat, iar femeile – polițiștii o știau – erau înlocuite cu ușurință.

În acele nopți, ușa de la St. Daniil rămăsese închisă ferm și, când în cele din urmă polițiștii obținuseră permisiunea de a intra, găsiseră numai un barman plictisit și o pereche de ruși fără dinți care jucau pocher pe bețe de chibrit.

Era o seară de la jumătatea lui octombrie. Lumina de afară pălise de mult și numai un singur separeu din club era ocupat. Omul care ședea acolo era un ucrainean cunoscut drept Preotul. Studiase la un seminar ortodox timp de trei ani înainte să-și fi descoperit adevărata vocație, care consta în principal în a furniza genul de servicii care implica iertarea păcatelor. Numele neoficial al clubului era un testament al scurtului flirt al preotului cu viața religioasă. Mănăstirea Sf. Daniil era cel mai vechi așezământ, un adăpost al credinței ortodoxe chiar în timpul celor mai rele excese ale erei comuniste, când mulți preoți deveniseră martiri, și rămășițele sfântului Daniil fuseseră aduse prin contrabandă în America pentru a fi ferite de rău.

Spre deosebire de mulți dintre cei care lucrau pentru el, Preotul vorbea engleza cu un accent abia perceptibil. Făcuse parte din primul val de imigranți din Uniunea Sovietică, muncise pe brânci ca să învețe căile noii sale lumi și încă își putea aminti de o vreme când Brighton Beach nu fusese nimic altceva decât bătrâni care locuiau în apartamente cu chirie

fixată de stat, înconjurate de case goale care se ruinau, un țipăt îndepărtat al zilelor când zona era un far călăuzitor pentru imigranți și deopotrivă pentru newyorkezi, nerăbdători să părăsească vecinătățile din Brownsville, East New York și Manhattan Lower East Side[1] pentru un spațiu în care să locuiască și să simtă briza marină în plămânii lor. Se mândrea cu rafinamentul său. Citea ziarul *Times,* nu *Post.* Mergea la teatru. Când se afla pe domeniul său, nu era nici un film porno la televizor și nici vreo copie amărâtă de DVD. În schimb, televizorul era deschis pe BBC World sau uneori pe CNN. Nu-i plăcea canalul Fox News. Avea prea multe știri locale, iar el era omul care privea la lumea măreață de afară. Bea ceai în timpul zilei și seara numai compot, un punch de fructe care avea gust de prune. Era un om ambițios, un prinț care dorea să devină rege. Își manifesta respectul față de bătrâni, cei care fuseseră închiși pe vremea lui Stalin, acei ai căror tați creaseră întreprinderea criminală care ajunsese la apogeu acum, pe un pământ îndepărtat de al lor. Dar, chiar în timp ce li se pleca, Preotul căuta căi prin care ei ar fi putut fi subminați. Calcula puterea potențialilor rivali din generația sa și își pregătea oamenii pentru inevitabila vărsare de sânge, sancționată sau nesancționată, care urma să vină. De curând, avuseseră loc niște întorsături de situație. Greșelile ar fi putut fi evitate, dar el nu putea fi învinovățit întru totul pentru ele. Din păcate, mai erau și alții care nu vedeau lucrurile în felul acesta. Poate, se gândea el, vărsarea de sânge va avea loc mai curând decât se aștepta.

Ziua de azi fusese o zi proastă, alta dintr-o succesiune de zile proaste. Fusesese o problemă cu toaletele în dimineața aceea, și locul încă putea, deși problema fusese aparent rezolvată de vreme ce oamenii de la canalizare, de la o firmă agreată de organizație, preluaseră cazul. Într-o altă zi, Preotul

[1] Nume de cartiere newyorkeze (n.tr.)

ar fi putut să părăsească bunăoară clubul și să meargă în altă parte, dar erau afaceri de pus la punct și socoteli de încheiat, așa că el era pregătit să suporte mirosul neplăcut, de durată, cât timp ar fi fost necesar.

Frunzărea grăbit niște fotografii de pe masă: polițiști sub acoperire, unii dintre ei probabil vorbitori de limbă rusă. Erau hotărâți, în lipsă de altceva. Voia să-i identifice, să vadă dacă era vreo cale să-i preseze prin familiile lor. Poliția se apropia din ce în ce mai mult. După ani de mișcări fără rezultat împotriva lui, găsiseră, în sfârșit, o breșă. Doi dintre oamenii lui muriseră în Maine, iarna trecută, împreună cu doi intermediari. Moartea lor dăduse în vileag o mică, dar rentabilă parte a activității Preotului în Boston: pornografie și prostituție cu minori. Fusese obligat să înceteze furnizarea ambelor servicii, iar rezultatul afectase pe rând introducerea ilegală de femei și de copii în țară, ceea ce însemnase că inevitabila micșorare a staulului său de prostituate, ca și ale celorlalți, nu putuse fi împiedicată. Hemoragia banilor îi displăcea. Și camarazii lui sufereau, iar el știa că ei dădeau vina pe el. Acum clubul lui puțea a excremente și era doar o chestiune de timp până când se va face legătura dintre morți și el.

Dar la urechile lui ajunseseră vorbe cum că s-ar fi putut să existe o soluție pentru măcar una dintre problemele sale. Toate acestea începuseră pentru că un detectiv particular din Maine nu putuse să-și vadă de treburile lui. Uciderea acestuia nu l-ar fi scăpat de poliție – ba ar fi putut să crească presiunea exercitată asupra sa pentru o vreme –, dar ar fi putut servi ca avertisment pentru cei care îl persecutau și pentru cei care ar fi fost tentați să depună mărturie împotriva lui și, de asemenea, ar fi constituit și o satisfacție personală pentru Preot.

Din ușă se auzi un strigăt în rusă: „Șefule, ei sunt aici!"

*

Cu o săptămână înainte, un bărbat venise la birourile firmei lui Big Earl, Cleaning & Drain Services, Inc., de pe bulevardul Nostrand. Nu intrase prin holul plăcut mirositor și acoperit de covoare viu colorate. În schimb, mersese de-a lungul clădirii spre curtea de întreținere și de tratare a deșeurilor.

Această zonă nu mirosea deloc plăcut.

Intră în garaj și urcă un șir de trepte spre o gheretă de sticlă. Înăuntru se găsea un birou, un șir de dulăpioare desperecheate și două panouri de plută acoperite de facturi, scrisori și câteva calendare expirate care expuneau femei goale. Dincolo de birou ședea un bărbat înalt, slab, îmbrăcat cu o cămașă albă echilibrată de o cravată din poliester verde cu galben. Părul lui era castaniu ca de grec și se juca cu stiloul, semnul cert al unui fumător lipsit, oricât de vremelnic, de drogul lui. Privi spre ușa deschisă și vizitatorul care intra. Nou-venitul era mai curând scund, îmbrăcat într-o haină de marinar încheiată până la gât, cu o pereche de blugi roși și spălăciți și o pereche de tenișI de culoare roșu-aprins. Avea o barbă nerasă de trei zile, dar pe care o purta într-o manieră care sugera că avea *mereu* o barbă nerasă de trei zile. Părea aproape cultivat, într-un mod neglijent. „Neîngrijit" era cuvântul care îți trecea prin minte.

– Încerci să te lași? îl întrebă musafirul.

– Îi?

– Încerci să te lași de fumat?

Bărbatul privi stiloul din mâna sa dreaptă aproape surprins că nu era o țigaretă acolo.

– Da, așa e. Nevasta se ține de capul meu de ani de zile s-o fac. La fel și doctorul. M-am gândit să încerc.

– Ar trebui să folosești plasturii ăia cu nicotină.

– Nu reușesc să-i aprind. Cu ce pot să te ajut?

– Earl e pe-aici?

– Earl a murit.

Vizitatorul păru șocat.

– Nu se poate. Când a murit?

– Acum două luni. Cancer la plămâni. Ținu stânjenit. Cam de asta m-am hotărât să mă las. Numele meu e Jerry Marley, fratele lui Earl. Am venit să ajut când Earl s-a îmbolnăvit, și încă sunt aici. Earl era prietenul tău?

– O cunoștință.

– Ei bine, cred că acum s-a dus într-un loc mai bun.

Musafirul privi împrejurul micuțului birou. Dincolo de geam doi bărbați cu măști pe față și în salopete curățau țevi și unelte. Strâmbă din nas când simți mirosul.

– Greu de crezut, spuse vizitatorul.

– Nu, e dur. Deci, cu ce pot să te ajut?

– Desfundați canale?

– Exact.

– Deci, dacă știți cum să le desfundați, știți și cum să le înfundați.

Jerry Marley păru pe moment încurcat, apoi mânia luă locul confuziei. Se ridică:

– Cară-te dracului de aici înainte să chem poliția! Asta e o afacere, fir-ar să fie! N-am timp pentru oamenii care încearcă să le cauzeze probleme altor oameni.

– Am auzit că fratele tău nu era atât de strict în legătură cu oamenii cu care lucra.

– Hei, ține-ți gura în legătură cu fratele meu!

– N-am vrut s-o spun în sens negativ. Era unul dintre lucrurile care îmi plăceau la el. Îl făcea folositor.

– Nu-mi pasă! Cară-te de aici, tu...

– Poate că ar trebui să mă prezint, zise musafirul. Numele meu e Angel.

– N-am nici un motiv să-mi pese cum...

Marley se opri din vorbit când își dădu seama că avea, de fapt, unul. Se așeză la loc.

– Cred că Earl ți-a menționat ceva.

Marley dădu din cap aprobator. Părea ceva mai palid ca înainte.

– De tine și de încă un tip.

– Oh, el e pe-aici pe undeva! El e – Angel căută cuvântul potrivit – mai curat decât mine. Nici o jignire intenționată, dar hainele lui costă mai mult decât ale mele. Mirosul, știi, intră în material.

– Știu, spuse Marley. Începu să trăncănească, dar nu se putea abține: Nu mai bag de seamă atât de mult. Soția mea, ea mă obligă să-mi scot hainele în garaj înainte să intru în casă. Trebuie să fac duș imediat. Chiar și atunci, ea zice că încă mai simte mirosul pe mine.

– Femeile, zise Angel. Sunt așa de sensibile!

Se lăsă un moment de tăcere. Era o atmosferă aproape prietenoasă, exceptând faptul că dorința lui Jerry Marley pentru o țigară crescuse brusc dincolo de capacitatea oricărui muritor de a rezista.

– Deci, spuse Angel. În legătură cu canalele alea...

Marley ridică o mână pentru a-l opri.

– Te superi dacă fumez? întrebă el.

– Credeam că ești pe cale de a te lăsa, zise Angel.

– Așa am crezut și eu.

Angel ridică din umeri.

– Cred că e o slujbă stresantă.

– Uneori, spuse Marley.

– Ei bine, nu vreau să mai adaug și eu la ea.

– Doamne ferește!

– Dar am nevoie de o favoare, și-ți voi întoarce favoarea.

– Bine. Și asta cum ar fi?

– Păi, dacă tu îmi faci o favoare, eu nu mă mai întorc niciodată.

Jerry Marley cumpăni mai puțin de o jumătate de secundă.

– Pare cinstit, zise el.

Pentru o clipă, Angel păru puțin trist. Era rănit de faptul că toți săreau să accepte târgul acesta când li se oferea.

Marley păru să îi ghicească gândurile.

– Nimic personal, adăugă el așa ca un fel de scuză.

– Nu, spuse Angel, iar Marley avu senzația că musafirul se gândea la cu totul altceva. Niciodată nu e.

Cei doi bărbați care intrară în bârlogul Preotului o săptămână mai târziu nu erau ceea ce așteptase el, dar Preotul învățase că nimic nu era chiar așa cum s-ar fi putut el aștepta să fie. Primul era un bărbat de culoare, îmbrăcat într-un costum gri, care arăta de parcă ar fi fost purtat pentru prima dată. Pantofii lui negri din piele autentică străluceau și o cravată neagră din mătase era perfect înnodată sub gulerul cămășii sale albe impecabile. Era ras perfect și răspândea un miros slab de cuișoare și de tămâie, care era în mod special atrăgător pentru Preot, date fiind circumstanțele actuale pângărite de excremente.

În spatele lui se afla un bărbat mai scund, posibil de origine latinoamericană, arborând un zâmbet amabil care distrăgea atenția pentru scurtă vreme de la faptul că hainele sale văzuseră și zile mai bune: jeanși, dar nu de firmă, tenișI de anul trecut și o jachetă matlasată, care era în mod evident de bună calitate, dar mai potrivită cuiva cu două decenii mai tânăr și cu două mărimi mai mare.

– Sunt curați, spuse Vassily, odată ce ambii bărbați se supuseseră percheziției cu o aparentă politețe.

Vassily era înșelător de compact și trăsăturile lui erau blânde și delicate. Se mișca rapid și cu grație și era unul dintre cei mai de încredere acoliți ai Preotului, un alt ucrainean cu creier și ambiție, deși nu atât de multă ambiție cât să constituie o amenințare la adresa angajatorului său.

Preotul făcu semn spre cele două scaune din fața sa, de pe partea cealaltă a mesei. Cei doi bărbați se așezară.

– Vreți ceva de băut? îi întrebă el.

– Pentru mine nimic, zise bărbatul de culoare.

– Eu aș vrea un suc, spuse celălalt. Coca-cola. Ai grijă ca paharul să nu fie murdar.

Zâmbetul nu-i dispărea niciodată de pe chip. Privi peste umăr la barman și îi făcu cu ochiul. Barmanul de-abia îi aruncă o privire mânioasă.

– Acum, ce pot să fac pentru voi? întrebă Preotul.

– E mai mult o chestiune legată de ce putem face noi pentru tine, spuse bărbatul scund.

Preotul ridică din umeri:

– Curățenie, poate? Vânzări din ușă în ușă?

Se stârni un râs apreciativ din partea soldaților lui. Erau în total trei, plus barmanul. Doi stăteau pe scaune la bar, cu omniprezentele cești de cafea în fața lor. Vassily era în dreapta celor doi bărbați. Preotul se gândi că pare agitat. Era pesimist sau poate realist; Preotul nu era niciodată pe deplin sigur care anume. Presupunea că totul e doar o chestiune de perspectivă.

Zâmbetul bărbatului scund dispăru ușor.

– Suntem aici pentru hârtie.

– Hârtie? Căutați un itinerar?

Izbucniră și mai multe râsete.

– Hârtia despre detectiv, despre Parker. Am auzit că vrei să-l elimini. Am prefera să nu faci asta.

Râsetele se opriră. Preotul fusese informat că cei doi bărbați voiau să discute despre detectiv cu el, așa că mișcarea de deschidere nu era neașteptată. De obicei, Preotul ar fi lăsat asemenea discuții în seama lui Vassily, dar aceasta nu era o situație obișnuită, iar ei, știa el, nu erau bărbați obișnuiți. I se spusese că meritau un anume grad de respect, dar aici era teritoriul Preotului și îi făcea plăcere să îi irite. El îi respecta pe

cei care îl respectau pe el și simpla prezență a bărbaților în clubul lui îl irita. Ei nu pledau pentru viața detectivului, ei încercau să-i spună cum să-și conducă afacerea.

Barmanul puse o Cola în fața bărbatului scund. Acesta sorbi din pahar și se încruntă.

– E caldă, spuse el.

– Dă-i niște gheață, zise Preotul.

Barmanul încuviință din cap. Unul dintre bărbații așezați la bar se aplecă și umplu un pahar gol cu gheață direct din găleată. I-l înmână barmanului. Barmanul își introduse două degete în paharul cu gheață, luă două cuburi și le puse în paharul de Cola. Lichidul stropi jeanșii bărbatului scund.

– Hei, zise el. E un gest nepoliticos, omule! Și serios de afurisit de neigienic, chiar și într-un loc care miroase atât de rău ca acesta.

– Știm cine sunteți, spuse Preotul.

– Pardon?

– Am zis: Știm cine sunteți.

– Ce vrea să însemne asta?

Preotul arătă spre omul scund, neglijent.

– Tu ești Angel. Degetul se mișcă ușor către stânga: Și tu te numești Louis. Reputația te precede, așa cred că zic oamenii în astfel de împrejurări.

– Ar trebui să ne simțim flatați?

– Cred că da.

Angel păru încântat. Acum vorbi Louis pentru prima dată.

– Trebuie să arzi hârtia, zise el.

– De ce ar trebui? întrebă Preotul.

– Detectivul e în afara zonei permise.

– Din a cui autoritate?

– A mea. A noastră. A altor oameni.

– Care alți oameni?

– Dacă ți-aș spune că nu știu și că n-ai vrea să știi, m-ai crede?

– Posibil, spuse Preotul. Dar mi-a pricinuit o mulțime de necazuri. Un mesaj trebuie să fie trimis.

– Și noi am fost pe acolo. Ai de gând să dai sfoară-n țară și despre noi?

Preotul le făcu semn cu degetul.

– Ei, voi *sunteți* în afara zonei permise. Noi suntem cu toții profesioniști. Știm cum merg lucrurile acestea.

– Oare? Nu cred că desfășurăm același tip de afaceri.

– Te flatezi.

– Flatez pe cineva.

Dacă Preotul era jignit, n-a arătat-o. Era, totuși, surprins de disponibilitatea celor doi de a i se opune, mai ales că erau neînarmați. Considera asta nu doar arogant, ci și nepoliticos.

– Nu e nimic de discutat. Nu există nici un anunț despre detectiv.

– Ce înseamnă asta?

– Îmi tund singur pajiștea, îmi lustruiesc singur pantofii. Nu trimit după străini să facă ceva de care mă pot îngriji și singur.

– Asta înseamnă că nu ne-am înțeles.

– Doar dacă așa vreți. Preotul se aplecă în față. Asta vreți?

– Noi dorim doar o viață liniștită.

Preotul râse:

– Cred că v-ar plictisi. Știu că pe mine m-ar plictisi. Degetele sale mutau fotografiile de pe masă rearanjându-le.

– Prieteni de-ai tăi? spuse Louis.

– Polițiști.

– Ia-te de detectiv și-ți vei crea și mai multe probleme. Cu ei și, de asemenea, cu noi. Ei pot fi perseverenți. Nu ai nevoie să le mai dai și alte motive să-ți sufle în ceafă.

– Deci vrei ca eu să-l las pe detectiv în plata Domnului? zise Preotul. Îți faci griji în ceea ce mă privește, te preocupă afacerea mea, te preocupă poliția.

– Așa e, spuse Louis. Suntem cetățeni preocupați.

– Și ce am eu din toată afacerea?

– Plecăm.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

Umerii Preotului se lăsară, aproape teatral.

– Bine, atunci. Sigur. Pentru voi. Îl las în plata Domnului.

Louis nu se clinti. Lângă el, Angel se încordă.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Nu vreau necazuri din partea oamenilor de, ăăă, calibrul vostru. Poate că undeva, pe drum, ați putea să-mi faceți un serviciu în schimb.

– Nu prea cred, dar e un gând frumos.

– Deci, acum vrei ceva de băut?

– Nu, zise Louis, nu vreau de băut.

– Ei bine, dacă așa stau lucrurile, discuția noastră s-a încheiat.

Preotul se rezemă iar de scaun și își încrucișă mâinile peste pântecele lui mic. În timp ce făcea asta, își ridică ușor degetul mic de la mâna stângă. În spatele lui Angel și Louis, mâna lui Vassily se întindea spre spatele său pentru a scoate pistolul îndesat la curea. Cei doi bărbați de la bar se ridicară, de asemenea căutându-și armele.

– Ți-am zis că n-o să fie de acord, îi spuse Angel lui Louis. Chiar dacă a spus așa, nu va fi de acord.

Louis îl săgetă cu o privire disprețuitoare. Ridică paharul cu Cola al lui Angel, părând că e pe punctul de a lua o gură din el, apoi cumpăni din nou.

– Știi ce ești? Unul care se răzgândește.

Începu să se miște încă înainte să-și termine vorba. Mișcările sale erau atât de fluide încât dacă Vassily ar fi trăit

destul le-ar fi admirat. Mâna lui Louis se furișă pe sub masă, extrăgând pistolul care fusese ascuns dedesubt mai devreme de către bărbatul care însoțise echipa de curățenie. Cu aceeași mișcare, mâna cealaltă îngropă paharul în fața lui Vassily. Vassily apucase să-și mai scoată pistolul, dar, chiar și așa, deja era prea târziu pentru el. Primele gloanțe îl nimeriră în piept, iar Louis îl prinse înainte să cadă, făcându-și scut din trupul acestuia, în timp ce trăgea spre cei de la bar. Unul dintre aceștia reuși să tragă un foc, dar se grăbi, și glonțul se înfipse în lemnăria de deasupra capului lui Louis. Doar câteva secunde mai târziu, numai patru bărbați mai rămăseseră în viață în încăpere: Preotul, barmanul și cei doi bărbați care îi vor ucide curând pe amândoi.

Preotul nu se mișcă. Cel de-al doilea pistol care fusese ascuns sub masă era acum în mâna lui Angel și era ațintit asupra Preotului. Angel rămăsese neclintit, în timp ce în spatele său continua omorul. Avea încredere în partenerul său. Avea încredere așa cum îl iubea, ceea ce era complet.

– Toate astea pentru un detectiv particular, zise Preotul.

– E un prieten, spuse Angel. Și nu e vorba doar despre el.

– Atunci ce? Preotul vorbea calm. Orice ar fi, am putea ajunge la o înțelegere. Ți-ai subliniat punctul de vedere. Prietenul tău e în siguranță.

– Te aștepți ca noi să credem asta? Sincer, nu pari genul care iartă.

– Știi ce gen sunt? Genul care vrea să trăiască.

Angel se gândi la asta.

– E bine să ai o ambiție, zise el. Deși asta pare cam subțirică.

– Cuprinde un lucru mare.

– Așa cred.

– Și în legătură cu ce s-a întâmplat aici, ei bine, dacă îmi arătați milă, milă vă va fi arătată și vouă.

– Nu prea cred, spuse Angel. Am văzut ce li s-a întâmplat copiilor pe care i-ai crescut contra plată. *Știu* ce li s-a făcut. Nu cred că meriți milă.

– Era o afacere, zise Preotul. Nu era nimic personal.

– E nostim, spuse Angel, aud asta de multe ori. Ridică arma țintind ușor în sus spre stomacul Preotului, trecând spre inimă, spre gâtlej, înainte de a se opri pe fața sa. Ei bine, asta nu e o afacere. Asta *e* ceva personal.

Îl împușcă pe Preot o dată în cap, apoi se ridică în picioare. Louis ațintea încărcătorul pistolului său spre barmanul care era lungit pe podea, cu mâinile întinse în lateral.

– Ridică-te, spuse Louis.

Barmanul începu să se ridice și Louis îl împușcă privind impasibil cum se prăbușea și rămânea nemișcat pe covorul murdar. Angel privi fix la partenerul său.

– De ce? întrebă el.

– Fără martori, nu azi.

Louis se mișcă rapid spre ușă. Angel îl urmă. Deschise ușa, aruncă o scurtă privire afară, apoi făcu o mișcare de încuviințare cu capul către Louis. Împreună, alergară spre Oldsmobile-ul parcat pe partea cealaltă a străzii.

– Și? întrebă Angel în timp ce urca pe locul din dreapta, iar Louis la volan.

– Crezi că el știa ce se întâmpla acolo, cum făcea banii șeful lui?

– Bănuiesc.

– În cazul acesta ar fi trebuit să-și găsească o slujbă în altă parte.

Mașina se îndepărtă de curbă. Ușile de deasupra clubului se deschiseră și doi bărbați apărură cu arme în mâini. Erau pe punctul de a trage când Oldsmobile-ul coti brusc la stânga și dispăru din raza vizuală.

– Se va întoarce împotriva noastră?

– El şi-a făcut-o cu mâna lui. A atras atenţia asupra sa. Zilele îi erau numărate. Noi doar am accelerat inevitabilul.

– Eşti sigur?

– Mergem pe calea asta. Le-am întors unor oameni un serviciu, şi nu doar lui Parker. S-a rezolvat o problemă şi ai lui şi-au păstrat mâinile curate.

– Iar ei se vor întoarce la a face trafic de copii.

– Problema aceasta rămâne pentru altă dată.

– Spune-mi că ne vom ocupa de ea, că nu ne vom întoarce spatele.

– Îţi promit, zise Louis. Vom face tot ce vom putea în sensul ăsta.

Se descotorosiră de maşină patru clădiri mai încolo în favoarea propriului Lexus. Maşina dispunea de un radio Sirius cu recepţie prin satelit şi, pe baza unei înţelegeri, fiecare avea voie să aleagă postul o dată la două seri, fără să se poată plânge celălalt în legătură cu alegerea. În acea seară era rândul lui Angel să aleagă, aşa că tot drumul înapoi spre Manhattan au ascultat First Wave.

Şi astfel călătoria către casă s-a desfăşurat într-un mod aproape sociabil.

Mai departe spre sud, cea de-a doua verigă din lanţul omorurilor era pe cale să fie forjată.

În bar era doar o mână de oameni când a intrat prădătorul şi acesta şi-a localizat prada aproape instantaneu: un omuleţ trist, supraponderal, cu umerii căzuţi, chel şi asudat, purtând o pereche de pantaloni cafenii, care nu văzuseră nici fierul de călcat şi nici vreo spălătorie de cel puţin o săptămână şi cu o pereche de bocanci maro, care îl costaseră probabil o grămadă de bani cu ani în urmă, dar pe care acum nu îşi putea permite să-i schimbe. Bea tacticos whisky, cea mai vagă urmă de chihlimbariu colorând gheaţa topită de pe fundul paharului. În

cele din urmă, resemnat, l-a sorbit pe tot. Barmanul l-a întrebat dacă mai vrea unul. Bărbatul cel gras și-a verificat portofelul, apoi a dat aprobator din cap. O doză generoasă i-a fost turnată, dar în cazul acesta barmanul își putea permite să fie generos. Provenea din sticla cea mai ieftină de pe raft.

Prădătorul măsura cu privirea toate detaliile bărbatului gras: degetele butucănoase; verigheta încastrată în carnea unuia dintre degete; pernele gemene de grăsime laterale; burta care i se revărsa peste cureaua ieftină; urmele de transpirație de la îmbinarea mânecilor cu cămașa; strălucirea transpirației de pe față, frunte, scăfârlie.

Fiindcă transpiri mereu, nu-i așa? Chiar și iarna, tu transpiri, efortul de a căra în jur grămada moale, gelatinoasă e întotdeauna prea mare pentru ca inima ta să-l îndure. Transpiri când porți un tricou și un șort vara, iar când vine iarna transpiri sub straturile de haine. Mă întreb cum o fi nevastă-ta? E și ea grasă și respingătoare ca și tine? Sau și-o fi păstrat silueta în speranța că ar putea atrage pe cineva mai bun, când tu ești plecat, chiar dacă respectivul de-abia s-ar folosi de ea o noapte? (Căci cu siguranță și ea se va folosi de el.) Te gândești la toate posibilitățile astea în timp ce te repezi din oraș în oraș, când de-abia îți câștigi pâinea, mereu râzând mai tare decât ar trebui, plătind băuturi pe care nu ți le permiți, pentru a căpăta vreo favoare, plătind nota la restaurantele pe care le aleg alții în speranța că va urma vreo comandă? Ți-ai petrecut viața alergând, omulețule, mereu rugându-te să apară marea șansă, dar asta nu se întâmplă niciodată. Ei bine, problemele tale sunt pe cale să ia sfârșit. Eu sunt salvarea ta.

Prădătorul comandă o bere, dar de-abia se atinse de ea. Nu-i plăcea ca facultățile să-i fie amorțite când lucra, nici măcar parțial. Își surprinse fugitiv imaginea în oglinda atârnată pe perete; înalt, cu părul grizonant, trupul zvelt sub haină de piele și pantalonii închiși la culoare. Tenul său era pământiu. Îi plăcea să se țină după soare, dar solicitările vocației alese însemnau că un astfel de lux nu era mereu posibil.

La urma urmelor, uneori oamenii trebuiau uciși în locuri în care nu strălucește soarele, iar facturile sale trebuiau plătite.

Totuși, în aceste câteva luni din urmă, oferta fusese cam subțire. Realmente era un pic îngrijorat. Nu fusese mereu așa. Cândva, se bucurase de o reputație considerabilă. Fusese un Secerător, iar numele avea o anumită greutate. Acum încă mai avea reputație, dar nu era una prea bună. Era cunoscut ca un bărbat cu anumite dorințe pe care pur și simplu învățase să și le canalizeze spre muncă, dar de care era uneori copleșit. Înțelegea că-și depășise atribuțiile cel puțin o dată în ultimele douăsprezece luni. Omorul trebuia să fie simplu și rapid, nu prelungit și dureros. Cauzase confuzie și îi mâniase pe cei care îl angajaseră. De atunci, munca devenise mai puțin rodnică, iar fără muncă dorințele sale aveau nevoie de un alt debușeu.

Își urmărise prada timp de două zile. Însemna și exercițiu, și plăcere. Mereu se gândea la ei ca la „prăzi". Nu erau niciodată ținte și nu folosise nicicând cuvântul „potențial". În ceea ce îl privea, odată ce se concentra asupra lor, erau deja morți. Ar fi putut să fi ales un individ mai provocator, o pradă mai interesantă, dar era ceva la bărbatul gras care îi inspira dezgust, o duhoare persistentă de tristețe și de eșec care sugera că lumea nu ar fi mai săracă fără el. Prin acțiunile sale, bărbatul cel gras îl atrăsese pe prădător asupra sa, așa cum cel mai leneș animal din turmă îl atrage pe ghepard.

Așa stăteau lucrurile cu ei, prădător și pradă împărțind același spațiu, ascultând aceeași muzică, timp de aproape o oră, până când bărbatul cel gras se ridică pentru a merge la toaletă și veni vremea ca dansul început în urmă cu patruzeci și opt de ore să ia sfârșit, un dans în care bărbatul gras nici măcar nu știa că e participant. Prădătorul îl urmă, ținându-se la zece pași în spate. Lăsă răgazul ca ușa de la toaletă să revină în cadrul ei înainte să intre. Înăuntru nu era decât bărbatul cel

gras, în picioare în fața unui pisoar, cu fața încreștită de efort și de durere.

Probleme cu vezica. Litiază renală, probabil. Le pun capăt tuturor.

Ușile ambelor cabine erau deschise când prădătorul se apropie. Nu era nimeni înăuntru. Cuțitul era deja în mâna lui, iar el auzi un declic satisfăcător, sunetul unei lame care se poziționa în lăcașul ei.

Și apoi, o secundă mai târziu, sunetul reveni, iar el își dădu seama că primul declic nu provenise de la propria lamă, ci de la lama altuia. Viteza fiecărei mișcări crescu, chiar dacă instantaneu începu să i se usuce gâtul și își auzea bătăile inimii. Bărbatul gras se mișca și el acum, mâna sa dreaptă o ceață de roz și argintiu și apoi prădătorul simți o apăsare la pieptul lui, urmată de o durere ascuțită, care se răspândea rapid prin corpul său, paralizându-l pe măsură ce creștea, așa încât, când încercă să-și miște picioarele, acestea nu răspunseră comenzii date de creierul său și, în schimb, se prăbuși pe gresia rece și umedă, cuțitul alunecându-i dintre degetele mâinii drepte în timp ce stânga strângea mânerul crestat al lamei de aruncat găzduite acum în pieptul lui. Sângele țâșnea din rană și începuse să se împrăștie pe podea. O pereche de bocanci maro păși cu grijă în lateral ca să evite pata care se lățea.

Cu toate puterile în scădere prădătorul își înălță capul și privi lung la fața bărbatului gras, dar bărbatul cel gras nu era ceea ce păruse cândva. Grăsimea era acum mușchi, umerii căzuți erau drepți și chiar transpirația dispăruse, evaporându-se în aerul răcoros al serii. Rămăseseră doar moartea și scopul și pentru o secundă cele două deveniră una.

Prădătorul văzu cicatricile de pe gâtul bărbatului și știu că prădătorul fusese ars cândva în trecut. Chiar în timp ce trăgea să moară, începu să facă asociații, să completeze spațiile goale.

– Ar fi trebuit să fii mai precaut, William, spuse bărbatul cel gras. N-ar trebui ca vreodată afacerile să fie confundate cu plăcerea.

Prădătorul scoase un sunet din gât și gura i se mișcă. Se prea poate să fi încercat să articuleze cuvinte, dar acestea nu ieșeau. Totuși, bărbatul gras știa ce încerca să spună.

– Cine sunt eu? spuse el. Oh, m-ai cunoscut cândva. Anii m-au schimbat: vârsta, acțiunile celorlalți, bisturiul chirurgului. Numele meu este Bliss.

Ochii prădătorului se roteau disperați pe măsură ce el începu să priceapă, iar degetele i se contractau pe podeaua de gresie într-un efort inutil de a ajunge cuțitul. Bliss privi o clipă, apoi se aplecă și răsuci lama în inima prădătorului înainte de a o trage din rană. Șterse lama de cămașa bărbatului mort și luă apoi o sticluță din buzunarul interior al jachetei sale. O ținu la rana din pieptul prădătorului, apăsând puțin pentru a mări fluxul. Când sticluța fu plină, îi înșurubă un capac și părăsi toaleta bărbaților, trupul transformându-i-se iar în timp ce mergea, devenind din nou apaticul, asudatul purtător al sufletului unui ratat. Nimeni, nici măcar barmanul nu îl privi pe când pleca și până când trupul prădătorului fu găsit și poliția convocată, Bliss era de mult plecat.

Omorul final avu loc pe un petic de pământ arid la cam treizeci de kilometri sud de râul St. Lawrence în nordul regiunii Adirondacks. Acesta era pământ modelat de foc și de secetă, de agricultură și căi ferate, de furtuni și de minerit. O vreme, fierul a adus mai mult venit decât cheresteaua și căile ferate și-au tăiat drum prin păduri, scânteile din coșurile lor de fum iscând uneori incendii care necesitau pe puțin cinci mii de oameni pentru a fi stinse.

Una dintre aceste vechi linii ferate, abandonată acum, descria o curbă printr-o pădure de cucută, arțari, mesteceni și

fagi pitici, înainte să se ivească într-un petic de teren defrișat, o relicvă a lui Big Blowdown[1] din 1950, care n-a mai fost niciodată rezolvată. Doar o singură cucută supraviețuise furtunii, iar acum bărbatul îngenunche la umbra ei pe pământul umed. Omul citise numele sculptat pe tulpina ei când fusese adus în acest loc. Îi fusese arătat într-un fascicol de lumină a unei lanterne, înainte ca bătaia să fi început. Exista o casă în depărtare, cu luminile aprinse la una dintre ferestrele superioare. Credea că zărise o siluetă așezată la fereastră privind în timp ce ei îl rupeau în bucăți, metodic, cu pumnii.

Îl duseseră în coliba lui din apropierea lacului Placid. Era o fată cu el. Îi rugase să nu-i facă rău. Ei o legaseră și îi puseseră căluș, și o lăsaseră plângând în baie. Avuseseră puțină milă că n-o omorâseră, dar o astfel de milă nu urma să i se arate și lui.

Nu mai putea să vadă bine. Un ochi i se închisese de tot, pentru a nu se mai deschide niciodată, nu în această lume. Buzele i se crăpaseră și pierduse câțiva dinți. Erau și coaste rupte: n-avea idee câte. Pedeapsa fusese aplicată metodic, nu în mod sadic. Ei voiseră informații și, după un timp, el le oferise. Atunci bătaia încetase. De atunci, rămăsese îngenuncheat pe pământul moale, genunchii afundându-i-se ușor în pământ, prezicând înmormântarea ce avea să vină.

O dubiță apăru din direcția casei – urma o cale bine bătută către mormânt –, apoi se opri. Ușile din spate se deschiseră, iar el auzi sunetul unei mașinării în timp ce era coborâtă o rampă.

Omul îngenuncheat își întoarse capul. O siluetă de vârstnic adus de spate era împinsă ușor pe rampă în jos într-un scaun cu rotile. Era înfășurată în pături ca un bebeluș în scutece, iar capul îi era protejat de răcoarea serii de o căciulă roșie de lână. Fața îi era în totalitate ascunsă de masca de

[1] Furtună care a dezrădăcinat arborii, în engleză. (n.tr.)

oxigen care îi acoperea nasul și gura, alimentată de un rezervor montat la spatele scaunului. Doar ochii căprui și lăptoși erau vizibili. Scaunul era împins de un bărbat, având în jur de patruzeci de ani, care îl opri când ajunseră la circa un metru de bărbatul îngenuncheat care aștepta.

Bătrânul își scoase cu degete tremurătoare masca.

– Știi cine sunt? întrebă el.

Omul îngenuncheat dădu din cap, dar celălalt continuă, deși nu i se dăduse un răspuns. Arătă cu un deget spre lespedea mormântului:

– Primul meu născut, fiul meu, spuse el. Ai pus să fie omorât. De ce?

– Ce contează?

Se lupta să vorbească.

– Contează pentru mine.

– Du-te dracului! Efortul făcu ca buzele să-i sângereze iar. Le-am spus tot ce știu.

Bătrânul își ținu masca pe față și respiră adânc înainte să vorbească din nou.

– Mi-a trebuit mult timp să te găsesc, zise el. Te-ai ascuns bine, tu și ceilalți răspunzători de asta. Lași, cu toții. Ai crezut că mă voi pierde jelind, dar n-a fost așa. N-am uitat niciodată, n-am încetat să caut, am jurat ca sângele lor să fie vărsat peste mormântul ăsta.

Bărbatul îngenuncheat privi în altă parte și apoi scuipă pe pământul de lângă piatra funerară.

– Termină ce ai început, spuse el. Nu-mi pasă de jalea ta.

Bătrânul ridică o mână descărnată. O umbră trecu peste bărbatul îngenuncheat și două focuri de armă fuseră trase în spatele său. Căzu în față peste mormânt, și sângele lui începu să se prelingă în pământ. Bătrânul dădu din cap pentru sine mulțumit.

– A început.

2

Willie Brew stătea în picioare în toaleta bărbaților de la Nate's Tap Joint și privea lung la imaginea sa din oglinda uzată de deasupra chiuvetei la fel de uzată. Hotărî că nu arăta de șaizeci de ani. În lumina potrivită, putea trece drept unul de cincizeci și cinci. Bine, de cincizeci și șase. Din nefericire, trebuia încă să găsească acea lumină. Cu siguranță că nu era în toaleta bărbaților de la Nate's, unde lumina era atât de strălucitoare încât aveai senzația că ușuratul avea loc ca sub un interogatoriu.

Willie era chel. Își pierduse cea mai mare parte din păr cam de pe când avea treizeci de ani. După aceea experimentase diverse moduri de a-și ascunde chelia: o șuviță pieptănată peste, pălării, chiar și o perucă. Alesese una scumpă, genul acela făcută din fibre care păreau naturale. Crezuse că alesese culoarea nepotrivită sau cam așa ceva, fiindcă și puștimea râdea de el, iar tipii care se învârteau pe lângă magazinul auto când n-aveau nimic mai bun de făcut, ceea ce era valabil pentru cea mai mare parte a timpului, deschiseră o carte de pariuri despre nuanțele de roșu pe care le căpăta capul său când trecea prin lumina sau umbra garajului. Willie avea și așa destule necazuri și fără să fie un obiect de amuzament pentru angajații rareori bine plătiți, așa ca ciudații din Coney Island:

– Veniți să-l vedeți pe Tipul cu Perucă; o Minune Modernă. Toate culorile curcubeului...

Aruncase peruca după șase luni. Acum era fericit dacă nu-i strălucea prea tare chelia în public.

Trase de pielea de sub pomeți. În jurul gurii și al ochilor existau riduri adânc săpate, care ar fi putut trece drept riduri de expresie, dacă Willie Brew ar fi fost genul de ins care s-ar fi distrat grozav, ceea ce el nu era. Willie făcu un scurt inventar al ridurilor și se întrebă chiar cât de distractivă ar trebui cineva să considere lumea ca să acumuleze atâtea riduri. Oricine considera viața atât de distractivă era nebun. Erau vene sparte pe nasul său, urme ale anilor săi tulburi de mijloc și simțea cum i se clatină câțiva dinți. Undeva pe traiectoria vieții, dobândise în plus și vreo două bărbii. Poate că totuși arăta de șaizeci de ani. Vederea sa rămăsese bună, deși acest lucru îi permitea doar să vadă mai clar efectele procesului său de îmbătrânire. Se întreba dacă oamenii cu vedere proastă se vedeau vreodată așa cum erau cu adevărat. O vedere slabă era echivalentul acelor filtre fără contrast pe care le folosesc ca să facă fotografii stelelor de cinema. Ai putea avea un al treilea ochi în mijlocul frunții și, atâta timp cât acesta nu ar vedea deloc mai bine decât ceilalți doi, te-ai putea amăgi singur că arăți precum Cary Grant. Făcu un pas înapoi și își examină burta, susținând-o cu mâinile, ca o viitoare mamă fălindu-se cu proeminența sa, o imagine care îl făcu să-și retragă mâinile și să și le șteargă instinctiv de pantaloni, ca și cum ar fi fost prins făcând ceva obscen. El avusese întotdeauna burtă. Așa era el. Din clipa în care ieșise din pântecele mamei, arătase ca și cum regimul său alimentar ar fi fost alcătuit în întregime din pizza și bere, ceea ce nu era adevărat. De fapt, Willie mânca destul de bine pentru un bărbat necăsătorit. Problema era că el avea ceea ce Arno, asistentul său, descria ca un „mod de viață clasic indolent", prin care

Willie înțelegea faptul că el nu se zbenguia în Spandex ca un idiot. Willie încercă să-și imagineze cum ar arăta în Spandex și decise că deja băuse prea mult dacă își imagina așa ceva stând singur în toaleta bărbaților în noaptea aniversării sale.

Se schimbase de salopetele sale de beţiv pentru ocazie, ceea ce fusese traumatizant în sine. Willie era un tip născut pentru salopete. Acestea atârnau pe el, ceea ce era important pentru un bărbat de vârsta și măsura lui. Îi ofereau buzunare folositoare în care să țină lucruri și un loc în care să-și țină mâinile atunci când nu le folosea fără să arate ca un nepriceput. În afara salopetelor, pe toate le simțea prea strâmte pe el și avea prea mult material și prea puține găuri în care să-l păstreze. În noaptea asta, se umfla în locuri unde un bărbat nu ar trebui să se umfle.

Willie purta pantaloni negri Sta-Prest[1], o cămașă albă în schimbare spre galben din cauza vechimii și o jachetă gri pe care îi plăcea să o considere un produs clasic al croitoriei, dar care era, de fapt, doar vechi. Își etala, de asemenea, cravata nouă, pe care Arno i-o înmânase în dimineața aceea cu cuvintele: „La mulți ani, șefule! Te vei pensiona acum și-mi vei lăsa mie locul?" Era o cravată scumpă: mătase neagră brodată cu fire subțiri de aur. Aceasta nu era de felul celor pe care le căpătai în Chinatown[2] sau în Little Italy[3] de la un tip care vindea bandane și ceasuri furate într-o parte a străzii, totul împachetat în plastic și purtând un nume ca „Guci" sau „Armoni" pentru țărănoi care nu știau care este diferența sau care-și închipuiau că nimeni altcineva nu putea. Nu, cravata era destul de elegantă, dat fiind faptul că Arno o cumpărase. Willie socoti că poate acesta avusese un mic ajutor în a o alege pentru că, din câte își putea aminti Willie de la o înmormântare

[1] Marcă a firmei *Levi Strauss & Co;* pantaloni din denim care nu necesită călcare. (n.tr.)

[2] Cartier newyorkez (n.tr.)

[3] *Idem*

la care fuseseră de față amândoi pe la începutul anului, Arno avea doar o singură cravată în garderoba sa, și aceea era din poliester maro și pătată cu lubrifiant pentru osii.

Cam așa era treaba, Willie nu se simțea de șaizeci de ani. Trecuse prin multe – Vietnam, un divorț dureros, ceva necazuri cu inima în urmă cu doi ani – și asta îl îmbătrânise cu siguranță pe dinafară (acele linii și cele câteva fire de păr cenușiu rămase erau dobândite cu trudă), dar pe dinăuntru el încă se simțea ca întotdeauna sau cel puțin în felul în care se simțise când avea între douăzeci și treizeci de ani. Asta era când el ajunsese la apogeu. Supraviețuise doi ani în Marină și se întorsese acasă la o femeie care-l iubise destul ca să-i devină soție. În regulă, poate că ea nu fusese tocmai Lassie ținută în pripoane ca un prieten credincios, dar asta s-a întâmplat mai târziu. Pentru un timp, ei păruseră destul de fericiți. El împrumutase ceva bani de la socrul său, începuse să închirieze terenuri în Queens, lângă Kissena Park, și își folosise talentele de mecanic pe care și le ascuțise în armată la întreținerea și repararea automobilelor. S-a dovedit că era chiar mai bun decât crezuse și erau întotdeauna destule treburi să-l țină ocupat, așa că după câțiva ani angajase un mic tip scandinav cu păr zbârlit și cu atitudinea unui câine vagabond ca să-i fie de ajutor. Treizeci de ani mai târziu, Arno încă era cu el și încă avea atitudinea unui câine vagabond, chiar dacă era unul pe care-l dureau gingiile și care nu mai putea să alerge după femele cu aceeași forță pe care o arătase odinioară.

Vietnam: Willie nu se întorsese înspăimântat din stagiul său în Nam, nici fizic, nici psihologic sau, cel puțin, nu într-atât cât să poată spune. Aterizase în martie 1965, făcând parte din Divizia a Treia a Marinei care avea misiunea de a crea enclave pentru împrejmuirea pistelor de aterizare esențiale. Willie ajunse în Chu Lai, la nouăzeci de kilometri sud de Da Nang,

unde membrii Sea Bees[1] construiseră o pistă din aluminiu de circa 1,5 kilometri în douăzeci și trei de zile printre cactuși și nisipuri mișcătoare. Încă mai considera asta una din cele mai grozave munci de inginer, executate sub presiunea timpului de genieți pe care o văzuse Willie vreodată.

Abia împlinise nouăsprezece ani când s-a înrolat. Nici măcar n-a mai așteptat să fie găsit de serviciul de recrutare. Bătrânul său, care venise aici prin anii '20 și fusese el însuși în serviciul militar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, îi spusese că datora ceva țării sale, iar Willie nu i-a pus la îndoială părerea. Până când s-a întors acasă, prietenii tatălui său sfărâmau capete pe Wall Street și peste tot în Washington Square Park, învățându-i pe pletoși câte ceva despre patriotism. Willie nici nu i-a susținut, dar nici nu a fost împotrivă. El își făcuse datoria, dar putea înțelege de ce alți copii s-ar putea să nu-i urmeze pașii. Era o problemă a conștiinței lor, nu a lui. Câțiva dintre amicii săi fuseseră și ei în armată și se întorseseră acasă mai mult sau mai puțin întregi. Unul dintre ei își pierduse un braț de la o grenadă ascunsă într-o pâine, dar ar fi putut pierde mult mai mult.

Un altul a venit înapoi fără laba piciorului stâng. Călcase pe o capcană pentru urși, și fălcile acesteia se închiseseră deodată deasupra gleznei. Lucrul amuzant în legătură cu acele capcane pentru urși – amuzant dacă nu aveai piciorul prins în una – era că ei aveau nevoie de o cheie ca să le deschidă, iar cheile pentru capcana de urs nu erau genul de lucruri pe care chiar se întâmplă să le ai în raniță. Capcana însăși era legată cu un lanț de o bucată de beton îngropată adânc în pământ, astfel că singura cale de a-l scoate pe soldatul rănit în siguranță era să dezgropi întregul dispozitiv, adesea sub focul inamic și apoi să-l transporți înapoi în tabără,

[1] Operațiune militară având ca misiune detonarea resturilor de rachete lansate (n.tr.)

unde aștepta un doctor, împreună cu doi bărbați înarmați cu bomfaiere și cu arzătoare de tăiere.

Amândoi acei bărbați erau morți acum. Muriseră tineri. Willie fusese de față la înmormântările lor. Ei erau morți, dar el era încă aici.

Șaizeci de ani, treizeci și patru dintre ei în aceeași afacere, cei mai mulți în aceeași clădire. Numai o singură dată fusese amenințată siguranța existenței sale postmilitare. S-a întâmplat în timpul divorțului, când soția lui căutase să obțină jumătate din tot ceea ce deținea el, iar el se văzuse confruntat cu posibilitatea de a fi obligat să-și vândă dragul său atelier auto pentru a face față pretențiilor ei. El avea destul de lucru cu un aflux constant de reparații, dar în bancă nu prea erau bani și nici cea mai mare parte din Queens nu fusese ceea ce era acum. În plus, nu exista nici o schimbare la nivelul claselor sociale, nici bărbați sau femei celibatari care să conducă automobile scumpe și care să știe cum să-și întrețină propria mașină. Oamenii mergeau cu mașinile lor până ce roțile se desprindeau, apoi veneau la Willie căutând să le facă să meargă alte trei, șase, nouă luni, doar până ce se ameliorau lucrurile, până când ar fi existat bani pe care să-și fi permis să-i cheltuiască. Erau polițiști împușcați pe străzi și lupte pentru supremația zonelor de influență și bani pentru protecție care să fie predați mai departe și el le plătea în natură, executând reparații gratuit, nepunând întrebări când cineva solicita o lucrare rapidă de vopsitorie pentru o mașină atât de suspectă, că semăna cu o bombă cu ceas.

Elmhurst și Jackson Heights deveniră Little Colombia[1], iar Queens[2] era principalul punct de intrare în Statele Unite pentru transporturile de cocaină, banii spălați prin afacerile cu cecuri și încasări și agențiile de turism. În cartierul lui

[1] Cartier newyorkez (n.tr.)

[2] *Idem*

Willie mureau columbieni zilnic. Îi cunoscuse chiar pe doi dintre aceştia, inclusiv pe Pedro Méndez, care participase la o campanie pentru Cesar Trujillo, preşedintele care susţinea lupta împotriva drogurilor şi care încasase trei gloanţe în cap, piept şi în spate pentru eforturile sale. Willie făcuse revizia maşinii lui Pedro cu o săptămână înainte de moartea acestuia. Era un alt oraş atunci, aproape de nerecunoscut faţă de cel care era astăzi.

Să nu uităm însă că Queens fusese întotdeauna altfel. Nu era ca Brooklyn sau ca Bronx[1]. Era cu totul diferit. Se extindea. Oamenii nu scriau cărţi prea afectuoase despre el. Nu avea un Pete Hamill care să facă din el un mit. „Undeva în Queens": dacă Willie ar fi avut un dolar pentru fiecare dată când auzise pe cineva folosind această expresie, ar fi fost un om bogat. Pentru cei care trăiau în afara oraşului, pretutindeni în interior era doar „undeva în Queens". Pentru ei, Queens era ca oceanul: mare şi imposibil de cunoscut şi, dacă aruncai ceva în el, se pierdea, şi pierdut rămânea.

Şi, în ciuda tuturor acestor lucruri, Willie iubise aproape fiecare minut din viaţa sa acolo. Apoi soţia sa încercase să i-o răpească şi chiar cu tot cu Arno, adăugând la fond banii pe care el îi economisise, tot nu era destul ca să o plătească. Iar ca să pună capac tuturor, proprietarul scosese clădirea la vânzare, aşa încât, chiar dacă Willie ar fi reuşit să satisfacă cererile nevestei sale, nu era încă sigur că va mai avea o afacere odată ce imobilele ar fi fost vândute. Fusese lăsat patruzeci şi opt de ore ca să ia o hotărâre, patruzeci şi opt de ore ca să şteargă aproape douăzeci de ani de efort şi loialitate (se gândea la atelierul de reparaţii auto, nu la căsnicie), când un bărbat înalt de culoare, îmbrăcat într-un costum scump şi un palton negru şi lung, sosi la uşa micului birou în care Willie încerca şi de

[1] *Ibidem*

obicei nu reușea să nu piardă șirul documentelor sale, și-i oferi o cale de ieșire.

Bărbatul ciocăni încetișor în geam. Willie ridică ochii și-l întrebă ce putea face pentru el. Bărbatul închise ușa după el și ceva se încordă în stomacul lui Willie. O fi fost el mecanic în armată, dar învățase cum să tragă cu arma și trebuise să o folosească de mai multe ori, deși din câte știa el nu reușise niciodată să omoare pe cineva cu ea, în special fiindcă de fapt nu încercase. De cele mai multe ori, făcuse tot posibilul să nu-i fie zburați creierii. El voia să repare lucruri, nu să le distrugă, nu conta dacă erau jeepuri, elicoptere sau ființe omenești. Rând pe rând, fusese înconjurat de alți oameni care erau ca el și de câțiva care nu erau, genul care erau pregătiți și capabili să ucidă dacă li se impunea. Erau cei care făceau acest lucru fără nici o tragere de inimă sau pragmatic și existau câțiva care erau psihopați de rând, cărora le plăcea ceea ce făceau și isprăveau repede cu măcelul la care își dădeau frâu liber mâniei. Și apoi existau aceia – și i-ar fi putut număra pe degete – care erau talente înnăscute, care ucideau cu sânge rece și fără remușcări, care căpătau satisfacție prin practicarea unei abilități cu care ei se născuseră. Aceștia aveau ceva ascuns și calm înlăuntrul lor, ceva ce nu putea fi atins, dar Willie bănuia adesea că lucrul din interiorul lor era găunos și conținea o furtună violentă la care fiecare dintre ei învățase să se adapteze sau refuzau să recunoască, precum marele cadru de protecție ce adăpostește un reactor nuclear. Willie încercase să stea departe de astfel de oameni, dar acum simți că, din nou, se afla în prezența unuia dintre ei.

Era întuneric afară, și Arno tocmai plecase acasă. Voise să rămână cu Willie, știind că, dacă lucrurile nu s-ar rezolva, mâine ar fi ultima lor zi la atelier și nu voise să piardă nici un minut care ar fi putut fi irosit altfel în împrejurările date, dar Willie îl trimisese în drumul său ca să poată fi singur. El a

înțeles nevoia lui Arno de a fi acolo pentru că o simțea el însuși, dar aceasta era încă afacerea lui, locul lui. În noaptea aceasta, el avea să doarmă acolo înconjurat de priveliștile și mirosurile care însemnau pentru el cel mai mult pe lume. Nu-și putea imagina o viață fără aceste lucruri. Poate, se gândea el, ar putea găsi ceva de lucru într-un atelier de reparat caroserii în altă parte, deși i-ar fi greu să trudească pentru altcineva după atâția ani ca propriul lui șef. În timp, ar putea chiar să se lanseze din nou în alte afaceri, cu imobiliare, dacă ar putea strânge destui bani. Banca de la care primise credit fusese înțelegătoare cu privire la situația sa, dar în cele din urmă de prea puțin folos. El era un bărbat aflat în chinurile crunte ale unui dureros și potențial distrugător divorț, cu o afacere (în curând, o jumătate de afacere și asta nu mai era deloc o afacere) care era profitabilă, dar nu destul de profitabilă și un astfel de om nu era vrednic de timpul sau de banii băncii.

Acum singurătatea sa fusese tulburată de vizitator și la durerea lui Willie se adăugase un puternic sentiment secundar de disconfort. Willie ar fi putut jura că închisese ușa după Arno când acesta plecase, dar ori nu o făcuse cum trebuie, ori acesta era un individ care nu lăsa problema măruntă a unei uși zăvorâte să stea în calea acțiunilor sale.

– Îmi pare rău, am închis, spuse Willie.

– Înțeleg, spuse bărbatul. Numele meu este Louis.

Acesta întinse o mână. Willie, care nu era niciodată mai nepoliticos decât era necesar, i-o strânse.

– Ascultă, sunt bucuros să te cunosc, dar asta nu schimbă nimic, spuse Willie. Am închis. Și-aș spune să vii în altă zi, dar am de lucru până peste cap doar ca să termin cu ce am acolo și nici măcar nu sunt sigur dacă voi mai fi încă aici odată ce apune mâine soarele.

– Înțeleg, spuse Louis. Am auzit că ai avut necazuri. Pot să îți fiu de folos.

Willie se zbârli. Crezu că știe ce avea să urmeze. Văzuse prea mulți cămătari săritori, rechini, așa că nu era atât de prost încât să-și vâre singur capul între fălcile lor. Soția lui era pe punctul de a-i lua jumătate din tot ce avea. Acest tip încerca să ia ce rămânea.

– Nu știu ce ai auzit tu, răspunse Willie, și nici nu-mi pasă. Pot să îmi rezolv singur problemele. Acum, dacă nu te superi, aveam ceva de făcut.

Vru să-i întoarcă spatele bărbatului într-un gest de concediere, dar în ciuda bravadei sale simțea că singurul lucru mai rău decât a se înfrunta cu vizitatorul ar fi să nu se înfrunte cu el. Nu-i întorceai spatele unui asemenea om și asta nu numai pentru că puteai sfârși cu un cuțit înfipt în el. Era vorba despre prestigiul acestuia, despre calmul său. Dacă era un cămătar, atunci nu era unul tipic. S-ar putea ca Willie să nu fi fost de acord din când în când cu unii dintre clienții săi (și desigur cu Arno) referitor la cât de multă grosolănie era potrivită în decursul afacerilor cotidiene ale unei persoane, dar nu voia să-l contrazică pe acest bărbat, nu și dacă putea evita acest lucru. Îi va vorbi politicos și va scăpa de el. Ar putea fi o sarcină grea, dar Willie s-ar descurca să o ducă la bun sfârșit.

– Ai să pierzi locul ăsta, spuse Louis. Nu vreau să se întâmple asta.

Willie oftă. Conversația, se părea, nu ajunsese la un final.

– Ce înseamnă pentru tine dacă accept? întrebă el.

– Numește-mă un bun Samaritean. Îmi fac griji pentru cartier.

– Atunci, candidează pentru funcția de primar. O să votez pentru tine.

Bărbatul zâmbi.

– Prefer să nu atrag atenția.

Willie îl fixă cu privirea.

– Cred și eu.

– Voi investi în afacerea ta. Îți voi da exact cincizeci la sută din cât valorează. În schimb, îmi vei plăti un dolar pe an ca dobândă la împrumut până ce va fi achitat.

Willie rămase cu gura căscată. Tipul ăsta ori era cel mai prost cămătar de pe planetă, ori exista vreun câștig în tranzacție destul de mare ca să-l rupă pe Willie în două.

– Un dolar pe an, spuse el odată ce reuși să-și închidă din nou gura.

– Știu, nu ajung ușor la o înțelegere. Să-ți spun cum facem, te voi lăsa să te gândești la asta peste noapte. Aud că nevasta ta ți-a dat patruzeci și opt de ore ca să iei o hotărâre, și jumătate din ele deja s-au scurs. Eu nu sunt chiar atât de rezonabil.

– Nimeni nu a mai numit-o pe nevastă-mea rezonabilă până acum, spuse Willie.

– Pare o persoană deosebită, spuse Louis.

Expresia sa era de o indiferență studiată.

– Era, spuse Willie. Nu prea mai e.

Louis îi înmânâ lui Willie o carte de vizită. Pe ea era un număr de telefon și imaginea unui șarpe care era strivit sub picior de un înger înaripat și nimic altceva.

– Nu e nici un nume pe cartea de vizită, spuse Willie.

– Nu, nu este.

– Nu face două parale o carte de vizită care nu are trecut pe ea nici o afacere. Trebuie să-ți fie greu să câștigi o pâine.

– Ai putea crede asta, nu-i așa?

– Cu ce te ocupi, omori șerpi?

Și cuvintele abia ce ieșiră din gura lui Willie, că le și regretă, mintea sa pronunțând un mut „la naiba", când își dădu seama că îl luase gura pe dinainte.

– Într-un fel. Mă ocup cu combaterea dăunătorilor.

– Combaterea dăunătorilor. Corect.

Bărbatul întinse mâna încă o dată într-un gest de rămas-bun. Aproape năuc, Willie i-o strânse.

– Louis? întrebă Willie. Asta-i tot, doar Louis?

– Doar Louis, spuse bărbatul. O, și începând de astăzi eu sunt noul tău proprietar.

Și așa începuse totul.

Willie se spălă cu apă pe față. Afară auzi râsete și o voce care părea a lui Arno dându-și cu părerea despre Mets[1], o perspectivă complet negativă care părea să conțină doar cuvântul „Mets" și evident o infinită gamă de variante ale următorului cuvânt la care Arno, care se mândrea cu rafinamentul său atunci când nu era la cea de-a patra votcă dublă, prefera să facă aluzie ca la „copulativ". Arno era amuzant în felul acesta. În ciuda faptului că arăta ca un șobolan bătrân, el cunoștea mai multe cuvinte decât Websterul[2].

Willie fusese în apartamentul lui Arno doar o singură dată și aproape că își spărsese țeasta când un morman de cărți se răsturnase în capul său. Fiecare spațiu disponibil părea să fie ocupat de ziare, cărți și de piesele auto ocazionale. În acele rare ocazii când Arno întârzia la lucru, Willie era chinuit de imaginea acestuia zăcând sub un întreg morman de enciclopedii din anii '50 sau scoțând mult fum ca o bucată de pește pus la afumat sub straturi suprapuse de hârtie de ziar arzând mocnit. Ei bine, poate „chinuit" era prea mult spus. „Cam neliniștit" ar fi putut fi mai aproape de adevăr.

Cineva scrisese cu ruj în colțul din dreapta-jos al oglinzii: „Jake este o târfă masculină". Willie spera ca vinovatul să fie o femeie, deși homosexualitatea nu-l mai deranja acum atât de mult. „Iubește și lasă-te iubit", acesta era motoul său. Oricum, acel domn de culoare care-i salvase afacerea (și, să recunoaștem,

[1] Echipă de baseball din Queens, New York (n.tr.)

[2] Dicționar explicativ al limbii engleze (n.tr.)

viața, pentru că el avusese întotdeauna o slăbiciune pentru băutură și până la momentul când divorțul atinsese punctul său imoral cel mai de jos golea câte o sticlă de Four Roses[1] pe zi și poți să spui ce vrei despre Four Roses, dar nu că e slab) avea un partener pe nume Angel și, din moment ce nu era ca și cum se auzeau clopote de nuntă la orizont sau un anunț în ediția de duminică a ziarului *New York Times,* ei erau cam cel mai apropiat cuplu pe care Willie îl întâlnise vreodată.

„Un cuplu care omoară împreună rămâne împreună", așa apreciase odată Arno, iar Willie se uitase instinctiv peste umăr în liniștea atelierului, așteptând dintr-o clipă în alta să vadă o figură întunecată conturându-se groaznic deasupra lui, una mai mică lângă el arătând la fel de nemulțumită. Nu îl supăra faptul că îl speriaseră sau nu chiar atât de mult – acel sentiment dispăruse cu mult timp în urmă sau așa îi plăcea să-și spună –, dar ura să-și imagineze că sentimentele lor ar putea fi rănite. Îi spusese atât de multe lui Arno, iar Arno își ceruse scuze și nu mai scosese de atunci nici o declarație asemănătoare, dar câteodată Willie se întreba dacă Arno fusese chiar atât de departe de adevăr, ținând seama de toate.

Ușa de la toaleta bărbaților se deschise. Capul lui Arno se ivi pe neașteptate prin deschizătură.

– Ce naiba faci? întrebă el.

– Mă spăl pe mâini.

– Ei bine, grăbește-te! Te așteaptă o petrecere aici.

Arno se opri cum văzu scrisul de pe oglindă.

– Cine-i Jake? întrebă el. Hei, tu ai scris asta?

Se feri tocmai la timp pentru a evita să fie lovit de un sul de prosoape de hârtie stratificată și apoi Willie Brew, de șaizeci de ani și câteodată asociatul a doi dintre cei mai periculoși bărbați din oraș, ieși ca să ia parte la petrecerea zilei sale de naștere.

---

[1] Marcă de whisky (n.tr.)

3

Interiorul localului lui Nate era slab luminat. Era întotdeauna astfel. Chiar și vara, când valuri de lumină solară stridentă aprindeau ferestrele, razele păreau că se topesc pe sticlă și că picură apoi ca mierea de-a lungul geamurilor, forța lor pierea ca și cum acestea, ca și clienții din local, sorbiseră, în trecerea de dincolo spre interior, doar un pic prea mult alcool ca să mai fie bune de ceva pentru restul zilei. Cu excepția unei suprafețe de un metru pătrat și de ușile duble, nici o parte din localul lui Nate nu văzuse lumină naturală nefiltrată de mai bine de jumătate de secol.

Și totuși localul lui Nate nu era un loc întunecat. Lumini albe de basm înfrumusețau barul în tot timpul anului și fiecare masă era luminată de câte o lumânare într-o lampă de sticlă așezată pe un vas de fier. Vasele erau fixate de lemnul meselor cu șuruburi de câțiva centimetri. (Nate nu era prost), dar lumânările erau scrupulos verificate și imediat ce începeau să pâlpâie erau înlocuite de o chelneriță sau, în serile liniștite, de Nate în persoană, care era mic, sexagenar și urecheat, și se spunea că odată mușcase un bărbat de nas până i-l rupsese într-o bătaie dintr-un bar în Baja pe când era în Marină. Nimeni nu-l întrebase vreodată pe Nate dacă era adevărat pentru că el obișnuia să stea de vorbă bucuros cu oricine

despre scorurile meciurilor, despre idioții care conduceau New Yorkul și mediul rural al cărui teritoriu era ocupat de oraș și de bunăstarea generală a prietenilor și a familiei, dar, de îndată ce cineva încerca să devină mai familiar cu el, Nate se abătea de la subiect ca să curețe geamurile sau să verifice masa ori să mai aducă lumânări, iar individul imprudent care îl insultase în mod necugetat era lăsat să aștepte să-și facă din nou plinul și să-și regrete lipsa de tact. Localul lui Nate nu era genul *acela* de loc, așa cum lui Nate îi plăcea să sublinieze, deși nimeni nu reușise vreodată să-l determine să spună cu precizie ce fel de loc era localul său. Lui Nate îi plăcea așa cum era și așa le plăcea și oamenilor care îi frecventau barul.

Localul lui Nate, ca și proprietarul lui, era o relicvă din alte vremuri, pe când această parte din Queens era predominant irlandeză, înainte ca indienii și afganii, și mexicanii, și columbienii să fi început să o transeze în micile lor enclave. Nate nu era irlandez și nici barul său nu era: chiar de ziua Sf. Patrick, Nate nu se apuca să schimbe luminile sale albe feerice cu unele verzi sau să schițeze trifoi pe spuma din berea clienților săi. Nu, era mai degrabă vorba despre o anumită stare de spirit, o anumită atitudine. Înconjurat de mirosuri străine și accente ciudate, într-un oraș aflat în permanentă schimbare, localul lui Nate reprezenta trăinicia. Era un bar din lumea veche. Veneai aici să bei și să mănânci bine, mâncare simplă care nu ținea cont de capriciile alimentare sau de colesterol. Te purtai cuviincios. Dacă foloseai un limbaj trivial, vorbeai mai încet, în special dacă erau doamne de față. Îți achitai nota de plată la sfârșitul nopții și lăsai un bacșiș corespunzător. Scaunele erau confortabile, toaletele, cu excepția lucrărilor de graffiti ocazionale, erau curate, și mâna cu care turna Nate nu era nici prea grea, nici prea ușoară. El

prepara cocteiluri bune, dar nu făcea shootere[1]. Cine voia din astea putea să se ducă la Hooters', așa cum le spunea odată unor copii de colegiu, care făcuseră greșeala să ceară o tavă cu Dive Bombers[2]. De fapt, așa cum Nate a spus mai târziu, odată ce le aruncase fundurile afară, pentru început, prima lor greșeală a fost să intre în barul său. Lui Nate nu-i plăceau copiii de la colegiu, ceea ce nu însemna că nu era mândru de băieții de prin partea locului care ajunseseră bine continuându-și studiile. El îi cunoștea pe părinții și pe bunicii lor. Ei nu erau „puștii de la colegiu". Ei erau puștii lui și erau oricând bineveniți în barul său, chiar dacă el tot nu i-ar servi cu shootere, nici dacă acele băuturi ar fi urmat să-i vindece de cancer. Un bărbat trebuia să aibă anumite standarde.

Barul nu avea un separeu, dar existau patru mese în spate, care erau separate de restul incintei de un perete de lemn ce avea inserate trei ochiuri de geam din sticlă mată și acolo avea loc petrecerea de aniversare a șaizeci de ani a lui Willie Brew. Pe drept cuvânt, petrecerea se întinsese puțin pe măsură ce se înserа. Exista un nucleu zgomotos de șase sau șapte persoane așezate în jurul lui Arno, apoi o a doua masă de patru sau cinci, care era mai liniștită, îmblânzită de Jameson și de firea blândă a celor adunați acolo. O a treia masă era ocupată de diferite soții și prietene, lucru cu care Willie nu fusese inițial de acord. Willie crezuse că asta urma să fie o noapte doar a bărbaților, dar socotea că, ținând cont de împrejurări, putea să-și permită să fie îngăduitor atâta timp cât oaspeții de sex feminin petreceau între ei în limite rezonabile. De fapt, credea că în sinea lui era puțin flatat că veniseră.

Willie era morocănos și nu era câtuși de puțin frumos. De când îl părăsise soția, singurele femele cu care îi plăcuse să

[1] Un shooter/shot e o băutură obținută dintr-un amestec de 30 ml până la 120 ml de una sau mai multe băuturi alcoolice, servit de obicei din pahare obișnuite. (n.tr.)

[2] Nume de cocteil în engleză, în original (n. tr)

aibă un contact fizic adevărat erau de metal și aveau faruri acolo unde ar fi trebuit să fie sânii lor și aproape că uitase cât de bine era să fii îmbrățișat de o femeie și sufocat de parfum și de săruturi. Se înroșise până la glezne când o serie din cele care ar putea fi numite în general „femei de o anumită vârstă", fie singure, fie în perechi, îi reamintiră de farmecele sexului frumos împingându-se ferm cu așa-zisele farmece în trupul lui Willie. Unul dintre motivele pentru care se îndreptase către toaleta bărbaților era să-și șteargă urmele de ruj de pe obraji și gură astfel încât să nu mai arate, așa cum spusese Arno, ca un Cupidon supraponderal, făcând publicitate modului în care un sărac sărbătorește ziua îndrăgostiților.

Acum, așa cum stătea la ușa toaletei, măsura cu privirea diferitele fețe, de parcă le vedea din nou. Primul lucru care-l frapa era faptul că el cunoștea o mulțime de oameni cu antecedente penale. Era Groucho, expertul în pornirea mașinilor fără cheie, care ar fi putut ajunge un mecanic bun dacă ar fi putut cineva să aibă încredere în el că nu saltă și apoi vinde mașinile la care se presupunea că lucrează. Lângă el stătea Tommy Q, care era cel mai indiscret bărbat pe care-l întâlnise Willie vreodată, un individ în mod clar născut fără un filtru între gura și creierul său. Tommy Q, un furnizor de filme, muzică și software piratate, era așa un pirat încât ar fi trebuit să poarte în joacă un petic peste ochi și să aibă un papagal pe umăr. Willie cumpărase odată de la Tommy, într-un moment de nebunie, un film piratat, a cărui coloană sonoră consta aproape în întregime în sunetele cuiva care rontăia zgomotos floricele de porumb și ale unui cuplu care făcea sex în apropiere sau se străduia să facă pe cât se putea într-un cinematograf aglomerat. De fapt, se gândi Willie, asta fusese aproape același lucru cu experiența concretă de a vedea un film în New York într-o vineri seara, acesta fiind tocmai motivul pentru care Willie nu se ducea la film. Împachetat stângaci, omagiul

lui Tommy Q pentru aniversarea lui Willie era așezat în vârful grămezii de cadouri într-un colț. Arăta suspect, se gândi Willie, ca o colecție de DVD-uri piratate.

Și apoi mai erau cei care ar fi trebuit să fie acolo, dar, din diverse multe motive, nu erau. Ed Sicriul ispășea doi până la cinci ani în Snake River în Oregon pentru profanarea unui cadavru. Willie nu era sigur care fusese exact formularea acuzației și, ca să fie cinstit, nici nu dorea să știe. Willie nu era genul de om care să judece înclinațiile sexuale ale altora și o persoană goală-pușcă descoperită într-o poziție de intimitate cu o altă persoană în pielea goală nu-l deranja câtuși de puțin, dar când una dintre persoanele în pielea goală nu plesnea de sănătate, atunci asta era cel puțin dubios. Willie considerase întotdeauna că Ed Sicriul avea ceva care îți dădea fiori. Era greu să te simți cu desăvârșire liniștit în preajma unui om care încercase să-și câștige traiul din furtul cadavrelor și păstrarea lor pentru răscumpărare. Willie presupusese că Ed Sicriul păstra cadavrele undeva într-un congelator până ce răscumpărarea era plătită, și nu în patul lui.

Între timp, Jay, care obișnuia să lucreze cu jumătate de normă pentru Willie și care era cel mai priceput om la transmisii auto pe care-l întâlnise Willie vreodată, murise cu cinci ani în urmă. Făcuse un atac de inimă în somn, iar Willie se gândi că acesta nu era un mod atât de rău de a muri. Totuși, Jay îi lipsea. Bătrânul fusese un munte de decență și bun-simț, calități care le lipseau din păcate celorlalți indivizi adunați la barul lui Nate în noaptea aceea. Bătrân? Willie clătină din cap cu tristețe. Nostim era faptul că Jay i se păruse întotdeauna bătrân, dar acum Willie avea doar cu cinci ani mai puțin decât avea Jay când a murit.

Privirea sa insistentă trecu mai departe, zăbovind scurt asupra femeilor (dintre care unele, trebuia să admită, erau destul de atrăgătoare acum că berea consumată le atenuase

contururile); trecu la bar pe lângă Nate, care făcea în silă niște cocteiluri complicate pentru o pereche purtând costume; aruncă apoi câte o privire la fețele străinilor, bărbați și femei acoperiți ca într-un cocon în confortabilul crepuscul de seară, trăsăturile lor radiind în lumina lumânărilor. Fiind așezat unde era, pe jumătate ascuns de umbre, Willie se simți pentru o clipă separat de tot ce se întâmpla, o fantomă la propriul banchet și își dădu seama că-i place această senzație.

O măsuță fusese aranjată ca bufet, dar acum numai resturile împrăștiate de pui prăjit, friptură de vită cu sos și chili se mai aflau pe ea, împreună cu un tort dărâmat. Într-un colț în dreapta mesei, așezați separat de ceilalți, erau trei bărbați. Unul dintre ei era Louis, mai cherchelit acum decât fusese în prima zi când se cunoscuseră și care părea să intimideze mai puțin, dar asta era doar o consecință a anilor de când îl cunoștea Willie. Louis obișnuia într-adevăr să-i intimideze pe cei care nu îl cunoșteau prea bine. La dreapta lui Louis stătea Angel, cu aproape treizeci de centimetri mai scund decât partenerul său. Se pregătise pentru acea noapte, ceea ce însemna doar că arăta în mare mai puțin neglijent decât de obicei. Drace, se bărbierise chiar! Îl făcea să arate mai tânăr. Willie Brew cunoștea puțin din trecutul lui Angel, mai mult bănuia. El era un bun cunoscător al oamenilor, mai bun decât era socotit a fi. Willie întâlnise odată un tip care-l cunoscuse pe tatăl lui Angel, despre care spunea că un ticălos mai mare nici că exista pe fața pământului. El insinua un misterios abuz, exploatarea băiatului pentru bani, pentru băutură și câteodată doar pentru amuzament. Willie păstrase aceste lucruri doar pentru el, dar în parte acestea justificau existența unei atât de grozave legături între Angel și Louis. Chiar dacă nu știa nimic despre educația lui Louis, simțea că amândoi erau niște bărbați care suferiseră prea mult în copilărie și că fiecare dintre ei găsise propriul ecou în celălalt.

Dar era cel de-al treilea bărbat care îl îngrijora cu adevărat pe Willie. Angel și Louis, parteneri tăcuți în afacerea lui, erau în felul lor o enigmă mai mică decât însoțitorul lor. Ei nu-l făceau pe Willie să simtă că în prezența lor lumea era în pericol să se îndrepte spre haos, că aici era un lucru imposibil de cunoscut, de-a dreptul extraterestru. Prin contrast acesta era efectul pe care ei îl aveau asupra lui. El îl respecta pe cel de-al treilea bărbat, chiar îl simpatiza, dar era ceva cu el... Care era cuvântul pe care-l folosise Arno? „Eteric." Willie fusese nevoit să-i caute sensul mai târziu. Nu era chiar atât de exact, dar era aproape. „Nepământesc", poate. Ori de câte ori Willie își petrecea timpul cu dânsul, își aducea aminte de biserici și de tămâie, de predici pline de amenințarea cu focul iadului și osânda veșnică, amintiri din copilăria sa ca băiat de altar. Nu avea nici un sens, dar acolo era. Ducea cu el un strop de întuneric. Într-un fel sau altul, el îi amintea lui Willie de bărbați pe care-i cunoscuse în Vietnam, cei care trăiseră o experiență care-i lăsase fundamental schimbați de ceea ce văzuseră și făcuseră, așa că până și în conversațiile obișnuite aveai senzația că o parte din ei era separată de ceea ce se întâmpla în jurul lor, că aceasta aparținea altui loc unde era întotdeauna întuneric și unde siluete zărite cu coada ochiului șușoteau în întuneric.

Era, de asemenea, periculos acest bărbat, tot atât de amenințător ca și cei doi de lângă el, deși a fi letali era parte din firea lor, iar ei se acomodaseră cu ea, el îi ținea piept. Fusese polițist odată, apoi soția și fetița lui fuseseră ucise, și ucise urât. El îl descoperise totuși pe cel care o făcuse, îl găsise și terminase cu el. Terminase și cu alții de atunci, bărbați și femei, depravați și corupți, judecând după ce auzise Willie, iar Angel și Louis îl ajutaseră. Procedând așa, ei toți avuseseră de suferit. Existaseră durere, răniri, frământări. Louis avea mâna stângă vătămată, oasele sfărâmate de un glonț. Angel

petrecuse luni de zile în spital suportând câteva grefe la spate, și experiența îl golise de o parte din viață. Avea să moară mai devreme din cauza asta, Willie era sigur de asta. Al treilea bărbat își pierduse nu de mult autorizația de detectiv particular, iar lucrurile tot nu mergeau bine cu prietena lui și probabil nu aveau să meargă niciodată, așa că nu-și vedea fetița nou-născută atât de des cât i-ar fi plăcut. Din câte auzise Willie în ultimul timp, el lucra ca barman în Portland. Asta nu avea să continue mult timp, nu cu un astfel de om. Atrăgea necazurile ca un magnet, iar cei care veneau la el pentru ajutor i le amplificau.

În societate, Willie îl numea Charlie, iar Arno îl striga Mr Parker. Odinioară, oamenii îl numeau Bird[1], dar aceasta era o poreclă din perioada armatei, iar Angel îi spusese lui Willie că nu-i plăcea. Dar când nu era prin preajmă, întotdeauna Willie și Arno se refereau la el ca la „Detectivul". Ei nu discutau niciodată despre asta, niciodată nu se înțeleseseră că așa ar trebui să fie numit. Ieșise doar firesc la lumină după un timp. Acesta era modul în care Willie se referea întotdeauna la el: Detectivul, cu D mare. Avea nuanța potrivită de respect pentru el. Respect și poate doar puțină teamă.

Detectivul nu arăta prea amenințător, nu la prima vedere. Aici era diferit de Louis care unui observator ocazional i s-ar fi părut amenințător chiar dacă ar fi fost înconjurat de zâne dansatoare și de păsărele. Detectivul era cu puțin mai înalt decât media, poate 1,70 sau pe-acolo. Părul lui era întunecat, aproape negru, cu fire cenușii în jurul tâmplelor. Avea cicatrici pe bărbie și lângă ochiul drept. Părea să fie de constituție medie, dar erau și mușchi acolo dedesubt. Ochii lui erau albaștri cu nuanțe spre verde, în funcție de cum bătea lumina. Pupilele sale erau întotdeauna mici și întunecate. Chiar atunci când părea să fie relaxat așa cum era acum la petrecerea lui

[1] În engleză, pasăre (n.tr.)

Willie, o parte din el rămânea în gardă, ascunsă, într-o țesătură atât de deasă încât ochii săi nu permiteau nici unei raze de lumină să pătrundă dincolo.

Erau genul de ochi, credea Willie, care îi făceau pe oameni să privească în altă parte. Unor oameni le captai privirea și probabil le zâmbeai instinctiv pentru că, dacă lucrul acela despre ochi, ferestrele sufletului era adevărat, atunci acești oameni erau buni la suflet și asta se transmitea de la sine tuturor celor întâlniți. Detectivul era diferit. Nu pentru că nu era un om bun. Willie auzise destule despre el ca să înțeleagă că era genul căruia nu-i plăcea să întoarcă spatele durerii altora, genul care nu-și putea pune o pernă peste urechi ca să înăbușe țipetele străinilor. Acele cicatrici pe care le avea erau semne ale curajului, iar Willie știa că erau altele ascunse sub hainele sale și mai multe în interiorul lui, chiar sub piele și adânc în suflet.

Nu, doar că indiferent de bunătatea care era acolo, aceasta coexista cu furia și durerea, și pierderea. Detectivul se lupta împotriva corupției acelei bunătăți de către elementele mai întunecate, dar nu reușea întotdeauna și aveai dovada acestei lupte în ochii săi.

– Hei! Era Arno. Ce naiba e cu tine în noaptea asta? Arăți de parcă tocmai a sunat IRS[1].

Willie ridică din umeri.

– Cred că e atingerea unei vârste cu un zero în coadă. Te pune pe gânduri.

– Ca și cum te-ai apuca să-mi faci o cafea dimineața și apoi m-ai întreba cum am dormit?

Willie îl lovi cu pumnul în braț.

– Nu, cap sec! Gânduri ca atunci când începi să cugeți la anumite chestii, să îți aduci aminte.

---

[1] Internal Revenue Service (IRS) este agenția guvernamentală a SUA care se ocupă de taxele și impozitele contribuabililor americani. (n.tr.)

– Ei bine, termină! Asta nu te-a ajutat înainte niciodată și ești prea bătrân ca să începi să fii bun la asta acum.

– Da, cred că ai dreptate.

Avea o bere în mână, o bere tare Brooklyn. Abia începuse să o bea. Îi plăcea ideea că exista din nou o fabrică de bere independentă în Williamsburg și simțea că ar trebui să o sprijine. Era de ajutor faptul că marfa produsă acolo avea gust bun, așa că nu trebuia să se facă nici un fel de compromisuri.

Aruncă o ultimă privire celor trei bărbați din colț. Angel i-o întoarse și-și ridică paharul în cinstea sa. Alături de el, Louis făcu la fel și Willie își ridică sticla drept mulțumire. Un sentiment de cordialitate și recunoștință îl inundă, atât de puternic că-i făcu obrajii să se încingă și ochii să-i lăcrimeze. Știa ce făcuseră acești bărbați în trecut și ce erau încă în stare să facă acum. Ceva se schimbase în lumea lor, totuși. Poate era influența celui de-al treilea bărbat, dar ei erau băieții buni, în felul lor. Încercă să-și aducă aminte ce spusese cineva odată despre ei, ceva despre îngeri.

A, asta era. Ei erau de partea îngerilor, chiar dacă îngerii nu erau absolut siguri că acesta era un lucru bun.

Apoi își aminti cine era cel care spusese asta: era al treilea bărbat, Parker. Detectivul. Ca la un semn, Detectivul se întoarse, și Willie se simți prins în privirea acestuia. Detectivul zâmbi, și Willie îi întoarse zâmbetul. Chiar dacă făcuse asta, nu putea să scape de senzația că Detectivul știa exact la ce se gândea el.

Willie se cutremură. Mințise când îi spusese lui Arno că ziua lui era cea care îl făcea să se poarte ciudat. Asta era doar o parte, însă nu era întreaga poveste. Nu, în ultimele două zile, Willie avusese sentimentul că ceva nu era în regulă. Nu era ceva concret. Cu o zi înainte, un Chevy[1] Malibu albastru fusese parcat peste drum de atelierul auto, cu doi bărbați

[1] În engleză, diminutiv al mărcii Chevrolet (n.tr.)

stând pe scaunele din față, și lui Willie i se păruse că aceștia îl urmăreau, pentru că, atunci când începu să-i studieze cu atenție, aceștia plecară. Mai târziu, își alungase aceste gânduri considerând că e paranoic, dar era sigur că astăzi văzuse din nou mașina, de această dată parcată mai în josul străzii și aceiași doi bărbați ocupând locurile din față. Se gândi să-i menționeze aparițiile lui Louis, apoi alungă aceste gânduri. Nu erau nici momentul, nici locul. Poate că se simțea ciudat doar pentru că intra acum în cea de-a șaptea lui decadă. Totuși, nu putea scăpa complet de convingerea că ceva era puțin cam prea agitat. Era ca atunci când nevasta lui intentase divorțul, și atelierul era pe punctul de a-i fi luat, certitudinea faptului că apăruse o fisură în existența sa, că lumea sa era pe punctul de a fi transformată de ceva din afară, ceva ostil și periculos.

Și Willie nu putea să facă nimic pentru a opri acel lucru.

4

Era puțin după ora unu noaptea. Cei mai mulți dintre petrecăreți plecaseră acasă, și numai Arno, Willie și un bărbat pe nume Happy mai rămăseseră din grupul inițial. Happy Saul suferise leziuni ale nervilor feței în copilărie, care-i schimonosiseră gura într-un rânjet permanent. Nimeni nu se așeza vreodată lângă Happy Saul la o înmormântare. Arăta sinistru. Lucru ieșit din comun – pentru că se întâmpla adesea ca bărbații cu porecle precum „Happy" sau „Smiley" să fie indivizi foarte amenințători și deprimați, genul celor care nu vedeau niciodată o clopotniță fără să se închipuie împușcându-i rând pe rând pe toți martorii cu o pușcă –, Happy Saul era un tip cât se poate de mulțumit și o companie plăcută. Chiar în acel moment le spunea lui Willie și lui Arno un banc atât de obscen încât Willie fu sigur că va ajunge direct în iad doar pentru simplul fapt că-l ascultase.

Angel și Louis erau acum singuri în colț. Detectivul plecase. De data asta nu mai băuse mult, pentru că trebuia să plece devreme spre Maine în dimineața următoare. Înainte de plecare, Willie deschise cadoul pe care-l primise de la Detectiv: era o factură pentru o livrare mai veche de containere, semnată de Henry Ford însuși, înrămată și cu poza marelui bărbat deasupra.

– Mă gândeam că ai putea s-o agăți în atelier, spuse Detectivul, în timp ce Willie se uita lung la fotografie, urmărind cu degetele semnătura de dedesubt.

– O să fac asta, zise Willie. Va sta la loc de cinste în birou. Nu va fi nimic altceva în jurul ei. Era impresionat și se simțea un pic vinovat. Gândurile sale anterioare despre Detectiv păreau ingrate. Chiar dacă acestea erau adevărate, erau mai mult pentru el decât pentru demonii lui. Strânse mâna Detectivului.

– Mulțumesc, spuse. Pentru asta și pentru că ai venit aici în noaptea asta.

– N-aș fi pierdut asta. Ne mai vedem, Willie!

– Da, data viitoare.

Willie se întorsese la Arno și la Happy Saul.

– Un cadou drăguț, spuse Arno ținând în mâini fotografia înrămată.

– Da, răspunse Willie.

Era atent la Detectiv, care își luă rămas-bun de la Nate și dispăru în noapte. Chiar dacă Willie era cel puțin beat, era pe fața lui o expresie pe care Arno nu o mai văzuse niciodată și care-l îngrijora.

– Da, da, așa este...

Cei doi bărbați stăteau aproape unul de altul, dar nici chiar atât de aproape, brațul lui Louis rezemându-se întâmplător deasupra pe spătarul scaunului partenerului său. Nate nu avea nici o problemă cu relația lor. Nici Arno sau Willie, nici măcar Happy Saul nu avea, deși în caz că Happy Saul ar fi avut vreo problemă, nu ar fi fost nici o cale să o afli fără a-l întreba. Dar nu toată lumea din localul lui Nate era atât de libertină și, cu toate că Angel și Louis i s-ar fi opus bucuroși, apoi ar fi burdușit discret cu pumnii pe oricine ar fi avut nechibzuința să pună la îndoială orientările lor sexuale sau orice fel de etalare a afecțiunii lor reciproce pe care ei ar fi fost

dispuși să o arate, ei preferau totuși să stea pe tușă și să evite astfel de conflicte, pe de o parte, pentru că nu voiau să-i creeze probleme lui Nate, dar și pentru că alte aspecte ale vieților lor cereau ca ei să treacă pe cât posibil neobservați, în măsura în care un bărbat înalt de culoare învești mântat într-un strai imaculat, care ar putea face și un aisberg să transpire într-o zi friguroasă și un individ mic și murdar, care atunci când merge pe stradă te face să crezi că lucrătorilor de la salubritate le-a scăpat ceva din gunoi, ar putea să nu atragă atenția asupra lor. Ei trecuseră la coniac, iar Nate pusese la bătaie cele mai bune pahare de coniac cu acest prilej. Acestea erau destul de mari ca să adăpostească peștișori aurii. Se auzea muzica în fundal: *Sinatra-Basie*[1] din 1962, Frank cântând despre dragoste ca despre o capcană dulce. Nate își lustruia barul, fredonând mulțumit cântecul. Așa cum obișnuia de obicei, Nate s-ar fi pregătit să închidă până acum, dar de data asta părea că nu se grăbește să dea lumea afară. Era una dintre nopțile acelea, o noapte în care aveai impresia că ceasurile se opriseră și că toți cei dinăuntru sunt protejați de necazurile și pretențiile lumii. Nate era bucuros să-i mai lase așa pentru un timp. Era darul său pentru ei.

– Se pare că Willie s-a simțit bine, spuse Louis.

Willie se balansa ușor în scaun, și ochii săi aveau privirea năucă a unui om care tocmai fusese lovit în cap cu o tigaie.

– Da, zise Angel. Cred că vreo câteva dintre femeile acelea au vrut să-i facă un cadou într-un fel cu totul special. E norocos că mai are hainele pe el.

– Noi avem noroc că mai are hainele pe el.

– Are el ceva. Nu știu, arată de parcă nu e în apele lui în noaptea asta.

– E din cauza momentului. Îl face pe om să filozofeze. Îl face să se gândească la moarte.

---

[1] Un album cu melodiile lui Frank Sinatra, apărut în 1962 (n.tr.)

– E un gând care te binedispune. Am putea să începem o afacere cu felicitări, pe care să scrie chestia asta: „Te felicit cu ocazia morții tale".

Își trecu degetele ușor pe ceafa lui.

– Și tu ai fost destul de tăcut în noaptea asta.

– Păi, te plângi când vorbesc prea mult.

– Numai atunci când nu ai nimic de spus.

– Întotdeauna am ceva de spus.

– Chiar asta e problema ta. Trebuie să fii cumpătat. Willie ar putea să scoată tot de la tine. Își trecu degetele ușor pe ceafa lui. Ai de gând să-mi spui ce se-ntâmplă?

Deși nu era nimeni în apropiere care să-l poată auzi, Angel tot mai aruncă o privire în jur înainte de a vorbi. Nu strica niciodată să fii precaut.

– Am auzit ceva. Ți-l amintești pe William Wilson, cunoscut mai bine ca Billy Boy?

Louis încuviință.

– Da, știu cine este.

– A fost.

Louis rămase tăcut un moment.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– A murit într-o toaletă din Sweetwater[1], Texas.

– Din cauze naturale?

– Atac de cord. Cauzat de cineva care i-a înfipt un cuțit în el.

– Asta nu-mi place cum sună. Era bun. Era un animal și un monstru, dar era bun. Greu să te apropii de el cu un cuțit.

– Am auzit zvonuri că sărise calul, că treburile simple le complica prea mult.

– Am auzit și eu. I-a plăcut întotdeauna să provoace durere.

Fusese întotdeauna ceva în neregulă cu Billy Boy. Louis văzuse asta de la început, acesta fiind motivul pentru care

[1] Sweetwater – oraș în districtul Nolan, Texas, Statele Unite (n.tr.)

hotărâse să nu lucreze cu el, în momentul în care fusese în situația de a căuta și a alege.

– Se pare că cineva a hotărât că s-a jucat prea mult cu focul.

– Ar fi putut fi unul dintre lucrurile astea: un bar, băutură, cineva se hotărăște să scoată un cuțit, își aduce prietenii în ajutor, spuse Louis, dar nu părea prea convins de ce spunea.

Gândea doar cu voce tare, eliminând pe rând posibilități pe care le lăsa să zboare libere, precum canarii în mina de cărbuni din mintea sa.

– Ar fi putut fi, doar că locul acela era aproape pustiu când s-a întâmplat și vorbim aici despre Billy Boy. Îmi amintesc ce mi-ai spus despre el, cel de odinioară. Cel care l-a răpus trebuie să fi fost mult mai mult decât bun.

– Billy începuse să îmbătrânească.

– Era mai tânăr decât tine.

– Nu cu mult, și eu *știu* că îmbătrânesc.

– Și eu știu.

– Că îmbătrânești?

– Nu, că tu îmbătrânești.

Ochii lui Louis se îngustară pe loc.

– Ți-am spus vreodată ce amuzant ești?

– Nu, acum că tot ai pomenit despre asta, nu mi-ai spus niciodată.

– Pentru că nu ești. Cel puțin acum știi de ce. Cuțitul a intrat prin față sau prin spate?

– Prin față.

– S-a scris ceva despre asta?

– Cineva ar fi auzit.

– Se poate ca cineva s-o fi făcut. Tu de unde ai aflat asta?

– Am văzut pe internet. Am dat vreo două telefoane.

Louis învârtea paharul cu coniac în mâini, încălzindu-și băutura și simțind aromele care se înălțau din pahar. Era

indignat. Ar fi trebuit să i se spună despre Billy Boy, măcar din politețe. Acesta era cursul firesc al lucrurilor. Erau prea multe semne în trecutul lui ca să permită unor astfel de chestiuni să treacă neremarcate.

– Întotdeauna ții socoteala celor cu care am lucrat?

– Nu e o slujbă cu program prelungit. Nu au mai rămas mulți.

– Nu a mai rămas nici unul acum că a murit și Billy Boy.

– Nu este adevărat.

Louis se gândi un moment.

– Nu, cred că nu.

– Ceea ce mă duce cu gândul la următorul lucru, spuse Angel.

– Continuă.

– Polițiștii i-au interogat pe toți cei care erau în bar atunci când l-au găsit. O singură persoană mai rămăsese: un tip mic și gras într-un costum ieftin, care stătea la bar și bea whisky de doi bani direct de la dozator și care nu arăta ca și cum și-ar fi putut permite să-și schimbe izmenele mai des decât o dată la două zile.

Louis luă o înghițitură de brandy, ținându-l puțin în gură înainte de a-i da drumul pe gât.

– Nimic altceva?

– Barmanul a spus că i s-a părut că acesta avea câteva cicatrici chiar deasupra gulerului cămășii, ca și cum fusese ars mai demult. De asemenea, i s-a părut că a văzut ceva și la încheietura acestuia de la mâna dreaptă.

– Sunt mulți oameni cu urme de arsuri.

Louis rosti aceste cuvinte pe un ton neobișnuit. Chiar liniștit, s-ar fi putut spune, asta fără să fi însemnat că în spatele acestui ton nu se ascundea o tulburare profundă.

– Dar nu toți ar reuși să-l termine pe Billy Boy cu un cuțit. Crezi că e vorba despre el?

– Un cuțit, rosti Louis gânditor. L-au găsit înfipt în corp?

– Nu. L-a luat cu el când a plecat.

– Nu ar vrea să lase în urmă un cuțit bun. De obicei, folosea pistolul, dar întotdeauna a preferat să-i termine de aproape.

– Dacă este el.

– Dacă este el, repetă Louis ca un ecou.

– A trecut mult de atunci, dacă într-adevăr e vorba despre el.

Piciorul drept al lui Louis bătea încet în podea într-un ritm constant.

– A trecut prin multe. Ar fi avut nevoie de mult timp să se refacă, să se vindece. Și-o fi schimbat din nou înfățișarea, cum a mai făcut înainte. Și nu ar ieși din nou la lumină pentru o treabă obișnuită. Cineva trebuie să fi fost enervat la culme din cauza lui Billy Boy.

– Cu toate astea, nu e vorba numai despre bani aici, nu-i așa?

– Nu, nu dacă este el.

– Dacă a revenit, Billy Boy ar putea fi doar începutul. Nu cred că ți-e greu să te hotărăști să încerci să-l arzi de viu.

– Asta este. Chiar și în acest caz, el încă va avea de suferit și nu va mai fi ce a fost.

– A fost însă destul de bun ca să-l omoare pe Billy Boy.

– Dacă este el.

Suna ca o incantație repetată la nesfârșit. Poate că asta și era. Louis știuse întotdeauna că Bliss[1] se va întoarce într-o bună zi. Dacă s-ar întâmpla asta, mai că s-ar simți ușurat. Așteptarea ar lua sfârșit.

– Asta pentru că el a fost atât de bun de la bun început. Chiar dacă i-ar lipsi ceva, tot ar fi mai bun decât majoritatea. Mai bun decât Billy Boy, cu siguranță.

– Billy Boy nu e o pierdere.

– Nu, nu este.

[1] În engleză, beatitudine, extaz (n.tr.)

– Dar nici să-l ai pe Bliss înapoi printre oameni nu e mai bine.

– Nu.

– Aş cam prefera să fie mort.

Mare parte din asta se întâmplase înainte pe vremea lui Angel, înainte ca acesta să-l întâlnească pe Louis, deşi amândoi îl întâlniseră odată pe Billy Boy, în California. Fusese o întâlnire accidentală la o staţie de benzină, iar Louis şi Billy Boy îşi dăduseră precauţi târcoale unul altuia, ca nişte lupi înainte de luptă. Angel nu se gândise prea mult atunci la Billy Boy ca la o fiinţă omenească, deşi accepta că ar fi putut fi influenţat de ceea ce-i spusese Louis despre acesta. Despre Bliss ştia doar ce-i făcuse acesta lui Louis şi ce primise în schimbul acestei favori. Louis îi povestise despre asta pentru că ştia că nu se terminase încă.

– Nu va fi mort până ce nu-i va da cineva o mână de ajutor şi nu iese nici un ban din asta. Nici un ban şi nici un câştig.

– Exceptând cazul în care ai şti că are pe listă numele tău.

– Nu cred că trimite avertismente încoace şi-ncolo.

– Bănuiesc că nu.

Angel dădu pe gât jumătate din coniac şi începu să tuşească.

– Dar ştiu c-ai înghiţit-o, omule, spuse Louis. Asta nu-i Alka Seltzer[1].

– O bere ar fi fost mai bună.

– N-ai nici un pic de clasă.

– Numai prin asociere.

Louis se gândi pentru o clipă.

– Ei bine, spuse el, asta e...

Apartamentul pe care-l împărţeau cei doi bărbaţi nu era aşa cum şi l-ar fi imaginat cei care-i cunoşteau pe aceştia doar din întâmplare, dat fiind faptul că erau atât de diferiţi în

[1] Marcă de aspirină efervescentă (n.tr.)

privința codului vestimentar, părerilor despre viață și a comportamentului în general.

Acesta ocupa ultimele două nivele ale unei clădiri cu trei etaje și subsol, în cea mai îndepărtată zonă de pe Upper West Side[1], unde distanța dintre bogați și săraci începea să se micșoreze semnificativ. Apartamentul era aranjat cu meticulozitate. Deși împărțeau același dormitor, fiecare dintre ei avea camera sa în care să se retragă și în care să-și vadă de propriile treburi și în timp ce camera lui Angel purta semnele clare ale unuia ale cărui abilități constau în deschiderea lacătelor și în slăbirea sistemelor de securitate – rafturi cu manuale, diferite unelte, un banc de lucru acoperit cu componente electrice și mecanice –, toate erau așezate într-o ordine care ar fi fost evidentă oricărui meșteșugar. Camera lui Louis era mai anostă. Nu erau acolo decât un laptop, un birou și un scaun. Rafturile erau burdușite cu muzică și cărți, muzica înclinând poate surprinzător spre stilul country, cu o întreagă secțiune pentru artiștii de culoare: Dwight Quick, Vicki Vann, Carl Ray și Cowboy Troy Coleman pentru perioada modernă și Stoney Edwards pentru perioada anterioară, alături de puțin Charlie Pride, *Modern Sounds in Country and Western* al lui Ray Charles, ceva Bobby Womack și *From Where I Stand,* un set de CD-uri descriind în detaliu experiența negrilor în muzica country. Lui Louis i se părea greu de înțeles de ce mulți alții din rasa lui nu reușeau să simtă acest tip de muzică, care vorbea despre sărăcia din mediul rural, despre dragoste, despre deznădejde, despre credință și infidelitate, căci acestea erau experiențe trăite de toți, fie ei negri sau albi. Tot așa cum negrii săraci aveau mai multe în comun cu albii săraci decât cu negrii bogați, la fel și acest tip de muzică oferea un mijloc de exprimare celor care îndură toate acele traume emoționale și toată acea tristețe pe care o transmitea, fără a ține

[1] Cartier newyorkez (n.tr.)

seama de culoare. Cu toate acestea, el renunțase să mai facă parte dintr-o minoritate din moment ce era preocupat de această problemă și, deși aproape că reușise să-și convingă partenerul de valoarea unor lucruri la care s-ar fi putut mai demult referi în bătaie de joc, inclusiv tunsorile regulate și magazinele de îmbrăcăminte care nu se axau pe lichidări de stocuri, muzică country interpretată de negri –, de fapt, *orice* fel de muzică country – rămânea unul dintre subiectele neinteresante pentru Angel.

Apartamentul era alcătuit dintr-o bucătărie modernă, folosită destul de rar, care se deschidea într-o sufragerie ce servea drept cameră de luat masa; urma apoi atelierul lui Angel, toate la etajul de jos. La etajul de sus era o baie luxoasă pe care Louis și-o însușise, lăsându-i partenerului său baia cu cabină de duș; biroul lui Louis, o cameră mică de oaspeți, cu o baie micuță cu duș, nici una dintre acestea nefiind folosite vreodată; dormitorul principal, care avea și un dulap în perete și, fără a ține seama de inventarul ocazional, rămăsese neschimbat, prin consimțământ și efort reciproc, într-o acurateță demnă de un catalog de design interior. În spatele oglinzii din baia pentru oaspeți, era un mic seif în care era ascuns un pistol. Ori de câte ori cei doi se aflau în apartament, seiful rămânea deschis. Noaptea, fiecare dintre ei ținea o armă la îndemână în dormitorul principal. Atunci când apartamentul era gol, seiful era ținut închis, și oglinda pusă cu grijă înapoi în poziția sa inițială, folosind o balama și un mecanism de închidere acționate de un mic buton aflat la o distanță de un deget în spatele oglinzii. Ei singuri aveau grijă de întreținerea și de curățenia apartamentului. Nici un străin nu era primit vreodată în apartament, nici prieteni și nici cunoștințe, care oricum erau foarte puține la număr.

Acești bărbați se ascundeau în câmp deschis. Foloseau telefoane mobile cu cartele preplătite, pe care le schimbau

regulat, dar nu plăteau niciodată în persoană pentru aparate: în locul lor trimiteau oameni ai străzii pentru a le face cumpărăturile în magazine răspândite în patru state și un intermediar era folosit să colecteze și să trimită mai departe telefoanele. Chiar și așa, telefoanele mobile erau folosite doar în caz de strictă necesitate. Pentru cele mai multe apeluri foloseau telefoane publice.

În apartamentul lor nu exista conexiune la internet. Într-un birou închiriat de una dintre multele societăți fantomă ale lui Louis era păstrat un computer pe care-l foloseau câteodată pentru cercetări discrete, dar adeseori un cyber cafe[1] le era de ajuns. Evitau e-mailurile, dacă totuși era nevoie foloseau Hushmail[2] ca să trimită mesaje cifrate sau coduri inserate în mesaje aparent inofensive.

De câte ori era posibil, foloseau bani gheață, nu cărți de credit. Nu aveau nici un fel de card de fidelitate și cumpărau Metrocarduri pentru a se deplasa cu metroul atunci când aveau nevoie, scăpând de acestea atunci când expirau și înlocuindu-le cu altele noi, în loc să le reîncarce pe cele vechi. Serviciile utilitare erau plătite prin intermediul unui birou de avocatură. Ei memoraseră cele mai bune rute pe care să le urmeze pe jos sau cu mașina, ca să evite camerele de supraveghere, și luminile de deasupra plăcuțelor de înmatriculare ale mașinilor pe care le foloseau erau prevăzute cu lămpi pentru infraroșii cu rolul de a proiecta lumina asupra camerelor video care funcționau la o frecvență apropiată de cea a infraroșiilor.

Mai erau și alte mijloace de protecție aici, mult mai neobișnuite. Subsolul și parterul clădirii lor erau închiriate de o doamnă mai în vârstă, pe nume Evelyn Bondarchuk, care ținea câței din rasa Pomeranian și care părea să fi acaparat

[1] Cafenea dotată cu aparatură IT (n.tr.)

[2] Hushmail este un site de pe care se pot trimite sau primi e-mailuri codificate. (n.tr.)

piața cu stofe viu colorate și porțelanuri chinezești. Existase odată și un domn Bondarchuk, dar care fusese smuls în chip tragic de lângă tânăra sa mireasă de la o vârstă fragedă, ca o consecință a unei neînțelegeri între domnul Bondarchuk și un tren în mișcare, domnul Bondarchuk fiind beat în acel moment și luând calea ferată drept closet. Doamna Bondarchuk nu se mai căsătorise de atunci, pe de o parte, pentru că nimeni nu ar fi putut lua locul mult-iubitului ei soț, cu toate defectele lui, dar și pentru că oricine ar fi fost în aceeași măsură sau chiar mai desfrânat decât predecesorul său prin însăși firea lucrurilor, iar doamna Bondarchuk nu avea nevoie de asemenea necazuri în viața ei. Astfel, un colț al sufrageriei sale rămăsese ca un altar puțin cam prăfuit în memoria răposatului ei soț, iar doamna Bondarchuk își revărsa în schimb afecțiunea asupra generațiilor de Pomeranieni, care în general nu sunt considerați a fi animale desfrânate.

Apartamentul doamnei Bondarchuk era cu chirie controlată de stat. Ea plătea lunar o sumă ridicol de mică unei companii Leroy Frank Properties, Inc., care părea să fie puțin mai mult decât numărul unei căsuțe poștale din centrul Manhattanului. Leroy Frank Properties, Inc. cumpărase clădirea la începutul anilor '80, și doamna Bondarchuk se temuse un timp că vânzarea ar fi putut afecta calitatea ei de chiriaș, dar în loc de asta a fost asigurată printr-o scrisoare că totul va rămâne ca înainte și nu avea decât să-și vadă în continuare de viața ei, înconjurată de Pomeranieni, în apartamentul în care locuise de mai bine de treizeci de ani. De fapt, i se permisese chiar să-și desfășoare activitățile și mai jos, la subsol, care nu mai fusese ocupat, pentru că ultimul chiriaș murise cu câțiva ani în urmă. Nu se mai auzise așa ceva în oraș, doamna Bondarchuk știa și ea asta și făcu tot posibilul ca să se asigure că în ceea ce o privea lucrurile aveau să rămână la fel. Ea îi povestise despre această fericită întâmplare doar bunei sale

prietene, doamna Naughtie, și numai după ce o pusese să jure că nu va mai spune nimănui despre asta. Doamna Bondarchuk era o femeie deșteaptă. Ea înțelesese că în această clădire se întâmpla ceva neobișnuit, dar din moment ce asta nu părea să-i fi deranjat cumva existența, ci dimpotrivă, părea să i-o fi îmbunătățit substanțial, se comporta cu înțelepciune și lăsa lucrurile să decurgă normal.

Singura schimbare importantă avu loc atunci când cuplul de deasupra, amândoi contabili, se pensionă în cele din urmă și se mută într-o casă din Vermont, iar locul lui fu ocupat de un negru tăcut, foarte elegant, și de un individ mai mic de statură, considerabil mai prost îmbrăcat, care arăta ca și cum ar fi venit să-i fure bijuteriile, lucru care, dacă soarta nu i l-ar fi scos în calea partenerului său actual, chiar s-ar fi putut întâmpla. Cu toate acestea, erau niște domni foarte politicoși. Doamna Bondarchuk bănuia că erau homosexuali. Asta îi provoca un fior, pentru că, după standardele orașului, ea ducea o viață foarte decentă.

Dacă se ivea vreo problemă în legătură cu apartamentul ei, doamna Bondarchuk lăsa un mesaj unei încântătoare tinere pe nume Amy, care prelua apelurile pentru firma Leroy Frank Properties, Inc. De fapt, Amy răspundea la telefon pentru multe alte firme, nici una dintre acestea neavând nevoie sau nedorind să aibă o prezență fizică în oraș. Leroy Frank Properties, Inc. deținea un număr de clădiri în New York, dintre care cea de pe Upper West Side era singura proprietate rezidențială. Lui Amy i se dăduseră instrucțiuni explicite pentru a rezolva cu promptitudine problemele doamnei Bondarchuk, cel mai târziu la sfârșitul zilei lucrătoare în care s-ar primi apelul. Un bonus urma să fie plătit celui în cauză, instalator, electrician, tâmplar sau altui meseriaș pentru a fi siguri că lucrurile așa aveau să se întâmple. O listă cu cei acceptați era ținută într-un dosar în biroul lui Amy, toți aceștia știind bine

care erau nevoile speciale ale firmei Leroy Frank Properties, Inc., legate de această clădire.

Doamna Bondarchuk cunoştea prenumele celor doi bărbaţi care locuiau deasupra ei şi li se adresa acestora cu „Domnul Louis" şi „Domnul Angel", dar nu-l asociase niciodată pe tipul negru, pe Louis, cu Leroy Frank Properties Inc., chiar dacă între „Leroy Frank" şi „Le Roi Français" nu era o distanţă de un milion de kilometri şi, din moment ce existaseră mulţi regi ai Franţei, numele cel mai des întâlnit printre ei era, desigur, Louis. Nu, doamna Bondarchuk nu făcea asemenea legături, pentru că nu era treaba ei să se gândească la astfel de lucruri, iar din punctul ei de vedere viaţa ei era chiar idilică, aşa că nu simţea dorinţa să-şi bage nasul în treburile altora. Avea destui bani cu care să trăiască destul de confortabil; avea vecini liniştiţi, iar fondul sonor al vieţii ei era asigurat de lătratul ascuţit al fericiţilor ei Pomeranieni şi de acordurile suave ale orchestrei Mantovani, care, descoperise ea, putea furniza un album pentru fiecare ocazie. Şi, pentru că îşi evalua situaţia într-un mod atât de favorabil, doamna Bondarchuk şi-o apăra cu grijă fiind cu ochii-n patru. Atunci când veneau meseriaşi să repare vreo scurgere sau să schimbe vreun bec, ei făceau asta sub privirea fermă a doamnei Bondarchuk şi a căţeilor ei. Poştaşul nu ajungea niciodată mai departe de pragul uşii. La fel se întâmpla şi cu comisionarii, vânzătorii ambulanţi, copiii mici de Halloween, copiii mai mari care veneau la orice oră şi cu orice adult care nu era vechea ei prietenă şi tovarăşă de văduvie, doamna Naughtie, cu care ea juca o serie de jocuri de dame, însoţite adesea de accese de furie alimentate cu sherry ieftin, în fiecare joi noaptea.

Leroy Frank Properties, Inc. instalase un sistem de alarmă scump şi sofisticat atunci când intrase în posesia clădirii, şi doamna Bondarchuk înţelesese cum funcţiona acest sistem până în cele mai mici detalii. Doamna Bondarchuk nu ştia,

dar, în felul ei, era tot atât de importantă pentru siguranța și liniștea sufletească a celor doi bărbați care locuiau deasupra ei ca și armele pe care aceștia le purtau ocazional ca să-și rezolve treburile. Ea era Cerberul de la porțile infernului lor.

Acum, pe când stătea întinsă în pat și asculta *Swedish Rhapsody* la micul ei CD player pe care domnul Angel și domnul Louis i-l dăruiseră de Crăciun (doamna Bondarchuk prefera să meargă mai târziu la culcare și să se trezească târziu: nu fusese niciodată o persoană matinală) îi auzi intrând, auzi bâzâitul ușor al alarmei înainte de a fi introdus codul și apoi un ultim bip chiar în timp ce se închidea ușa, iar ei resetau sistemul.

– Noapte bună, doamnă Bondarchuk! strigă domnul Angel de pe hol.

Ea nu răspunse, se mulțumi doar să zâmbească în timp ce oprea muzica și închidea lumina. Ei erau acasă acum, și ea dormea întotdeauna mai bine atunci când erau în preajmă. Dintr-un anumit motiv pe care ea nu prea putea să-l înțeleagă, cei doi o făceau să se simtă cu adevărat în siguranță.

În noaptea aceea, Louis stătea întins în pat în timp ce Angel dormea. Se gândea la vieți luate și la vieți pierdute, la mama lui și la femeile care-l crescuseră. Se gândea la Bliss. Acesta urma întocmai firele din țesătura vieții sale oprindu-se din când în când atunci când acestea se intersectau, acolo unde unul se lega de celălalt.

Și apoi închise ochii și-l așteptă pe Burning Man să vină.

*

Era un orășel, un oraș „sundown"[1]*. Acest termen însemna ceva anume pentru băiat și pentru cei ca el. Adevărat, nu mai era nici un semn de avertizare la intrarea în oraș, ceea ce putea fi considerat un progres destul de modest, deși s-ar fi putut tot atât de bine și să fi existat în*

[1] După apusul soarelui, negrii nu aveau voie să circule pe străzile orașului. (n.tr.)

continuare, din moment ce oricine avea peste șapte ani putea să-și amintească locul unde fusese acest semn, chiar sub poarta fermei lui Virgil Jellicote. Bătrânul Virgil se asigurase că semnul nu era acoperit de noroi sau, așa cum se întâmplase odată în timpul agitației provocate de uciderea lui Errol Rich, de vopsirea judicioasă cu niște vopsea neagră astfel încât semnul fusese transformat din: „Negrule, nu aștepta apusul soarelui în acest oraș!" în: „Albule, nu aștepta apusul soarelui în acest oraș!" Bătrânul Virgil fusese extrem de tulburat de acest act de vandalism; la fel și alți oameni, nu numai albi. Ce i se făcuse lui Errol Rich era o nedreptate, dar să enervezi poliția și autoritățile orașului bătându-ți joc de prețiosul lor semn era clar o prostie, cu toate că, atunci când polițiștii au făcut cercetări întrebând cine ar fi putut fi tras la răspundere pentru asta, nu au primit nici un răspuns. Să fii prost nu era o crimă, nu încă, și legea avea o mulțime de alte căi prin care putea să-i pedepsească pe oamenii de culoare fără a mai adăuga altele pe listă.

Orașul nu era nici măcar neobișnuit prin excluderea fățișă a populației de culoare. Era unul dintre miile de orașe de acest fel de pe teritoriul Statelor Unite și chiar districte întregi deveniseră „sundowns" atunci când capitala lor districtuală era astfel. Jumătate din toate orașele din Oregon, Ohio, Indiana, Cumberland și Ozarks erau până la un anumit punct orașe „sundown". Să-l apere Dumnezeu pe negrul care se trezește, să spunem, în Jonesboro, Illinois, după lăsarea întunericului, sau pe aproape de Anna (nume care era cunoscut în aceeași măsură atât de negri, cât și de albi ca prescurtarea de la „Ain't No Niggers Allowed"[1] – și urma să aibă în continuare semne de interdicție pe autostrada 127 până prin anii '70), sau în Appleton, Wisconsin, sau în suburbii ca Levittown în Long Island; Livonia, Michigan sau Cedar Key, Florida. Și, stați puțin, asta este valabil și pentru evrei, chinezi, mexicanii și nativii noștri americani. Vezi-ți de drum acum, fiule! Timpul te omoară...

Tot ce se putea spune despre orașul natal al băiatului era că acesta era un loc drăguț. Era curat și nu auzeai multe înjurături, nu în public, cel puțin. Strada principală părea o imagine de pe o carte poștală, iar

[1] Accesul interzis negroteilor (n.tr.)

florile care creșteau în ghivece erau întotdeauna specifice anotimpului. Cu toate acestea, era un oraș mic. De fapt, era atât de mic încât abia putea fi numit oraș printr-o apreciere rezonabilă, dar nimeni de prin părțile acelea nu se referea la acesta ca la un sat. Locul în care trăiai era un oraș sau nu mai era nimic. Un oraș însemna ceva fundamental. Un oraș însemna vecini și legi, și ordine pe străzi. Un oraș însemna trotuare și frizerii, și biserici în zilele de duminică. Să numești un anumit loc oraș însemna să recunoști un anumit nivel de trai, de comportament. Desigur, lumea ar putea să deraieze de pe șine acum și întotdeauna, dar lucrul cel mai important era că oricine știa unde erau șinele. Toate deraierile erau doar temporare. Acel tren continua să meargă și toți oamenii buni se asigurau să fie în el pe toată perioada călătoriei, acceptând doar ca lucruri neprevăzute să-i oprească din drum.

Dar pentru băiat acesta nu fusese cu adevărat un oraș niciodată, nu pentru el. Era adevărat, avea toate caracteristicile unui oraș, oricât de puțin spațiu ar fi putut ocupa. Existau acolo magazine, un cinematograf și două biserici, deși nici una pentru catolici, care aveau de mers cu mașina vreo doisprezece kilometri la est de Maylersville sau optsprezece kilometri sud de Ludlow, dacă voiau să se închine la propria versiune eronată despre Dumnezeu. Existau și case, cu peluze bine întreținute și garduri albe și stropitori care șuierau vesel în zilele calde de vară. Existau avocați și doctori, și florari, și antreprenori de pompe funebre. Dacă te uitai la el așa cum trebuie, orașul avea tot ce-i trebuia pentru a asigura un grad perfect de deservire pentru cei care alegeau să-l numească „acasă".

Problema, așa cum o vedea băiatul, era că toți acei oameni erau albi. Orașul era construit pentru albi și condus de către albi. Oamenii din spatele tejghelelor din magazine erau albi, iar oamenii aflați de cealaltă parte a tejghelelor erau de cele mai multe ori albi. Avocații erau albi și polițiștii erau albi, și florarii erau albi. Oamenii de culoare puteau fi văzuți în oraș, dar ei erau întotdeauna în mișcare: cărând, livrând, ridicând, transportând. Numai oamenilor albi li se permitea să stea locului. Negrii făceau ce trebuia făcut, apoi plecau. După căderea nopții, nu mai erau decât oameni albi pe străzi.

Asta nu însemna că cineva era crud cu oamenii de culoare ca o regulă, ca un viciu sau ca o exagerare în deprinderi. Era un fapt simplu înțeles de către ambele părți că așa mergeau lucrurile. Negrii aveau magazinele lor, propriile crâșme dotate cu tonomate, propriile locuri de cult, modul lor propriu de a face ceva. Ei aveau propriul oraș, într-un anumit sens, deși era unul care nu-i incomoda pe proiectanți sau vreo cifră la un oarecare recensământ. În general, oamenii albi nu se amestecau în treburile lor, atâta timp cât nimeni nu cauza vreo problemă. Negrii umblau prin păduri și prin mlaștini, iar unii dintre ei aveau case destul de arătoase, dacă țineai seama de condiții. Nimeni nu-i invidia pentru ce construiseră pentru ei înșiși. Drace, nu le era complet necunoscut albilor să pună o mică taxă pe afacerile negrilor din când în când, în special atunci când acele afaceri facilitau aprovizionarea cu trupuri exotice pentru domni cu discernământ ale căror gusturi se avântau în acea direcție, deci nu se putea spune că cele două rase nu se amestecau niciodată, la fel cum uleiul nu se amestecă niciodată cu apa. Uleiul se amesteca de fapt cu apa mai des decât le plăcea multora să creadă și ieșeau bani frumoși în urma acelui amestec.

Dar nici una dintre cele două tabere nu uita vreodată că legea era albă. Justiția putea fi ea oarbă, dar legea nu era. Justiția era aspirațională, dar legea era adevărată. Legea era reală. Avea uniforme și arme. Mirosea a transpirație și a tutun. Conducea o mașină mare cu o stea pe portieră. Albii aveau justiția. Negrii aveau legea.

Băiatul înțelese toate acestea instinctiv. Nimeni nu fusese obligat să i le explice. Mama lui nu-l rostuise înainte de moartea ei și nici nu-i explicase subtilitățile legii versus justiție așa cum se întâmpla în comunitatea negrilor. În măsura în care cineva ar fi fost interesat, nu exista o comunitate a negrilor. Existau doar negri. O comunitate presupunea organizare și existau foarte mulți oameni care asociau organizarea cu amenințarea. Organizația Unionistă. Organizația Comunistă. Oamenii de culoare nu se organizau, nu aici. Poate în altă parte, și erau cei care spuneau că începuse să bată vântul schimbării, dar nu în acest oraș. Aici, toate mergeau bine exact așa cum erau.

Şi de aceea băiatul era atât de deranjant pentru poliţistul care-l urmărea prin geamul reflectorizant din perete. Geamul reflectorizant era una dintre puţinele concesii făcute contemporaneităţii în micul departament al poliţiei din oraş. Nu exista sistem de aer condiţionat, chiar dacă unităţile fuseseră instalate. Problema cu unităţile de poliţie era că arseseră toate siguranţele din clădire din cauza conexiunilor proaste din sistemul electric, cel puţin aşa le explicase electricianul. Pentru ca sistemul de aer condiţionat să funcţioneze corect, întreaga clădire ar fi trebuit să fie renovată şi recablată, dar asta urma să fie o treabă costisitoare într-o structură atât de veche. Autorităţile locale ezitau să aprobe această cheltuială, mai ales dacă singurul ei scop era să-i asigure că pe şeful Wooster nu-l vor trece toate apele în timpul lunilor fierbinţi de vară. Era adevărat că unii considerau că nu i-ar strica deloc şefului să-l mai treacă apele din când în când, şeful fiind, după cum credeau toţi, un grăsan cu inima mărită, şi asta nu din cauza deosebitei sale afecţiuni pentru omenire.

Prin urmare, camera mică din care şeful îl observa pe băiat era răcorită doar de un mic ventilator de birou, care nu făcea nici cât o ceapă degerată în spaţiile închise. Uniforma şefului era atât de mulată pe corp încât forma buricului i se vedea clar prin stamba cafenie, iar sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă, aproape orbindu-l din când în când, dacă nu s-ar fi şters la timp pe frunte cu batista.

Chiar şi aşa, încă nu se mişcă. În schimb, îl analiza curios pe băiat, vrând parcă să-i înfrângă cerbicia. O fi fost şeful Wooster un grăsan, şi această viziune asupra colegilor săi bărbaţi şi femei era cu siguranţă colorată de un cinism apropiat mizantropiei, dar nu era un prost. Băiatul îl interesa. Acest băiat reuşise să-l omoare pe iubitul mamei sale, un bărbat pe nume Deber, fără să-l atingă nici măcar cu un deget, şeful era sigur de asta, iar Deber nu sugera nimănui ideea unei ţinte uşoare. Deber însuşi făcuse câţiva ani pentru o crimă comisă pe când avea doar treisprezece ani şi mai fuseseră şi altele de atunci, chiar dacă nimeni nu reuşise să i le pună în cârcă. Una dintre crimele pentru care îl suspectau era uciderea unei tinere drăguţe de culoare în centrul oraşului. Fiul acestei tinere

drăguțe stătea acum jos, de cealaltă parte a geamului, fiind interogat de doi detectivi de la Poliția statului. Aceștia nu reușeau să scoată de la băiat mai mult decât reușiseră oamenii șefului Wooster, care fuseseră mult mai puțin amabili decât detectivii. Vânătăile de pe fața băiatului și umflătura de sub ochiul său drept erau dovada acestui lucru. Clark, unul dintre cei în cauză, îi spuse șefului că băiatul urinase cu sânge atunci când îl duseseră la baie să-l curețe. După asta, șeful le spusese să nu se mai poarte atât de dur cu băiatul. El avea nevoie de o mărturisire, nu de un cadavru. Celor de la Poliția statului le luase o zi ca să se organizeze suficient pentru o călătorie în nord. În timpul celor douăzeci și patru de ore, oamenii șefului îl lucraseră pe băiat destul de rău. Ei începuseră cu bătăi, apoi trecuseră la amenințări la adresa familiei băiatului, care-i asigurase acestuia un alibi. Polițiștii îi administraseră apă carbogazoasă în care dizolvaseră un laxativ, apoi îl legaseră de scaun și-l lăsaseră acolo. Șeful urmărise lupta băiatului care se împotrivea impulsului de a se ușura, cu gura tremurând de efort, cu nările dilatate și pumnii strânși. Când fu sigur că băiatul nu mai poate suporta, îl trimise pe Clark înăuntru ca să-i facă o ofertă: să mărturisească deci că-l omorâse pe Deber și ei îl vor duce direct la baie. Altfel, vor lăsa natura să-și urmeze cursul, iar ei îl vor lăsa să stea în ce va rezulta. Băiatul clătină doar din cap. Șeful aproape că-i admira rezistența, cu excepția faptului că-l punea pe el într-o lumină proastă. El îl puse pe Clark să-l însoțească pe băiat la toaleta bărbaților, înainte ca acesta să se scape pe el, pentru că nu voia ca singura cameră de interogatorii din clădire să pută îngrozitor. Clark acceptase până la urmă, deși cu părere de rău. După aceea, îl scosese pe băiat în curte și-l stropise cu furtunul până ce-l culcase la pământ, cu pantalonii pe vine, iar ceilalți polițiști făceau mare haz în timp ce jetul puternic îl lovea dureros în vintre.

Nici amenințările împotriva familiei nu funcționaseră. Băiatul venea dintr-o casă plină de femei. Wooster le cunoștea. Erau oameni cumsecade. Wooster nu era rasist. Existau negri buni și negri răi, la fel cum existau albi buni și albi răi. Nu ar fi adevărat să spui că șeful îi trata pe toți la fel. Să fi încercat sau chiar dacă ar fi fost doar tentat să o facă, și nu ar

mai fi rămas nici măcar o săptămână în poziția sa actuală, pe care o ocupa liniștit de șase ani. În schimb, el îi trata pe negri și pe albii săraci cam la fel. Cu albii bogați trebuia să te porți cu mai multă grijă. Pentru negrii bogați nu trebuia să-și facă griji, pentru că nu cunoștea nici unul.

Wooster credea în arestarea preventivă. Oamenii sfârșeau prin a fi închiși în celulele sale doar dacă făcuseră ceva deosebit de grav sau dacă orice altă încercare de a-i convinge să urmeze calea cea dreaptă și să aibă un comportament decent dăduse greș. Îi cunoștea pe oamenii pe care-i avea în custodie și se asigura că și oamenii lui îi cunoșteau, de asemenea. Băiatul și familia lui nu-i atrăseseră nici măcar o dată atenția în timpul primilor cinci ani de când era șef, cel puțin nu până când apăruse Deber, care îi câștigase afecțiunea mamei băiatului, dacă asta era cu adevărat ceea ce făcuse. Deber nu avea nimic care să sugereze că ar fi putut trezi afecțiunea cuiva, iar șeful bănuia că amenințările și teama stăteau la baza statorniciei acelei relații, mai curând decât profunzimea vreunui sentiment din partea oricăruia dintre ei.

Apoi mama fusese ucisă, corpul ei stâlcit fusese găsit zăcând într-un gang din spatele unui magazin de băuturi. Existau zvonuri că Deber fusese în același magazin de băuturi cu mai puțin de o oră înainte de a fi descoperit cadavrul, iar cineva declarase că a auzit o voce de bărbat și vocea unei femei care se certau cam pe la ora aceea. Deber, totuși, era ca și băiatul care stătea acum așezat în camera de interogatorii: nu cedase, și uciderea mamei băiatului rămăsese nerezolvată. Deber se întorsese în casa plină de femei și o luase de la capăt cu mătușa băiatului sau cel puțin așa spuneau bârfele de prin partea locului. Femeilor le era frică de el și aveau și de ce, dar și lui ar fi trebuit să-i fie frică de ele. Erau rezistente și inteligente, și nimeni nu credea că vor mai tolera prezența lui Deber la ele în casă mult timp.

Și apoi, la scurtă vreme după începutul acelei relații, cineva furase fluierul de metal pe care Deber îl folosea ca să-și adune echipele de muncitori, separase cele două jumătăți și înlocuise mica bilă din fluier cu un cocoloș de explozibil artizanal. Când Deber a suflat în fluier, încărcătura i-a smuls cea mai mare parte din față. A mai trăit două zile după aceea –

orb și în agonie, în ciuda eforturilor medicilor de a-l ține în viață –, apoi a murit. Șeful era aproape sigur că, oriunde se afla Deber acum, chinurile sale continuau și probabil că aveau să continue pentru eternitate. Deber nu era nici o pierdere pentru omenire, dar asta nu schimba faptul că un om fusese ucis, iar cel vinovat trebuia găsit. Nu era bine să știi că sunt oameni care umblă nestingheriți de colo-colo confecționând bombe-capcană din articole de uz casnic, indiferent dacă acestea vizau negri sau albi. Pistoalele și cuțitele erau una. Erau lucruri obișnuite, la fel ca și oamenii care le foloseau. Nu era nimic stresant în brutalitatea ocazională a actului în sine, când un bărbat mutila un altul doar pentru că îi apăruse în cale într-o zi proastă sau găurea cu un glonț capul cuiva cunoscut într-o ceartă pentru o femeie, pentru o datorie sau pentru o pereche de pantofi. Ca șerif, Wooster știa cum stătea situația cu bărbații și femeile de acest soi. Nu erau nici străini, nici începători. Pe de altă parte, cineva care putea să ucidă un om cu ajutorul fluierului acestuia reprezenta o cu totul altfel de gândire cu privire la stilul de a scurta vieți și era o gândire pe care șeful Wooster nu se grăbea s-o încurajeze sau s-o accepte.

Wooster obținuse un mandat de arestare pe numele băiatului în ziua în care murise Deber. Polițiștii statali îl luaseră în râs la telefon când îi informase ce făcuse. Deber, i-au spus, avea atât de mulți dușmani că lista lor de suspecți semăna cu o carte de telefon. Acesta fusese ucis de un dispozitiv miniatural, ingenios construit și proiectat astfel încât să se asigure că doar ținta vizată va fi afectată și că ținta nu va supraviețui. Asta necesita un grad de planificare care în mod obișnuit nu te ducea cu gândul la negrii de cincisprezece ani locuitori ai unei cocioabe de lângă o mlaștină. Wooster atrăsese atenția asupra faptului că negrul în cauză urmase un colegiu care, mulțumită unei donații caritabile de la un fond de investiții din Sud, era dotat cu un laborator foarte bine echipat, de unde ar fi putut cu ușurință să se aprovizioneze cu cristalele de iod și amoniu, descoperite în urma cercetărilor asupra resturilor de fluier, acestea fiind componenții ce alcătuiau explozibilul folosit la uciderea lui Deber. De fapt, continuă Wooster, acestea erau exact componentele pe care un puști isteț, și nu un asasin expert le-ar fi putut folosi ca să creeze un explozibil, deși, conform

raportului despre fluier, era un miracol că acesta nu explodase cu mult înainte de a atinge gura lui Deber, din cauză că nitrogenul triiodat era foarte cunoscut ca un component extrem de instabil, ultrasensibil la fricțiune. Specialistul care examinase fluierul sugerase că acest compus, chiar și cel reconstituit, fusese probabil ținut în apă până la saturație de către criminal, astfel încât compusul să nu fi fost uscat complet, până în momentul în care victima urma să-l ridice la gură pentru ultima dată. Această informație despre natura combustibilului folosit și absența oricăror alte piste îi convinsese pe polițiștii de la Poliția de stat să trimită, cam fără nici o tragere de inimă, doi detectivi să-l interogheze pe băiat.

Acum unul dintre aceștia se ridică și părăsi camera de interogatoriu. O clipă mai târziu, ușa camerei de observare a șefului se deschise și același detectiv intră, cu o cutie de apă minerală rece în mână.

– Nu ajungem nicăieri cu puștiul ăsta, spuse el.

– Trebuie să mai încerci, spuse Wooster.

– Se pare că ai făcut și tu niște încercări pe cont propriu.

– A căzut în drum spre toaleta bărbaților.

– Da? De câte ori?

– S-a împiedicat. Nu am numărat de câte ori.

– Ești sigur că i-ai citit drepturile?

– Cineva a făcut-o. Nu eu în persoană.

– A cerut cumva un avocat?

– Dacă a cerut, eu nu l-am auzit.

Detectivul luă o înghițitură mare de apă. O parte din apă i se scurse până mai jos de bărbie, ca un scuipat după mestecarea tutunului.

– Nu a făcut el asta. A fost un plan prea ingenios.

Wooster își șterse fruntea cu batista sa udă de sudoare.

– Prea ingenios? spuse el. Îl știu pe Deber. Știu cu ce fel de oameni umbla. Ei nu sunt genul de oameni ingenioși. Dacă cineva din cercul său sau cineva cu care avusese de-a face l-ar fi vrut mort, l-ar fi împușcat sau l-ar fi înjunghiat, poate l-ar fi castrat mai întâi doar pentru a-i transmite un mesaj. Ei nu și-ar fi pierdut timpul separând și apoi lipind un fluier astfel încât să-l poată umple cu destul explozibil pentru a-i spulbera fața

şi a-i transforma creierul în resturi. Nu sunt ei atât de deştepţi. Acest puşti însă – se deplasă spre geam şi arătă spre băiat –, acest puşti e deştept: destul de deştept ca să intre pe furiş în şcoală şi destul de deştept ca să prepare un amestec de pulbere explozivă. Plus că avea un motiv: Deber o omorâse pe mama sa şi se culca cu mătuşa lui, iar Deber nu era genul tandru în intimitate.

– Nu există nici o dovadă că Deber i-a ucis mama.

– Dovadă! aproape că scuipă Wooster vorbele. Nu am nevoie de nici o dovadă. Unele lucruri le ştiu, pur şi simplu.

– Da, bine, în faţa Curţii altfel stau lucrurile. Sunt prieten cu tipii care l-au interogat pe Deber. Aceştia au făcut tot ce se putea face, l-au legat până şi la o baterie şi l-au prăjit ca să-l facă să vorbească. El nu a vorbit; nici o dovadă; nici un martor; nici o mărturisire; nici un caz.

În camera de interogatorii de alături, capul băiatului se mişcă puţin de parcă vocile bărbaţilor ajunseseră până la el, chiar şi prin pereţii groşi. Lui Wooster i se păru chiar că văzuse umbra unui zâmbet.

– Ştii ce mai cred eu? spuse Wooster.

Vocea lui era mai calmă acum.

– Continuă, Sherlock! Te ascult.

„Sherlock, se gândi Wooster. Rahat bun de nimic ce eşti! L-am cunoscut pe taică-tu şi nici el nu era cu nimic mai bun decât tine. Era un nimeni, nu ar fi fost în stare să-şi găsească papucii dimineaţa dacă nu i-ar fi dat cineva în mână, iar tu eşti un poliţist şi mai prost decât el."

– Cred, spuse Wooster, că, dacă acest puşti nu l-ar fi omorât pe Deber, atunci Deber l-ar fi omorât pe el. Cred că nici unul dintre ei nu a avut de ales. Dacă nu ar fi băiatul aşezat acolo, în locul lui ar fi Deber.

Detectivul bău dintr-o înghiţitură şi ultimele picături de apă. Ceva din calmul tonului lui Wooster îi sugera că depăşise limita ceva mai devreme. Încercă să-şi repare greşeala.

– Uite, şefule, poate că ai dreptate. E ceva cu puştiul ăsta, îţi spun eu, şi putem continua aşa la nesfârşit până ne vom hotărî dacă s-o facem sau s-o lăsăm baltă.

– Doar câteva ore în plus. Ai vorbit cu el despre femei, poate e cazul să folosești o amenințare la adresa lor ca să-l faci ceva mai maleabil?

– Nu încă. Tu?

– Am încercat. A fost singura dată când am vorbit cu el.

– Ce a zis?

– Mi-a spus că nu sunt genul de om care ar face vreun rău unor femei.

– Da?

– Da.

– Avea dreptate?

Șeful oftă.

– Cred că da.

– La dracu'. Totuși, mai sunt și alte căi. Neoficiale.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul. În cele din urmă, șeful clătină din cap.

– Nici tu nu cred că ești acel gen de om.

– Nu, nu cred că sunt.

Detectivul strivi cutia de apă minerală și ținti cu ea cam stângaci coșul de gunoi. Cutia ricoșă de marginea coșului și ateriză în colțul camerei.

– Sper că tragi mai bine cu arma, spuse Wooster.

– De ce, crezi că am de gând să împușc pe cineva?

– Măcar dacă lucrurile ar fi atât de simple!

Detectivul îl bătu pe Wooster pe umăr, apoi regretă imediat ce mâna i se udă de transpirația șefului. Se șterse pe furiș de cracul pantalonului.

– Vom încerca din nou, spuse.

– Fă-o! zise Wooster. El l-a ucis. Știu că el l-a ucis.

Nu se uită la detectiv pe când acesta părăsea camera. În schimb, ochii săi rămaseră pironiți pe tânărul negru din camera de interogatoriu, iar tânărul negru se uita țintă la el.

Două ore mai târziu, Wooster era la biroul lui, bând apă și pocnind muște. Cei doi detectivi luaseră o pauză de la interogatoriu și ca să scape de căldura înăbușitoare din acea cameră. Ieșiseră din secția de poliție, numai în cămașă, fumând, cu resturile de hamburgeri și cartofi prăjiți pe

trepte, lângă ei. Wooster știa că interogatoriul era aproape terminat. Nu aveau nimic. După aproape două zile întregi de interogatoriu, băiatul rostise doar două propoziții. A doua dintre ele era părerea sa despre Wooster. Prima frază a fost cea în care le-a spus cum se numea.

– Numele meu este Louis.

Louis, în felul în care l-ar fi putut pronunța cumnatul lui Wooster, care trăia în Louisiana. Pronunțat franțuzește. Nu Lewis, ci Lou-ee.

Wooster îi urmări pe cei doi detectivi vorbind încet unul cu celălalt. Unul dintre ei intră înapoi.

– Noi mergem să luăm câte o bere, spuse.

Wooster încuviință din cap. Terminaseră. Dacă s-ar mai întoarce, ar fi doar ca să-și ia mașina, admițând că și-ar fi putut aminti unde o lăsaseră.

În sala de așteptare de afară, în fața biroului principal, ședea o femeie de culoare, ținându-și strâns geanta. Era bunica băiatului, dar ar fi putut foarte bine să fie mama lui pentru că părea foarte tânără. De la arestarea băiatului, una sau alta dintre femeile din familia băiatului stătuseră de veghe pe același scaun tare și rece.

Toate aveau un aer plin de demnitate, aveau sentimentul că făceau aproape un serviciu camerei de așteptare prin simplul fapt că stăteau acolo. Totuși, aceasta, cea mai în vârstă dintre ele, îl făcea pe Wooster să se simtă stânjenit. Existau povești despre ea. Oamenii se duceau la ea ca să le ghicească viitorul, ca să afle sexul copilului care urma să se nască sau ca să caute sprijin și alinare în cazul dispariților unor rude sau pentru sufletele unor copii morți. Wooster nu credea în asemenea bazaconii, dar o trata pe femeie cu respect. Ea nu pretindea acest respect. Nici nu avea nevoie de el. Doar un prost nu și-ar fi dat seama că acest respect era ceea ce i se cuvenea.

Văzând-o acolo acum, așteptând răbdătoare, sigur că băiatul urma să se întoarcă în curând în grija ei, Wooster putea distinge asemănarea dintre femeie și nepotul ei. Nu era doar fizică, deși amândoi mergeau cu aceeași grație ușoară. Nu, ceva din calmul ei tulburător i se transmisese lui. Dintr-un anumit motiv, Wooster se gândea la ape adânci, liniștite, la a se scufunda în adâncul lor, coborând tot mai adânc, jos, jos de tot, până

ce deodată fălci roz se deschideau pe fondul unei luminiscențe difuze și natura lucrului însuși, creatura care se ascundea în acele adâncuri necunoscute, fu în mod ireversibil dezvăluită.

Wooster considera că acea zi nu ar fi putut fi mult mai proastă decât era, deși, în ceea ce-l privea, această afacere nu era încheiată definitiv, nu domnule, în nici un caz. Băiatul putea să plece acasă la mătușile și la bunica lui și la toți cei care luau parte la mica lor întrunire a vrăjitoarelor din pădure, dar Wooster avea de gând să-l urmărească. Oriunde s-ar fi dus băiatul, Wooster i-ar fi călcat pe urme. Îl va prinde el până la urmă.

Și mai era încă de jucat o ultimă carte. Wooster avea bănuielile sale despre băiat. Auzise multe zvonuri. Singurele femei cu care Louis își petrecea timpul erau cele din familia sa și până și la școala negrilor trebuise să-și apere punctul de vedere de vreo două ori din cauza asta. Wooster știa că puștii erau deseori nedrepți în legătură cu astfel de lucruri: era de ajuns un mic semn de sensibilitate, de slăbiciune, de feminitate la un bărbat și săreau pe el ca mușteie pe rană. De cele mai multe ori greșeau, dar câteodată aveau dreptate. Existau legi contra sodomiei în acest stat, iar lui Wooster nu i-ar fi fost greu să le aplice. Dacă ar reuși să-l acuze pe băiat de un act de homosexualitate, atunci asta ar putea influența cazul uciderii lui Deber. Să stai ceva timp în închisoare sub acuzația de homosexualitate era destul pentru o garanție a suferinței și a mizeriei. Mai bine era să intri la pușcărie cu reputația de criminal. Cel puțin asta îți aducea ceva respect. Wooster nu era nici măcar interesat să-l vadă pe băiat în banca acuzaților. Ar fi fost de ajuns pentru el să demonstreze că toți se înșelaseră: polițiștii statali, oamenii lui care râdeau de el pe la spate pentru că el era singurul care credea că un puști negru ar fi fost în stare să comită o crimă atât de sofisticată. Wooster se întreba dacă l-ar fi putut prinde pe băiat cu vreo momeală. Erau câțiva bărbați în oraș care nu erau departe de a se oferi singuri voluntari pentru puțină carne de negru. Mai rămânea doar să se pună de acord în privința locului, a timpului și a apariției întâmplătoare a lui Wooster la locul faptei. Aceasta era o posibilitate. Totuși, așa cum decurgeau lucrurile, zilele lui Wooster

erau pe cale a se înrăutăți considerabil, în ciuda propriilor convingeri contare, iar de toate planurile de a-l prinde pe băiat se va alege praful.

– Șefule? Era Seth Kavanagh, cel mai tânăr dintre oamenii lui. Catolic irlandez. Irlandez din cap până-n picioare. Fuseseră discuții cu unii dintre localnici când Wooster îl angajase, avusese chiar parte și de o vizită amicală din partea lui Little Tom Rudge și a câtorva membri „purtători de fețe de pernă", care sugerau că ar trebui poate să se mai gândească dacă să-l angajeze pe Kavanagh, dat fiind faptul că acesta era un oraș de baptiști. Wooster le-a ascultat părerea, apoi i-a dat afară. Little Tom și cei ca el îl făceau pe Wooster să i se încrețească pielea, dar mai mult decât atât, el avea un sentiment de culpabilitate atunci când aceștia îi apăreau în cale. Știa ce făcuseră. Aflase despre negrii care erau bătuți pentru că fuseseră prinși în oraș după apus, deși limitele orașului păreau să se schimbe în funcție de cât de beți erau sărăntocii albi de prin partea locului. Știa de incendiile inexplicabile de la colibele negrilor și de violurile care erau trecute cu vederea, de parcă ar fi fost mici distracții scăpate de sub control.

Și mai știa și de Errol Rich și de ce i se făcuse acestuia în fața foarte multor oameni care preamăreau slava Domnului stând chiar lângă Wooster în biserică în fiecare duminică. Oh, da, Wooster știa totul despre asta și se cunoștea pe sine îndeajuns încât să-și recunoască complicitatea la acest act criminal, chiar dacă el nu fusese niciunde în preajma bătrânului copac de care Errol Rich fusese spânzurat și ars. Wooster încă nu-și consolidase autoritatea în oraș, nu în acel moment, iar atunci când a auzit ce se întâmplase era prea târziu să mai facă ceva ca să-i oprească sau cel puțin așa-și spunea el. Totuși, drept consecință, subliniase faptul că astfel de lucruri nu trebuiau să se mai întâmple vreodată, nu în acest oraș, nu și dacă el ar fi avut ceva de spus. Era vorba despre crimă, și Wooster nu ierta așa ceva. În plus, și-i ridicase în cap și pe toți negrii pentru asemenea nedreptate. Fapta îi făcuse să depășească limita, ajungând la un punct în care furia lor amenința să fie mai puternică decât frica. Mai mult – și ăsta era aspectul care, mai mult decât orice altceva, îl făcea pe rahatul de Little Tom să înceapă să gândească –, exista

pericolul de a se trezi pe cap cu agenții federali, iar aceștia nu ar fi înțeles cum se rezolvau treburile în orașele mici ca al lui. Ei nu înțelegeau și nici nu le păsa. Ei căutau să dea un exemplu oamenilor care realizau că vremurile pe care le trăiau erau în continuă schimbare, așa cum îi plăcea să spună unui solist de muzică country.

Și acesta era un alt motiv pentru care voia să se asigure că băiatul pe nume Louis va fi pedepsit pentru ce-i făcuse lui Deber. Dacă scăpa de acuzarea de crimă de data asta, ce ar fi urmat mai apoi? Poate că-și pusese în minte să ajungă la bărbații care-l omorâseră pe Errol Rich, la cei care mișcaseră mașina de sub picioarele lui astfel încât se zbătuse atârnând în aerul verii; la cei care-l stropiseră cu benzină; la cei care aprinseseră torța și i-o atinseseră de haine, transformându-l într-un adevărat far în noapte. Pentru că existau, de asemenea, vorbe despre Errol Rich și mama băiatului și puteai fi sigur că băiatul le auzise. Dacă tatăl unui bărbat moare în felul ăsta, te-ai putea aștepta ca el să-și facă singur dreptate și să-și răzbune tatăl. La naiba, Wooster era sigur că ar face asta.

Acum Kavanagh era aici, un alt mic experiment de-al lui Wooster privind schimbarea socială, deranjându-l cu nimicuri de care era sigur că se putea lipsi. Wooster își șterse fața cu batista și apoi o azvârli în coșul de gunoi.

– Ce este?

Nu ridică ochii. Privirea sa era pironită pe peretele din fața lui, ca și cum ar fi putut să-l străpungă și să ajungă până în camera de supraveghere la băiatul care-l înfruntase atâta vreme.

– Avem musafiri.

Wooster se răsuci în scaun. Pe fereastra din spatele lui îi urmări pe bărbații care coborau din mașini. Una dintre mașini era un Ford clasic. Mirosea a oficialități, iar bănuiala i se confirmă când Ray Vallence coborî geamul din dreapta șoferului și-și aruncă mucul țigării în curtea șefului. Vallance era agentul-șef ASAC[1], al biroului local FBI din aria de competență. Era un tip de treabă, în măsura în care și agenții federali

[1] ASAC – Assistant Special Agent in Charge (n.tr.)

erau. Nu încerca să-i facă să se miște mai repede în această chestiune privitoare la drepturile civile, dar nici să-i lase s-o lălăie la nesfârșit.

Totuși, Wooster avea de gând să-i spună câteva vorbe în legătură cu mucul de țigară. Asta aducea a lipsă de respect.

A doua mașină arăta prea bine ca să fi provenit din vreo zonă guvernamentală. Era arămie, capitonată cu piele, iar bărbatul care coborî de pe locul șoferului arăta mai mult a șofer de lux decât a agent, chiar dacă Wooster credea că pare să fie un șmecher nenorocit și era aproape sigur că umflătura de sub brațul său stâng nu era cauzată de o tumoare. Acesta deschise portiera dreaptă din spate și un al treilea bărbat li se alătură. Părea bătrân, dar Wooster presupuse că nu era cu mult mai în vârstă decât el. Era doar genul acela de bărbat care părea întotdeauna bătrân. Îi amintea șefului de acel bătrân actor englez Wilfrid-nu-știu cum, tipul care jucase în „My Fair Lady", filmul care apăruse cu câțiva ani în urmă. Wooster îl văzuse împreună cu soția lui. Fusese mai bun decât se așteptase, păru să-și amintească. Ei bine, și acel tip, Wilfrid, arăta bătrân chiar și atunci când era tânăr. Acum aici se afla una dintre rudele sale apropiate, în prim-plan, în carne și oase.

Vallance păru să ofteze așa cum stătea așezat, apoi coborî din mașină și-i conduse pe doi dintre colegii săi spre ușa de la biroul șefului, ocolindu-l pe polițistul de la intrare pentru a intra în sala principală.

– Șef Wooster, spuse, dând din cap cu o pretinsă amabilitate.

– Agent special Vallance, spuse Wooster.

Nu se ridică.

Vallance nu i se adresase niciodată altfel decât cu numele mic, și Wooster îi întorsese această familiaritate, chiar și atunci când era vorba despre lucruri serioase. Vallance îl salutase în acest fel prevenindu-l că era vorba despre ceva serios, că amândoi erau supravegheați. Wooster nu avea de gând să dea înapoi când se afla pe teritoriul său, și mai era de luat în calcul și chestiunea mucului de țigară.

Wooster privi pe lângă Vallance unde stăteau ceilalți patru bărbați, cu tipul care părea mai bătrân în mijlocul grupului, mai mic de statură decât ceilalți.

– Ce-i asta, o petrecere de logodnă? întrebă Wooster.

– Putem vorbi în cealaltă cameră?

– Sigur. Wooster se ridică şi-şi deschise larg braţele. Toată lumea e bine-venită aici.

Doar Vallance şi bărbatul mai în vârstă intrară, ultimul închizând uşa după ei. Wooster simţea privirea oamenilor săi şi a secretarei pătrunzând prin geam. Faptul că trebuia să se dea în spectacol în faţa oamenilor săi îl determina să fie pe poziţie. Îşi îndreptă umerii şi se pregăti, cu spatele la fereastră, fără să se deranjeze să tragă jaluzelele, astfel încât cei doi să aibă soarele în ochi.

– Care-i problema, agent Vallance?

– Problema este băiatul acela pe care-l faci să transpire acolo în spate.

– Toată lumea transpiră aici.

– Nu aşa ca el.

– Băiatul este suspect într-o anchetă despre un asasinat.

– Aşa am auzit şi eu. Ce dovezi ai contra lui?

– Motivul. Bărbatul pe care l-a omorât se poate să-i fi omorât mama.

– Se poate?

– Nu mai e pe-aici ca să-l pot întreba.

– Din câte am auzit, a fost întrebat despre asta înainte de a părăsi această lume. Nu a recunoscut nimic.

– Şi totuşi el a făcut-o. Oricine crede că nu a făcut-o se poate întâlni cu Moş Crăciun.

– Aşa deci, un presupus motiv. Asta-i tot ce-ai găsit?

– Deocamdată.

– Băiatul e maleabil?

– Băiatul nu este acel gen. Dar va ceda până la urmă.

– Pari cu adevărat sigur de asta.

– Este doar un băiat, nu un bărbat, iar eu am făcut să cedeze bărbaţi mult mai puternici decât va fi el vreodată. Vrei să-mi spui despre ce este vorba? Nu cred că aveţi jurisdicţie aici, Ray! Wooster renunţă să mai fie politicos. Asta nu e treaba federalilor.

– Noi credem că este.

– Cum poți explica asta?

– Bărbatul ucis era șef de echipă la noul drum de lângă Orismachee Swamp. Asta e o rezervație federală.

– Va fi o rezervație federală, îl corectă Wooster. E doar o mlaștină acum.

– Nu, această mlaștină și drumul care se construiește abia au intrat sub jurisdicția federală. Declarația a fost făcută ieri. Aprobată în grabă. Am aici documentul.

Se căută în buzunarul interior al jachetei, scoase un teanc de documente bătute la mașină și i le înmână lui Wooster. Șeful își găsi ochelarii, îi puse pe nas și citi literele mici.

– Deci, spuse când termină de citit, asta nu schimbă nimic. Crima a fost comisă înainte să fie făcută această declarație. E încă sub jurisdicția mea.

– Poate să rămână fiecare cu părerea lui în legătură cu acest lucru, șefule, dar oricum nu mai contează. Citește atent! E o declarație retroactivă, aplicabilă din prima zi a lunii, chiar înainte de a începe construcția drumului. E plătită din buget, așa mi-au spus. Știi cum lucrează statul.

Wooster examină din nou hârtia. Găsi datele despre care era vorba. Încruntă sprâncenele, apoi sângele i se ridică în obraji, și fruntea i se înroși pe măsură ce furia lui creștea.

– Asta-i o porcărie. De ce dracu' îți bați capul? E o chestie între negri. Nu e vorba despre drepturi civile. Nu îți aduce nici o glorie.

– Asta este acum o problemă federală, șefule. Noi nu forțăm acuzațiile. Trebuie să-l eliberezi pe băiat.

Wooster știa că acest caz îi scăpa printre degete și împreună cu el pierdea și ceva din autoritatea și poziția sa în fața personalului. Niciodată nu avea să le mai recupereze. Vallance îl făcuse târfa lui, iar băiatul din celula aceea urma să se distreze și să râdă de Wooster în timp ce făcea asta.

Și Wilfrid de colo, cu părul lui încărunțit prematur și cu hainele sale îngrijite, deși cam învechite, avea ceva de-a face cu asta, Wooster era sigur.

– Și care-i rolul tău în toată treaba asta? îl întrebă îndreptându-și acum toată forța iritării sale asupra celui de-al doilea vizitator.

– Îmi cer scuze, spuse omulețul. Făcu un pas înainte și-i întinse o mână cu o manichiură perfectă. Numele meu este Gabriel.

Wooster nu schiță nici un gest ca să strângă mâna ce-i fusese oferită. O lăsă doar să atârne în aer până ce Gabriel o lăsă să cadă. „La naiba cu tine, se gândi, la naiba cu tine, cu Vallance și cu bunele maniere! La naiba cu toți!"

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Wooster.

– Mă aflu aici ca invitat al agentului special Vallance.

– Lucrezi pentru Guvern.

– Aduc servicii Guvernului, da.

Nu era același lucru, și Wooster știa asta. Era destul de deștept ca să prindă subînțelesul vorbelor care tocmai fuseseră rostite. Deodată, avu senzația că era cu mult depășit de situație și că, oricât de furios ar fi fost, să-i pună lui Gabriel mai multe întrebări ar fi fost o imprudență. Fusese legat de mâini și de picioare ca un porc gata să fie pus la frigare. Mai rămânea doar ca cineva să-l străpungă cu o țepușă de la fund până la gură, iar Wooster intenționa să evite această soartă cu orice preț, chiar dacă asta însemna să renunțe la băiat.

Se așeză în scaunul de la birou și deschise un dosar. Nu era atent la dosar și nu citi ce era scris în paginile sale.

– Luați-l, spuse. E al vostru.

– Mulțumim, șefule, spuse Gabriel. Îmi cer din nou scuze pentru neplăcerile cauzate.

Wooster nu-și ridică ochii. Îi auzi cum ieșeau din birou, iar ușa se închise ușor în urma lor.

Șeful Wooster. Peștele cel mare. Ei bine, tocmai i se arătase realitatea situației sale. El era un pește mic dintr-un mic iaz, care fusese dus de curent în ape adânci, și un rechin rânjise la el.

Se uita țintă la ușa închisă a biroului, văzând din nou în minte peretele de după ușă, apoi camera de observare și băiatul în celula lui, cu singura excepție că acum Gabriel era cel care-l urmărea pe băiat, nu Wooster. Rechini. Ape adânci. Lucruri necunoscute înfășurându-se și desfășurându-se în adâncimile apelor. Gabriel urmărindu-l pe băiat, băiatul urmărindu-l pe Gabriel, până când cei doi se uneau ca să devină un singur organism care se pierdea într-o mare de sânge întunecat.

5

Pe Willie Brew îl durea capul. Lucrurile nu începuseră prea grozav. Când se trezise, se simțise deshidratat și conștient că, deși nu-și schimbase poziția deloc toată noaptea, tot nu dormise cum trebuie. „Poate că-mi va trece, se gândi. Poate că zeii îmi zâmbesc, măcar de data asta." Dar când ajunse la atelier, deja simțea că-i plesnește capul. Pe la prânz, era transpirat și avea o senzație de greață și era sigur că starea lui se va înrăutăți. Își dorea doar ca ziua de lucru să se termine ca să poată pleca acasă, să se bage înapoi în pat și să se trezească în dimineața următoare cu capul limpede și cu un adânc și stăruitor sentiment de regret.

Se simțise așa încă de când renunțase la băuturile tari. În vremurile bune sau poate ar fi trebuit să spună vremurile proaste, putea să dea gata o sticlă cu cea mai proastă băutură până la fund și încă să mai fie în stare să lucreze normal în dimineața următoare. Acum rar se întâmpla să mai bea altceva decât bere, dar și aceea cu moderație, pentru că berea îl devasta într-un mod în care alcoolul n-o făcuse. Numai că un bărbat nu împlinește măreața vârstă de șaizeci de ani în fiecare zi și o aniversare nu era numai un lucru firesc, ci și unul la care prietenii săi chiar se așteptaseră. Acum plătea scump prețul celor șapte ore în care băuse considerabil.

Nici măcar prânzul nu-l făcu să se simtă mai bine. Atelierul auto era pe o alee laterală a străzii 75, între strada nr. 37 și Roosevelt, aproape de birourile unui avocat indian specializat în acte de imigrare și vize; o alegere abilă din partea avocatului, de a-și plasa afacerea acolo, având în vedere că în această zonă locuiau mai mulți indieni decât în unele zone din India. Pe strada 37 erau restaurante cu specific italian, afgan și argentinian printre multe altele, dar, odată ce ajungeai în strada 74, aici totul era cu specific indian. Strada fusese chiar numită Kalpana Chawla Way, după astronautul indian care-și pierduse viața în urma exploziei navetei *Columbia* din 2003, iar bărbați cu turbane de Sikh[1] înmânau meniuri pe tot parcursul zilei celor care treceau pe acolo.

Acesta era zona lui Willie. Crescuse aici și spera să moară aici. Când era copil, mergea cu bicicleta de la aeroportul LaGuardia la Shea Stadium[2] aruncând cu pietre în șobolanii de pe drum. Acolo trăiau acum mai mulți irlandezi și evrei. Strada 94 era cunoscută ca „linia Mason-Dixon" pentru că pe aceasta trăiau numai negri. Willie se gândi că nu mai văzuse pe acolo vreun negru încă de pe la sfârșitul anilor '60, deși prin anii '80 erau câțiva copii albi care frecventau școli unde învățau în special copiii de culoare până prin 1998. Lucrul cel mai ciudat era că tinerii albi păreau să se înțeleagă destul de bine cu cei de culoare. Ei au crescut aproape unii de alții, au jucat baschet împreună și au stat alături de ei când intrușii au încălcat limitele teritoriului lor. Apoi, în 1980, lucrurile au început să se schimbe și cei mai mulți irlandezi plecaseră în Rockaway[3]. Apoi veniră gangsterii, întinzându-și teritoriul până dincolo de Roosevelt. Willie rămăsese acolo și le ținuse piept, deși fusese nevoit să-și pună gratii la geamurile micului

[1] Sikh – membru al unui grup religios din India (n.tr.)

[2] Fost stadion din Queens, New York, ce a aparținut echipei de baseball *New York Mets.* (n.tr.)

[3] Rockaway – orășel în Queens (n.tr.)

664.814

apartament în care trăia, nu departe de locul unde era atelierul. În acest timp, Arno, care locuise întotdeauna la aceeaşi adresă pe strada Forley, acum numită Little Mexico, încă nu învăţase nici un cuvânt în spaniolă. Mai jos de strada 83, erau mai mulţi columbieni decât mexicani şi parcă intrai în alt oraş: indivizi stând pe trotuar prezentându-şi mărfurile, strigând şi tocmindu-se în spaniolă şi magazine vânzând muzică şi filme pe care nici un alb nu le-ar fi cumpărat vreodată. Până şi filmele cu Jackson 123 aveau subtitrare în limba spaniolă. Dincolo de toate astea, Willie supravieţuise. Nu închisese şi nu fugise când vremurile fuseseră mai grele, iar când Louis fusese obligat să vândă clădirea din Kissena, Willie profitase de ocazie ca să se mute mai aproape de casă, iar acum el şi afacerea lui făceau parte din istoria locului ca şi localul lui Nate. Totuşi, nimic din toate acestea nu făceau să-i treacă mahmureala.

Mâncaseră la un bufet, evitând, ca întotdeauna, curry-ul cu carne de capră, care părea să fie felul principal al bucătăriei din această parte a oraşului.

– Ai văzut vreodată o capră? îl întrebase Arno odată pe Willie, iar acesta trebuise să recunoască totuşi că nu văzuse, cel puţin niciodată în Queens. Era oricum de părere că orice capră care s-ar trezi umblând pe strada 74 n-ar supravieţui prea mult, date fiind numeroasele solicitări pentru acest fel de mâncare în care ea era ingredientul principal. În schimb, se opriră la pui, alături de pâine de orez şi naan[1]. Arno era cel care-l convinsese pe Willie să încerce plăcerile bucătăriei indiene, cu excepţia cărnii de capră, şi aflase că, odată ce te ţineai departe de mâncăruri condimentate şi te axai pe pâine şi orez, acestea îţi asigurau o refacere destul de bună după o noapte de chef.

[1] Sortiment de lipie foarte cunoscută în Africa de Sud (n.tr.)

Acum se întorseseră la atelier și Willie număra minutele, nerăbdător să închidă și să plece acasă. Încetișor, blestemă Fabrica de bere Brooklyn și toate produsele ei.

– Un muncitor prost dă vina pe uneltele sale, spuse Arno.

– Ce?

Willie nu avusese chef să stea de vorbă cu Arno toată ziua. Micul suedez sau danez, sau ce dracu' o fi fost nu avea nici un drept să arate atât de energic. În definitiv, terminaseră petrecerea sprijinindu-se amândoi de bar, vorbind despre vremurile vechi și despre prietenii plecați dintre cei vii. Unii dintre acei prieteni chiar erau oameni, deși cei mai mulți aveau patru roți și motoare V8. Lui Arno nu-i era rău de la băutură. Singura lui condiție era că trebuia să-și păstreze mintea limpede, așa că el comandă numai gin sau votcă, iar lui Willie îi potrivi câte o porție dublă de vodka tonic la fiecare bere. Și totuși aici era, senin și binedispus, la sfârșitul unei zile cumplite pentru Willie, trăgând cu urechea la conversația lui privată cu zeii fabricanților de bere. Arno părea că nu suferise niciodată de mahmureală. Trebuia să fie ceva legat de metabolismul lui. Avea arderile bune.

Astăzi, Willie îl ura pe Arno.

– Nu e vina fabricii de bere, continuă Arno. Nimeni nu te-a pus să bei atâta bere.

– Tu m-ai făcut să beau toată berea aceea. Eu voiam să plec acasă.

– Nu, tu doar te-ai gândit că vrei să pleci acasă. Tu, de fapt, îți doreai să sărbătorești. Cu mine, adăugă, rânjind ca un idiot.

– Te văd în fiecare zi, spuse Willie. Te văd până și în fiecare duminică, la biserică. Mă bântui. Tu ești precum stafia, iar eu sunt doamna Muir, exceptând faptul că ei începuse să-i placă stafia.

Se gândi puțin la ce analogie făcuse și decise că fusese cam răutăcios, dar era prea obosit ca să-și retragă vorbele.

– De ce naiba am vrut să sărbătoresc cu tine?

– Pentru că sunt cel mai bun prieten al tău.

– Nu spune asta. Pur și simplu mă scoți din minți.

– Ai vreun prieten mai bun decât mine?

– Nu. De fapt, nu știu. Ascultă, se presupune că tu ești doar angajatul meu și până și de asta mă îndoiesc.

– Știu că nu vorbești serios!

– Ba da.

– Nu te mai ascult.

– Fir-ar să fie, vorbesc serios!

– Tra-la-la. Arno dispăru în mica magazie din stânga zonei principale de lucru, lălăind cât putea de tare, cu degetele înfipte hotărât în urechi. Willie se gândi să arunce în el cu o piuliță, apoi se răzgândi. Asta ar necesita prea mult efort din partea lui și, oricum, se îndoia că ar fi putut să-l nimerească. Ar putea să-l rateze pe Arno și să lovească ceva valoros. Se așeză pe o ladă, își sprijini capul în mâini, proptindu-și coatele aproape de genunchi, apoi închise ochii. Era aproape opt și afară era întuneric. Ei lucrau întotdeauna până la opt seara în zilele de joi, dar în câteva minute puteau închide fără nici o grijă și să spună că-i noapte.

Avea de gând să-l pună pe Arno să bage înăuntru reclamele pe care scria că puteai să repari frânele mașinii cu 49.99$ și să-i schimbi uleiul cu 14.99$. Apoi, ajuns acasă, avea să se uite un timp la televizor înainte să se târască în pat.

Mai târziu, se întrebă dacă nu cumva adormise pentru câteva momente chiar atunci și acolo, pentru că, în clipa în care deschise ochii, în fața lui stăteau doi bărbați. Văzu imediat că nu erau din oraș. Aproape că putea simți mirosul de bălegar. Amândoi erau de înălțime medie, cel mai în vârstă dintre ei având probabil între treizeci și patruzeci de ani, cu părul negru atârnându-i neglijent până mai jos de guler, și perciuni ascuțiți la capete care se prelungeau și se uneau sub bărbie formând

un barbișon, ca și cum tot părul său de pe cap și de pe față făcea parte dintr-un singur aranjament care putea fi dat jos noaptea și aranjat frumos pe capul unui manechin. Bărbatul purta o bluză de golf colorată în maro, galben și verde pe sub o jachetă de catifea și jeanși maro peste niște imitații ieftine de ghete Timberlands.

Willie ura bluzele de golf aproape la fel de mult cât îi ura pe cei care jucau golf. El mințea pe oricine intra în atelier îmbrăcat pentru o partidă de golf sau avea crose în portbagaj, spunând că era prea ocupat ca să le facă vreun serviciu. Se poate să fi existat și jucători de golf care să nu fie niște ticăloși, dar Willie nu întâlnise destui dintre aceștia, ca să fie în stare să acorde acestei jalnice categorii prezumția de nevinovăție. De asemenea, din experiența lui, cu cât mașina unui jucător de golf era mai scumpă, cu atât acesta era mai ticălos. Antipatia sa înverșunată se extindea asupra întregii garderobe de golf, iar asta era de două ori valabil pentru bluzele de golf de culoarea flegmei și pentru oricine ar fi fost peste măsură de supărat ca să poarte una în public sau în particular, și mai ales în atelierul lui Willie Brew atunci când acesta încerca să-și potolească mahmureala.

Al doilea bărbat era mai lat în umeri decât primul și, în ciuda faptului că aerul se răcise puțin, era îmbrăcat doar într-o jachetă decolorată din denim peste un tricou și niște jeanși uzați. Mesteca gumă și zâmbea în felul acela de mâncător de rahat care sugera că aici, în carne și oase, nu era un oarecare ticălos, ci genul de ticălos care considera că o zi ar fi într-adevăr jalnică dacă nu ar provoca durere și suferință unei alte ființe omenești.

Și așa stăteau lucrurile: se uitau amândoi la Willie de parcă era deja mort.

Willie știa cine erau. El știa că nu departe de intrarea în mult-iubitul său atelier, se afla parcat un Chevy Malibu albastru,

gata să-i ducă repede pe cei doi înapoi de pe unde veniseră de îndată ce treaba lor aici era terminată. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta de prima dată când văzuse maşina. Acum era prea târziu.

Willie era în picioare. Încă mai avea un levier în mâna dreaptă.

– Am închis, băieţi, spuse Willie.

Dar aceşti bărbaţi nu veniseră acolo pentru o maşină şi orice lucru ar fi spus Willie, nu ar fi făcut decât să amâne inevitabilul, un lucru pentru care cei doi nu ar fi avut nici un pic de răbdare. Ei erau aici cu afaceri, şi Willie încerca să ghicească dacă exista cineva pe care el să-l fi supărat atât de tare încât să vrea să-i trimită pe cap doi indivizi ca aceştia. Hotărî că nu putea să găsească un nume. Nu era nimeni care să-l urască atât de mult. Nu era vorba despre el. Era vorba de trimis un mesaj şi urma să fie trimis prin Willie, rupându-i acestuia oasele şi omorându-l.

Apoi, cel care mesteca gumă scoase un pistol din jachetă. Nici măcar nu-l îndreptă spre Willie, îl lăsă doar să se legene pe lângă şold ca şi cum era cel mai firesc lucru din lume să mergi în atelierul cuiva şi să te pregăteşti să-l omori. Îşi păstra degetul mare şi arătătorul în poziţie în timp ce-şi întindea degetele celelalte, ca un atlet păstrându-şi muşchii destinşi până în ultimul moment înainte de start.

– Aruncă levierul, spuse amicul cu barbişon.

Willie făcu întocmai. Unealta zăngăni tare când atinse pardoseala de beton.

– Nu arăţi prea bine, spuse Barbişon.

Willie încercă să le identifice accentul, dar nu reuşi. Ar fi putut fi canadian sau cam aşa ceva. Nu că ar fi contat, nu acum.

– Am avut o noapte grea.

– Ei bine, urăsc să spun asta, dar nici ziua ta nu pare să fie mult mai bună.

Barbișon îl pocni pe Willie cu putere. Willie nu avusese timp să se pregătească pentru lovitură. Primise pumnul chiar în mijlocul feței și-i spărsese nasul. Willie căzu în genunchi, cu mâinile deja ridicate la față ca să-și oprească sîngerarea. Auzi chicotitul celui de-al doilea individ, apoi îl auzi cum se îndepărtează. Ușa dinspre depozit se deschise. Willie se uită printre degete și-l văzu pe cel care mesteca gumă intrând în cameră, acum cu pistolul ridicat. „Măcar o dată în viață, se rugă Willie, nu-l lăsa pe Arno să facă vreo prostie."

Barbișon avea și el acum pistolul în mână.

– Știi, continuă el, ar trebui să fii mai selectiv când intri cu cineva în afaceri. Vreau să spun, știu bărbați care au relații cu homosexuali. Nu-i respect și nu pot să spun că-mi place prea mult ce fac ei împreună, dar se întâmplă. Apoi, Dumnezeu știe, am cunoscut bărbați care aveau relații cu criminali. Ai putea să spui că și eu sunt unul dintre aceia, la fel ca și amicul meu de colo. Suntem amândoi așa, într-un fel: omorâm oameni și ne ținem unul altuia companie în timp ce o facem. Dar tu, tu vrei să împuști doi iepuri dintr-un foc. Umbli cu criminali homosexuali: asta-i chiar ceva. Cred că n-ar trebui să fii surprins de ceea ce urmează.

El îndreptă țeava pistolului spre capul lui Willie, iar Willie închise ochii. Auzi o împușcătură și se strâmbă, dar sunetul nu venise de aproape. În schimb, i se auzi ecoul în depozit. Zgomotul îl distrase pe Barbișon pentru o clipă. Întoarse capul, și în acel moment Willie sări pe el. În timp ce sărea, ridică de jos levierul până în dreptul umărului, apoi îi lovi brusc mâna care ținea pistolul. Crezu că simte cum se rupe un os, iar în minutele următoare pistolul era pe jos, și greutatea lui Willie îl forța pe celălalt bărbat să stea lipit de Olds, mobilul roșu la care lucrase Arno. Chiar și cu o mână rănită, Barbișon era

încă iute. Mâna sa stângă lovi cu putere, prinzându-l pe Willie de nasul spart și făcându-l să simtă cum săgeți dureroase îi străpungeau fața și orbindu-l pentru o clipă. Willie lovi cu piciorul său drept, și bombeul de oțel al cizmei sale de lucru amortiză lovitura astfel încât oponentul lui Willie se împiedică pe când se întindea ca să ajungă la pistol. Această mișcare îl făcu pe Willie să-și piardă echilibrul și căzu. Reuși să arunce pistolul mai departe cu latul piciorului, trimițându-l prin alunecare în întunericul garajului, chiar când auzi o a doua împușcătură și zgomot de sticlă spartă. Încercă să se facă mai mic, să se adăpostească după ceva și, când privi în sus, văzu că geamul din spate al Olds-ului fusese spart, și Barbișon se îndepărta repede, încă șchiopătând din cauza piciorului amorțit. Se auzi o a treia împușcătură și umărul drept al Barbișonului fu împins înainte, chiar pe când se strecura pe ușa garajului și dispărea în noapte, plecarea sa fiind grăbită de ultimul foc care atinsese zidăria.

Arno stătea la intrarea în depozit cu un pistol în mână. Arma nu era foarte stabilă și părea prea mare pentru Arno. Lui Arno nu-i plăceau armele și, din câte știa Willie, nu mai trăsese cu nici pistol înainte. Era o minune că reușise să nimerească ținta. Arno înaintă precaut către ușa garajului. Se auzi zgomotul unei mașini care pornea și se îndepărta.

Willie se străduia să se țină pe picioare.

– Ce s-a întâmplat cu celălat tip? întrebă.

– L-am lovit cu un ciocan, spuse Arno, foarte palid la față. Pistolul i s-a descărcat când a căzut. Tu ești bine?

Willie încuviință din cap. Nasul îl durea îngrozitor, dar era viu. Mâinile-i tremurau, iar acum era sigur că urma să vomite. Întinse mâna și-i luă încetișor lui Arno pistolul, apoi îi puse siguranța.

– Despre ce a fost vorba? întrebă Arno.

– Trebuie să dau un telefon, spuse Willie. Fă rost de niște cabluri și leagă-l pe tip în depozit.

Arno nu se mișcă.

– Nu cred că va fi nevoie de asta, șefule, spuse.

Willie se uită la el.

– Iisuse, cât de tare l-ai lovit?

– A fost un *ciocan*. Cât de tare crezi?

Willie clătină din cap, deși nu era sigur dacă de disperare sau de admirație.

– Lucrez cu un nenorocit de Rambo, acum, spuse el.

– Nici măcar nu știu cum ai reușit să-l rănești pe celălalt tip.

– Intenția mea a fost să-l nimeresc la picioare, spuse Willie.

– Dar ce încercai să faci, să-l înveți să danseze? Auzi, la picioare! Iisuse! Încuie ușile!

Arno se execută. Willie intră în birou și ridică telefonul. Știa pe de rost numărul pe care-l forma.

Apelul fu preluat de robot. Apoi încercă iar la centrală, și o femeie pe nume Amy îi preluă apelul și-i spuse că va transmite mesajul mai departe. În cele din urmă încercă celularul, utilizând un număr pentru săptămâna aceasta, care trebuia folosit doar în cele mai urgente situații, dar o voce îi spuse că telefonul era închis.

Pentru că Louis și Angel aveau și ei necazuri.

Doamna Bondarchuck era în hol când sună soneria. Se uită prin unul dintre geamurile mate ale ușii interioare și văzu un bărbat stând afară, în fața ușii de la intrarea în clădire. Era îmbrăcat într-o uniformă albastră, avea un pachet într-o mână și un clipboard în cealaltă. Doamna Bondarchuck apăsă butonul de la interfon chiar atunci când soneria sună din nou. Pomeranienii ei începură să latre ascuțit.

– Vă pot ajuta? întrebă, pe un ton care sugera că orice ajutor din partea ei putea fi așteptat mult și bine.

Doamna Bondarchuck era foarte prudentă cu străinii și în special cu bărbații. Știa cum erau bărbații. Nu exista unul în care să poți avea încredere, cu excepția celor doi domni care locuiau mai sus.

– Am adus o comandă, răspunse vocea.

– Pentru cine?

După o scurtă pauză, vocea spuse:

– Pentru doamna Evelyn Bondarchuck.

– Las-o înăuntru, spuse doamna, apăsând butonul care deschidea doar ușa de afară.

– Sunteți doamna Bondarchuck? întrebă bărbatul după ce păși în holul de la intrare.

– Cine altcineva aș putea fi?

– Am nevoie de semnătura dumneavoastră.

Exista o deschizătură lată de vreo doi centimetri în ușa interioară pentru asemenea eventualități.

– Bagă hârtiile prin fantă, spuse doamna Bondarchuck.

– Doamnă, nu pot face asta! E important. Trebuie să vă înmânez coletul personal.

– Și ce-aș putea să fac eu cu un clipboard? întrebă doamna Bondarchuck. Să-l vând și să zbor în Rusia? Pune clipboardul în fantă.

Ușa din față se închise după bărbat. Putea să-l vadă cum trebuie acum. Era brunet și avea o piele urâtă.

– Haideți, doamnă! Fiți rezonabilă! Deschideți și semnați!

Doamnei nu-i plăcu sugestia că ea ar fi putut fi cumva o persoană cu care nu se poate discuta.

– Nu pot să fac asta. Trebuie să pleci și poți să-ți iei și coletul cu tine. Lasă-mi numărul și-l voi ridica singură.

– Asta-i o prostie, doamnă Bondarchuck. Dacă nu-l primiți, trebuie să-l car după mine tot drumul înapoi până în centru. Știți că s-ar putea pierde, spuse bărbatul, aluzia fiind clară. Poate e perisabil. Ce se va întâmpla în acest caz?

– Va începe să miroasă, spuse doamna și va trebui să-l arunci. Pleacă acum, te rog!

Dar bărbatul nu plecă. În schimb, scoase un pistol de sub uniformă și ținti în geam. Pistolul avea un cilindru atașat. Doamna Bondarchuck văzuse destule emisiuni cu polițiști ca să știe cum arată un amortizor atunci când vedea unul.

– Târfă bătrână și proastă, spuse bărbatul, în timp ce degetul doamnei închidea interfonul pentru a sfârși conversația și mâna ei stângă atingea alarma silențioasă. Bărbatul aruncă o privire peste umăr la strada pustie din spatele ei, apoi ținti spre geam și trase două focuri de armă. Sunetul împușcăturilor era ca pocnetul unor pungi de hârtie pline cu aer, și aproape simultan două urme de glonț apărură în fața doamnei Bondarchuck, dar geamul nu se sparse. Ca multe alte lucruri în legătură cu acea clădire, inclusiv doamna Bondarchuck, era mult mai grozav decât părea.

Bărbatul păru să-și dea seama că eforturile lui erau în zadar. Cu mâna pe care avea o mănușă trase încă o dată în geam, ca și cum ar fi sperat să-l scoată din ramă, apoi deschise ușa principală și fugi în stradă. Pentru un timp fu liniște. Apoi, doamna Bondarchuck auzi zgomote de la subsol, în spatele casei. Se uită la ceas. Cinci minute trecuseră de când dăduse alarma. Dacă după zece minute nu apărea nimeni, avea instrucțiuni să cheme poliția. Cei doi domni fuseseră foarte stricți în legătură cu asta atunci când noul sistem de securitate fusese instalat și i se repetase acest lucru și în scrisoarea oficială primită de la domnul Leroy Frank însuși. Aceasta o informa că o firmă privată de securitate, una foarte exclusivistă, era angajată să supravegheze proprietățile domnului Frank, pentru a lua de pe umerii edililor orașului o parte din greutate. În eventualitatea unui atac, cineva urma să vină la ea în mai puțin de zece minute. Dacă după zece minute nu apărea nimeni, numai atunci trebuia să cheme poliția.

Sunetele din spatele casei se auzeau în continuare. Își liniști Pomeranienii și coborî, acolo unde se deschidea ușa din spate, într-o mică zonă pavată, unde erau ținute lăzile de gunoi. Ușa avea armătură de oțel și în mijloc un vizor. Ea privi prin vizor și văzu doi bărbați, amândoi cu uniforme de curieri, cum puneau ceva pe exteriorul ușii. Unul dintre ei, cel care trăsese în ușa din față, se uită în sus și ghici că ea era acolo, pentru că nu se mai vedea lumina din interior. Bărbatul ținea în mână o bucățică de material alb, ca o bucată de chit folosită de constructori. Ceva care semăna cu ciotul unui creion bombat la unul din capete, având atașat un fir de sârmă.

– Trebuie să te îndepărtezi de ușă, spuse el, cu vocea înăbușită de oțelul prin care abia se auzea. Mai bine chiar dacă te lipești de ea să vezi ce se întâmplă.

Doamna Bondarchuck se retrase, cu mâinile apăsate pe gură.

– Nu, spuse ea. Oh, nu!

Trebuia să cheme poliția. Se retrase mai departe de ușă. Trebuia să ajungă înapoi în apartament, trebuia să cheme pe cineva în ajutor. Oamenii de la firma de securitate angajați de domnul Leroy Frank nu veniseră. O abandonaseră, chiar atunci când avea mai mare nevoie de ei. Începu să fugă și își dădu seama că plânge. Nu mai auzea decât lătratul ascuțit al Pomeranienilor.

Două împușcături se auziră de afară. Erau mult mai puternice decât cele de dinainte și fuseră urmate de un zgomot care sugera că ceva greu se prăbușise peste metalul de afară. Doamna Bondarchuck înțepeni, apoi se întoarse spre ușă. Își duse degetele la gură. Tremurau, atingându-i ușor buzele groase.

– Doamnă Bondarchuck? cineva strigă și ea recunoscu vocea domnului Angel. Sunteți bine acolo?

– Da, spuse ea. Cine erau indivizii aceia?

– Nu ştim, doamnă Bondarchuck.

Noi.

– Au plecat?

Urmă o pauză.

– Ă, într-un fel, spuse domnul Angel.

Doamna Bondarchuck intră înapoi în apartamentul ei, închise şi zăvorî uşa, apoi se aşeză cu o pereche de Pomeranieni în poală, până când domnul Angel veni să o vadă ceva mai târziu, cu un tort de ciocolată de la cofetăria *Zabar*. Mâncară împreună câte o felie de tort şi băură un pahar cu lapte, iar amabilul domn Angel făcu tot ce putu ca să o calmeze pe doamna Bondarchuck.

6

Spre surprinderea lui Willie și spre ușurarea lui Arno, bărbatul din depozit nu era mort. Avea capul spart și-i curgea sânge din urechi, ceea ce Willie considera că nu este un semn bun, dar cu siguranță încă mai respira. Asta îl determină pe Willie să hotărască ce era de făcut pe moment. Nu avea de gând să-l lase pe un străin să-i moară pe podea, așa că sună la 911 și, în timp ce așteptau să apară ambulanța și inevitabilii polițiști, el și Arno se puseră de acord asupra poveștii pe care urmau să o spună. Fusese o încercare de jaf făcută de niște amatori, iar ei le ținuseră piept, pur și simplu. Indivizii căutau bani și o mașină. Erau înarmați și, temându-se pentru viața lor, Willie și Arno săriseră pe ei, lăsându-l pe unul inconștient pe podea și forțându-l pe celălalt să fugă, rănit.

Willie își mai luă încă o măsură de precauție. Cu ajutorul lui Arno și folosind o lumânare pe care o încălzi și o aplatiză pe radiator, îi luă amprentele bărbatului inconștient, apăsându-i degetele în ceara încălzită. Puse apoi lumânarea în dosul unui teanc de documente vechi în dulapul din birou și încuie ușa. Bărbatul nu avea asupra lui un portofel sau vreun alt act de identitate, ceea ce i se păru ciudat lui Willie. Știa că polițiștii îi vor lua probabil amprentele, dar știa, de asemenea, că și Louis ar vrea să facă niște cercetări pe cont propriu. În plus, ca să-i

dea o mână de ajutor lui Louis la viitoarele investigații, Willie îi spuse lui Arno să-i facă niște poze individului cu telefonul mobil. Telefonul mobil al lui Willie nu făcea poze. Era atât de rudimentar că făcea ca o cutie de tablă legată la capătul unei bucăți de sfoară să pară o alternativă viabilă, dar așa îi plăcea lui Willie.

Willie și Arno își jucară rolurile perfect la sosirea polițiștilor: ei erau niște oameni cinstiți care înfruntaseră primejdia de a fi răniți sau probabil omorâți, care se luptaseră cu agresorii lor și care acum stăteau șocați, dar cât se poate de vii în mijlocul micului atelier pe care-l apăraseră atât de înverșunați. Nu erau totuși prea departe de adevăr. Polițiștii îi ascultară plini de înțelegere, apoi îi sfătuiră pe amândoi să vină în dimineața următoare la secție ca să dea niște declarații. Arno întrebă dacă-i va trebui un avocat, dar detectivul care răspundea de caz îi spuse că nu credea asta. Neoficial, el spuse că era puțin probabil ca să fie acuzat de ceva, chiar dacă mucosul ar fi murit. Nici unui procuror nu i-ar fi plăcut să intenteze un proces pentru un caz atât de banal, iar Arno era în situația de a oferi o riguroasă pledoarie pentru legitimă apărare. Următorul pas, spuse el, era să-l identifice pe domnul în cauză, din moment ce singurele lucruri din buzunarele lui erau guma, un fișic de bancnote de zece, douăzeci și de cincizeci dolari și un încărcător de rezervă pentru pistol. Willie și Arno se prefăcură cum puteau mai bine ca să pară surprinși de aceste noutăți.

Willie era sigur în proporție de 99% că totul se terminase, când un bărbat și o femeie intrară în garaj. Amândoi purtau costume negre și, în momentul când își arătară legitimațiile polițistului de la ușa garajului, acesta se uită peste umăr în timp ce treceau pe lângă el și spuse în șoaptă colegilor săi din garaj: „agenți federali", ca și cum ei n-ar fi ghicit deja cine erau cei doi musafiri.

Fața lui Willie fusese tamponată de unul dintre medici. Medicul îi aranjase nasul în biroul din garaj, scutindu-l astfel de o excursie la spital, iar acum simțea cum îi pulsează dureros. Pe lângă amețeala pe care încă o mai încerca după mahmureală și scăderea conținutului de adrenalină după iureșul luptei, Willie făcea eforturi să-și aducă aminte care fusese ultima dată când se mai simțise atât de rău. Acum, în timp ce stătea pe un scăunel lângă Olds-ul cel distrus, cu Arno alături, îi urmări pe cei doi agenți care se apropiau și-l săgetă pe Arno cu privirea, semn că erau necazuri la orizont. Willie nu era un expert în modul de aplicare a legii sau în subtilitățile jurisdicției, dar trăise în Queens destul timp ca să știe că agenții federali nu apăreau de fiecare dată când cineva flutura un pistol într-un garaj, altfel nu ar mai fi avut timp să se ocupe de nimic altceva.

Bărbatul era de culoare și se prezentă ca agent special Wesley Bruce. Partenera sa, agent special Sidra Lewis, era vopsită blond, cu ochi albaștri pătrunzători și cu o căutătură furioasă, ca și cum credea că toți cei pe care-i întâlnise în diverse situații în munca sa erau vinovați de ceva, chiar dacă se gândeau doar că ar fi mai buni decât ea. Îi despărțiră pe Arno și pe Willie, femeia luându-l pe Arno în biroul din spate, în timp ce Bruce se rezemă de capota Olds-ului, își încrucișă mâinile și-i oferi lui Willie un rânjet ostil care-i aminti de felul în care rânjise cel care mesteca gumă înainte ca Arno să-i șteargă rânjetul de pe față cu ciocanul.

– Deci, cum te simți?

– Am avut și momente mai bune, spuse Willie, acestea fiind cam cele mai sincere cuvinte pe care le rostise de când veniseră polițiștii.

Avea sentimentul că acel puternic și versat agent special Wesley Bruce aici de față era perfect conștient de acest lucru.

– Se pare că amicii noștri au ales greșit tipii cu care să se pună.

– Bănuiesc că da.

– Spui că cei doi căutau o mașină?

– O mașină și bani.

– Ai mulți bani aici?

– Nu prea mulți. Cei mai mulți oameni plătesc cu cecuri sau cu cărți de credit. Totuși, mai avem și clienți care preferă să lucreze cu bani gheață. Vechile obiceiuri dispar greu pe-aici.

– Pot să pariez, spuse Bruce, ca și cum Willie nu se referea la plata în numerar, ci la cu totul altceva.

Willie încercă să-și dea seama la ce s-ar fi putut referi, dar erau atât de multe posibilități din care să aleagă, legale și ilegale, că-i era frică să nu aleagă greșit. Până la urmă, Willie făcu legătura: luând în considerare și evenimentele din noaptea aceea, toate aveau legătură cu Louis și Angel. Înțelegerea acestui fapt nu-i afectă comportamentul, dar îl făcu să-l urască pe agentul special Bruce chiar mai mult decât îl ura deja.

Între timp, Bruce îl privi pe Willie cu subînțeles.

– Pot să pariez, repetă.

Așteptă. Willie putea să-i audă vocea lui Arno din celălalt birou. Acesta vorbea ceva mai mult decât Willie. De fapt, agentul special Lewis întâmpina chiar greutăți în a strecura vreun cuvânt.

Bine ai venit în lumea mea, se gândi Willie.

În cele din urmă, Bruce păru să-și dea seama că Willie nu avea de gând să rupă tăcerea și să mărturisească toate crimele nerezolvate din registre și-și reluă întrebările.

– Deci nu s-ar fi ales cu prea mulți bani, măcar pentru osteneala lor, dacă ar fi reușit să scape.

– Vreo două sute poate, inclusiv mărunțișul.

– Prea multe necazuri pentru două sute. Trebuie să fi existat și căi mai ușoare pentru ei.

– Noi nu avem aici camere.

– Poftim?

– Camere de supraveghere. Nu le folosim. În multe locuri se folosesc, dar noi nu folosim. Poate că ei și-au închipuit că nu avem camere și s-au gândit să încerce, ce naiba.

– La vremuri disperate, măsuri disperate.

– Cam așa ceva.

– Te-au bătut ca niște oameni disperați?

Willie cântări puțin întrebarea.

– Ei bine, nu pot să spun că erau prietenoși. Nu știu dacă i-aș putea numi disperați.

– Vreau să spun, te-au lovit ca niște oameni care aveau nevoie de bani?

– Oricine are nevoie de bani, replică simplu Willie.

– Cu excepția faptului că prietenul nostru, care are o gaură în cap, avea patru sau cinci sute în buzunar, fără să mai menționăm un pistol foarte drăguț. Nu mă surprinde deloc faptul că era destul de supărat ca să ia pe sus un atelier de reparații pentru o sumă cu două zerouri.

– Nu sunt un bun cunoscător al minților criminale. Ăsta-i domeniul dumitale.

– Nu ești un bun cunoscător, ha?

Bruce părea să găsească amuzant acest lucru.

Izbucni chiar în râs, deși suna artificial. Era ca și cum cineva scrisese cuvintele: „Ha. Ha. Ha" în fața lui, îi pusese un pistol la tâmplă și-i ordonase să le citească apoi cu voce tare.

– Dar ce poți să-mi spui despre mașină? vru să știe Bruce când se opri din râs.

– Ce-i cu ea?

– Așa cum le-ai spus polițiștilor, ei au venit aici cu o mașină, și celălalt, ăă, așa-zisul hoț, a fugit cu aceeași mașină. De ce ar fi avut nevoie de o mașină dacă deja aveau una?

– Poate pentru că plănuiau un jaf și voiau ceva care să nu poată fi asociat cu ei.

– Atunci asta ar fi însemnat să te omoare pe tine și pe amicul tău doar ca să nu-i poți identifica pe ei sau mașina.

– Ei bine, de aceea unul dintre ei a ajuns să poarte un ciocan, în loc de pălărie. Uite ce e, domnule Bruce...

– Prefer agent special Bruce.

Willie îl fixă pe Bruce impasibil. Urmă un moment de tăcere forțată între cei doi bărbați, până ce Willie oftă teatral și continuă:

– Agent *special* Bruce, nu înțeleg care este problema ta. Nu am avut șansa să le fac acestor tipi o cafea astfel încât să stea jos și să-mi explice motivele lor. Au intrat aici, mi-au zdrobit nasul, mi-au spus ce voiau și restul îl știi.

– Da, știu. Sunteți eroi. Deja a apărut un tip de la *Post*[1] afară, care așteaptă să vă facă poze. Veți ajunge celebri. Ar fi bine pentru afacerea voastră.

– Sigur, spuse Willie un pic stânjenit.

– Nu pari prea încântat de asta, spuse Bruce.

– Cine are nevoie de astfel de publicitate?

Rânjetul lui Bruce se lăți.

– Exact, spuse el. Chiar asta voiam să spun. Cui îi trebuie? Nici ție și probabil nici partenerului tău în această acțiune.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Chiar așa? Cine te-a scos din necaz cu ceva timp în urmă? Fosta ta soție voia să-ți vinzi afacerea ca parte în acordul de divorț, nu-i așa? Lucrurile nu stăteau prea bine pentru tine și deodată, paf! Aveai bani să-i dai fără să trebuiască să-ți vinzi afacerea. De unde au apărut banii?

Agentul special Bruce părea să știe multe despre afacerile lui Willie. Willie nu era sigur că era de acord ca impozitele pe care le plătea el să fie folosite în felul acesta.

---

[1] Ziar din SUA (n.tr.)

– Un bun Samaritean, spuse el.

– Cum se numește?

– E vorba despre o agenție. Nu-mi aduc aminte nici un nume.

– Da, Fondul de Investiții Ultima speranță, a cărui existență putea fi comparată cu cea a unei muște efemere.

– Destul ca să mă scoată din încurcătură. Asta e tot ce contează pentru mine.

– Ai încercat să returnezi vreodată împrumutul?

– Am încercat, dar, cum spui și tu, Ultima Speranță nu mai există.

– Este surprinzător faptul că umblă cu datul împrumuturilor încoace și-n colo, apoi nu mai caută să și le recupereze. Și numele e ciudat, nu crezi?

– Nu e problema mea. Am declarat împrumutul. Sunt în regulă.

– Cine este proprietarul clădirii?

– O companie.

– Leroy Frank Properties, Incorporated.

– Asta e.

– Îi plătești chirie lui Leroy Frank?

– 1 500 pe lună.

– Nu e prea mult pentru un loc mare ca ăsta.

– E destul.

– L-ai întâlnit vreodată pe Leroy Frank?

– Tu crezi că, dacă aș lucra în vreo clădire de-a lui Trump, l-aș întâlni vreodată pe Donald?

– L-ai putea întâlni dacă ar fi un prieten de-al tău.

– Nu cred că Donald Trump este prieten cu mulți dintre chiriașii săi. El este marele Donald, nu...

– ...nu Leroy Frank, termină Bruce fraza pentru el.

Willie clătină din cap, ca un om simplu confruntat cu cineva care părea să aibă intenția deliberată de a interpreta greșit tot ce se spunea.

– Ți-am mai spus: nu l-am întâlnit niciodată pe Leroy Frank. Îmi plătesc chiria, îmi administrez afacerea, îmi plătesc taxele și nu am avut nici măcar o amendă pentru parcare ilegală în toată viața mea, așa că n-am probleme cu legea.

– Ei bine, spuse Bruce, tu trebuie să fii cam cel mai cinstit om de aici și până în Jersey.

– Poate chiar până mai departe de Jersey, spuse Willie. Am cunoscut oameni din Jersey.

Bruce se încruntă.

– Eu sunt din Jersey, spuse el.

– Poate că tu ești excepția.

Bruce păru confuz un moment, apoi decise să lase baltă această conversație.

– E greu să-i dai de urmă acestui Leroy Frank, continuă el. Se acoperă de hârtii în ceea ce privește firmele lui. Oh, e complet curat și cinstit, să nu mă-nțelegi greșit, dar e un mister. E greu pentru un bărbat să rămână atât de *enigmatic* în ziua de azi.

Willie nu spuse nimic.

– Știi, dacă nu ar fi amenințarea asta teroristă și alte lucruri de acest gen, ne-am petrece mult mai mult timp cercetând venituri care nu se adună așa cum ar trebui. Acum e mai ușor decât era. Avem mai multe pârghii și posibilități decât înainte. Desigur, dacă ești nevinovat atunci nu ai de ce să te temi...

– Joe McCarthy spunea asta, zise Willie, dar cred că mințea.

Bruce realiză că bătea pasul pe loc. Se săltă cu toată considerabila sa greutate de pe capota Olds-ului, care păru să răsufle ușurat. Rânjetul lui dispăruse, iar privirea încruntată îi reveni. Willie se gândi că avea parte doar de o pauză de la căutătura aceea furioasă, asta în cel mai bun caz.

– Ei bine, cred că am să plec acum, dar ne vom mai vedea noi doi, spuse Bruce. Dacă se întâmplă să-l întâlnești pe

misteriosul domn Leroy Frank, să-i spui că-i transmit salutări. Mare păcat că toate astea au trebuit să se întâmple pe una dintre proprietățile lui. Nu ar fi cinstit ca cineva să insinueze în fața presei că ar merita să cerceteze despre cine are dreptul de proprietate al acestui loc. Ar putea să-i amenințe anonimatul, să-l forțeze să iasă la lumină.

– Eu doar îmi plătesc ratele la bancă, spuse Willie. Singura întrebare pe care o pun este: „Puteți să-mi dați o chitanță"?

Agentul special Lewis ieși din birou. La drept vorbind, avea o expresie mult mai rece decât înainte și aproape că tremura de frustrare. Willie se abținu să nu zâmbească. Arno avea efectul acesta asupra oamenilor. Să obții răspunsuri de la el atunci când el nu voia să le dea era ca și cum ai fi încercat să faci un șarpe să stea în coadă. Bruce observă imediat nefericirea partenerei sale, dar nu făcu nici un comentariu în legătură cu asta.

– Cum am mai spus, ne vom întoarce, îi repetă el lui Willie.

– Vom fi aici, zise Willie.

În timp ce agenții plecau, Arno apăru lângă el.

– Daaar știu că doamna aceea era încordată rău, spuse el. Mi-a plăcut, totuși. Am avut o discuție plăcută.

– Despre ce?

– Etică.

– *Etică?*

– Da, știi tu. Etică. Părțile bune și părțile rele ale lucrurilor.

Willie clătină din cap.

– Du-te acasă, spuse. Din cauza ta mă doare mai tare capul.

Îl strigă pe Arno chiar în momentul în care omulețul se pregătea să dispară în noapte.

– Ai grijă ce spui la telefon, îi zise.

Arno părea nedumerit.

– Tot ce spun eu la telefon este: „Încă nu este gata", zise el, și: „Te va costa mai mult". Crezi că cei de la FBI ar putea fi interesați?

Willie se încruntă. Toți erau niște comedianți.

– Cine știe de ce sunt ei interesați, spuse el. Ai doar grijă ce spui. Să nu vorbești cu nici unul dintre reporterii de afară. Și arată-mi ceva respect, la naiba! Eu îți dau salariul.

– Da, da, spuse Arno, în timp ce închidea încetișor ușa după el. Am să-mi cumpăr un iaht cu banii mei săptămâna asta...

Louis telefonă imediat ce scăpară de cadavre. Era o chestiune de priorități. Își lăsă numele la operatoarea de serviciu, gândind că vocea de la capătul firului suna la fel ca aceea a femeii care prelua toate apelurile pentru Leroy Frank. Poate că le înmulțeau undeva într-un incubator, ca pe pui.

Primi răspunsul zece minute mai târziu. „Domnul De Angelis spunea că va fi disponibil la douăsprezece și douăzeci și șase, mâine, în jur de șapte", îi spuse vocea indiferentă a femeii.

Louis îi mulțumi și spuse că a înțeles perfect. În timp ce închidea telefonul, amintiri de la întâlnirile anterioare se îngrămădeau în mintea lui și aproape că zâmbi. De Angelis: ale îngerilor. Acum era un termen impropriu.

Puțin după ora șapte în seara următoare, Louis stătea la colțul străzii Lexington cu strada 84. Era deja întuneric. Trotuarele acestei ciudate mici prelungiri a străzii principale din oraș erau relativ liniștite, pentru că cele mai multe dintre firmele din această zonă, cu excepția barurilor ciudate și a restaurantelor, erau deja închise. O ceață umedă coborâse peste Manhattan, prevestind ploaia și dând un aer fantasmagoric străzii, ca și cum o imagine fotografică fusese plasată peste panorama orașului. La stânga, reclama vintage de deasupra

drogheriei lui Lascoff era încă luminată și, dacă cineva ar fi privit cu ochii pe jumătate închiși, ar fi putut să-și imagineze această parte a străzii Lexington așa cum arăta cu mai mult de jumătate de secol în urmă.

Lexington Candy-Shop & Luncheonette era o rămășiță a acelor vremuri. De fapt, rădăcinile firmei erau încă și mai vechi: fusese înființată de bătrânul Soterios, în 1925 ca fabrică de ciocolată și băuturi carbogazoase, apoi afacerea fusese preluată de fiul său, Peter Philis, care a lăsat-o și el la rândul lui fiului său, actualul proprietar, John Philis, care încă mai stătea la casa de marcat și-i întâmpina pe clienți spunându-le pe nume. Ferestrele magazinului erau pline de ediții speciale de sticle Coca-Cola, alături de un set de trenulețe de plastic, câteva poze ale celebrităților și o bâtă semnată de Rusty Staub, marele aruncător al echipei Mets'. Fusese cunoscută ca „Soda Candy" pentru generații întregi de copii, căci asta era scris deasupra ușii, iar fațada sa rămăsese neschimbată de nu se știe când. Louis îi putea vedea pe doi dintre angajații în uniforme albe încă mișcându-se înăuntru, deși ușa de la intrare era acum închisă, pentru că *Lexington Candy Shop & Luncheonette* era deschis în fiecare zi de la șapte dimineața la șapte seara, de luni până sâmbătă. Cu toate astea, reclama din plastic verde mat rămăsese afară în fața ușii, așteptând să fie băgată înăuntru pe timpul nopții. Pe această reclamă scria numărul clădirii Soda Candy: 1226.

Louis traversă strada și ciocăni în geam. Unul dintre bărbații care făceau curat se uită brusc în stânga lui, apoi ieși de după tejghea și-l lăsă pe Louis să intre, salutându-l doar cu un semn cu capul. Trase și încuie ușa înainte ca el și colegul lui să-și lase baltă treburile și apoi dispărură amândoi pe o altă ușă pe care scria „Accesul oprit cu excepția personalului".

Locul era exact așa cum și-l amintea Louis, deși trecuseră mulți ani de când nu mai intrase acolo. Mai exista încă

tejgheaua verde, suprafața ei purtând urmele vizibile a zeci de ani de farfurii și de cești fierbinți, și scaunele verzi de plastic care se roteau complet în suportul lor de la bază, o sursă nesfârșită de amuzament pentru copii. În spatele tejghelei stăteau cele două cafetiere pe gaz și un automat verde de malț, Hamilton Beach din 1942, asortat cu automatul de pulbere de malț Borden, alături de un storcător de fructe din aceeași perioadă.

Soda Candy era faimoasă pentru limonada sa făcută la comandă, lămâile fiind stoarse în timp ce priveai, apoi amestecate cu sirop de zahăr, această combinație fiind turnată apoi într-un pahar cu gheață sfărâmată. Două pahare cu acest fel de limonadă săteau acum în fața bărbatului care ocupa masa din colț. Membrii personalului micșoraseră lumina lămpilor fluorescente înainte de a pleca, așa încât lui Louis i se păru că bătrânul care-l aștepta absorbise cumva toată lumina din încăpere, ca o gaură neagră cu formă umană, o falie în timp și spațiu absorbind tot ce era în preajma lui, binele și răul, lumina și întunericul, alimentându-și existența cu prețul vieții tuturor celor care intrau în sfera lui de influență.

Trecuseră câțiva ani de când Louis și bărbatul pe nume Gabriel nu se mai întâlniseră, dar doi bărbați ale căror vieți fuseseră odată atât de strâns legate nu ar fi putut să rupă cu adevărat legătura dintre ei. Într-un fel, Gabriel fusese cel care-l crease pe Louis, care luase un băiat cu talente incontestabile și-l transformase într-un bărbat care putea fi folosit ca o armă. Lui Gabriel i se adresau odată cei care voiau să beneficieze de serviciile lui Louis. El era punctul de contact, filtrul. Statutul său precis era vag. El era un intermediar, o persoană care facilita tranzacțiile. Mâinile lui nu erau pătate de sânge sau cel puțin nu în măsura în care să poată observa cineva. Louis avea încredere în el într-o mică măsură și nu se încredea în el într-o măsură mai mare. Erau prea multe lucruri necunoscute despre Gabriel, lucruri imposibil de aflat. Cu toate astea,

Louis își dădea seama că simte pentru bătrânul său șef ceva asemănător cu afecțiunea.

Acesta era mai mic decât își amintea Louis, de parcă se micșorase cu vârsta. Părul și barba lui erau foarte albe și părea că se pierde prin paltonul său mare și negru. Mâna sa dreaptă tremură puțin în timp ce apucă paharul și-l ridică la buze, iar puțină limonadă se scurse pe fața de masă.

– E cam frig pentru limonadă, spuse Louis.

– Frigul nu mă deranjează, răspunse Gabriel. Și oricine poate găsi cafea oriunde, chiar dacă aici cafeaua e deosebit de bună. Bănuiesc că poate e așa de bună datorită filtrului de cafea pe gaz. Dar o limonadă bună, ei bine, asta e ceva mai rar întâlnit, și nimeni nu ar trebui să piardă ocazia de a o gusta atunci când este posibil.

– Dacă spui tu, zise Louis, în timp ce se așeză încet pe scaunul din fața bărbatului, atent să păstreze în raza sa vizuală atât ușa personalului de serviciu, cât și ușa de la intrarea în local, apoi puse în mijlocul mesei ziarul pe care-l ținuse în mână.

Nu atinse deloc masa.

– Știi că au filmat aici unele scene din filmul „Three Days of the Condor"? Cred că Redford stătea chiar pe locul pe care stai tu acum, în timp ce aștepta să filmeze.

– Mi-ai mai spus asta și înainte, zise Louis. Cu mult timp în urmă.

– Ți-am mai spus? se miră Gabriel. Părea dezamăgit. Mi se părea foarte potrivit să pomenesc despre asta, date fiind aceste împrejurări. Tuși. A trecut mult timp, zece ani sau mai mult încă, de când ți-ai descoperit conștiința.

– A fost întotdeauna acolo. Doar că eu nu i-am dat prea multă atenție înainte.

– Am știut că te pierd cu mult înainte ca drumurile noastre să se despartă.

– Pentru că?

– Ai început să întrebi de ce.

– A început să mi se pară relevant.

– Relevanța e relativă. În domeniul nostru de activitate, există cei care consideră întrebarea „De ce?" ca un preludiu la „Cât de adânc ți-ar plăcea să fii îngropat?" și „Trandafiri sau crini?"

– Dar tu nu ești unul dintre aceia?

Gabriel ridică din umeri.

– Nu aș spune asta. Doar că eu nu eram gata să te dau drept hrană câinilor. Totuși, am încercat să-ți mai ușurez situația înainte de a-ți da voie să pleci liber.

– Să-mi „dai voie?"

– Îngăduie unui om bătrân să spună cum vrea el. În definitiv, nu oricine trebuie să plece.

– Nu mai rămăseseră mulți când am făcut-o.

– Și nici unul ca tine.

Louis nu-i mulțumi pentru compliment.

– Și, dacă pot spune astfel, busola mea în materie de morală era mai sigură decât considerai tu, zise Gabriel.

– Nu sunt sigur că pot crede asta, să nu mi-o iei în nume de rău.

– Nu-ți face griji. Totuși, este adevărat. Am fost întotdeauna atent la ce sarcini ți-am încredințat. Au fost momente când am pășit pe o gheață subțire, dar nu cred că am luat vreodată din proprie inițiativă vreo hotărâre greșită, cel puțin nu în privința ta.

– Iar eu îți sunt recunoscător pentru asta. Cred, în schimb, că gheața s-a subțiat pe măsură ce trecea timpul.

– Poate, recunoscu Gabriel, poate. Și ce s-a întâmplat noaptea trecută? Am înțeles că ai avut musafiri.

Louis nu era surprins că Gabriel știa ce se întâmplase în clădirea unde locuia. Cel puțin, ar fi putut face cercetări după

ce fusese primit apelul de la Louis, deși Louis bănuia că Gabriel știa ce se întâmplase chiar înainte ca telefonul să fie dat. Cineva trebuia să-i fi spus. Așa funcționau vechile metode și tocmai de aceea lipsa comentariilor în legătură cu moartea lui Billy Boy îl tulburase atât de mult.

– A fost doar o treabă de amatori, spuse Louis.

– Da. Totuși, cele întâmplate la atelierul auto au fost o surpriză. A fost ceva inutil și grosolan, numai dacă cineva nu încerca să transmită un mesaj. Dacă-i așa, atunci de ce să atace și locuința voastră în același timp?

– Nu știu, răspunse Louis. Și va mai apărea și-n ziare. Lui Willie nu-i va plăcea atâta publicitate. Nici mie nu-mi place. Va atrage atenția.

Gabriel alungă îngrijorarea lui Louis făcând cu mâna un semn a lehamite.

– Ziarele nu scriu despre proprietarii clădirilor, poate despre cine moare în acele clădiri sau despre cine face sex acolo, și nu neapărat în această ordine.

– Nu mă refeream la reporteri.

Gabriel aruncă o privire pe geam, ca și cum aștepta ca niște agenți de la stat să apară deodată din beznă. Păru parcă dezamăgit când asta nu se întâmplă. Louis era uimit de diferența dintre Gabriel cel de acum și cel de odinioară. El nu-i mai avea pe asasinii săi acum, pe Răzbunători, la care să apeleze, dar nici nu s-ar fi mulțumit cu o pensionare liniștită. Știa deja prea multe, dar întotdeauna își dorise să știe și mai mult. Poate că nu mai trimitea ucigași să facă treburile murdare pentru alții, dar rămăsese o parte din lumea aceea. Discret, Louis atinse ziarul cu mâna. Înăuntru era lumânarea aplatizată cu amprentele bărbatului rănit și copii ale pozelor făcute cu celularul lui Arno și, de asemenea, amprentele celor doi oameni care muriseră lângă clădirea de apartamente.

– Ți-am adus niște articole care mi-au reținut atenția. Aș vrea să arunci și tu o privire asupra lor.

– Sunt sigur că și poliția le va vedea.

– Poate, tu poți să o faci mai repede. O favoare din partea prietenilor tăi.

– Nu sunt ei genul care să facă favoruri fără să ceară ceva în schimb.

– Atunci ar trebui să le rămâi dator pentru că mai am o favoare să-ți cer.

– Spune.

– Doi agenți federali și-au tot băgat nasul în treburile lui Willie. Au pus întrebări despre Leroy Frank.

– Nu am auzit nimic despre vreo investigație. S-ar putea ca ei să fi găsit un fir în altă parte și ceva să fi ieșit la suprafață. Și mai mult, au devenit mai stăruitori în ultimii ani. Era o vreme când terorismul era folositor pentru afaceri. Acum totul a devenit foarte complicat: e de ajuns cel mai mic indiciu despre vreo plată suspectă și sunt puse tot felul de întrebări, chiar cuiva atât de nevinovat în astfel de chestiuni ca Leroy Frank.

– Ei bine, ar putea fi incomod pentru o mulțime de oameni dacă ar tot continua să tragă sfori.

– Sunt sigur că se poate face ceva, spuse Gabriel. Între timp, mai urgentă este chestiunea în discuție: cine a făcut asta și cum putem fi siguri că nu se va mai întâmpla?

– „Noi?"

– Simt o anume responsabilitate pentru binele tău, chiar dacă a trecut atâta timp. De asemenea, într-un fel problemele tale sunt și ale mele, mai ales dacă acestea sunt în legătură cu ceva ce s-a întâmplat sub supravegherea mea, ca în acest caz. Ar putea, desigur, să fie în legătură cu alte activități de-ale tale. Prietenul tău Parker are felul său de a-și face dușmani interesanți.

– Willie a spus că tipul nu l-a menționat deloc pe Parker. A fost vorba despre mine.

– Bine.

– Bine?

– Asta restrânge cercul suspecților. Nu am auzit nimic în legătură cu vreun preț pus pe capul tău și, cum spui și tu, asta a fost o treabă de amatori. Oricine ar pune un preț pe capul tău s-ar asigura să angajeze persoane mai competente. Dacă aș fi în locul tău, m-aș simți mai degrabă ofensat că cineva ar putea crede că m-ar putea elimina într-un mod atât de stângaci.

– Da, sunt complet întors pe dos. Dacă tot veni vorba despre asta, sper că ai trimis flori pentru Billy Boy.

Gabriel încuviință din cap cu compătimire.

– Nu a fost ceva foarte surprinzător. Boala lui era destul de avansată. Era nevoie de o operație urgentă. A apărut cineva care și-a asumat răspunderea să încerce.

– Sunt sigur că ar fi vrut și o a doua opinie.

– A primit cel mai bun tratament care exista. Sfârșitul i-a fost destul de rapid.

– Chiar binecuvântat.

Fața lui Gabriel se crispă de neliniște.

– Ar fi trebuit să fiu informat, spuse Louis.

– Ce-ai auzit?

– Zvonuri, atâta tot.

– A trecut mult timp de când nu l-a mai întâlnit nimeni. Se spunea că a murit.

– Visuri deșarte.

– El te sperie? întrebă Gabriel cu viclenie, reluându-și expresia calmă.

– Am oare motive să mă tem?

– Nici unul cu care să fiu la curent. Dar în cazul domnului la care te referi, nu aș ține secretă o astfel de informație. A dispărut de multă vreme, dar voi doi aveți într-adevăr un

trecut. Dacă s-a întors într-adevăr, s-ar putea să aibă chef să-şi reînnoiască vechile cunoştinţe.

– Nu e ceva foarte liniştitor pentru mine. Poate nici pentru tine.

– Eu sunt un om bătrân.

– A mai ucis oameni bătrâni înainte.

– Eu sunt altfel.

Louis încuviinţă.

– Totuşi, tu şi partenerul tău v-aţi descurcat destul de bine cu problemele de ieri. Îmi imaginez că reprezinţi pentru el o adevărată provocare, chiar şi după atâţia ani. Ce ai făcut cu gunoiul?

– A fost dus de acolo. La groapa de gunoi.

– Şi bătrâna doamnă?

– I-am cumpărat un tort de ciocolată.

– De-ar fi toţi atât de uşor de calmat! Cum sunt prietenii voştri de la atelierul auto?

– Zdruncinaţi. Le-am spus să închidă pentru câteva zile. Acum stau la un hotel.

Gabriel îşi termină limonada şi, în timp ce stătea jos, ridică de pe masă ziarul şi-l strecură în buzunarul hainei sale.

– Ar trebui să am ceva pentru tine într-o zi sau două, spuse el.

– Ţi-aş fi recunoscător.

– Ei, nu e bine să se tot întâmple astfel de lucruri. Ne face să părem cu toţii nişte răi.

– Şi nu putem permite să se întâmple asta.

– Nu, într-adevăr. Mergi cu bine!

Şi cu aceste cuvinte, Gabriel dispăru.

7

Două dimineți mai târziu, Gabriel avea o altă întâlnire, de data asta în Central Park. Cerul era senin și albastru, fără nici o urmă de nori după negura din zilele trecute și era o prospețime în aer, o puritate, ca și cum, pentru oricât de scurtă vreme, o parte din gazele și mizeria orașului ar fi fost curățate în chip miraculos în timpul nopții. Era o zi din copilărie, dar, pe măsură ce îmbătrânea, Gabriel se lupta tot mai mult să-și amintească de vremea tinereții sale. Singurele amintiri care-i mai rămăseseră vii în minte păreau să fie legate de altă persoană, una care nu avea aproape nici o legătură cu el, deși îi era vag cunoscută. Senzația era asemănătoare cu cea pe care o avea cineva urmărind un film vechi și își amintea deodată că, da, mai văzuse acest film înainte și însemnase ceva pentru el odată.

Ura faptul că îmbătrânea. Ura să fie bătrân. Faptul că-l văzuse pe Louis îi amintise de tot ce fusese el odată, de puterea, de influența pe care o avusese. Totuși, încă îi mai rămăsese puțin din ea. Nu-i mai avea pe Răzbunători în spatele ori la cheremul său, dispuși să îndeplinească pentru bani cererile lui sau ale altora, dar încă i se datorau servicii în schimbul unor favoruri îndeplinite, unor secrete păstrate, unor probleme îngropate și unor vieți care luaseră sfârșit. Gabriel își

depozitase secretele departe, cu grijă, pentru că știa că propria viață depindea de acestea. Ele erau siguranța lui și constituiau un mijloc de plată la care putea să recurgă la nevoie.

Un bărbat mai tânăr i se alătură lui Gabriel, potrivindu-și într-o doară pasul după al său. Era mai înalt decât Gabriel cu un cap, dar Gabriel îl depășea cu aproape treizeci de ani de experiență deseori amară pe însoțitorul lui. Numele lui de cod era Mercur, după zeul spionilor și al fantomelor, dar Gabriel îl cunoștea sub numele de Milton. Bănuia că acesta ar putea fi numele lui adevărat, cu toate că, deși era un om educat, cunoștințele lui Milton nu păreau a se extinde în domeniul literaturii, și o aluzie la *Paradise Lost*[1] făcută de Gabriel mai demult nu avusese ca rezultat decât o privire inexpresivă. Pe de altă parte, nimeni nu putea ști adevărul atunci când era vorba despre agenți, și mai ales în cazul celor de talia lui Milton. Dacă cineva i-ar fi arătat lui Milton dovezi clare ale propriilor sale preferințe sexuale, susținute de fotografii, ilustrații și chiar foști parteneri, toate acestea ar fi avut același rezultat: o privire inexpresivă. Inexpresiv. Era un cuvânt potrivit în acest caz. Tot ce era legat de Milton sugera un bărbat care fusese creat într-un laborator cu scopul de a nu atrage în nici un fel atenția asupra sa: înălțime medie, înfățișare obișnuită, păr obișnuit, îmbrăcăminte obișnuită. Nu avea absolut nimic ieșit din comun. De fapt, era atât de comun încât ochiul avea tendința să treacă repede peste el, abia înregistrându-i prezența, uitând apoi instantaneu ce văzuse. Cineva ar fi trebuit să fie o persoană extraordinară ca să treacă prin viață atât de neobservată.

Milton și Gabriel se plimbau pe malul lacului mergând încet, destul de încet ca să permită celor care făceau jogging să-i depășească, dar destul de alert ca să nu poată fi urmăriți

[1] John Milton, poet englez, autorul poemului *Paradisul pierdut (Paradise Lost)* (n.tr.)

fără să bage de seamă. Milton purta un palton cenușiu de lână și un fular gri, iar pantofii săi negri luceau în lumina soarelui. Lângă el, Gabriel, cu părul său alb ițindu-se de sub căciula de lână, arăta ca un vagabond genial. După câteva minute, Milton vorbi.

– Mă bucur să te revăd, spuse el.

Tonul său era tot atât de obișnuit ca de altfel tot ceea ce-l reprezenta, astfel că nici Gabriel, care-l cunoștea de mulți ani, nu ar fi putut spune dacă vorbea serios sau nu. Hotărî că sentimentul ar fi putut fi adevărat. Din câte își amintea, nu era ceva ce Milton spunea prea des.

– Și eu, minți Gabriel, iar Milton zâmbi, orice ofensă cauzată de minciună fiind depășită de bucuria sa de a o fi sesizat.

Milton, se gândea Gabriel, era genul de bărbat care se simțea în largul lui când era dezamăgit de lume, trăind, prin urmare, conform așteptărilor sale.

– Nu mă așteptam să vii chiar tu în persoană. Este grozav că avem ocazia să ne întâlnim zilele astea. Drumurile noastre nu se mai întâlnesc așa ca altădată.

– Sunt un om bătrân, spuse Gabriel și vorbele acestea îi amintiră în ce context le mai folosise cu câteva zile înainte.

Se întrebă dacă fusese corect atunci, dacă vârsta sa și statutul său anterior ar fi putut fi de ajuns ca să-l protejeze de ferocitatea lui Bliss. Gândul îl tulbură. El era răspunzător într-o oarecare măsură de ce i se făcuse lui Bliss, deși Bliss ar fi fost prea puțin surprins că trebuia să dea socoteală pentru faptele sale, dar dușmănia dintre Bliss și Louis era de o natură mult mai profundă, mai personală. Nu, dacă Bliss se întorsese, Gabriel nu avea să fie în vizorul său.

– Nu chiar atât de bătrân, spuse Milton, iar acum era rândul lui să mintă.

– Destul de bătrân ca să pot vedea lumina de la capătul tunelului, spuse Gabriel. Oricum, e o lume nouă cu reguli noi

acum. Îmi vine tot mai greu să-mi dau seama unde este locul meu în această lume.

– Regulile au rămas încă neschimbate, spuse Milton. Doar că sunt mai puține acum.

– Pari aproape nostalgic.

– Poate că sunt. Duc lipsa afacerilor care se desfășurau pe picior de egalitate, cu cei care gândesc la fel ca mine. Nu-i mai înțeleg pe dușmanii noștri. Scopul lor e prea vag. Nici măcar ei nu știu ce vor. Nu au nici o ideologie. Au doar convingeri.

– Oamenilor le place să lupte pentru religia lor, spuse Gabriel. E un lucru suficient de irațional încât să li se pară important.

Milton nu răspunse. Gabriel bănuia că Milton era un credincios. Nu un evreu. Poate catolic, deși nu avea destulă imaginație ca să fie un bun catolic. Nu, Milton era probabil un protestant de culoare nedefinită, un membru al vreunei congregații deosebit de anoste care iubea băncile dure și predicile lungi. Imaginea lui Milton în biserică îl făcu pe Gabriel a se gândi cum ar putea arăta doamna Milton, dacă într-adevăr ar exista o asemenea persoană. Milton nu purta verighetă, dar asta nu însemna nimic. Era caracteristic pentru acest gen de bărbați să divulge cât de puțin posibil. Pornind de la un lucru atât de simplu ca o verighetă, ai fi putut să-ți imaginezi o întreagă existență. Gabriel și-o imagina pe nevasta lui Milton ca pe o femeie ștearsă, la fel de rigidă și de încăpățânată ca și religia ei, genul care ar scuipa cuvântul „dragoste".

– Așadar, ai luat legătura cu oaia noastră rătăcită, spuse Milton, schimbând subiectul.

– Părea că e bine.

– Cu excepția faptului că cineva se pare că încercă să-l omoare.

– Cu această excepție. Poliția nu a obținut nici un rezultat cu privire la primul set de amprente, spuse Milton. Nici noi nu am găsit nimic. O lumânare: asta a fost chiar ingenios. Pistolul găsit în garaj era, de asemenea, curat, conform rapoartelor poliției. Nu mai fusese folosit înainte.

– Asta e surprinzător.

– De ce?

– Erau niște amatori. Amatorii au tendința să facă mici greșeli înainte de a face greșeli mari.

– Câteodată. Probabil că acești domni au pornit cu capul înainte și au mers direct de la zero la minus unu.

Gabriel clătină din cap. Nu se potrivea. Lăsă gândul acesta deoparte, să fiarbă la foc mic precum o oală pe sobă.

– Cu toate acestea, am avut mai mult noroc cu unul din celelalte seturi de amprente. Curios că posesorii acestor amprente s-au ridicat tocmai acum la suprafață.

– Groapa de gunoi, spuse Gabriel. E dificil să te ridici la suprafață când ești sub vreo nouă metri de pământ.

– Într-adevăr. Amprentele erau ale unui bărbat pe nume Mark Van Der Saar. Un nume neobișnuit. Olandez. Nu sunt mulți Van Der Saars în această parte a lumii. Acest Van Der Saar a făcut trei ani pușcărie în nord, la Gouverneur Correctional Facility, pentru posesie ilegală de arme.

– De acolo era?

– Massena. Destul de aproape.

– Angajatori?

– Suntem în cursul cercetărilor. Unul dintre complicii săi cunoscuți este sau a fost, mai bine spus, dat fiind recentul statut de decedat dobândit de domnul Van Der Saar, un individ pe nume Kyle Benton. Benton a făcut patru ani la Ogdensburg Correctional Facility, după cum se nimerește tot pentru posesie ilegală de arme. Și Ogdensburg este tot în nordul statului, în caz că nu știai.

– Mulțumesc pentru lecția de geografie. Continuă, te rog!

– Benton lucrează pentru Arthur Leehagen.

Ritmul pașilor lui Gabriel se schimbă pentru moment, ezitant, apoi reveni la normal.

– Un nume din trecut, spuse el. Asta-i tot ce ai?

– Până acum. Am crezut că vei fi impresionat: în orice caz, e mai mult decât aveai tu înainte să mă întâlnești.

Continuară să meargă în tăcere, în timp ce Gabriel se gândea la ce aflase. Muta de colo-colo piesele de puzzle din mintea lui. Louis. Arthur Leehagen. Billy Boy. Trecuse atâta timp de atunci, iar el simțea un ușor val de satisfacție în timp ce potrivea piesele împreună, stabilind legăturile.

– Cunoști doi agenți FBI pe nume Bruce și Lewis? întrebă el, odată ce fu mulțumit cu concluziile la care ajunsese. Milton aruncase o privire la ceas, un semn clar că întâlnirea lor era pe punctul de a se sfârși.

– Ar trebui?

– Făceau cercetări despre afacerile prietenului nostru comun.

– Nu sunt sigur că „prieten" este cuvântul pe care l-aș folosi în cazul acesta.

– A fost destul de prietenos ca să-și țină gura mulți ani de zile. Aș crede că acesta este un comportament mult mai amical decât cel cu care erai tu obișnuit.

Milton nu-l contrazise, iar Gabriel înțelese că a marcat un punct.

– Ce fel de interes își manifestă cei doi?

– Par să facă săpături în investițiile lui imobiliare.

Milton își scoase din buzunar o mână înmănușată și o flutură prin aer batjocoritor.

– Totul e în legătură cu chestia asta – rahatul ăsta de la 11 septembrie[1], spuse el. Gabriel fu șocat să-l audă înjurând.

[1] Atentatul din 11 septembrie 2001 care a dus la dărâmarea turnurilor gemene din New York și la moartea a peste 3 000 de oameni. (n.tr.)

Milton dădea rar dovadă de o asemenea profunzime a sentimentelor. Au fost instruiți să ia urma documentelor: investiții în afaceri neobișnuite, tranzacții financiare dubioase, deținere de proprietăți și firme de transport care nu-și justifică veniturile. Acestea sunt blestemele vieților noastre.

– El nu e un terorist.

– Cei mai mulți nu sunt, dar pe traiectorie informațiile folositoare sunt câteodată dezgropate și urmărite până la capăt. Probabil că informațiile au trecut mai departe până la acești agenți, iar acum sunt curioși.

– Sunt mai mult decât curioși. Par să știe ceva despre trecutul și relațiile lui.

– Nu e tocmai un secret de stat.

– Oh, nu în întregime, spuse Gabriel.

Cei doi bărbați se opriră, cu ochii pe jumătate închiși din cauza soarelui orbitor, respirația lor pierzându-se în aerul uscat.

– El are o reputație, spuse Milton. A continuat să fie într-o companie proastă, dacă un astfel de lucru ar fi omenește posibil, dat fiind caracterul său.

– Bănuiesc că te referi la detectivul particular.

– Parker. Iar eu cred că este un fost detectiv. Licența i-a fost anulată.

– Poate că a găsit unele metode mai pașnice de a-și ocupa timpul.

– Mă îndoiesc. Din puținele lucruri pe care le știu despre el, se hrănește cu necazuri.

– Și totuși, dacă nu l-aș fi cunoscut mai bine, aș fi putut chiar să spun că Louis aproape că-l plăcea.

– Îl plăcea destul ca să ucidă pentru el. Dacă el a atras atenția, atunci și-a făcut-o cu mâna lui. Singura întrebare este de ce a durat atâta până ce FBI-ul a venit să bată la ușa lui.

– De acord cu toate astea, spuse Gabriel, dar sunt multe lucruri necunoscute în legătură cu el, tot atât de multe cât și

cele cunoscute, iar eu sunt sigur că ai prefera ca lucrurile să rămână așa cum sunt.

– Sper că asta nu-i o amenințare.

Gabriel își puse o mână pe brațul bărbatului mai tânăr, bătându-l ușor pe mâneca paltonului.

– Mă cunoști prea bine ca să crezi asta, spuse el. Ce vreau eu să spun este că orice investigație se va lovi până la urmă de un zid de cărămidă, un zid construit de tine și de colegii tăi. Dar astfel de bariere nu sunt de netrecut, iar întrebările potrivite puse în locurile potrivite ar putea avea ca rezultat informații care ar fi supărătoare pentru ambele tabere.

– Am putea oricând să scăpăm de el, zise Milton.

Spusese asta cu un zâmbet pe față, dar remarca atrase totuși o privire atentă a lui Gabriel.

– Dacă ai fi avut de gând să faci asta, ai fi făcut-o de mult, spuse Gabriel. Și m-ai fi aranjat și pe mine?

Milton începu din nou să meargă, Gabriel potrivindu-și pasul după el.

– Cu părere de rău, spuse Milton.

– Într-un fel, asta mi se pare aproape încurajator, spuse Gabriel.

– Ce vrei să fac? întrebă Milton.

– Cheamă-ți câinii înapoi.

– Crezi că-i așa de ușor? FBI-ului nu-i pasă prea mult de alte organizații care se amestecă în afacerile lor.

– Credeam că sunteți toți de aceeași parte a baricadei.

– Suntem: de partea noastră. Cu toate acestea, am să vorbesc cu câteva persoane și am să văd ce pot face.

– Ți-aș fi foarte recunoscător. În definitiv, ai proteja un lucru valoros.

– Un lucru valoros pe vremuri, îl corectă Milton, numai dacă, desigur, nu e din nou pe piață pentru vreo acțiune.

– Din păcate, se pare că a ales un alt drum.

– E mare păcat. Era bun. Unul dintre cei mai buni.

– Ceea ce-mi amintește ceva, spuse Gabriel, ca și cum abia atunci îi venise acea idee și nu era ceva care-i chinuia mintea de când auzise de moartea lui Billy Boy. Ce știi despre Bliss?

– Știu doar despre whisky-ul Laphroaig și despre o țigară bună, spuse Milton. Sau nu la asta te refereai?

– Nu chiar.

– Am pierdut orice legătură cu el cu mulți ani în urmă. Ca să încep cu începutul, nu a fost niciodată pe lista noastră cu felicitări de Crăciun. Mi se părea dezagreabil. Nu am vărsat nici măcar o lacrimă atunci când a căzut în dizgrație.

– Dar l-ai folosit.

– O dată sau de două ori și întotdeauna prin tine. Am învățat să-mi țin respirația și m-am spălat pe mâini după aceea. După câte am înțeles, tu și cu „prietenul" tău ați reușit să puneți capăt carierei sale.

– Succesul nostru a fost moderat, spuse Gabriel.

– Moderat. Ar fi trebuit să folosiți mai mult explozibil.

– Noi voiam să-l omorâm doar pe el, nu jumătate din oamenii care s-ar fi putut afla prin apropiere atunci când s-ar fi întâmplat.

– În anumite cercuri, atâta umanitate ar putea fi considerată un semn de slăbiciune.

– Iată și de ce mi-am dedicat atâta timp și energie să reduc mărimea unor astfel de cercuri. Așa cum cred că ai făcut și tu, de altfel.

Milton înclină capul într-un gest de aprobare modestă.

– Cu toate acestea, există indicii că Bliss a apărut din nou pe radar.

– Adevărat? Pentru prima dată, Milton îl privi pe Gabriel drept în față. Mă întreb de ce.

Gabriel învățase să citească mimica fețelor și tonuri ale vocii, să cântărească vorbele rostite și gesturile făcute, să

priceapă cele mai ușoare inflexiuni ale vocii care ar fi putut dovedi contrariul celor spuse. În timp ce-l asculta pe Milton vorbind, era sigur că celălalt nu-i spusese tot ce știa despre ce se întâmplase.

– Poate dacă mai auzi ceva despre asta ai să fii dispus să-mi dai și mie un telefon.

– Poate, spuse Milton.

Gabriel întinse mâna. Milton i-o luă, iar în timp ce își strângeau mâinile, Gabriel îi strecură cu dibăcie acestuia o bucățică de hârtie sub manșeta cămășii.

– Un mic semn de recunoștință, spuse Gabriel. Un container pe care ar fi imprudent să-l lași să plece din șantierul în cauză.

Milton încuviință din cap în semn de mulțumire.

– Când ai să te mai vezi cu oaia rătăcită, transmite-i salutările mele.

– Te asigur că voi face asta. Știu că are numai gânduri bune despre tine.

Milton făcu o grimasă.

– Știi, spuse, nu găsesc deloc încurajator acest lucru.

Gabriel îl contactă pe Louis mai târziu în seara aceea, din nou prin serviciul respectiv de telefonie. Ei vorbiră doar câteva minute într-un taxi care-l ducea pe Gabriel pe Broadway, la Performance Space. Șoferul era absorbit într-o lungă și animată conversație telefonică purtată în întregime în limba urdu. Gabriel se amuzase puțin mai devreme pe traseu încercând să urmărească cele spuse.

– Am primit un telefon, spuse Gabriel. Era din partea unui domn care lucrează pentru Nicholas Hoyle.

– Hoyle? Milionarul?

– Milionar, pustnic, ceva de genul ăsta.

– Și ce a spus?

– Se pare că domnul Hoyle ar vrea să te întâlnească. El spune că are informații care ți-ar putea folosi, informații legate de evenimentele recente.

– Pe teren neutru?

Gabriel se foi pe banchetă.

– Nu, Hoyle nu-și părăsește niciodată apartamentul său penthouse. El este, după cum se spune, un tip mai ciudat. Va trebui să te duci la el.

– Nu așa se procedează de obicei, spuse Louis.

– Te-a abordat prin intermediul meu. *Așa* se procedează. E conștient de orice consecință care ar putea surveni dacă el nu ar ține cont de politeturile obișnuite.

– El ar fi putut să-i trimită pe indivizii aceia ca să mă scoată din cursă.

– Dacă asta ar fi intenționat într-adevăr, ar fi putut foarte bine să angajeze ajutoare mai talentate și să termine treaba atunci și acolo. Oricum, nu are nici un motiv să facă vreo mișcare împotriva ta, cel puțin nici una de care să știu, asta doar dacă nu l-ai supărat cu ceva în decursul unor activități de-ale tale ceva mai recente.

Ridică întrebător o sprânceană uitându-se la Louis.

– Nu-mi amintesc, zise Louis.

– Pe de altă parte, spuse Gabriel, nu-mi pot imagina că tu și prietenul tău din Maine lăsați totul în dezordine. Cancerul oferă o rată a mortalității mai mică în comparație cu voi. Dat fiind acest fapt, îmi imaginez că Hoyle are în minte un aranjament reciproc avantajos. Alegerea este totuși a ta. Eu doar îți transmit mesajul său.

– Ce ai face în locul meu?

– Aș vorbi cu el. Până acum nu am reușit să aflăm nimic despre bărbații implicați sau cine a fost în spatele lor.

Gabriel îl săgetă cu privirea pe Louis. Acesta nu băgase de seamă minciuna. Asta era bine. Gabriel aștepta să audă de la

Louis ce avea de spus Hoyle. Deocamdată, el începuse a face cercetări despre Arthur Leehagen. Nu era încă pregătit să-i împărtășească lui Louis ce aflase de Milton. În toate acțiunile sale, Gabriel se proteja în primul și-n primul rând pe sine. În ciuda oricărei afecțiuni pe care ar mai fi putut-o avea pentru Louis, l-ar fi dat pe acesta ca hrană câinilor sălbatici înainte să-și rişte pielea.

– Așadar, ei erau amatori, dar șeful lor nu? Tot nu are nici un sens, numai dacă nu ne întoarcem la varianta în care cineva vrea să atragă atenția asupra mea.

– Nu ești atât de greu de găsit cum ți-ar plăcea ție să crezi, cum au dovedit și cele mai recente evenimente. Ne scapă ceva aici, iar Hoyle poate fi cel care să ne lămurească. Nu face zilnic invitații la locuința sa. În alte împrejurări, ar putea fi considerată o adevărată onoare.

Louis urmărea pe geam imagini ale orașului. Totul – taxiul, oamenii, luminile – părea că se mișcă prea repede. Louis era un bărbat căruia îi plăcea să dețină controlul, dar acel control fusese cedat celorlalți: lui Gabriel, persoanelor de legătură nevăzute, iar acum lui Nicholas Hoyle.

– Foarte bine, poți să pregătești totul.

– Așa voi face. Va trebui să mergi neînarmat. Hoyle nu lasă pe nimeni cu arme în apartamentul său.

– Din ce în ce mai bine.

– Sunt sigur că poți să te descurci cu orice s-ar putea ivi. Fiindcă veni vorba, am discutat problema federalilor cu cei potențial interesați. Cred că, spre satisfacția ta, problema va fi rezolvată.

– Și cine ar putea fi acele părți interesate?

– Oh, tu știi mai bine, nu mai este nevoie să întrebi. Acum, dacă ai vrea să mă lași chiar aici, o să-mi văd mai departe de drum. Și plătește, te rog, taxiul. Măcar atât să faci pentru mine după tot ce am făcut eu pentru tine.

*

Bliss se îndrepta cu mașina spre nord, o figură anonimă pe o autostradă anonimă, doar o altă pereche de faruri arzând albe în întuneric. În curând, avea să părăsească drumul și să găsească un loc unde să se odihnească peste noapte. Să se odihnească, nu să doarmă. Nu mai dormise așa cum trebuie mulți ani la rând, și trăia în permanentă suferință. Își dorea să se cufunde într-o liniștită uitare mai mult decât aproape orice pe lume, dar învățase să supraviețuiască cu câteva ore de somn declanșate de epuizarea care îi biruia până la urmă chinurile persistente. Tratamentul rănilor sale și eforturile de a rămâne înaintea urmăritorilor săi îl epuizaseră nu numai fizic, ci și financiar. Fusese forțat să iasă din nou la suprafață, dar își alesese șeful cu mare grijă. În Leehagen găsise persoana care-i putea satisface atât necesitățile financiare, cât și cele personale.

Sticluța cu sângele lui Billy Boy se afla într-o cutie căptușită pe fundul micului geamantan al lui Bliss. Leehagen voise ca Billy Boy să fie ucis pe pământul lui, dar Bliss refuzase. Era prea periculos. Dar, din momentul în care lăsase cuțitul din mână și văzuse privirea plină de înțelegere de pe fața lui Billy Boy înainte de a muri, Bliss știu că talentele sale erau încă intacte. Asta îi dădea încredere pentru ce urma să se întâmple.

În acea noapte, așa cum stătea întins în patul lui într-o cameră de motel modestă și curată, fredonând încetișor, se gândea la Louis cu patima unui iubit plecat la drum pentru a-și întâlni logodnica.

8

Sediul central al firmei Hoyle Enterprises se afla la câteva blocuri de Națiunile Unite, astfel că străzile din zonă erau un turn Babel al plăcuțelor diplomatice de înmatriculare, creând relații stânjenitoare între înverșunați dușmani internaționali, nevoiți acum să împartă cele mai bune locuri de parcare. Clădirea lui Hoyle nu avea nimic ieșit din comun: era chiar mai veche și mai mică decât majoritatea turnurilor vecine și se afla la limita de est a unei zone publice care se extindea parțial în vecinătatea clădirilor din nord, sud și vest, creând o limită naturală între Hoyle și edificiile care-l înconjurau.

La douăzeci și patru de ore de la întâlnirea cu Gabriel, Louis și Angel făcuseră rost de planurile clădirii lui Hoyle, iar Angel, ajutat de un Willie Brew plictisit și de un Arno ceva mai puțin plictisit, o supraveghease o zi întreagă. Era o măsură de precauție, un efort de a se pune la curent cu pulsul evenimentelor din clădire, cu modul în care se făceau livrările, când se schimbau turele paznicilor și când luau pauzele pentru masa de prânz. Nu durase destul de mult pentru a face o evaluare precisă a riscurilor la care se expuneau intrând, dar era mai bine decât nimic.

De fapt, lui Willie i se părea mai rău decât să nu facă nimic. Ar fi putut să nu facă nimic în apartamentul său destul

de confortabil, în loc să facă ceva care nu-i plăcea, departe de orice fel de confort. Arno își petrecuse cea mai mare parte din timpul supravegherii lor citind, ceea ce i se părea lui Willie că anula de la bun început succesul acțiunii de supraveghere a clădirii, dar Willie presupuse mai apoi că Arno își omora și el timpul. Louis nu era încă de acord ca ei să se întoarcă la atelier, ceea ce însemna că Wille ar fi putut ori să stea în apartamentul său uitându-se la televizor la ceva care nu l-ar fi interesat, ori să stea într-o mașină și să se uite la o clădire care nu-l interesa nici atât. Eforturile lor avuseseră totuși drept consecință un lucru bun: Willie hotărâse că, cu sau fără acordul lui Louis, el și Arno urmau să se întoarcă la lucru în cel mai scurt timp. Chiar dacă trecuseră doar două zile de când hoinărea încoace și-n colo, Willie parcă simțea că moare pe dinăuntru.

Apartamentul lui Hoyle ocupa ultimele trei etaje ale clădirii. Restul imobilului fusese destinat birourilor sale. În timp ce companiile deținute de Hoyle aveau ca domenii de activitate mineritul, imobiliarele, asigurările și cercetările farmaceutice, pe lângă multe alte investiții, inima vie a tuturor activităților sale se afla în spatele modestei fațade a birourilor din Manhattan. Aceasta era compania-mamă, iar sediul ei era tot în această clădire în care era concentrată toată puterea. Un mic, dar constant flux de oameni se mișca intrând sau ieșind din holul clădirii pe tot parcursul zilei, fluxul maxim fiind între douăsprezece și paisprezece și se transforma aproape în întregime într-un trafic cu sens unic după ora șaptesprezece. Angel nu remarcase nimic deranjant în timpul supravegherii, și nici Willie sau Arno. Nu erau nici bărbați care să ducă echipamente RPG pe care să le instaleze în spatele stâlpilor, și nu putuse vedea nici urmă de artilerie grea ascunsă printre ghivecele cu plante.

Pe de altă parte, așa cum remarcase Gabriel, Hoyle se apropiase de Louis prin filiera obișnuită, o ciudată noțiune a

„vechii lumi" în această epocă modernă, și una a cărei influență se baza pe reputația lui Gabriel și pe favorurile pe care i le datorau alții. Dacă s-ar fi încălcat protocolul, Hoyle știa care ar fi fost consecințele. Prin urmare, în ceea ce-l privea pe Gabriel, Louis nu avea nici un motiv să fie ceva mai precaut decât era de obicei, ceea ce însemna că, dimpotrivă, Louis și Angel erau foarte precauți atunci când intrară în clădire puțin după ora opt în seara aceea.

În spatele biroului de la intrare era un paznic, care abia schiță un semn de salut când intrară. Doar un singur ascensor era deschis în holul de la intrare, și nu avea butoane nici afară, nici în interior. Interiorul ascensorului avea numai oglinzi. Nu se vedea nici o cameră de supraveghere. Angel consideră că asta însemna că erau probabil cel puțin trei: una în spatele fiecărei oglinzi și poate, a patra, una cât o gămălie, în spatele ecranului video care afișa numerele etajelor de care treceau. De asemenea, ascensorul avea probabil microfoane, așa că nici unul dintre bărbați nu vorbea. Ei se mulțumeau doar să-și privească imaginea reflectată de arama strălucitoare a ușilor, una satisfăcută în aparență, iar cealaltă critică. Lui Angel nu-i plăceau oglinzile. Așa cum remarcase Louis odată, nici oglinzile nu-l plăceau pe Angel, spunându-i acestuia: „Până și imaginea ta reflectată probabil că lasă o pată".

Când pe ecran apăru PH (Penthouse), ascensorul se opri, iar ușile se deschiseră silențios. Acolo erau doi bărbați așteptându-i într-un alt foaier gol, cu mai multe oglinzi pe pereți și cu un vas cu flori proaspete așezat pe un soclu mic de marmură. Ambii bărbați purtau costume de culoare neagră și cravate asortate de înmormântare și amândoi aveau bastoane pentru detectat metale. Le mișcară pe lângă Angel și Louis, oprindu-se ca să verifice centurile, monedele și ceasurile, apoi le făcură semn să meargă mai departe. O pereche de uși sculptate, de proveniență orientală și cu siguranță vechi, se

deschiseră dezvăluind un al treilea bărbat. Acesta era îmbrăcat mai neoficial decât ceilalți: pantaloni negri și o vestă neagră de lână peste o cămașă albă descheiată la gât. Părul lui nu era nici prea lung, nici prea scurt și era pieptănat neglijent după urechi în părți, ca și cum îl îngrijea doar atât cât să arate ordonat, și nimic mai mult. Ochii lui erau căprui, iar Angel observă în trăsăturile lui un amestec de amuzament, frustrare și gelozie profesională. Avea constituția unui înotător: umeri largi, dar zvelt și musculos în rest. Vesta atârna largă pe el destul cât să ascundă un pistol, și era descheiată.

Angel îl simți pe Louis că se relaxează ușor, dar această reacție era opusul la ceea ce părea să fie. Atunci când Louis se relaxa era un semn că o amenințare era în preajmă și se pregătea să acționeze, așa cum un arcaș expiră simultan cu zborul săgeții sale, canalizându-și toată tensiunea în proiectilul zburător. Cei doi bărbați se priviră unul pe altul în liniște pentru câteva secunde, apoi cel care-i așteptase vorbi.

– Numele meu este Simeon, spuse el. Sunt asistentul personal al domnului Hoyle. Vă mulțumesc că ați acceptat să veniți. Domnul Hoyle va fi aici imediat.

Angel nu era sigur în ce constau îndatoririle lui Simeon ca asistent, dar era aproape sigur că printre acestea nu se numărau dactilografiatul și preluarea apelurilor telefonice. Nu era nici un simplu bodyguard, ca bărbații care-i controlaseră. Nu, Angel, ca și Louis, mai întâlnise tipi ca Simeon înainte. Aveau de-a face cu un specialist, iar Angel se întrebă de ce un om de afaceri, deși bogat, dar retras ca Nicholas Hoyle avea nevoie de cineva ca Simeon.

Privirea insistentă a lui Simeon se opri scurt la Angel și hotărî că nu merita să mai zăbovească asupra lui, apoi se întoarse la Louis. El se retrase într-o cameră din spatele lui, întinzându-și mâna dreaptă într-un gest de „bun venit". Nu se

întoarse cu spatele la Louis. Prefera să-l aibă față-n față în semn de respect, dar și ca măsură de precauție.

Intrară într-un living mare, necompartimentat, luminat slab, cu rafturi din podea până-n tavan, ocupate de o combinație de cărți, sculpturi și arme clasice: săbii, topoare și pumnale, toate montate sub panouri transparente de sticlă. Camera era atât de rece că Angel simți că i se face pielea ca de găină. Podeaua era făcută din lemn reciclat, iar canapelele și scaunele erau închise la culoare și confortabile, dând impresia că aici era reședința unui om de arme și de litere, un salt în timp în altă epocă. Camera însăși ar fi putut fi din alt secol dacă nu ar fi fost peretele de sticlă care lăsa să se vadă mai jos o piscină acoperită, apa clipocind lin și modelându-se după pereții interiori. Deși contrastul era tulburător la început, Angel hotărî că acesta completa mai degrabă decorul și nu-i slăbea efectul. Dacă nu te aflai destul de aproape de sticlă, piscina cea adâncă era invizibilă, astfel încât tot ce rămânea era reflecția valurilor pe pereți. Era ca și cum te-ai fi aflat într-o cabină a unei nave pe mare.

– Dar știu că e albastră, spuse Angel, în timp ce se uita mirat în jos la apă, și așa și era: cu adevărat nefiresc de albastră, ca și cum îi fusese adăugată o vopsea. Angel decise: chiar dacă era genul amator de înot, nu s-ar fi aruncat în piscina aceea. Arăta ca o baie plină de colorant.

– Piscina e tratată săptămânal de către personal specializat, spuse Simeon. Domnului Hoyle îi place să fie perfect curată.

Exista o oarecare duritate în vocea sa, o ușoară nuanță de sarcasm. Asta îl făcu pe Louis să se întrebe cam cât de fidel îi era Simeon șefului său. Louis mai întâlnise înainte bărbați care erau pentru șefii lor mai mult decât gărzi de corp, dar mai puțin decât prieteni. Ei erau ca niște câini de pază care cresc iubindu-l pe omul care-i hrănește cu resturile rămase de la el, tânjind nespus după momentele de afecțiune și observând

orice semn de furie îndreptată asupra lor ca dovadă a vreunui eşec de care se făceau vinovaţi. Simeon nu părea a fi acel gen. Aici era vorba despre un aranjament financiar, pur şi simplu, şi, atâta timp cât Hoyle continua să verse bani în contul lui Simeon, acesta avea să continue să-l protejeze pe Hoyle. Şi Hoyle, şi Simeon ştiau exact cum stau lucrurile, iar Louis considera că amândoi voiau ca ele să rămână neschimbate.

– Hei, Simeon este numele sau prenumele tău? întrebă Angel.

– Are vreo importanţă?

– Încercam doar să fac conversaţie.

– Nu eşti foarte bun la asta, spuse Simon.

Angel păru descurajat.

– Ştiu la ce te referi.

Louis examina un vârf de suliţă de pe unul dintre rafturi. Nu-l atinse, mişcă doar cu grijă suportul ei de sticlă pentru a o vedea în poziţia de tragere, ca şi cum ar fi ţintit faţa lui.

– E de la o suliţă de hicsoş[1], spuse Simeon. Au invadat Egiptul cu 1 700 de ani înainte de Hristos şi au format a cincisprezecea dinastie.

– Ai citit asta undeva? întrebă Louis.

– Nu, domnul Hoyle a citit undeva. A fost destul de amabil să-mi împărtăşească şi mie, iar acum eu ţi-am spus şi ţie despre asta.

– Interesant! Ar trebui să te angajezi ca ghid. Louis se întoarse spre Simeon. Lucrezi de mult timp pentru el?

– Destul de mult.

– Asta poate însemna mai multe.

– Cred că da.

– Unde ţi-ai făcut serviciul militar?

– Ce te face să crezi că sunt un fost militar?

---

[1] Hicşoşii au fost o grupă de migratori semiţi sau indo-europeni, care au cucerit Egiptul în jurul anului 1648 î.Hr. (n.tr.)

– Am ochi buni.

Simeon se gândi puțin înainte de a răspunde.

– La Marină.

– Lasă-mă să ghicesc: Recon?

– Nu. Antitero, dincolo de Norfolk.

Antitero: asta însemna ESAF, Echipa de Securitate Antitero a Flotei Marine, înființată la sfârșitul anilor '80 ca să asigure protecție suplimentară pe termen scurt atunci când amenințarea depășea posibilitățile forțelor de securitate curente. Simeon trebuia să fi fost instruit în evaluarea amenințărilor teroriste, în pregătirea planurilor de securitate, în paza VIP-urilor. Fără să vrea, Louis era impresionat.

– Asta înseamnă ca a fost o schimbare plăcută pentru tine, spuse Angel, intrând și el în vorbă. Acum nu mai trebuie să ridici nimic mai greu decât un detector de metale. Zâmbi nevinovat. E ca și cum ai fi un „ursitor".

Louis se îndreptă spre ceea ce părea a fi o combinație între un cuțit și un topor, cu o lamă ciudată, cu o formă triunghiulară.

– E o halebardă.

Un alt bărbat intrase în cameră pe o ușă din dreapta. Avea păr argintiu, aranjat cu dibăcie și purta o cămașă roșie, cu mâneci lungi și pantaloni din piele întoarsă. Era încălțat cu niște mocasini maro, uzați și confortabili. Era ușor bronzat. Când zâmbea, dezvăluia niște dinți cam neregulați și nu grozav de albi. Ochii lui albaștri erau măriți de lentilele ochelarilor săi. Indiferent de ce particularități ar mai fi avut, nu părea să fie orgolios sau cel puțin nu părea dispus să mai facă vreodată concesii clare vanității. Singurul lucru ciudat din înfățișarea lui era perechea de mănuși albe pe care le avea pe mâini.

– Eu sunt Nicholas Hoyle. Bine ați venit, domnilor, bine ați venit!

Se alătură lui Louis lângă râft, vizibil încântat că avea ocazia a se mândri cu colecția sa.

– Secolul al XI-lea sau al X-lea înainte de Hristos, continuă el, ridicând arma astfel încât Louis să o poată vedea de aproape.

– Erau foarte la modă în Pa-Shu în timpul Dinastiei Zhon, dar aceasta e originară din Shansi.

Puse la loc halebarda și continuă să meargă.

– Acest obiect e foarte interesant. Luă cu grijă un pumnal încovoiat de pe suport. Este de la sfârșitul Dinastiei Shang, secolele al XIII-lea și al XII-lea înainte de Hristos, are o zornăitoare la capătul mânerului. Scutură lama încetișor. Îmi imaginez că nu e pentru o crimă silențioasă.

În cele din urmă, trecu la un topor cu aspect grosolan, care ocupa singur un raft întreg.

– Asta e una dintre cele mai vechi arme pe care le dețin, spuse. Hungshan, din zona râului Liao în nordul Chinei. Neolitic. Veche de trei mii de ani, cel puțin, probabil chiar de patru mii sau mai mult. Uite, ia-o!

Îi înmână toporul lui Louis. În spatele lui, Angel îl văzu pe Simeon încordându-se ușor. Chiar și după atâția ani, toporul era în mod clar capabil să facă rău. Arăta mult mai nou decât era, o dovadă a măiestriei cu care fusese lucrat. Louis văzu că partea de sus a mânerului toporului fusese sculptată astfel încât să semene cu un vultur. Își plimbă vârful arătătorului pe liniile sculpturii.

– Are o semnificație religioasă, spuse Hoyle. Se credea că primul mesager al „Stăpânului Ceresc" a fost o pasăre. Vulturii erau considerați mesageri care transmiteau zeilor dorințele oamenilor; în acest caz, după cum se poate presupune, moartea unui dușman.

– Este o colecție impresionantă, spuse Louis, dându-i toporul înapoi.

– Am început să colecționez de când eram copil, spuse Hoyle. Prima dată am colecționat gloanțe Minié adunate de

la Kennesaw Mountain Battlefield[1]. Tatăl meu a fost un înflăcărat admirator al Războiului Civil şi-i plăcea să ne ducă în vacanţe pe vechi câmpuri de luptă. Mama, din câte-mi aduc aminte, nu era prea entuziasmată. Mi-am creat chiar propriul amestec de seu şi ceară de albine ca lubrifiant pentru acestea, aşa cum făceau soldaţii ca să prevină depunerea de resturi de praf de puşcă pe ţeavă. Altfel...

– S-ar fi blocat pe ţeavă, termină Louis. Ştiu. Şi eu le colecţionam.

– Şi când se întâmpla asta? întrebă Hoyle.

– Nu are importanţă, spuse Louis. Cu mult timp în urmă.

– În regulă, spuse Hoyle.

Părea stânjenit că depăşise anumite limite cu Louis întrebându-l despre trecutul său. Nu era o situaţie cu care părea să fie obişnuit. Ca să-şi ascundă stinghereala, făcu semn spre două fotolii şi două canapele identice care se aflau în jurul unei mese rotunde şi joase din lemn masiv. Louis alese un scaun, Hoyle pe celălalt, în timp ce Angel se aşeză pe canapea. Li se oferi alcool, dar Angel şi Louis refuzară. În schimb, se serviră ceai verde şi nişte bomboane japoneze care se înţepeniră între dinţii lui Angel şi-i umplură gura cu un gust de lămâie şi hrean, care nu era neplăcut, ci doar neobişnuit.

– Sper că mă veţi ierta pentru că nu v-am strâns mâinile, spuse Hoyle. Micul şiretlic de a face ca vorbele sale să sune ca o rugăminte, ca o favoare făcută de altcineva îi reuşi, chiar dacă decizia îi aparţinuse doar lui. Chiar când port mănuşi, am tendinţa de a fi prudent cu unele lucruri. Mâna omului e o sursă de bacterii proprii, dar şi transmisibile, o veritabilă cloacă de germeni, dar cele transmisibile sunt cele cu care trebuie să fim mai vigilenţi. Sistemul meu imunitar nu mai este ce era odată – un defect congenital –, iar acum nu mă mai aventurez mai departe de aceşti pereţi. Cu toate acestea, mă

[1] Parc tematic care conservă câmpul de luptă din timpul Războiului Civil.

mențin într-o stare bună de sănătate, dar trebuie luate măsuri de precauție, în mod special când e vorba despre vizitatori. Sper că nu v-am jignit.

Nici Angel, nici Louis nu păreau jigniți. Louis rămase impasibil. Angel arăta uluit. Se uită discret la mâinile sale. Arătau curate, dar el știa ce cloacă erau. Sorbi puțin din ceaiul verde. Nu avea aproape nici o aromă. Se gândi să-l folosească pentru a-și spăla mâinile.

– Am auzit că ați întâmpinat ceva dificultăți, zise Hoyle.

Făcând acest comentariu se adresa doar lui Louis. Angel era obișnuit cu asta. Nu-l deranja deloc. Asta însemna că, în eventualitatea unei probleme, în mod obișnuit el ar fi avut un avantaj asupra celor ca Simeon și șeful lui, care-l subestimaseră.

– Pari să fii foarte bine informat, spuse Louis.

– Trebuie să fiu, răspunse Hoyle. În acest caz, interesul vostru pare să coincidă cu al meu. Știu cine i-a trimis pe acei indivizi la apartamentul tău și la atelierul din Queens. Știu de ce au fost trimiși. De asemenea, știu că situația e pe cale să se deterioreze în continuare dacă nu acționați prompt.

Louis aștepta.

– În 1983, continuă Hoyle, ai ucis un bărbat pe nume Luther Berger. A fost împușcat în ceafă, la scurt timp după ce plecase de la o ședință de afaceri din San Antonio. Ai fost plătit cu 50 000 de dolari pentru această acțiune. Era o sumă considerabilă în zilele acelea, chiar dacă i-ai împărțit cu șoferul mașinii cu care ai fugit. Căutând să respecți protocolul, nu ai întrebat de ce fusese vizat Berger. Din păcate, numele lui adevărat nu era Luther Berger. Era Jon Leehagen sau „Jonny Lee", cum i se mai spunea câteodată. Tată lui se numește Arthur Leehagen. Arthur Leehagen nu a fost încântat de uciderea fiului său mai mare. A petrecut foarte mult timp încercând să descopere cine era în spatele crimei. În ultimele

douăsprezece luni a făcut progrese considerabile. Bărbatul care te-a angajat prin Gabriel – numele său era Ballantine, deşi nu l-ai cunoscut niciodată – a murit acum o săptămână. El a fost dus pe proprietatea lui Leehagen, a fost ucis, iar rămăşiţele lui au fost date câinilor. Leehagen a reuşit, de asemenea, să stabilească identitatea ta şi identitatea şoferului maşinii cu care ai fugit de la locul crimei. Cred că-ţi era cunoscut sub numele de Billy Boy. El, ca şi Ballantine, a fost ucis: înjunghiat într-o toaletă, după câte am înţeles, deşi tu poate ştii mai multe decât mine despre aceste circumstanţe. Indivizii care ţi-au atacat casa şi atelierul auto din Queens au fost trimişi de Leehagen. Vor mai urma şi altele. Nu mă îndoiesc că tu eşti în stare să te descurci cu cei mai mulţi dintre ei, dar, ca în cazul teroriştilor, e de-ajuns să aibă noroc doar o singură dată, în timp ce tu va trebui să ai şi noroc şi să fii şi priceput de fiecare dată. Îmi imaginez, de asemenea, că ai prefera să nu atragi atenţia asupra ta sau asupra afacerilor tale mai mult decât e strict necesar. Din acest motiv, e de datoria ta să acţionezi mai devreme decât mai târziu.

– Şi de unde ştii toate aceste lucruri?

– Pentru că sunt în război cu Arthur Leehagen, spuse Hoyle. Am o deosebită grijă să ştiu cât mai mult posibil despre acţiunile lui.

– Şi admiţând că toate acestea sunt adevărate, de ce eşti atât de dornic să ni le împărtăşeşti nouă? întrebă Louis.

– Există o veche duşmănie între mine şi Leehagen. Datează de foarte mult timp. Am crescut nu departe unul de altul, dar vieţile noastre au ales drumuri diferite. În ciuda acestui lucru, soarta a considerat potrivit să ne aducă în conflict cu anumite ocazii. Aş dori să trăiesc mai mult decât el şi aş dori ca acest proces să înceapă cât mai curând.

– Trebuie să fie o duşmănie serioasă, spuse Louis.

Hoyle îi făcu semn cu capul lui Simeon. Un DVD portabil fu pus pe masă. Simeon apăsă butonul pe care scria „Play". După o secundă sau două, un film cu o imagine destul de neclară începu.

– Asta a sosit acum două luni, spuse Hoyle.

Nu se uită la ecran. În schimb, urmărea reflecția valurilor pe peretele din spatele lor.

Filmul arăta o femeie blondă, drăguță, de vreo douăzeci–treizeci de ani. Femeia părea moartă, iar fața și părul îi erau murdare de noroi. Era goală, dar cea mai mare parte a corpului ei era acoperită de capetele mari ale unor porci care o sfâșiau. Angel privi în altă parte. Simeon apăsă pe „Pauză", lăsând pe ecran această imagine.

– Cine este?

– Fiica mea, Loretta, spuse Hoyle. Se întâlnea cu fiul mai mic al lui Leehagen, Michael. Făcea asta din dușmănie. Ea mă acuza pe mine că sunt vinovat de tot ce era mai rău în viața ei. Să se culce cu fiul unui bărbat pe care îl disprețuiam părea pentru ea o răzbunare potrivită, dar a subestimat preferințele familiei Leehagen pentru violență și răzbunare.

– De ce ar fi făcut asta? întrebă calm Louis.

Hoyle privi într-o parte, evitând privirea lui Louis.

– Nu are importanță, spuse, aluzia clară fiind aceea că orice a provocat asemenea răspuns a fost la fel de respingător.

– De ce nu te-ai dus la poliție?

– Pentru că nu exista nici o dovadă că Leehagen a făcu asta. Știu că înregistrarea a venit dé la el – o simt –, dar, chiar dacă aș reuși să conving poliția că Leehagen este răspunzător, vă garantez că nu ar mai găsi nimic din fiica mea, chiar presupunând că ar putea să găsească ferma de porci în cauză. Mai este însă și problema propriilor mele relații cu Leehagen. Nici unul dintre noi nu este complet nevinovat, dar s-a ajuns mult prea departe ca să ne oprim acum.

Îi făcu semn lui Simeon, care luă DVD-ul şi-l mută într-o firidă întunecoasă, apoi dispăru într-una dintre camerele din spate.

– Ar trebui să adaug că tu nu eşti primul la care am apelat în această problemă, spuse Hoyle. Prima dată am angajat un individ pe nume Kandic, un sârb, ca să-l omoare pe celălalt fiu al lui Leehagen, şi dacă ar fi fost posibil, pe Leehagen însuşi. Am fost informat că Kandic era cel mai bun în astfel de afaceri.

– Şi cum s-au terminat toate astea? întrebă Louis.

Simeon apăru din nou. În mâinile sale era un borcan mare de sticlă, iar în borcan se afla un cap de om. Corneele fuseseră golite de culoare de către lichidul folosit la îmbălsămare, iar pielea se albise până ajunsese la culoarea oaselor. Carnea de la baza gâtului era crestată şi sfâşiată.

– Nu prea bine, spuse Hoyle pe un ton sec. Am primit asta acum o săptămână. Ori am fost informat greşit când mi s-a spus că Kandic era cel mai bun, ori e o veste proastă pentru oricine s-ar gândi să-i urmeze paşii întocmai.

– Iar acum vrei ca Leehagen să plătească pentru ce i s-a întâmplat fiicei tale.

– Vreau să se termine odată. Asta se va întâmpla numai când unul dintre noi va muri. Firește, cum am mai spus, aş prefera ca Leehagen să moară înaintea mea.

Louis se ridică. Mişcarea îi făcu pe cei doi oameni de lângă uşă să pună mâna pe arme, dar Simeon îi linişti cu un semn al mâinii.

– Ei bine, spuse Louis, toate astea au fost foarte interesante. Nu ştiu de unde ai scos toate informaţiile, dar ar trebui să vorbeşti cu sursa ta, pentru că îţi furnizează marfă de proastă calitate. Nu ştiu nimic despre vreun Luther Berger şi nu am pus în viaţa mea mâna pe vreun pistol. Sunt un om de afaceri, atâta tot. De asemenea, m-aş mai gândi înainte să

repet unele dintre aceste lucruri cu voce tare. Ar putea să te bage în necazuri cu legea.

Louis se îndreptă spre uşă, cu Angel după el. Nimeni nu încercă să-i oprească şi nimeni nu spuse nimic până ce ajunseră în hol şi rămaseră pe loc să aştepte liftul.

– Mulţumesc pentru timpul acordat, domnilor, spuse Hoyle. Sunt sigur că voi avea veşti de la voi în curând.

Uşile ascensorului se deschiseră, Louis şi Angel păşiră înăuntru şi coborâră în linişte până la parter, apoi dispărură în stradă.

Louis era tăcut în timp ce plecau cu maşina de la clădirea lui Hoyle. În jurul lor, oraşul se mişca după bătaia unei inimi ascunse, un ritm care se schimba de la o oră la alta, legat de mişcările locuitorilor lui, astfel încât câteodată îi venea greu să spună dacă oraşul dicta stilul de viaţă al oamenilor săi sau oamenii influenţau viaţa oraşului.

– Găsesc că mănuşile erau detaliul perfect pentru a-i completa ţinuta, spuse Angel. Dacă bronzul său ar fi fost puţin mai închis, ar fi putut trece drept Al Jolson.

Nu primi nici un răspuns. Culoarea semaforului se schimbă înaintea lor, dar Louis apăsă pe accelerator şi trecu cu viteză pe galben. Louis avea destulă minte ca să nu riste să atragă atenţia poliţiştilor asupra sa, dar acum părea că nu vrea să oprească pentru nici un motiv. Angel putea observa şi faptul că Louis conducea uitându-se permanent în oglinzile retrovizoare, urmărind cu atenţie maşinile din spatele lor sau schimbându-şi banda de mers când pe stânga, când pe dreapta.

Angel se uita pe geam, urmărind faţadele magazinelor luminate.

– Ce vom face? întrebă el.

Tonul său, deşi liniştit şi neutru, indica partenerului său că un răspuns de orice fel ar fi înţelept.

– Am să dau câteva telefoane. Am să aflu cât de mult din ce ne-a spus Hoyle că este adevărat.

– Nu ai încredere în el?

– Nu am încredere în nimeni care are atâția bani.

– Capul din borcan era destul de convingător. Chiar nu ai auzit niciodată de tipul pe care l-a angajat?

– Nu, niciodată.

– Înseamnă că nu putea fi prea bun la astfel de lucruri, dacă tu nu ai auzit niciodată de el.

– Faptul că acum capul lui se află într-un borcan tinde să confirme asta.

– Deci?

– Dacă Hoyle spune măcar o parte de adevăr, atunci va trebui să acționăm împotriva acestui Leehagen, spuse Louis. Va trebui să acționăm repede. El știe că noi vom căuta pe oricine ar încerca să ne lumineze. El trebuie să ajungă la noi înainte ca noi să ne dăm seama. Așa că, după cum ți-am spus, voi da niște telefoane și vom vedea atunci ce vom face.

Angel oftă.

– Și tocmai începea să-mi placă viața liniștită.

– Da, dar ai nevoie de zgomot ca să apreciezi liniștea.

Angel se uită la el.

– Cine ești tu, Buddha?

– Trebuie să fi citit asta undeva.

– Da, într-o plăcintă cu răvaș.

– Ai un suflet ca o stafidă, știi asta?

– Condu și taci! Sufletul meu ca o stafidă are nevoie de liniște.

Angel începu din nou să se uite țintă pe geam, dar ochii lui priveau în gol, fără să vadă.

9

Angel stătea singur la masa de lucru. În fața sa erau împrăștiate părțile componente ale unor diverse sisteme de intrare fără cheie: receptoare cu buton, tastaturi cu cablu, dispozitive de blocare a ușii cu telecomandă și chiar un cititor de carduri de proximitate și un cititor de amprentă, numai ultimul valorând vreo două mii de dolari la bișnițari. Lui Angel îi plăcea să fie la curent cu cele mai noi descoperiri din domeniul său de interes. Multe dintre dispozitivele pe care le analiza puteau fi folosite atât în scopuri comerciale, cât și domestice, dar, din câte știa el, proprietarii de case și antreprenorii nu adoptaseră încă noua tehnologie. De asemenea, majoritatea lăcătușilor nu erau specialiști în tipuri de încuietori fără cheie. Mulți nu aveau încredere în noile sisteme, privindu-le ca fiind mult mai expuse spargerilor sau demontărilor. Realitatea era că sistemele electronice aveau mai puține părți mobile și, odată instalate, era mult mai greu să treci de acestea decât de sistemele mecanice tradiționale. Angel putea deschide un mecanism cu cinci bolțuri de închidere folosind o șurubelniță și un ac. Un cititor biometric era o cu totul altă problemă.

În mod normal, el ar fi fost fascinat de echipamentul pe care-l dezasamblase, ca un anatomist căruia i se dăduse șansa să examineze organele interne ale unui exemplar deosebit de

frumos, dar de această dată se gândea la cu totul altceva. Atacul de la apartament îl șocase, iar întâmplările din seara vizitei la apartamentul lui Hoyle nu-l liniștiseră deloc. În urma atacurilor, el și Louis discutaseră despre posibilitatea de a se da la fund un timp, dar abandonaseră repede această idee. În primul rând, era vorba despre doamna Bondarchuk, care refuzase să se mute, susținând că asta îi va agita pe Pomeranienii ei. Ea mai spunea și că bunicul ei refuzase să fugă de comuniști în Rusia, continuând să lupte de partea Albilor, și că tatăl ei ținuse piept naziștilor la Stalingrad. Ei nu fugiseră și nici ea nu avea să facă asta. Faptul că și bunicul, și tatăl ei muriseră în timpul luptei lor împotriva inamicilor nu îi schimba în nici un fel părerea.

La rândul său, Louis nu credea că dușmanii lor îi vor mai ataca din nou la apartament. În acest incident și în conflictul de la atelierul auto pierduseră trei oameni. Cel mai probabil acum își lingeau rănile. Astfel ei câștigaseră ceva timp și puteau să-l folosească cel mai bine în casa lor, nu la vreun adăpost provizoriu sau la vreun hotel unde nu ar fi fost în siguranță. Angel fusese de acord până la urmă, dar era ceva în felul de a se exprima al lui Louis care-l tulburase.

„El vrea ca ei să vină, se gândi. El vrea ca asta să continue. Îi place."

Angel nu spusese niciodată nimănui că Louis îl speria uneori. Nu i-ar fi spus nici măcar lui Louis, deși se întreba dacă nu cumva Louis n-ar fi putut ghici și singur acest lucru. Asta nu pentru că s-ar fi temut să nu-l supere pe Louis. În timp ce partenerul său ar fi putut fi descris cu mărinimie ca un tip sarcastic din când în când, nimic din violența de care era capabil nu fusese vreodată îndreptată asupra lui Angel. Nu, ceea ce îl înfricoșa pe Angel era *nevoia* lui Louis pentru acea violență. Exista o dorință mistuitoare în interiorul lui, care putea fi potolită doar cu această violență, iar Angel nu înțelegea pe deplin sursa acestei dorințe. Oh, știa foarte multe despre trecutul lui Louis. Totuși, nu știa chiar totul: erau părți

care îi rămăseseră ascunse, chiar și lui; pe de altă parte, nici Angel nu-i spusese lui Louis totul despre el. La urma urmei, nici o relație nu putea funcționa sau supraviețui purtând povara sincerității totale.

Dar amănuntele despre trecutul lui Louis nu erau de ajuns pentru a putea explica bărbatul în care se transformase, nu pentru Angel. Pus în situația de a înfrunta o amenințare la adresa siguranței lui și a femeilor lângă care trăia, tânărul Louis acționase imediat pentru a înlătura acea amenințare. El plănuise cu destul sânge rece să-l omoare pe bărbatul numit Deber, pe care el îl bănuia că-i omorâse mama și care se întorsese apoi în casa unde locuise împreună cu mama, cu surorile și cu tânărul ei fiu, pentru a o înlocui cu alta. Louis simțise că mâinile lui Deber erau mânjite cu sângele mamei sale, iar Deber, la rândul lui, văzuse dorința de răzbunare clocotind sub aparența liniștită a băiatului, simțurile sale fiind obișnuite cu potențialele amenințări. Mica lor lume nu avea loc pentru amândoi, iar Deber fusese sigur că, atunci când va veni vremea ca băiatul să acționeze, acesta o va face ca un tânăr nechibzuit. Crezuse că va fi o înfruntare pe față: un cuțit sau un pistol ieftin, obținut pentru acest scop. Deber l-ar fi văzut apropiindu-se. Băiatul ar fi vrut să se uite în ochii lui Deber în timp ce acesta murea, pentru că aceasta ar fi fost genul de răzbunare pe care și-ar fi imaginat-o un copil. Deber credea că nu ar fi simțit nici o satisfacție de la distanță.

Dar băiatul nu era așa. Încă de la o vârstă fragedă, ceva în interiorul lui nu putea fi atins, un suflet bătrân trăind într-un copil. Deber era viclean și crud, dar băiatul era deștept și calm. Deber nu murise din cauza unei răni de glonț sau din cauza unui cuțit înfipt în piept sau în abdomen. El nu văzuse moartea apropiindu-se, pentru că moartea sosise camuflată. Venise sub forma unui fluier ieftin din metal, un obiect de care Deber nu se putea despărți. El folosea fluierul pentru a-l chema pe băiat la masă, ca să atragă atenția femeii sale sau ca să organizeze echipele de muncitori pe care îi supraveghea.

Atunci când îl dusese la gură în dimineața aceea fatală, ar fi putut să aibă destul timp ca să se întrebe de ce nu scotea șuieratul său obișnuit înainte ca mica bilă de explozibil artizanal să-i spulbere fața și o parte din craniu. Ultima amintire a băiatului despre Deber era cea a unui bărbat mic și energic, plecând cu mașina la lucru, cu fluierul atârnând de un lanț la gât. Nu fusese nevoie să vadă cum este ridicat fluierul ca să asiste la explozia de roșu și negru care a avut loc odată cu deflagrația sau să scruteze cu privirea ființa distrusă care murea în patul unui sărăntoc, ca să fie satisfăcut.

Uciderea lui Deber fusese ceva firesc pentru Louis, așa că ar fi fost incorect să se spună că primul său act de violență mortală l-a determinat să devină ceea ce era acum. El avusese dintotdeauna acea capacitate în interiorul său, iar catalizatorul erupției acestei capacități în lume fusese mult prea lipsit de importanță. Dar, odată ce se dezlănțuise, începuse să-i curgă prin vene la fel de firesc precum sângele.

Și Angel omorâse oameni, dar motivele din spatele acțiunilor sale fuseseră mult mai simple decât acelea care-l mânau pe Louis. Angel ucisese de cele mai multe ori pentru că fusese nevoit să o facă, pentru că, dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost el omorât; și, mai presus de toate, pentru că părea singurul lucru potrivit la momentul respectiv. Nu era bântuit și nu suferea din cauza celor pe care-i omorâse. Se întreba câteodată dacă asta însemna că era ceva în neregulă cu el. El bănuia că da. Dar Angel nu simțea nici o *dorință* să ucidă. El nu căuta oameni violenți ca să se lupte cu ei sau să-și testeze abilitățile împotriva lor. Dacă cineva l-ar fi înștiințat că începând din ziua aceea nu ar mai fi trebuit să țină niciodată o armă în mână și că își va trăi zilele rămase nefăcând nimic mai interesant decât să deschidă uși prin efracție și să mănânce doar mâncăruri prăjite, ar fi fost mulțumit să o facă, atâta timp cât îl avea pe Louis alături de el. Dar era o problemă în această privință: Louis nu ar fi suportat o astfel de viață, iar să accepte o asemenea existență ar fi însemnat să-și sacrifice partenerul.

Violența lui Angel era dictată de împrejurări, a lui Louis era fundamentală.

Așa se explica, pe de o parte, de ce rămăseseră ei atâta timp aproape de Charlie. Angel avea o datorie veche față de detectivul particular, care făcuse tot ce stătea în puterea lui când era polițist să-l protejeze pe Angel de cei care i-ar fi făcut rău în timp ce era în închisoare. Angel nu a înțeles niciodată pe deplin de ce Parker preferase să facă asta. Angel îl ajutase din când în când cu informații, asta numai dacă nu era nevoie să dea prea multe nume și era sigur, deși nu vorbiseră niciodată despre asta, că Parker știa ceva despre trecutul lui Angel, despre abuzurile pe care le îndurase când era copil. Dar existau atâția criminali acolo care ar fi putut da vina pe o copilărie plină de necazuri, unele cazuri fiind chiar mai grave decât al lui Angel; milă sau empatie, acestea nu erau suficiente ca să justifice de ce Parker alesese să-l ajute și, în cele din urmă, să-i devină prieten. Angel avea senzația că Parker știuse ce urma să se întâmple. Nu, nu că *știuse*. Nu era asta. Unele lucruri erau neobișnuite la Parker, dacă nu chiar înspăimântătoare, dar el nu era un profet. Probabil era doar ceva tot atât de simplu cum ar fi să cunoști o altă persoană și să înțelegi, imediat și profund, că era necesară în viața ta pentru motive doar aparent vizibile sau pe cale de a fi dezvăluite.

Lui Louis îi venise greu să înțeleagă asta, cel puțin la început. Louis nu voia polițiști sau foști polițiști în viața lui. Chiar dacă știa ce făcuse Parker pentru Angel, știa că Angel nu ar mai fi fost în viață dacă nu ar fi intervenit ciudatul, neliniștitul detectiv particular, care părea a fi pe cale să clacheze sub povara tristeții și a pierderii suferite, refuzând în același fel să cedeze. În timp, Louis se recunoscuse parcă pe sine în persoana celuilalt bărbat. Începuseră prin a se respecta reciproc și asta se transformase într-un fel de prietenie, însă o prietenie care fusese pusă la încercare în repetate rânduri.

Dar ceea ce-i unea pe Louis și Parker mai mult decât orice altceva, credea Angel, era un fel de obscuritate. O versiune a

focului lui Louis ardea în Parker; o formă mai ciudată, deşi mai rafinată, a patimii lui Louis îl mistuia. Într-un fel, ei se foloseau unul de altul, dar fiecare dintre ei făcea asta cu ştirea şi permisiunea celuilalt.

Lucrurile se schimbaseră totuşi în ultimele luni. Parker nu mai era un detectiv particular. El simţea că era urmărit de cei care-i ridicaseră licenţa, că o mişcare greşită l-ar putea trimite la închisoare sau ar putea atrage atenţia asupra prietenilor săi, Louis şi Angel. Angel nu era sigur cum reuşiseră să evite acest lucru până acum. Fuseseră precauţi şi lucraseră ca nişte profesionişti, iar norocul le mai şi surâsese din când în când, dar aceşti factori în sine nu ar fi trebuit să fie de ajuns, nu ar fi avut cum să fie de ajuns. Era o enigmă.

Dar cu Parker fără licenţă, lui Louis i se închidea orice supapă pentru nevoile sale. Începuse să vorbească din nou despre acceptarea unor afaceri. Mişcarea împotriva ruşilor fusese inspirată mai puţin de ameninţarea imediată la adresa lui Parker, cât de dorinţa lui Louis de a-şi încorda muşchii. Acum se părea că el şi Angel erau atacaţi de forţe pe care încă nu le identificaseră pe deplin. Şi pe Angel îl deranja cel mai mult bănuiala că Louis era încântat în secret de această evoluţie a lucrurilor.

Apoi, mai era şi Gabriel, care purta o parte din răspunderea pentru situaţia lor curentă, din moment ce, dacă ceea ce le spusese Hoyle era adevărat, el fusese cel care-l trimisese pe Louis să-l omoare pe fiul lui Leehagen. Angel nu-l întâlnise niciodată pe bătrân, dar ştia totul despre el. Relaţia dintre Gabriel şi Louis era atât de complexă, încât nu putea fi descrisă în cuvinte. Louis părea să creadă că îi datora ceva lui Gabriel, chiar dacă Angel era de părere că Gabriel îl manipulase şi probabil îl corupsese pe Louis pentru propriile interese. Acum Gabriel era, deşi numai periferic, din nou în viaţa lui Louis, ca un păianjen care după hibernare se trezeşte simţind căldura soarelui şi zborul oscilant al insectelor pe lângă pânza sa prăfuită. Asta îi sugera lui Angel că anumite părţi din tre-

cutul lui Louis, din viața sa de demult, îi invadau încet prezentul și i-l otrăveau treptat, pe măsură ce ieșeau la suprafață.

Chiar dacă Louis îl înfricoșa câteodată pe Angel, acesta din urmă rămânea imposibil de cunoscut într-un mod destul de frustrant pentru partenerul său. În ciuda a tot ce i se întâmplase, în inima lui Angel era o blândețe care ar fi putut trece drept slăbiciune. Angel simțea anumite lucruri: compasiune, empatie, regret. Le simțea pentru cei care erau mai mult ca el, în special pentru copiii care suferiseră, pentru că Louis știa că fiecare adult care suferise abuzuri în copilărie rămânea în inima lui copil pentru totdeauna. Asta nu făcea emoțiile lui mai puțin admirabile, și Louis recunoștea că până și el însuși fusese influențat și se schimbase în anii pe care-i petrecuse în compania acestui bărbat neglijent. Partenerul său îl umanizase, deși ceea ce la Angel era o virtute la Louis devenise o spărtură în armura lui. Așa că, atunci când începuse să aibă sentimente pentru Angel, sacrificase un element crucial al mijloacelor sale de apărare. Forțele sale fuseseră împărțite, într-un fel. Acolo unde pe vremuri trebuia să-și facă griji numai pentru el – și această preocupare era strâns legată de natura ocupației sale – acum trebuia să-și înfrunte propriile temeri pentru altul. Când Angel aproape că fusese smuls de lângă el, ținut pentru răscumpărare și mutilat de o familie care nu avea nici o intenție să-l elibereze viu vreodată, Louis își închipuise pentru o clipă ce ar fi devenit el fără partenerul său: o creatură pradă turbării care ar fi fost mistuită de propriul foc.

Ce nu-i spusese lui Angel era că o parte din el ar fi dorit sincer o astfel de mistuire.

Parker, de asemenea, îl transformase pe Louis, pentru că el vedea în detectiv caracteristici ale lui Angel și ale sale combinate: detectivul avea compasiunea lui Angel, dorința sa de a nu-l lăsa pe cel slab să fie trântit la pământ de cel puternic sau de cel nemilos, dar avea și înclinația lui Louis, chiar nevoia, de a lovi, de a condamna și de a executa pedeapsa. Era un echili-

bru fragil între Parker și Louis, și acesta din urmă o știa: Parker împiedica ceea ce era mai rău în Louis, dar acesta permitea ca ceea avea Parker mai rău să găsească o ieșire. Iar Angel? Ei bine, Angel era pivotul în jurul căruia se mișcau cei doi, un confident al amândurora, având el însuși ecouri ale lui Louis și ale lui Parker. Oare nu era asta valabil pentru ei toți? Asta era ceea ce-i lega pe toți trei, asta și un sentiment abia ivit că Parker se îndrepta spre o confruntare la care și lor le era menit să ia parte.

Louis nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi sfârșit legat de un bărbat ca Angel. De fapt, mulți ani alesese să nu-și recunoască homosexualitatea. Era un lucru rușinos atunci când era tânăr și și-o reprimase atât de bine încât orice exprimare a acesteia se dovedea dificilă pentru el pe măsură ce îmbătrânea.

Și apoi, acest bărbat cu înfățișare ciudată încercase să-i jefuiască apartamentul. Nici măcar nu o făcuse cu prea mare atenție, dovada fiind că sfârșise prin a fi amenințat cu pistolul de către Louis în timp ce încerca să scoată un televizor pe fereastră. Cine, se întreba adesea Louis, intră într-un apartament care este în mod clar decorat cu gust, cu câteva mici obiecte de artă, ușor de transportat și încearcă să fure un televizor greu? Nu era de mirare că Angel ajunsese în închisoare. Ca hoț, era un mare ratat, dar ca spărgător de yale, ei bine, acolo stătea toată priceperea lui de geniu. În acest domeniu era talentat. Era, credea Louis, mica glumă a lui Dumnezeu pe seama lui Angel: îi oferise talentul de a putea intra în orice cameră încuiată, dar îl lipsise de șiretenia necesară pentru a și-l folosi, talent, de altfel, care i-ar fi putut servi pentru a se face lăcătuș și pentru a-și câștiga o pâine decentă pentru o zi decentă de lucru. Aceasta era însă o idee pe care Angel o găsea respingătoare.

Aproape la fel de respingător era pentru Louis gustul neobișnuit al partenerului său cu privire la modă. La început, Louis crezuse că era doar o toană; asta sau doar pasiunea

pentru chilipiruri. Angel cerceta rafturile magazinelor cu reduceri ca Filene, T.J.Maxx, Marshall, oriunde culorile de bază erau adunate împreună în combinații greu de imaginat. Nu-i păsa de outlet-uri, decât dacă acele magazine ar fi avut reduceri atât de mari încât să se poată spune că aproape-i plăteau pe clienți ca să le ia marfa din magazin. Nu, outlet-urile erau neinteresante pentru el. Lui Angel îi plăcea vânătoarea, emoția urmăririi, momentul de plăcere care venea în urma descoperirii neașteptate a unei cămăși Armani de un verde gălbui, cu prețul redus cu 10%, și o pereche de jeanși de firmă care să se asorteze, prin „asortare" înțelegând că cineva ar fi vrut să spună „o țipătoare nepotrivire". Cam așa stăteau lucrurile, Angel era cu adevărat extrem de mândru de achizițiile lui, iar lui Louis îi trebuiseră ani de zile ca să înțeleagă că, de fiecare dată când critica preferințele partenerului său în materie de vestimentație, ceva în interiorul lui Angel se trăgea înapoi, ca un copil care încearcă să-și mulțumească părintele gătindu-i un fel de mâncare, doar că amesteca greșit ingredientele și se trezea aspru pedepsit, în loc să fie lăudat pentru eforturile sale. Nu conta faptul că, atunci când venea vorba despre îmbrăcăminte, Angel părea să fie daltonist. Acestea erau haine de firmă. Îl costaseră aproape nimic, dar erau de calitate și aveau o emblemă pe care lumea o știa. Copil fiind, Angel visase probabil să poarte haine frumoase, să aibă lucruri scumpe, dar ca adult nu putea să-și justifice sieși prețul unor asemenea haine. Aveau importanță pentru alții, nu pentru el. El nu se considera demn de ele. Dar putea trișa cumpărându-și-le pe aproape nimic, căci nu impuneau vreo justificare dacă erau ieftine.

Louis îi făcuse odată cadou lui Angel o frumoasă jachetă Brioni, iar aceasta lâncezea într-un dulap de ani de zile. Când Louis îl întrebase în cele din urmă de jachetă, Angel îi explicase că era prea scumpă ca să o poarte, iar el nu era genul de bărbat care să poarte haine scumpe. Louis nu înțelesese răspunsul lui atunci și nu era sigur că l-ar fi înțeles mai bine

acum, dar învățase de atunci să-și muște limba când Angel îi arăta ultimele lui cumpărături, așteptând să fie aprobat, asta numai în cazul în care nu era pus să îndure mai mult decât putea suporta un muritor de rând. În ceea ce-l privea, Angel începuse să înțeleagă faptul că un chilipir nu era un chilipir dacă nimeni nu îl putea privi fără ochelari de soare sau fără medicamente împotriva grețurilor. Se ajunsese astfel la un soi de compromis.

Acum, în timp ce Angel stătea la masa lui de lucru privind în gol, cu toate componentele electronice înșirate în față, Louis se afla într-un birou necunoscut, la zece străzi distanță, în fața unui luminos ecran de calculator, întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să aibă singur de-a face cu Leehagen și să-l lase pe Angel deoparte. Gândul acesta dură cam cât ar trăi un gândac într-un cuptor. Angel nu ar sta cu mâinile-n sân. Totuși, spre deosebire de Angel, Louis avea alt scop: să vâneze, să găsească soluția extremă pentru a rezolva orice problemă. Îi plăcea să facă asta. De când apăruse pericolul amenințării lui Leehagen, el se simțise mult mai viu decât fusese în oricare alt moment din ultimul an. Mușchii de altădată se trezeau la viață, vechile lui instincte ieșeau la suprafață. El, lucrurile și oamenii care contau pentru el erau în pericol, dar se simțea capabil să înfrunte și să anihileze acea amenințare. Angel urma să stea alături de el, dar fără să-i împărtășească plăcerea pentru cele ce urmau să se întâmple, iar Louis încerca să-și ascundă această plăcere pe cât de bine putea. Nu simțea plăcerea de a ucide, își spunea el, ci plăcerea pe care o simțea un meșteșugar care-și punea la încercare toată priceperea. Ei bine, fără acest prilej era doar un simplu individ, iar pe Louis nu-l interesa să fie „doar" ceva.

Degetele sale dansau pe tastatură și astfel începu urmărirea lui Arthur Leehagen.

*

Gabriel stătea în camera de observare a lui Wooster. Băiatul era înalt, deși cam prea subțire, dar asta urma să se schimbe. Era chipeș

acum și avea să rămână chipeș. Avea o liniște aparte, ceea ce era un semn bun. În ciuda orelor de interogatoriu, își ținea capul sus. Ochii lui erau strălucitori și vigilenți. Nu clipea prea des.

După două minute, poziția băiatului se schimbă puțin. Se încordă și-și înclină capul, ca un animal care a simțit apropierea altuia, dar care încă nu s-a hotărât dacă acela reprezenta o amenințare. Știa că fusese urmărit și că nu Wooster era de data asta cel care-l observa.

Gabriel se aplecă înainte în scaunul său și atinse geamul, plimbându-și degetele pe forma capului băiatului, pe obraji, pe bărbie, ca un crescător de cai verificând particularitățile unui cal de curse. „Da, se gândi el, ai potențialul necesar ca să devii ceea ce am eu nevoie."

Este un Secerător în tine.

Gabriel știa că majoritatea oamenilor nu erau ucigași înnăscuți. Era adevărat că mulți se credeau capabili să ucidă și era posibil să antrenezi oameni pentru a deveni ucigași, dar puțini se năsteau cu abilitatea naturală de a lua viața cuiva. De fapt, se știe că, în decursul istoriei, bărbații au demonstrat în luptă o repulsie clară pentru a ucide și că nu ar fi făcut asta nici măcar pentru a-și salva viața lor sau a camarazilor lor. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, s-a estimat că doar în jur de 15% dintre pușcașii americani, în luptă, trăgeau într-adevăr în inamici. Unii trăgeau mai departe sau în sus, dacă într-adevăr trăgeau. Alții acceptau misiuni auxiliare precum curieratul sau transportul muniției, chiar salvarea de sub gloanțele inamice a camarazilor lor care fuseseră răniți, misiuni care uneori erau mult mai riscante pentru ei decât dacă ar fi rămas pe poziție și și-ar fi folosit armele. Cu alte cuvinte, aici nu era vorba despre lașitate, ci despre o consecință a unei rezistențe instinctive a oamenilor la uciderea semenilor din aceeași specie.

Toate astea aveau să se schimbe, bineînțeles, în urma perfecționării antrenamentelor soldaților pentru a ucide. Însă instrucția era un lucru, în timp ce a găsi un bărbat care să n-aibă nevoie de astfel de instrucție era cu totul altceva. În momentele de frică sau de furie, ființele omenești nu mai gândesc care este de fapt primul filtru mental împotriva uciderii și încep a gândi cu lobul posterior al creierului, latura lor animală, care acționează ca un al doilea filtru. Existau voci care sugerau că în acest

stadiu intervenea mecanismul „luptă sau fugi", gama de răspunsuri este în realitate mult mai complexă. De fapt, să lupți sau să fugi reprezintă ultima alegere, după ce postura ofensivă sau supunerea este eliminată.

Înfrângerea acestui al doilea filtru era unul dintre scopurile instrucției, dar erau cei cărora le lipsea acel filtru al mezencefalului. Aceștia erau sociopați și, într-un fel, scopul instructajului era să creeze un pseudosociopat, unul care să poată fi controlat, unul care să se supună ordinelor de a lupta și a ucide. Un sociopat nu se supunea ordinelor și de aceea nu putea fi controlat. Un soldat experimentat și instruit corespunzător era o armă în sine. În acest proces, desigur, ceva bun se pierdea, probabil chiar cea mai bună parte a ființei omenești în cauză: era vorba despre înțelegerea faptului că noi nu existăm doar ca entități independente, dar că facem parte dintr-un întreg colectiv și că fiecare moarte micșorează acest întreg, și, prin extensie, pe noi înșine. Instructajul militar impune ca această înțelegere să fie anulată, ca această conștiință a realității să fie cauterizată. Problema era că, la fel ca primele operații chirurgicale ale celor din vechime, acest proces de cauterizare era bazat pe o înțelegere nepotrivită a funcționării ființelor omenești.

Teama de moarte sau de rănire nu era principala cauză a căderilor nervoase suferite în luptă; de fapt, s-a descoperit că se număra printre factorii cei mai puțin importanți. Nici epuizarea nu era, deși aceasta ar fi putut avea o contribuție. Mai degrabă, era povara actului de a ucide și de a ucide în prim-plan, știind că glonțul sau baioneta ta era cea care sfârșise o viață. Marinarii nu suferă crize psihice atât de grave, nici piloții bombardierelor care-și lansează încărcăturile de sus asupra orașelor care, privite de la o distanță atât de mare, ar fi putut fi complet pustii. Diferența era una de proximitate, de intimitate chiar. Asta însemna să auzi moartea, să o miroși, să o guști și să o simți. Asta însemna să înfrunți agresiunea și ostilitatea altuia îndreptată în întregime asupra ta și să fii obligat să recunoști, la rândul tău, agresiunea și dușmănia cuiva. Trebuia să recunoști că deveneai, în același timp, atât victimă, cât și călău. Asta însemna o negare a propriei umanități și a umanității celorlalți.

Băiatul pe nume Louis era neobișnuit. Era un individ care reacționase la un impuls ostil în maniera gândirii abordând amenințarea ca pe o

problemă ce trebuia rezolvată. Nu era doar faptul că filtrul mezencefalului fusese depăşit; mai degrabă, Gabriel se întreba dacă fapta lui chiar ajunsese vreodată la acel nivel. Aceasta era o crimă premeditată, o crimă făcută cu sânge rece. Indica un potenţial impresionant. Dificultatea, din punctul de vedere al lui Gabriel, rezida în distanţa fizică pe care o păstrase băiatul între el şi crima în sine. Gabriel înţelegea relaţia între proximitatea fizică şi trauma uciderii. Era mai greu să omori pe cineva de aproape cu un cuţit decât să-l împuşti de la distanţă cu o puşcă de lunetist. Tot aşa, sentimentul de mândrie care apărea de cele mai multe ori după o crimă era resimţit cu atât mai puţin cu cât ucigaşul era mai aproape de victimă, pentru că, în această situaţie, vina era tot atât de aproape ca şi corpul victimei. Gabriel cunoscuse chiar soldaţi care îi consolau pe oamenii pe care-i răniseră în timp ce aceştia îşi trăiau ultimele clipe, cerându-le în şoaptă iertare pentru ce făcuseră.

În realitate, aparenta uşurinţă cu care omorâse băiatul sugera o posibilă disociere, o repulsie sau o incapacitate de a recunoaşte consecinţele faptei sale; asta sau o înţelegere superioară a faptului că omorâse pe cineva, combinată cu o negare emoţională a actului, ceea ce însemna şi o negare a responsabilităţii pentru fapta sa. Trebuia testat în continuare pentru ca adevărata sa natură să iasă la lumină. Băiatul nu părea să dea semne de stres excesiv. Se părea că reuşise să se controleze bine şi să-şi păstreze calmul când înfruntase interogatoriul violent, pe alocuri scăpat de sub control. Nu cedase. Nu căuta o ocazie potrivită să mărturisească şi să-şi ispăşească vina. Era adevărat, stresul s-ar fi putut ivi mai târziu, dar, pentru moment, el părea destul de puţin tulburat de ceea ce făcuse.

Dintre toţi oamenii, doar un mic procent, vreo 2%, erau cei care, în împrejurările potrivite, puteau ucide fără remuşcări. Aceste împrejurări nu implicau neapărat riscuri personale sau vreun risc privind viaţa celorlalţi. De la un anumit nivel, era doar o chestiune care ţinea de autocontrol şi de amplasament. La un moment dat, băiatul va trebui plasat în mediul potrivit pentru a vedea cum va reacţiona. Dacă răspunsul nu era cel dorit, chestiunea ar fi fost încheiată. Ar fi putut însemna, Gabriel ştia asta, moartea băiatului.

Mai era şi întrebarea cum va reacţiona băiatul la autoritate. Să ucizi din proprie iniţiativă era un lucru, iar să ucizi pentru că aşa îţi spunea

cineva să faci era cu totul altceva. Era mult mai probabil ca soldații să tragă atunci când comandanții lor erau de față, și aceștia erau mult mai eficienți când își respectau liderul.

Gabriel se găsea într-o postură diferită: cei pe care-i avea în grijă trebuiau să fie gata să facă ce le spunea el, chiar și atunci când el era departe. Era ca un general, dar fără alți subordonați în teritoriu, care să fi luat măsuri ca ordinele lui să fie îndeplinite cât mai bine. Tot așa, legitimitatea liderilor de pe câmpul de luptă provenea din poziția pe care o aveau în ierarhia națiunilor lor, însă statutul lui Gabriel era mult mai ambiguu.

Tocmai de aceea, Gabriel își alegea oamenii cu mare grijă. Adevărații sociopați nu-i erau de folos, pentru că nu respectau nici o autoritate. Cu cât erau mai tineri cei pe care-i avea în grijă, cu atât era mai bine, pentru că tinerii erau întotdeauna mai ușor de manipulat. El căuta slăbiciuni pe care să le valorifice, căile potrivite pentru a completa golurile din viețile lor. Tânărului Louis îi lipsea un tată, dar el nu fusese atât de disperat să găsească unul încât să accepte autoritatea lui Deber și nici să fugă de la el pentru a căuta altul atunci când devenise clar că Deber îl considera o amenințare. Gabriel trebuia să fie foarte precaut. Încrederea lui Louis era greu de câștigat.

Dar, din câte aflase Gabriel, Louis mai era, de asemenea, și un singuratic. Nu avea prieteni apropiați și era singurul bărbat dintr-o casă plină de femei. Nu era genul care să lege relații în cadrul unor grupuri mai mari, ceea ce însemna că, dacă instinctele sale native erau canalizate, nu va încerca să caute la alții iertarea pentru păcatele sale. Iertarea păcatelor Gabriel nu o putea oferi, încă un motiv pentru a-i prefera pe cei nu prea copleșiți de vină. Și nici nu voia să aibă de-a face cu cei care s-ar fi putut identifica prea mult cu victimele lor. Ca să facă ceea ce le cerea el, nu trebuiau să dea dovadă de nici o urmă de empatie, să fie reci, și câteodată Gabriel era chiar pregătit să-și schimbe modul de abordare pentru a exploata diferențele sociale, morale sau culturale dintre Răzbunătorii săi și victimele lor. Cu toate acestea, el nu căuta să eradicheze cu totul empatia, pentru că absența empatiei era o altă caracteristică a sociopatiei. Puțină empatie era necesară pentru a nu degenera într-un comportament sadic sau ostil. Un echilibru discret trebuia să fie menținut. Era vorba

despre diferența între a fi pregătit să faci rău cuiva la comandă și să faci rău cuiva pentru că așa îți doreai.

După cum aflase Gabriel înainte de a ajunge la micul departament al poliției, băiatul era un luptător, unul care rămânea pe poziție atunci când era provocat. Asta era bine. Indica o importantă predispoziție la agresiune, chiar tânjind să o etaleze. Experiența lui Louis cu Deber declanșase ceea ce urmase, dar se putea spune că arma fusese deja încărcată cu mult timp înainte. Existau, de asemenea, zvonuri că băiatul era homosexual; dacă nu unul activ, pentru că era încă foarte tânăr, atunci unul care-și manifestase destule tendințe care să favorizeze răspândirea zvonurilor în acest sens. Gabriel, ca și în multe alte domenii, era educat în materie de sexualitate. El făcea distincție între acele aspecte care erau anormale – o înclinație spre violență, de exemplu, sau impulsul de a molesta copii – și cele care nu erau anormale. Comportamentul sexual aberant indica un grad de neîncredere, care avea tendința să se manifeste și în alte domenii, ceea ce îi făcea pe practicanți nepotriviți scopurilor lui Gabriel. Gabriel nu era homosexual, dar înțelegea natura dorinței sexuale, la fel cum înțelegea și natura agresiunii și a ostilității, întrucât cele două nu erau atât de diferite pe cât le plăcea unora să creadă. În timp ce unele aspecte ale comportamentului uman puteau fi controlate sau modificate, unele nu se puteau schimba, și orientarea sexuală era una dintre acestea. Sexualitatea lui Louis îl interesa pe Gabriel numai dacă asta l-ar fi putut face vulnerabil sau l-ar fi putut pune în situații conflictuale. Asemenea slăbiciuni puteau fi exploatate.

Și astfel, Gabriel îl urmărea pe Louis prin geam, iar băiatul îi întorcea privirea. După cinci minute care se scurseră astfel, Gabriel încuviință din cap ca pentru sine, vizibil satisfăcut, apoi se ridică și părăsi camera ca să-l privească în față pe ucigașul de cincisprezece ani.

Ca orice lider bun, Gabriel își iubea oamenii în felul său, chiar dacă era pregătit în orice moment să-i sacrifice dacă ar fi fost nevoie. De-a lungul anilor care au urmat, Louis a împlinit și chiar a întrecut așteptările lui Gabriel, cu o singură excepție: refuzase să omoare femei la ordinele lui Gabriel. Asta era, bănuia Gabriel, o moștenire a educației sale, iar Gabriel se arăta îngăduitor când era vorba despre asta, pentru că-l iubea

într-adevăr pe Louis. Acesta devenise ca un fiu pentru el, iar Gabriel, la rândul lui, devenise tatăl bărbatului.

Gabriel păşi în camera de interogatoriu şi se aşeză la masă în faţa lui Louis. Camera mirosea a transpiraţie şi a alte lucruri mai puţin plăcute, dar Gabriel nu dădea semne că ar fi observat. Faţa băiatului era lucioasă de sudoare.

Gabriel scoase din priză casetofonul, apoi se aşeză din nou în faţa lui Louis şi-şi puse mâinile pe masă.

– Mă numesc Gabriel, spuse el. Iar tu cred că eşti Louis.

Băiatul nu răspunse, ci doar îl privi în tăcere pe bătrân, aşteptând să vadă ce ar mai putea apărea.

– Apropo, eşti liber să pleci, spuse Gabriel. Nu vei fi acuzat de săvârşirea vreunei crime.

De această dată, băiatul reacţionă. Gura lui se deschise uşor, iar sprâncenele lui se ridicară puţin. Se uită spre uşă.

– Da, poţi să pleci de aici chiar acum, dacă asta hotărăşti, continuă Gabriel. Nimeni nu va încerca să te oprească. Bunica ta te aşteaptă afară. Te va duce înapoi la mica ta colibă. Vei putea dormi în patul tău, vei fi printre lucrurile tale. Totul va fi din nou cum era odată.

El zâmbi. Băiatul nu se mişcă.

– Sau poate nu crezi asta?

– Ce vreţi? întrebă Louis.

– Ce vreau? Vreau să te ajut. Cred că eşti un tânăr foarte neobişnuit. Aş putea chiar să merg până-ntr-acolo încât să spun că eşti talentat, deşi talentul tău este unul care nu ar fi apreciat în cercuri ca acestea.

Îşi flutură uşor mâna dreaptă, cuprinzând în gestul său camera de interogatoriu, întreg sediul poliţiei, Wooster, legea...

– Te pot ajuta să-ţi găseşti locul în lume. În schimb, abilităţile tale ar putea fi folosite mai bine decât aici. Vezi tu, dacă vei rămâne în acest oraş, vei depăşi orice limită. Vei fi provocat, ameninţat. Această ameninţare ar putea veni de la poliţie sau din partea altora. Vei răspunde acestei ameninţări, însă acum eşti cunoscut. Nu vei mai scăpa a doua oară cu ce-ai făcut şi vei muri pentru asta.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Gabriel îl amenință cu degetul, dar acesta nu era un gest de dezprobare.

– Foarte bine, foarte bine, spuse el.

Chicoti, apoi lăsă sunetul să se cufunde în tăcere înainte să vorbească din nou: Lasă-mă să-ți spun ce se va întâmpla în continuare. Deber avea prieteni sau poate „cunoștințe" ar fi un cuvânt mai potrivit pentru ei. Aceștia sunt oameni ca el și mai răi ca el. Ei nu pot permite ca moartea lui să treacă neobservată. Asta le-ar strica reputația și ar sugera un grad de slăbiciune care i-ar putea lăsa descoperiți în fața atacurilor altora. Ei vor ști că ai fost interogat în legătură cu ce i s-a întâmplat lui Deber și nu vor fi la fel de sceptici ca polițiștii statali. Dacă te vei întoarce acasă, te vor găsi și te vor ucide. Probabil că, în acest timp, le vor face rău și femeilor cu care locuiești. Chiar dacă fugi, vor veni după tine.

– De ce ar trebui să vă pese?

– Să-mi pese? Nu-mi pasă. Pot pleca de aici și pot să te las pe tine și familia ta în voia destinului fără să simt vreo părere de rău. Sau ai putea asculta oferta mea și probabil va rezulta ceva reciproc avantajos. Problema ta este că nu mă cunoști și de aceea nu poți avea încredere în mine. Înțeleg pe deplin situația neplăcută în care te afli. Înțeleg că ai nevoie de timp ca să te gândești la propunerea mea.

– Nu știu ce-mi propuneți, spuse Louis. Nu mi-ați spus.

„Este aproape amuzant, se gândi Gabriel. Este prea matur pentru vârsta lui."

– Oferta mea este disciplină, instrucție. Îți ofer o cale de a-ți canaliza furia și de a-ți folosi talentele.

– Protecție?

– Te pot ajuta să te protejezi.

– Și familia mea?

– Ele sunt în pericol atâta timp cât tu rămâi aici, și numai dacă știu unde te afli.

– Deci pot pleca cu dumneavoastră sau pot pleca de aici?

– Întocmai.

Louis își strânse buzele gândindu-se.

– Vă mulțumesc pentru timpul dumneavoastră, domnule, zise el după câteva secunde. Voi pleca acum.

Gabriel încuviință din cap. Bagă mâna în buzunarul jachetei sale și scoase un plic. I-l înmână băiatului. După un moment de ezitare, Louis îl luă și-l deschise. Încercă să-și ascundă reacția când văzu ce era înăuntru, dar faptul că făcuse ochii mari îl trădă.

– Sunt o mie de dolari în plic, spuse Gabriel. Mai este și o carte de vizită cu un număr de telefon. La acel număr pot fi găsit la orice oră din zi sau din noapte. Să te gândești la oferta mea, dar ține minte ce ți-am spus: nu te poți întoarce acasă. Trebuie să pleci departe de acest loc – departe, foarte departe – și apoi trebuie să te gândești ce ai de gând să faci când acei bărbați vor veni să te caute. Pentru că vor veni.

Louis închise plicul și părăsi camera. Gabriel nu-l urmă. Nici nu avea de ce. Știa că băiatul va pleca din acest oraș. Dacă nu era așa, atunci Gabriel îl judecase greșit și nu i-ar fi fost oricum de folos. Banii nu contau. Gabriel avea încredere în propria judecată. Banii aveau să se întoarcă la el de mai multe ori.

După ce fusese eliberat, Louis se întoarse împreună cu bunica sa la coliba din pădure. Ei nu vorbiră, chiar dacă aveau de mers mai mult de trei kilometri pe jos. Când ajunseră acasă, Louis își împachetă într-o geantă câteva haine și câteva lucruri de-ale mamei sale – poze, vreo două bijuterii care-i rămăseseră de la ea –, apoi luă două sute de dolari din plic și-i ascunse în mai multe buzunare, într-o tăietură în bata pantalonilor și-n unul din pantofi. Împărți ceea ce rămăsese în două, strecurându-i pe cei mai mici în buzunarul drept din față al jeanșilor, iar restul înapoi în plic. Apoi le sărută de rămas-bun pe femeile care-l crescuseră, îi înmână plicul cu cinci sute de dolari bunicii sale și se urcă în camionul domnului Otis ca să ajungă în stația de autobuz. El îl rugă pe domnul Otis să mai oprească o singură dată pe drum. Domnul Otis nu prea avea chef să-i facă pe plac, dar văzu ceea ce văzuseră și Wooster, și Gabriel în băiat, înțelegând că nu trebuia să i se opună, nu în această chestiune și nici în oricare alta. Așa că domnul Otis se opri chiar după barul lui Little Tom, camionul său fiind acoperit de tufișurile de pe marginea drumului, și-l urmări pe băiat intrând în zona de deversare a gunoaielor, apoi dispărând din vedere.

Domnul Otis începu să transpire.

*

Little Tom își ridică ochii de pe ziarul care stătea deschis pe bar. Nu erau clienți care să-l distragă, încă nu, iar la radio se auzea un meci de fotbal. Îi plăceau aceste momente liniștite. Pentru restul serii avea să servească băuturi și să închege mici conversații cu clienții săi. Urma să discute despre sport, vreme, despre relațiile bărbaților cu femeile lor (pentru că femeile nu deranjau barul lui Little Tom, nu mai mult decât o făceau cei de culoare, și astfel barul era un refugiu pentru un anumit tip de bărbat). Little Tom înțelesese rolul pe care-l juca acest bar: nici o decizie de mare importanță nu era luată aici și nici o conversație care să aibă vreo consecință nu avea loc aici. Nu era nici un conflict, pentru că Little Tom nu l-ar fi tolerat, și nici o beție, pentru că Little Tom nu era de acord nici cu asta. Atunci când un bărbat consumase ceea ce Little Tom considerase că era „destul", acesta era trimis în drumul lui cu câteva sfaturi despre cum să conducă cu grijă și să nu înceapă vreo ceartă odată ce ajungea acasă. Poliția era rareori chemată la barul lui Little Tom. Acesta era în termeni foarte buni cu autotitățile orașului.

Nimic din aceste lucruri nu schimba faptul că, la fel ca mulți alți bărbați care practicau o versiune publică și superficială a ceea ce considerau a fi un mod de viață chibzuit, Little Tom era un animal, o creatură însetată de violență și abuzuri, desfrânat și plin de aversiune față de cei care erau altfel decât el: femeile, în special cele care nu-l atingeau fără să fie plătite; evreii, chiar dacă nu cunoștea nici unul; credincioșii de orice culoare sau de orice religie; polonezii, irlandezii, germanii sau toți cei care vorbeau limba engleză cu vreun accent ori cei care aveau nume pe care Little Tom nu putea să le pronunțe cu ușurință; și toți cei de culoare, fără nici o excepție.

Acum, un tânăr negru stătea în pragul barului lui Little Tom, urmărindu-l în timp ce citea ziarul. Little Tom nu știa de când stătea negrul acolo, dar pentru el era oricum prea mult.

– Vezi-ți de drum, băiete, zise Little Tom. Ăsta nu-i un loc pentru tine.

Băiatul nu se mișcă. Little Tom își schimbă poziția și ieși de după tejghea. În drum, luă și bâta care stătea în raftul de sub bar. Era și un pistol acolo, dar Little Tom își imagina că bâta era de ajuns.

– Ai auzit ce-am spus? Vezi-ți de treburile tale!

Băiatul vorbi.

– Știu ce-ai făcut, spuse el.

Little Tom se opri. Calmul băiatului îl sperie. Tonul lui era liniștit și nu clipise deloc din primul moment de când îl observase Little Tom, nici măcar o dată. Privirea sa insistentă părea să străpungă țeasta lui Little Tom și să se târască precum un păianjen pe suprafața creierului său.

– Despre ce naiba vorbești?

– Știu ce i-ai făcut lui Errol Rich.

Little Tom rânji. Rânjetul i se lăți încet, întinzându-se ca uleiul. Deci despre asta era vorba: unul de culoare, un negru, lăsându-și furia să-i învingă luciditatea. Ei bine, Little Tom știa cum trebuia să se poarte cu cei de culoare care nu puteau să vorbească civilizat în fața unui alb.

– A pățit-o, spuse Little Tom. Și tu ai s-o pățești.

Se mișcă iute, răsucind bâta în timp ce se repezea, lovind cu ea în sus, și nu în jos, spre coastele băiatului, dar băiatul sări sprinten în față în loc să se ferească de lovitură, așa că bâta lovi tocul de lemn al ușii în același timp în care degetele băiatului se încleștau pe gâtul lui Little Tom și-l țintuiau de perete. Impactul loviturii în lemn făcu ca brațul lui Tom să vibreze dureros, astfel că era deja slăbit când băiatul îl lovi cu latul palmei stângi, făcând ca bâta să cadă pe podea.

Little Tom fu prea surprins ca să reacționeze. Nici un negru nu-l mai atinsese înainte, nici măcar o femeie de culoare, pentru că Little Tom nu se înhăita cu alte rase, nici cu forța și nici cu încuviințarea acestora. Simțea răsuflarea băiatului așa cum stătea aplecat peste el. Degetele lui îi strângeau gâtul, apoi auzi deschizându-se ușa din spate a barului și un bărbat care striga ceva. Strânsoarea slăbi puțin, apoi el fu aruncat într-o parte, se împiedică de un scaun și căzu cu toată greutatea.

– Hei, se auzi vocea, iar Little Tom recunoscu tonul grav al lui Willard Hoag. Ce dracu' faci, băiete?

Băiatul ridică bâta de jos și se întoarse spre nou-venit. Hoag, care nu era înarmat, se opri. Băiatul se uită la Little Tom.

– Altă dată, spuse el.

Se retrase pe ușa barului, luând și bâta cu el. Câteva secunde după ce plecase, bâta trecu prin geamul barului, spărgându-l, iar sticla se împrăștie pe podea. Little Tom auzi un camion pornind, dar când ajunse

în stradă acesta nu se mai vedea și nu află niciodată cine-l adusese pe negru la barul lui. Asta îl frământă multă vreme, chiar și după ce descoperi cine era băiatul și găsi o cale de a le-o transmite și celor care aveau propriile motive să aibă de-a face cu el. Cu cât îmbătrânea, amintirea acestei crime devenea tot mai neclară. Multe dintre amintirile lui dispăruseră, pentru că Little Tom suferea de demență, chiar dacă reușise să ascundă efectele acestei boli celor care-i frecventau micul bar, din ce în ce mai prost întreținut, căci afacerea mergea spre faliment odată cu proprietarul ei. Astfel, atunci când băiatul s-a întors, bărbat de această dată, și l-a făcut pe Little Tom să plătească pentru ce-i făcuse lui Errol Rich, Little Tom nu mai putea să facă vreo legătură între el și singurul negru care ridicase vreodată mâna asupra lui.

Cât despre faptul că lui Louis îi luase atâta timp să răzbune moartea lui Errol Rich, ei bine, așa cum îi plăcea să-i povestească lui Angel, Little Tom merita să fie ucis, dar nu merita să călătorească foarte departe ca să ucidă, așa că Louis așteptase doar momentul potrivit când se întâmplase să fie prin preajmă. Era, spunea el, o chestiune de comoditate.

Totuși, asta s-a întâmplat mai târziu. La început, el s-a îndreptat spre vest și nu s-a oprit până nu a putut vedea valurile și simți briza oceanului. A găsit un loc în care să trăiască și să muncească, și acolo i-a așteptat pe ei să vină.

10

Louis ajunse devreme la întâlnirea cu Gabriel, la localul lui Nate. Nu-i plăcea să ajungă devreme la astfel de întâlniri. Prefera să se lase așteptat, conștient întotdeauna de potențialele avantaje psihologice care puteau fi obținute chiar și în cazul întâlnirilor aparent inofensive. Asemenea precauții ar fi putut părea inutile în cazul oricărei întâlniri dintre el și Gabriel, pentru că se cunoșteau de atâția ani, dar amândoi erau perfect conștienți de complexitatea acestei relații. Ei nu erau egali, și chiar dacă Gabriel fusese ca un tată pentru Louis, mai mult decât oricare altul din viața lui, luându-l pe băiat sub aripa lui încă din adolescență și învățându-l cum să supraviețuiască în acea lume, îmbunătățindu-și abilitățile naturale, amândoi au înțeles de ce procedase astfel. Dacă cineva ar fi privit instinctele lui Louis ca o formă de corupție, înclinația lui spre violență, mergând chiar până la crimă ca pe o slăbiciune morală mai degrabă decât ca tărie de caracter, atunci ar fi putut spune că Gabriel exploatase această corupție, adâncind-o și sporind-o pentru a-l transforma pe Louis într-o armă care putea fi folosită eficient împotriva altora. Louis nu era atât de naiv încât să creadă că, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Gabriel, ar fi putut în schimb să fie salvat de sine însuși. El știa că ar fi fost probabil mort până acum dacă Gabriel nu ar fi apărut în viața lui, dar el plătise prețul acestei salvări în diverse moduri, așa

cum îi ceruse bătrânul. Atunci când Louis, ultimul dintre Răzbunători, plecase de lângă Gabriel, făcuse asta fără nici un regret și fără să-i întoarcă spatele, și după atâția ani în care fusese atât de precaut, încă era conștient de faptul că existau unii care ar fi preferat să fie redus la tăcere pentru totdeauna și că Gabriel ar fi putut fi unul dintre ei.

Bătrânul făcuse parte din viața lui Louis mai mult timp decât oricine altcineva care-l cunoscuse, cu excepția celor câteva femei din familie care mai erau în viață și pe care le ținuse la distanță, având conștiința împăcată dacă se asigura că nu aveau nevoie de bani, așa cum încerca singur să se convingă că nu aveau mare nevoie de ce le trimitea el, darurile lui fiind mai mult pentru liniștea lui sufletească decât pentru a lor. Dar Gabriel fusese acolo încă din ultimii ani ai adolescenței sale, anii cei mai importanți ai existenței sale, apoi în viața sa de adult, până ce Louis se despărțise de el. Acum erau din nou împreună, unul în floarea, celălalt la asfințitul vieții. Se văzuseră unul pe altul îmbătrânind și era ciudat să te gândești că, atunci când se întâlniseră prima dată, Gabriel era mai tânăr decât era acum Louis.

Louis aruncă o privire la ceas. Era foarte nemulțumit că ajunsese devreme de data asta, pentru că nu avea dispoziția necesară să aștepte. Simțea cum încordarea crește în interiorul său, dar nu încercă să se liniștească. O accepta ca pe o prevestire. Louis știa că în drumul său existau conflicte și violență și atât trupul, cât și mintea sa se pregăteau pentru asta. Încordarea făcea parte din asta și era un lucru bun. Lunile de normalitate, de apatie, de viață obișnuită se sfârșiseră. Chiar și atunci când el și Angel fuseseră în Maine la începutul anului, pentru a-l ajuta pe Parker să termine cu un răzbunător, Merrick, fusese o solicitare nesemnificativă pentru serviciile sale specializate și se întorsese la New York frustrat și dezamăgit. Fuseseră doar niște onorabili bodyguarzi, nimic mai mult. Acum, el și Angel erau în primejdie, iar el se pregătea să riposteze. Ce-l neliniștea era că nu avea încă

idee sub ce formă avea să apară acea amenințare. De aceea era aici, așteptând în vechiul bar, nu departe de atelierul auto al lui Willie Brew. Gabriel îi promisese lămuriri și confirmări ale informațiilor date de Hoyle, iar Gabriel, cu toate defectele lui, nu era omul care să-și încalce promisiunile.

Ușa de serviciu din spatele barului se deschise cu un scârțâit slab, iar Gabriel intră. Ușa nu fusese încuiată special pentru el la solicitarea lui Louis, Nate lăsându-i după voia lor în barul care de altminteri era gol. Nate știa foarte bine că nu trebuia să-i supere. Barul era o altă investiție secretă a lui Louis, un loc de întâlnire unde putea și depozita unele lucruri de primă necesitate în caz că ar fi fost nevoie să dispară: bani gheață, o cantitate mică de diamante și monede de aur africane, un pistol și ceva muniție. Erau ținute într-o cutie încuiată într-un seif, în spatele rafturilor din biroul lui Nate, și numai Louis știa cifrul. Avea ascunzători ca aceasta în cinci locuri diferite în New York și în New England, dintre care de două, aceasta fiind unul dintre ele, nu știa nici măcar Angel.

Gabriel se așeză și-i făcu semn lui Nate să-i aducă o cafea. Nu vorbiră până nu sosi ceașca de cafea și nu rămaseră singuri. Gabriel sorbi din cafea, cu degetul mic ținut cu grijă departe de toarta cănii. Bătrânul, se gândi Louis, acorda întotdeauna o atenție deosebită politeților și comportamentului civilizat, chiar și atunci când punea la cale ca femei și bărbați să fie șterși de pe fața pământului.

– Spune-mi, zise Louis.

Gabriel se foi neliniștit.

– Ballantine a dispărut în data de doisprezece. Era cercetat pentru fraude bursiere. Bunurile lui erau pe punctul de a fi puse sub sechestru. Se pare că cineva a trimis autorităților detalii despre afacerile subterane care aveau loc între companiile la care Ballantine era director. Urma să fie acuzate de o serie de infracțiuni. S-a presupus că s-a ascuns sau că voia să se sustragă urmăririi penale.

– Există vreo dovadă care să sugereze contrariul?

– Are o soție și trei copii. Au fost interogați și păreau cu adevărat prea nedumeriți ca să-i poată explica absența. Nu luase legătura cu ei. Pașaportul său fusese găsit în biroul său din casă. Exista un seif în podea în interiorul unuia din dulapurile sale. Soția lui nu știa cifrul sau cel puțin așa susținea. A fost obținut un ordin judecătoresc ca să-l deschidă. Erau aproape o sută de mii de dolari bani gheață înăuntru, alături de aproape dublul acestei sume în obligațiuni.

– Nu tocmai genul de lucruri pe care un om aflat sub urmărire să le lase în urmă.

– Puțin probabil. Mai ales un om de familie atât de cinstit ca domnul Ballantine.

Sarcasmul picura ca veninul unui șarpe din cuvintele lui Gabriel.

– Prea curat ca să fie ceva curat la mijloc?

– Avea o casă în Adirondacks cumpărată prin una din companiile sale. Un loc în care își distra clienții, ar presupune cineva. Și un loc în care să se distreze și el la rândul lui.

– Ai găsit persoana cu care se distra?

– O prostituată. De lux. A fost sfătuită să-și țină gura, chiar dacă nu știa mare lucru. Apoi au venit niște indivizi. L-au luat pe Ballantine. Pe ea au lăsat-o.

– Știai că dispăruse înainte să te rog eu să faci cercetări?

Gabriel întâlni privirea pătrunzătoare a lui Louis, dar era un efort premeditat.

– Nu mai sunt la curent cu activitățile foștilor mei clienți.

– Asta nu-i adevărat.

Gabriel ridică din umeri.

– Nu în întregime. Unii au rămas pe radarul meu din motive întemeiate, dar de alții nu m-am mai interesat. Ballantine nu mai prezenta nici un interes pentru mine. El era doar un intermediar, nimic mai mult. S-a folosit de mine. Câteodată

l-am folosit și eu, dar așa au făcut și mulți alții. Tocmai tu ar trebui să știi cel mai bine cum funcționează lucrurile astea.

– Așa este. De aceea și încerc să-mi dau seama cât de multe mi-ai ascuns.

Pentru prima dată de când sosise, Gabriel zâmbi.

– Toți avem nevoie să păstrăm secrete. Chiar și tu.

– Kandic era unul de-al tău?

– Nu. După ce ai plecat, interesul meu pentru astfel de lucruri a dispărut. Există acum tot felul de antreprenori independenți, unii dintre ei fiind veterani de război din Cecenia și Bosnia. Ei sunt criminali de război. Jumătate dintre ei sunt puși sub urmărire de către ONU, iar cealaltă jumătate de către oamenii lor. Kandic fugea de ambele tabere. Era un fost membru al Scorpionilor, o unitate a Poliției din Serbia, implicată în atrocitățile din Balcani, dar se pare că el avea de ascuns un întreg trecut cu mult înainte de a începe să ucidă oameni bătrâni în Kosovo. Când lucrurile au început să se schimbe, și-a trădat camarazii musulmanilor și a venit aici. Nu am reușit încă să aflu cum de a fost angajat de Hoyle.

– Era bun?

– Sunt sigur că avea referințe extrem de bune.

– Da, aș vrea să le văd și eu. Probabil că nu menționau că era predispus la decapitare. Asta-i tot ce ai pentru mine?

– Aproape tot.

Hoyle confirmase ceea ce Milton îi spusese lui Gabriel: exista cineva care făcea legătura cu Leehagen. Acum Gabriel îi explică ceea ce știa despre cel care se numea Kyle Benton, și despre legăturile lui cu Leehagen și cu cel care murise afară, la apartamentul lui Louis, deși nu-i spuse lui Louis de când știa despre Benton.

– Încă mai cercetez restul, concluzionă el. Aceste lucruri durează.

– Cât timp?

– Câteva zile. Nu mai mult. Crezi tot ce ți-a spus Hoyle?

– Am văzut un cap într-un borcan și o fată care era mâncată de porci. Ambele imagini păreau destul de reale. Știai că Luther Berger era în realitate John Leehagen?

– Da.

– Și nu mi-ai spus.

– Ar fi schimbat cu ceva lucrurile?

– Atunci nu, admise Louis. Știai cine era tatăl lui?

– Auzisem de el. Era o ființă a contradicțiilor. Un golan dintr-o suburbie și un abil om de afaceri. Un bărbat ignorant, dar șmecher când era vorba de lege. Un crescător de vite și un proxenet, dar cu câteva mine pe numele său. Un traficant de carne vie și un agresor al femeilor, care-și iubea fiii. Nu o amenințare, cel puțin nu în cercurile în care ne mișcam noi doi. Acum, el are cancer la plămâni, ficat și pancreas. Nu poate respira fără ajutor. Este realmente legat de casă, cu excepția excursiilor ocazionale pe care le face în scaunul cu rotile în jurul proprietății sale, ca să simtă pe față aerul proaspăt. În această privință avem o problemă. Bănuiesc că Hoyle are dreptate: dacă e vorba de Leehagen, atunci va continua să te vâneze, pentru că nu mai are nimic de pierdut. Te va vrea mort înaintea lui.

– Și dușmănia cu Hoyle?

– E adevărată, din câte am putut afla. Ei au fost mult timp rivali în afaceri și au fost odată rivali în dragoste. Ea l-a ales pe Leehagen și i-a dăruit cei doi fii. A murit de cancer, probabil aceeași formă de cancer care-l ucide acum și pe Leehagen. Dușmănia lor reciprocă e bine-cunoscută, deși cauzele ei exacte par să se fi pierdut în trecut.

– Fiul lui merita să moară?

– Știi, spuse Gabriel, cred că te preferam atunci când nu erai atât de scrupulos.

– Nu ăsta e răspunsul la întrebare.

Gabriel își ridică mâna într-un gest de renunțare.

– Ce înseamnă cuvântul „merita"? Fiul nu era atât de diferit față de tată. Avea mai puține păcate, dar asta ca o consecință a vârstei, și nu a efortului. Un om care crede în Dumnezeu ar spune că un singur păcat ar fi de ajuns ca să-l condamne. Dacă asta ar fi adevărat, atunci el a fost condamnat de mai mult de o sută de ori.

Pentru o clipă, trăsăturile lui Louis, de obicei atât de impasibile, se schimbară. Părea foarte obosit. Gabriel văzu schimbarea, dar nu făcu nici un comentariu despre asta. Cu toate acestea, în acel moment, părerea lui Gabriel despre protejatul său se schimbă. El mai nutrise speranțe ca Louis să se poată dovedi din nou folositor. Fusese bun în ceea ce făcuse, bun ca ucigaș, dar ca să păstrezi o limită era nevoie de sacrificii. Puteai să le spui cum voiai – conștiință, compasiune, omenie –, dar acestea trebuiau sacrificate însângerate și fără viață pe altarul măiestriei cuiva. Cumva în sufletul lui Louis rămăsese puțină decență, iar în ultimii zece ani, aceasta înflorise și crescuse. Și probabil că nici Gabriel nu reușise să-și înăbușe toate sentimentele sale naturale sub o pătură de pragmatism în fața bărbatului mai tânăr. Avea să-l ajute în această ultimă problemă, apoi relația lor urma să ajungă la un final absolut. Era prea multă slăbiciune în Louis acum pentru ca Gabriel să mai poată risca menținând căile de comunicare deschise. Slăbiciunea era ca un virus: trecea singur de la o gazdă la alta, de la un sistem la altul. Gabriel supraviețuise sub forma diferitelor sale încarnări printr-o combinație de noroc, cruzime și o abilitate de a identifica defectele ființelor omenești. El plănuise să trăiască o mulțime de ani. Munca sa îl păstrase tânăr pe dinăuntru. Fără asemenea plăceri s-ar fi uscat și ar fi murit sau cel puțin așa i se părea câteodată. Lui Gabriel, în ciuda tuturor talentelor sale și a instinctului său de supraviețuire, îi lipsea cunoașterea de sine ca să înțeleagă că el se uscase pe dinăuntru cu mult timp în urmă.

– Și Bliss? întrebă Louis.

– Nu am auzit nimic despre el.

– Billy Boy era cel care conducea mașina în ziua în care l-am eliminat pe fiul lui Leehagen.

– Sunt perfect conștient de asta.

– Acum e mort, și Ballantine a dispărut – e și el mort, din spusele lui Hoyle. Dacă aceste omoruri au legătură cu Leehagen, atunci doar noi doi am mai rămas.

– Ei bine, cu cât vom clarifica mai repede această afacere, cu atât vom fi mai fericiți amândoi. Gabriel se ridică. Am să te caut atunci când voi avea mai mult de oferit, zise el. Vei putea să iei atunci hotărârea decisivă.

Plecă pe aceeași ușă pe care intrase. Louis rămase așezat, gândindu-se la tot ce se vorbise. Știa mai multe acum decât atunci când venise și totuși tot nu era destul.

De pe cornișa unui acoperiș de garaj, Angel îl urmărea pe Gabriel pe drum, privind cum bătrânul sinistru mergea încet pe alee. Îl urmări în timp ce acesta ajunse în stradă și se uită în stânga și-n dreapta, ca și cum ar fi fost indecis pe ce parte să plece, văzu cum un Bronco vechi cu numere de înmatriculare din alt stat trecea încet, văzu fulgerarea focurilor de armă în întunericul din interiorul mașinii, văzu cum bătrânul era împușcat și cum săreau stropii de sânge din spatele său pe unde ieșiseră gloanțele, văzu cum cădea la pământ, pata roșie lățindu-se în jurul lui, viața scurgându-se din el cu fiecare bătaie tot mai slabă a inimii sale...

Urmărindu-l, simțise un șoc, dar nici un regret.

– Va trăi. Pentru moment.

Louis și Angel erau înapoi în apartamentul lor. Era după-amiaza târziu. Telefonul era pentru Louis. Angel nu știa de la cine și nici nu întrebă. El doar ascultă în timp ce iubitul său repeta ce i se spusese.

– E un ticălos bătrân al naibii de rezistent, spuse Angel. Nu era nici un pic de entuziasm în tonul lui. Louis îi recunoscu

absența. Te-ar fi lăsat să mori, dacă asta i-ar fi convenit. Nu ar fi ezitat nici măcar o clipă.

– Nu, asta nu-i adevărat, spuse Louis. Ar fi cruțat o clipă pentru mine.

Stătea la fereastră, iar fața i se reflecta în geam. Angel, afectat și el, se întrebă cât de afectat putea să fie la rândul lui acest bărbat pe care îl iubea pentru a păstra atâta afecțiune pentru o ființă ca Gabriel. Probabil era adevărat că toți bărbații își iubeau tații, indiferent de cât de mult rău le-ar fi făcut fiilor lor: este o parte în noi care rămâne pentru totdeauna datoare celor răspunzători pentru existența noastră. În definitiv, Angel plânsese atunci când aflase despre moartea tatălui său și totuși tatăl lui Angel îl vânduse pe acesta unor pedofili și traficanți de carne vie pentru bani de băutură. Câteodată, Angel credea că plânsese din cauza greutăților pe care le îndurase din cauza asta, plânsese atât pentru tot ceea ce nu fusese tatăl său, cât și pentru ceea ce fusese.

– Dacă Hoyle are dreptate, atunci Leehagen l-a găsit pe Ballantine, spuse Louis. Poate Ballantine i l-a dat pe tavă pe Gabriel.

– Am crezut că se izola întotdeauna, spuse Angel.

– Așa făcea, dar se cunoșteau unul pe altul, și era probabil doar un singur strat, un singur tampon între Ballantine și Gabriel, dacă așa stăteau lucrurile. Se pare că Leehagen l-a găsit, și de acolo se poate face ultima legătură.

– Și acum? întrebă Angel.

– Mergem înapoi la Hoyle, apoi îl omor pe Leehagen. Altfel, asta nu se va termina.

– Faci asta pentru tine sau pentru Gabriel?

– Are vreo importanță? răspunse Louis.

Și în acel moment, dacă ar fi fost acolo de față, Gabriel ar fi putut vedea ceva din vechiul Louis, cel pe care-l crescuse și pe care-l trezise la viață, strălucind misterios.

*

Benton telefona din cabina unui telefon public de pe Roosevelt Avenue.

– S-a făcut, spuse.

Pe Benton îl dureau și mijlocul, și șoldul, și era sigur că șoldul începuse din nou să-i sângereze. Putea simți acolo umezeală și căldură. N-ar fi trebuit să accepte să se ocupe chiar el de bătrân și să-l împuște, nu cu rănile cu care se alesese la atelierul auto, dar era furios și nerăbdător să-și ia revanșa pentru eșecul său de atunci.

– Bine, spuse Michael Leehagen. Poți să vii acasă acum.

Închise telefonul și traversă holul spre dormitorul în care dormea tatăl său. Michael îl privi câteva minute, dar nu-l trezi. Urma să-i spună ce se întâmplase când se trezea.

Michael habar n-avea cine era bătrânul în realitate. Ballantine vorbise despre el numai în termeni generali. Era destul că fusese implicat în uciderea fratelui său și că se întâlnise cu Louis, omul direct răspunzător de moartea fratelui său. Atacul urma să fie încă un stimulent pentru Louis ca să riposteze, un motiv în plus pentru el să plece spre Nord. În sfârșit, Michael începuse să înțeleagă raționamentul tatălui său: sângele cerea sânge, și trebuia să fie vărsat acolo unde fratele lui zăcea fără liniștea veșnică. El încă mai credea că tatăl său supraestima potențialul pericol pe care-l reprezentau Louis și partenerul său odată ce aceștia erau ademeniți în Nord și acolo nu ar fi fost nevoie să implice o a treia persoană, pe vânător, pe cel pe nume Bliss, dar tatăl său nu putea fi convins să-și schimbe părerea, iar Michael terminase această discuție aproape la fel de repede cum o începuse. Nu avea importanță. Erau banii și răzbunarea tatălui său, la urma urmei. Michael acceptase dorințele tatălui său pentru că-și iubea tatăl foarte mult și se gândea că, atunci când acesta va muri, tot ce fusese odată al lui va trece în posesia fiului său.

Michael Leehagen era el un viitor rege, dar îi era loial bătrânului conducător.

11

Nu l-au înștiințat pe Hoyle de sosirea lor. Își făcură doar apariția în holul clădirii după ora închiderii și îi ceruseră unui membru al echipei de securitate să-l informeze pe Simeon că domnul Hoyle avea vizitatori. Gardianul nu păru extrem de îngrijorat de această cerere. Angel presupuse că, dat fiind faptul că Hoyle locuia în acea clădire și că nu accepta nici un contact cu oamenii în condițiile impuse de aceștia, gardienii erau destul de obișnuiți cu sosirea unor persoane la ore nepotrivite.

– Pe cine ar trebui să anunț? întrebă gardianul.

Louis nu răspunse. Stătea doar sub obiectivul celei mai apropiate camere de luat vederi, fața sa fiind perfect vizibilă.

– Cred că știe despre cine este vorba, spuse Angel.

Telefonul fu dat. Trei minute trecură, timp în care o femeie atrăgătoare cu o fustă neagră mulată pe corp și cu o bluză albă, trecu prin hol și-l măsură apreciativ din ochi pe Louis. Aproape imperceptibil, ținuta lui Louis se schimbă, dar asta nu-i scăpă lui Angel.

– Tocmai te-ai umflat în pene, spuse Angel.

– Nu cred.

– Da, așa ai făcut. Ai stat mai drept. Ai *devenit* heterosexual. Te-ai dezhomosexualizat.

Ușile ascensorului particular se deschiseră în hol, iar gardianul le făcu semn să intre. Porniră spre ascensor.

Louis ridică din umeri.

– Unui bărbat îi place să fie remarcat.

– Cred că ești cam nesigur în privința sexualității tale.

– Am ochi ca să admir ce este frumos, spuse Louis. Făcu o pauză. La fel și ea.

– Da, spuse Angel, dar ea nu te-ar iubi tot așa de mult cum te iubesc eu.

– Este o adevărată povară, spuse Louis, în timp ce ușile ascensorului se închideau.

– Mie-mi spui?

Numai Simeon îi aștepta în hol atunci când ajunseră în penthouse-ul lui Hoyle. Era îmbrăcat în pantaloni negri și o cămașă neagră cu mâneci lungi. De această dată, pistolul pe care-l purta era la vedere: un Smith & Wesson 5906, ținut într-un toc de piele Horseshoe.

– Individualizat?

– Din Maryland, spuse Simeon. E perfect finisat, fără crestături. Trase pistolul cu o mișcare rafinată și rapidă și îl ținu astfel încât ei să poată vedea de unde fuseseră îndepărtate marginile tăioase, în față și-n părțile din spate, mecanismul de declanșare, piedica trăgaciului și cocoșul armei. Prezentarea funcționă ca un neașteptat gest de vanitate din partea lui Simeon, vanitate pe care Angel nu s-ar fi gândit s-o asocieze cu un bărbat ca el și, de asemenea, ca un avertisment: ei sosiseră neanunțați și la o oră târzie. Simeon era precaut cu ei.

Puse pistolul în teacă și-i verifică apoi cu bastonul de detectat metale ca de fiecare dată, îndrumându-i din nou în camera cu vedere la piscină. De această dată, desenul creat de valuri pe perete era neregulat și deformat, iar Angel putea

auzi zgomotul făcut de cineva care înota. Se îndreptă spre geam și-l văzu pe Hoyle care făcea câteva ture în stilul „fluture" prin apă.

– Înoată mult? îl întrebă pe Simeon.

– Dimineața și seara, zise Simeon.

– Mai lasă și pe altcineva să folosească piscina?

– Nu.

– Cred că nu e genul care împarte cu cineva ceva.

– Împarte informații, spuse Simeon. Le împarte cu voi.

– Da, e o adevărată fântână a cunoașterii.

Angel se întoarse și se așeză lângă Louis, la aceeași masă la care vorbiseră cu Hoyle la începutul săptămânii. Simeon stătea în apropiere, permițându-le să-l vadă, iar el la rândul lui urmărindu-i pe ei.

– Cum se face că lucrezi pentru tipul ăsta? întrebă Louis în cele din urmă. Zgomotele făcute de cel care înota încetară. Nu pot fi atât de solicitate talentele tale, complet blocat aici sus cu cineva care nu prea iese din casă.

– Plătește bine.

– Atât?

– Ești în serviciul cuiva?

– Nu.

– Atunci, nu ai de unde să știi cum e. Plătind bine acoperi o mulțime de păcate.

– Are multe păcate de acoperit?

– Poate. Dacă o iei așa, toți avem păcate.

– Cred că da. Totuși, talentele tale de pușcaș marin vor rugini, cu sau fără păcate.

– Exersez.

– Nu e același lucru.

Angel văzu cum Simeon se crispă ușor.

– Insinuezi că ar trebui să le folosesc în curând?

– Nu. Spuneam doar că nu ar trebui să fii atât de sigur de abilitățile tale. Nu poți fi tot timpul pe fază și s-ar putea să nu le mai găsești atunci când vei avea nevoie de ele.

– Nu vom ști până nu va veni vremea.

– Nu, nu vom ști.

Angel închise ochii și oftă. În cameră era destul testosteron încât să facă o perucă să chelească. Erau la un pas de o confruntare skandenberg. În acel moment, intră Hoyle. Purta un halat alb și papuci de casă și își ștergea părul cu un prosop, având pe mâini nelipsitele sale mănuși albe.

– Mă bucur că te-ai întors, spuse el. Mi-aș fi dorit doar să ne fi întâlnit în împrejurări mai bune. Ce face – căută cuvântul potrivit pentru a-l descrie pe Gabriel, apoi se decise asupra cuvântului – „prietenul" dumitale?

– E împușcat, spuse simplu Louis.

– Așa am auzit și eu, zise Hoyle. Totuși, mulțumesc pentru confirmare.

El se așeză de cealaltă parte a mesei și-i înmână prosopul umed lui Simeon, care făcea eforturi ca să nu se simtă ofensat la gândul că era redus la statutul de valet în fața lui Louis.

– Bănuiesc că atacul asupra lui Gabriel este motivul pentru care ai revenit. Leehagen te tachinează și în același timp încearcă să-l pedepsească pe unul dintre cei pe care-i învinuiește de moartea fiului său.

– Pari sigur că Leehagen a fost cel care l-a vizat, spuse Louis.

– Cine altul ar putea fi? Nimeni altul nu ar fi atât de prost să atace un om cu statutul lui Gabriel. Îmi dau bine seama de câte relații are. Să acționezi împotriva lui ar fi o imprudență, cu excepția cazului în care cineva nu ar avea nimic de pierdut dacă ar proceda astfel.

Louis se văzu silit să încuviințeze. În cercurile în care se mișca Gabriel, exista o înțelegere tacită a faptului că cel care

furniza mâna de lucru nu era răspunzător de ce se întâmpla odată ce mâna de lucru era folosită. Louis își aminti cum îl descrisese Gabriel pe Leehagen: un muribund, disperat să se răzbune înainte ca viața să-l părăsească definitiv.

– Deci, spuse Hoyle. Să vorbim clar. Probabil, te întrebi dacă acest apartament are microfoane sau dacă ce vei spune aici ar putea ajunge la vreo filială a securității locale. Te pot asigura că apartamentul e curat și că nu am nici un interes să amestec legea în această problemă. Vreau ca tu să-l ucizi pe Arthur Leehagen. Îți voi pune la dispoziție orice informație ca să-i grăbesc moartea și te voi plăti cu generozitate pentru asta.

Hoyle îi făcu un semn cu capul lui Simeon, care scoase un dosar dintr-un sertar și i-l înmână. Acesta puse dosarul pe masă, în fața lor.

– Asta-i tot ce am despre Leehagen, spuse Hoyle, sau, mai bine spus, tot ce cred că s-ar dovedi util pentru voi.

Louis deschise dosarul. În timp ce-i răsfoia conținutul, văzu unele din materialele pe care le descoperise singur, dar multe lucruri erau noi. Erau acolo teancuri de pagini dactilografiate mărunt, cu detalii despre trecutul familiei Leehagen, despre profiturile afacerilor sale și despre alte proiecte, unele dintre ele, judecând după fotocopii ale rapoartelor poliției și după scrisorile de la un birou de avocatură, de natură penală. Acestea erau urmate de fotografii ale unei case impresionante, imagini din satelit ale pădurilor și drumurilor, hărți locale și, la urmă, poza unui bărbat corpolent, chel, cu mai multe bărbii flasce care-i cădeau pe un torace deformat ca un butoi. Acesta purta un costum negru și o bluză fără guler. Cele câteva șuvițe de păr care-i mai rămăseseră fluturau lungi și neîngrijite. Ochii mici și negri ca de porc abia se vedeau din masa de carne de pe fața sa.

– Acesta este Leehagen, spuse Hoyle. Poza a fost făcută acum cinci ani. Am înțeles că de atunci a început cancerul să-i tragă clopotele.

Hoyle întinse mâna spre una dintre imaginile din satelit și arătă la un bloc alb din centrul imaginii.

– Asta-i casa lui. Leehagen locuiește acolo cu fiul său. Are o asistentă care stă într-un mic apartament, în vecinătatea casei. Cam la vreo patru sute de metri spre vest, poate chiar mai departe – luă o altă fotografie și o puse pe masă lângă prima – sunt țarcurile de vite. Leehagen ține o cireadă de vaci Ayrshire.

– Ăsta nu-i teren pentru vite, spuse Louis.

– Nu contează pentru Leehagen. Îi plac vitele. Se crede mare crescător de vite. A tăiat pădurea astfel ca vitele să pască și a folosit zonele care fuseseră defrișate în urma furtunilor. Cred că vitele îl făceau să se simtă ca un adevărat domn, proprietar de fermă.

– Ce s-a întâmplat cu ele? întrebă Angel.

– Le-a trimis la abator acum o lună. Erau vitele lui. Nu avea de gând să le lase să trăiască mai mult decât el.

– Ce este asta? întrebă Louis. Arătă o serie de fotografii ale unei mici structuri industriale lângă care apărea un oraș. O linie subțire și dreaptă mergea de-a lungul marginii de sus a pozelor: o cale ferată.

– Acesta e Winslow, spuse Hoyle. Puse două hărți una lângă alta în fața lor. Uitați-vă la ele. Vedeți vreo diferență?

Angel privi. Pe una din hărți, orașul Winslow era marcat clar. Pe cealaltă nu apărea nici un oraș.

– Prima hartă e din 1970. A doua este mai recentă, de vreun an, doi. Winslow nu mai există ca oraș. Nimeni nu mai trăiește acolo. Lângă oraș era o mină de talc – asta-i ce poți vedea la est în unele poze – care era proprietatea familiei Leehagen, dar a fost abandonată în anii '80. Oamenii au

început să plece, iar Leehagen a început să cumpere proprietățile vacante. Cei care nu voiau să plece erau forțați să o facă. Oh, i-a plătit, astfel că totul era perfect legal, dar era clar ce li s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi plecat. Acum tot acest teren este proprietate particulară, întinzându-se la nord-est de casa lui Leehagen. Știi ceva despre minele de talc, domnule?

– Nu, recunoscu Louis.

– E o afacere periculoasă. Minerii erau expuși prafului de tremolit de azbest din mine. Multe dintre companiile implicate în afacere știau că talcul conține azbest, inclusiv Leehagen, dar a decis să nu-și informeze muncitorii nici despre prezența azbestului și nici despre extinderea bolilor provocate de azbest în minele lor. Vorbim în special despre leziunile pulmonare, silicoză și despre incidența mezoteliomei, care este un cancer rar provocat de azbest. Chiar și cei care nu erau direct implicați în minerit au început să aibă probleme cu plămânii. Cei din familia Leehagen s-au apărat negând că talcul industrial conține azbest sau că prezintă vreun risc pentru sănătate, ceea ce eu cred că este o minciună. Acest material ajunge în final în creioanele colorate ale copiilor, iar voi știți ce fac copiii cu creioanele, nu? Le bagă în gură.

– Cu tot respectul, ce legătură au toate astea cu problema noastră? întrebă Louis.

– Ei bine, așa a reușit Leehagen să golească tot orașul Winslow. El a oferit tot felul de acorduri financiare familiilor, în special celor care aveau rude care lucraseră în mine. Aceste aranjamente îi puneau la adăpost pe Leehagen și pe descendenții săi de orice acțiune viitoare în instanță. I-a strâns pe toți cu ușa. Sumele de bani pe care le-au primit toți acei oameni erau mult mai mici decât cele pe care le-ar fi putut obține dacă ar fi fost pregătiți să-și prezinte cazurile în instanță, dar să nu uităm că erau anii '80. Cred că nici măcar nu-și dădeau seama de ce se îmbolnăveau, iar mulți dintre ei

erau deja morți când primele cazuri din alte zone au început să se judece în instanță, după un deceniu sau mai mult. Iată ce fel de om este Leehagen! Totuși, este ironic faptul că și cancerul său pare să fi fost provocat de aceleași mine care l-au făcut bogat. Minele i-au omorât soția – atunci când Hoyle rosti cuvântul „soție", tresări ușor –, și acum îl omoară pe el.

Hoyle găsi altă hartă, aceasta înfățișând cursul unui râu.

– După ce a golit orașul, a primit acceptul să redirecționeze cursul unui râu din zona aceea, râul Roubaud, într-o zonă cu sol artificial din apropiere. De fapt, redirecționarea i-a permis să se izoleze. Funcționează ca un șanț împrejmuitor. Sunt doar două drumuri care traversează râul pe pământul lui. În spatele casei lui Leehagen se află Fallen Elk Lake, astfel că are apă și în spate. A presărat în albia lacului pietre și sârmă ca să împiedice pe oricine să aibă acces la casă din direcția aceea, astfel că singurul drum spre terenul lui este pe unul dintre cele două poduri construite peste râu.

Hoyle le arătă pe hartă, apoi urmări cu degetul direcția drumurilor care duceau acolo. Acestea luau forma unei pâlnii răsturnate, tăiate în patru puncte de două drumuri interioare care traversau proprietatea, paralel cu țărmul estic al lacului.

– Sunt păzite? întrebă Angel.

– Nu destul, dar mai sunt câteva case în apropiere. Unele dintre ele Leehagen le închiriase familiilor celor care aveau grijă de vite sau celor care lucrează pământul. Mai sunt câteva case care aparțin celor care au făcut vreun aranjament cu Leehagen. Ei nu se amestecă în afacerile lui, iar el îi lasă să trăiască acolo unde au trăit întotdeauna. Acestea se află în special pe drumul din nord. Drumul din sud e mai liniștit. Ar fi posibil ca o mașină să meargă pe oricare din aceste drumuri și să ajungă destul de aproape de casa lui Leehagen, deși drumul din sud ar fi mai sigur, dar, dacă s-ar da alarma,

atunci ambele poduri ar putea fi închise înainte ca orice intrus să aibă vreo şansă să scape.

– Câți oameni are?

– O duzină sau mai mulți în preajma lui, cred. Aceştia ţin legătura în teritoriu printr-o rețea de securitate în sistem spațial, de înaltă frecvență. Unii sunt foşti militari, dar restul nu sunt nimic mai mult decât gangsteri de prin partea locului.

– Crezi? întrebă Angel.

– Leehagen e un om retras, aşa cum sunt şi eu. Boala l-a făcut să ajungă aşa. Puținele lucruri pe care le ştiu despre împrejurările actuale în care se află m-au costat foarte scump. Trecu mai departe. Apoi, acesta este fiul şi moştenitorul său, Michael. Hoyle găsise o altă fotografie, de astă dată cu un bărbat de vreo patruzeci de ani, care avea ceva din Leehagen senior în ochii săi, dar care cântărea considerabil mai puțin. Purta jeanşi şi o bluză în carouri şi ținea în mâini o puşcă de vânătoare. Un căprior de opt puncte zăcea la picioarele sale, capul animalului fiind aşezat pe un buştean, astfel ca să fie cu fața spre obiectivul aparatului. Louis îşi aduse aminte de bărbatul pe care-l ucisese în San Antonio, Johnny Lee. Acela semăna mai mult cu tatăl lui, din câte putea să-şi amintească despre el.

– Asta e destul de recentă, spuse Hoyle. Michael are grijă de cele mai multe dintre afacerile tatălui său, legale sau nu. El este legătura familiei cu lumea din afară. În comparație cu tatăl lui, este un tip căruia îi place să se bucure de viață, dar după orice standard normal este şi el aproape un singuratic. Se mai aventurează să iasă de vreo două ori pe an, dar de obicei oamenii vin la el.

– Inclusiv fiica ta, spuse Louis.

– Da, spuse Hoyle. Şi pe Michael îl vreau mort. Voi plăti extra pentru el.

Louis stătea nemişcat. Lângă el, Angel era tăcut.

– Nu am spus niciodată că va fi ușor, zise Hoyle. Dacă m-aș fi putut ocupa de această problemă fără să implic pe nimeni din afara anturajului meu, atunci aș fi făcut-o. Dar mi se pare că împărtășim aceeași dorință de a-l elimina pe Leehagen, iar tu ai putea reuși acolo unde alții au dat greș.

– Și asta-i tot ce ai? întrebă Louis.

– Da, tot ce se poate dovedi folositor.

– Tot nu ne-ai spus cum a început cearta cu Leehagen, zise Angel.

– Mi-a furat soția, spuse Hoyle. Sau, mai bine spus, femeia care trebuia să fie soția mea. A furat-o, și ea a murit din cauza asta. Ea a lucrat la mină, ajutându-l cu întocmirea actelor. Leehagen a crezut că ar fi bine pentru ea să-și câștige întreținerea.

– Toate astea pentru o femeie? spuse Angel.

– Suntem rivali în multe privințe, eu și Leehagen. L-am bătut în repetate rânduri. Pe parcurs, am îndepărtat-o de mine pe femeia pe care o iubeam. A plecat la Leehagen ca să mi-o plătească. Ar trebui să adaug că el nu a avut întotdeauna o înfățișare atât de respingătoare. A fost bolnav de mult timp, chiar cu mulți ani înainte să-i apară cancerul și să preia controlul. Medicația i-a afectat greutatea.

– Deci femeia ta a plecat la Leehagen...

– Și a murit, termină Hoyle. Drept revanșă, mi-am concentrat toate eforturile ca să-l distrug. Am furnizat informații despre el rivalilor săi în afaceri, criminalilor. A ripostat. Eu mi-am luat din nou revanșa. Acum am ajuns cum am ajuns, fiecare dintre noi în câte o fortăreață, fiecare nutrind o ură adâncă pentru celălalt. Vreau ca acest lucru să se sfârșească. Chiar dacă e slăbit și bolnav, îl invidiez. Iată oferta mea: dacă-l ucizi, am să-ți dau 500 000 de dolari, cu un bonus de 250 000 de dolari dacă fiul lui moare împreună cu el. Ca un gest de bună-credință, am să-ți dau un avans de 250 000 de dolari pentru tată, și 100 000 de dolari pentru fiu. Restul va fi

trecut într-un angajament scris, ca să fie plătiți după terminarea afacerii.

Puse la loc fotografiile și hărțile în dosar, îl închise și-l împinse ușor spre Louis. După numai un moment de ezitare, Louis îl luă.

Telefonul îl trezi pe Michael Leehagen, care sări buimac. Merse clătinându-se spre telefon, în halat, având ochii încețoșați și vocea răgușită:

– Da?

– Ce-ai făcut?

Michael recunoscu vocea imediat. Îi împrăștie și ultimele rămășițe de somn cu aceeași precizie cu care i le-ar fi înlăturat un viscol năprasnic care l-ar fi izbit în față.

– Ce vrei să spui?

– Bătrânul. Cine ți-a dat autoritatea să-l elimini? Era un calm în vocea lui Bliss care-l făcu pe Michael să simtă cum i se strânge vezica.

– Autoritatea? Eu singur mi-am dat autoritatea. Am obținut numele lui de la Ballantine. El l-a aranjat pe fratele meu și s-a întâlnit cu Louis. El va face legătura. Asta îl va aduce cu siguranță aici.

– Da, spuse Bliss. Îl va aduce. Dar nu așa se fac aceste lucruri. Părea distrat, ca și cum nu așa anticipase sau nu așa dorise să se petreacă lucrurile. Michael nu înțelegea. Trebuia să vorbești cu mine mai întâi.

– Cu tot respectul, tu nu ești omul cel mai ușor de contactat.

– Atunci ar fi trebuit să aștepți până te sunam eu.

De această dată, furia din vocea lui Bliss era clară.

– Îmi pare rău, spuse Michael. Nu m-am gândit că ar fi vreo problemă.

– Nu. Michael îl auzi cum trăgea adânc aer în piept, ca să se calmeze. Nu puteai să știi. Ar trebui să te pregătești pentru

represalii dacă atacul va fi asociat cu numele tău. Unora nu o să le placă.

Michael nu înțelegea despre ce vorbea Bliss. Tatăl lui îi voia pe toți cei implicați în moartea lui Johnny Lee șterși de pe fața pământului. Cum se făceau lucrurile în altă parte nu avea nici o importanță pentru el. El era interesat doar de rezultatele finale. Îl aștepta pe Bliss să continue.

– Cheamă-ți oamenii înapoi din oraș, spuse Bliss, iar acum părea epuizat. Pe toți. Înțelegi?

– Sunt deja pe drum.

– Bine. Cine a tras?

– Nu cred că...

– Te-am întrebat ceva.

– Benton. Benton a tras.

– Benton, spuse Bliss, părând că voia să învețe numele pe de rost, iar Michael se întrebă dacă nu îl condamnase cumva pe Benton divulgându-i numele.

– Când ajungi aici?

– Curând, răspunse Bliss, curând...

12

Louis se uita lung la bătrânul din pat. Gabriel arăta chiar mai mic şi mai bătrân decât înainte, atât de bătrân că Louis aproape că nu-l mai recunoştea. Chiar dacă trecuse numai o zi, el părea să fi pierdut prea mult din greutate. Pielea lui era cenuşie, pătată de un galben pronunţat în locurile unde îi fusese aplicat un unguent. Ochii îi erau înfundaţi în orbitele vineţii, astfel încât păreau învineţiţi, ca ochii unui luptător care a petrecut prea mult timp încolţit în ring, burduşit cu pumnii până la inconştienţă de către adversarul său. Respiraţia lui era superficială, abia dacă se mai observa. Rănile de glonţ acoperite de un strat de pansament permiseseră ca o parte din forţa sa vitală, ajunsă într-un moment de cumpănă şi diminuată, să se risipească, de parcă, dacă ar fi fost de faţă când se trăseseră focurile de armă, Louis ar fi putut să o vadă ieşind prin găurile făcute de gloanţe, un nor palid printre şiroaiele de sânge. Nu avea să se mai întoarcă niciodată. Era pierdută, şi o parte esenţială din fiinţa lui Gabriel se pierdu odată cu ea. Dacă supravieţuia, nu ar mai fi fost niciodată acelaşi. Ca toţi oamenii, el luptase întotdeauna cu moartea, liniştea luptei crescând pe măsură ce anii i se apropiau de sfârşit, dar acum moartea era la putere şi nu avea să lase să-i scape.

Se aşteptase să găsească vreun poliţist lângă bătrân, dar acolo nu era nici unul. Asta îl nelinişti, până când înţelese că alţii vegheau asupra lui Gabriel acum. În colţul de sus din dreapta camerei era fixată o cameră mică, dar nu putea spune dacă era o completare recentă a decorului. Presupuse că ei îl urmăreau. Îi tot aştepta să apară, dar ei nu veneau. Totuşi, faptul că lui i se permisese să ajungă atât de aproape de Gabriel însemna că ei îl cunoşteau. Nu-l îngrijora asta. Ei ştiuseră întotdeauna unde să-l găsească, dacă asta ar fi vrut. Atinse mâna lui Gabriel, o mână neagră pe una albă. Era o blândeţe aparte în gestul său şi un soi de regret, dar altceva se citea pe faţa lui Louis: un fel de duşmănie.

„Tu m-ai creat, se gândi Louis. Ce aş fi devenit fără tine?"

Uşa din spatele lui se deschise. O văzuse pe asistentă cum se apropia, figura ei reflectându-se în luciul peretelui din spatele patului lui Gabriel.

– Domnule, trebuie să plecaţi acum, spuse ea.

El confirmă cu o uşoară înclinare a capului, apoi se aplecă şi-l sărută blând pe Gabriel pe obraz, ca Iuda trimiţându-l la moarte pe Salvatorul său. El era şi un bărbat fără tată, dar şi un bărbat cu mai mulţi taţi. Gabriel era unul dintre aceşti taţi, şi Louis încă mai trebuia să găsească o cale de a-l ierta pentru tot ce făcuse.

Milton stătea într-un mic birou, doar la câţiva paşi de camera lui Gabriel. Pe uşă scria „Cabinet particular", iar în spatele uşii se aflau un birou, două scaune şi o mulţime de echipamente de monitorizare, inclusiv dispozitive de înregistrare video şi audio. Celor de la Poliţia Comunitară le era cunoscut ca „Auxiliary Nurses' Station" sau ANSTAT[1] şi era un bun comun, ceea ce însemna că, teoretic, toate instituţiile

[1] Camera asistentelor (n.tr.)

aveau dreptul în egală măsură să-l folosească. În realitate, exista un ordin care ținea de recunoașterea celui mai înalt în grad, iar Milton era comandantul suprem. Urmări cu sufletul la gură alături de cei doi agenți înarmați cum Louis ieșea din camera lui Gabriel și cum asistenta închidea încet ușa după el.

– Acționăm, domnule?

– Nu, spuse Milton, după un singur moment de ezitare. Lăsați-l să plece.

Stăteau în biroul lui Louis, cu hârtiile și cu hărțile lui Hoyle împrăștiate pe toată suprafața biroului. Louis adăugase însemnările și observațiile sale cu un pix roșu. Aceasta era ultima dată când toate informațiile pe care le aveau erau prezentate în acest fel. Odată ce discuția avea să fie încheiată, urmau să fie distruse: rupte în bucăți, apoi arse. Pe un scaun, lângă birou, erau întinse hărți noi, copii ale fotografiilor și imagini din satelit pe care trebuiau să le arate și celorlalți.

– Câți? întrebă Angel.

– De câți e nevoie ca să facă treaba sau de câți e nevoie ca să o facă bine?

– Ca să o facă bine.

– Șaisprezece, cel puțin. Câte doi ca să apere fiecare pod, poate chiar mai mulți. Patru în oraș ca întăriri. Două echipe de câte patru care să se apropie direct de proprietate. Și, dacă am trăi într-o lume ideală, ne-ar trebui un elicopter mare care să-i ia de acolo odată ce s-ar termina. Chiar și așa, ar mai fi probleme cu mijloacele de comunicare. Nu există acoperire pentru telefoane mobile atât de departe în munți. Faptul că în acea zonă sunt copaci și pante abrupte înseamnă că nu există posibilitatea transmisiilor electromagnetice, așa că aparatele de emisie-recepție nu sunt o soluție pentru noi.

– Dar telefoanele cu transmisie prin satelit?

– Da, și am putea trimite polițiștilor și o scrisoare de confesiune.

Angel ridică din umeri. Cel puțin întrebase.

– Deci câți oameni avem de fapt?

– Zece, cu tot cu noi.

– L-am putea lua și pe Parker. Am fi unsprezece.

Louis clătină din cap.

– Ăsta e jocul nostru. Să-l jucăm, să vedem ce numere extragem.

Alese patru imagini, fotografii cu casa lui Lehagen, mărite la diverse dimensiuni și le puse una lângă alta, comparând unghiurile, descoperind căi de acces, zone vulnerabile sau innaccesibile.

Iar Angel plecă, lăsându-l cu planurile lui.

Amândoi înțelegeau că nu așa se rezolvau astfel de lucruri. Ar fi trebuit să fie făcute verificări ale informațiilor, ar fi avut nevoie de săptămâni – chiar luni – de pregătire, ar fi trebuit să studieze strategii alternative de atac și de retragere, iar ei nu făcuseră nici unul din aceste lucruri. În parte, recunoșteau cât de urgentă era situația. Prietenii lor, casa lor fuseseră ținta unor atacuri. Gabriel fusese foarte grav rănit. Chiar și fără informațiile furnizate de Hoyle, ei știau că un bărbat care acționa într-un mod atât de nechibzuit nu se retrăgea după prima înfrângere. El avea să vină după ei iar și iar până ar fi reușit, și oricine apropiat lor era pus în fața unui risc, în consecință.

Ca în majoritatea problemelor care-i preocupau pe amândoi, Angel era cel mai receptiv, cel care recunoștea dedesubturile motivelor, cel care identifica din instinct sentimentele altora. În ciuda a tot ce rămăsese secret în legătură cu partenerul său, el se sincroniza cu ritmul celuilalt bărbat, cu felul său de a gândi și cu metodele lui de argumentare, într-un mod care, credea el, îi era complet necunoscut lui

Louis în relația lor. Pentru un bărbat care trăise atât de mult timp într-o lume cenușie, secată de moralitate și conștiință, Louis înțelegea cel mai bine ce era negru sau alb. El nu era dispus să se autoanalizeze, iar atunci când se analiza făcea asta de la distanță, ca și cum ar fi fost un observator indiferent al propriilor nebunii și defecte. Angel se întreba câteodată dacă asta era o consecință a stilului de viață pe care-l alesese, dar bănuia că era probabil un aspect indispensabil al structurii lui Louis, adică parte din el în aceeași măsură ca și culoarea și sexualitatea lui, un lucru întipărit în conștiința sa încă din uter, așteptând să fie chemat la viață pe măsură ce băiatul înainta în vârstă. Gabriel recunoscuse această onestitate și o valorificase.

Acum soarta intervenise și, într-un fel, Louis era din nou în serviciul lui Gabriel, deși de data asta ca acela care-l răzbuna. Problema era că dorința lui de a acționa, de a lovi, de a elibera ceva din energia pe care și-o înfrânase îl făcuse imprudent. Ei se mișcau prea repede împotriva lui Leehagen. Erau prea multe goluri în ce știau ei, erau prea expuși.

Așa că Angel încălca o regulă de bază. Făcu altcuiva confidențe. Nu destule, dar atât ca, dacă lucrurile nu mergeau așa cum spera el, cineva să știe unde să-i caute și pe cine să pedepsească.

În seara aceea luau masa împreună la River on Amsterdam. Era o masă liniștită, chiar și după standardele lor. După ce mâncară, băură câte o bere la localul lui Pete, odată ce mulțimea celor ieșiți de la serviciu dispăruse dimpreună cu sendvișurile gratuite, după ce vizionaseră pe jumătate un meci plictisitor între Celtics și Knicks. Ca să se amuze, Angel îi număra pe oamenii care foloseau soluție antiseptică pentru mâini și se opri odată ce numărul amenința să treacă la zeci. Antiseptic pentru mâini: ce se întâmpla cu orașul? se întrebă. Putea înțelege logica acestui fapt. Nu fiecare om care folosea

metroul erau impecabil de curat și, deși știa că după câteva drumuri cu taxiul trebuise să-și dea hainele la curățătorie chiar în ziua următoare ca să scoată duhoarea din ele, serios, nu credea că o sticluță de antiseptic pentru mâini era răspunsul. Orașul colcăia de lucruri care se înmulțeau și care ar fi putut supraviețui și unui atac nuclear și nu era vorba doar despre gândaci. Angel citise undeva că în Canalul Gowanus descoperiseră chiar virusul gonoreei. La un anumit nivel nu era foarte surprinzător: singurul lucru pe care nu-l puteai găsi în Canalul Gowanus erau peștii sau cel puțin pești pe care puteai să-i mănânci fără să mori după o zi sau două, dar cât de murdară ar fi trebuit să fie o apă ca să contacteze o boală socială?

În mod normal, el i-ar fi împărtășit aceste gânduri lui Louis, dar acesta era în altă parte, cu ochii la cursul jocului, dar cu mintea la strategii foarte diferite. Angel termină de băut berea. Louis încă mai avea jumătate de pahar, dar se putea spune că Gowanus era mai plin de viață decât el.

– Am terminat aici? întrebă Angel.

– Sigur, spuse Louis.

– Putem rămâne până la sfârșitul meciului, dacă vrei.

Ochii lui Louis se abătură leneș asupra lui.

– Este vreun meci? întrebă el.

– Cred că se joacă, undeva.

– Da, undeva.

Mergeau pe străzile puternic luminate, unul lângă altul, împreună, dar separat. În fața barului din colțul străzii 75, niște băieți îmbrăcați în uniforme de la Marină făceau invitații în gura mare tinerelor femei care se plimbau pe acolo, zâmbind cu subînțeles și aruncându-le ocheade, în egală măsură. Unul dintre marinari, care stătea în ușa barului, avea o țigară neaprinsă în colțul gurii. Își verifică buzunarele printr-o bătaie ușoară, căutând o brichetă sau un pachet de chibrituri, apoi ridică privirea când Angel și Louis se apropiară.

– Amice, ai o brichetă? întrebă.

Louis băgă mâna în buzunar și scoase o brichetă Zippo de alamă. Unui bărbat, credea el, nu ar trebui să-i lipsească niciodată o brichetă sau un pistol. Aprinse bricheta, iar marinarul protejă instinctiv flacăra cu mâna stângă.

– Mulțumesc, spuse.

– Nici o problemă, spuse Louis.

– De unde ești? întrebă Angel.

– Iowa.

– Ce naiba caută unul din Iowa în Marină?

Marinarul ridică din umeri.

– M-am gândit că ar fi bine să văd un timp oceanul.

– Da, nu prea ai parte de ocean în Iowa, spuse Angel. Și, ai văzut destul?

Marinarul părea descurajat.

– Amice, am văzut destul ocean cât să-mi ajungă pentru toată viața. Trase cu nesaț din țigară bătând ușor în pământ cu tocul unui pantof negru și lucios.

– Groaza de a nu mai simți pământul sub picioare, zise Angel.

– Slavă Domnului că sunt pe uscat! Mulțumesc pentru foc.

– A fost plăcerea noastră, spuse Louis.

El și Angel merseră mai departe.

– De ce ar vrea cineva să se înroleze în Marină? întrebă Angel.

– Să mă ia dracu' dacă știu. Iowa. Probabil că unul care a văzut marea doar în poze și care decide că asta ar fi potrivit pentru el. Visători, omule! Ăștia uită că mai trebuie să se trezească uneori.

Și din acel moment, tăcerea le deveni un interlocutor mult mai plăcut decât fusese mai înainte, iar Angel se resemnă să rămână cu ce se spusese, pentru că și el era un visător.

II

Recolta e bogată, dar puțini sunt cei care trudesc.

Matei 9, 37

13

Întâlnirea avea loc într-unul din separeurile sălii de mese ale unui club care se afla între Park şi Madison, îngrozitor de aproape de ultima expoziţie Guggenheim. Pe peretele de lângă uşă nu era nici un semn care să indice natura acestui imobil, probabil pentru că nu era necesar. Cei care trebuiau să ştie unde se afla ştiau deja şi chiar un observator obişnuit şi-ar fi dat seama că acesta era un loc exclusivist: dacă cineva trebuia să întrebe ca să afle ce era însemna că se băga unde nu-i fierbea oala, din moment ce răspunsul, dacă l-ar fi primit, ar fi fost complet irelevant în anumite circumstanţe.

Natura exactă a exclusivităţii acelui club era greu de explicat. Fusese înfiinţat mult mai recent decât alte sedii din apropiere, deşi nu era câtuşi de puţin lipsit de istorie. Din cauză că era relativ nou-înfiinţat, nu fusese niciodată împotriva vreunui presupus membru de-al său pe criterii de rasă, sex sau credinţă. Nici ca membrii clubului să aibă o avere mare nu era o condiţie obligatorie, din moment ce pe listele lor erau trecuţi cei care ar fi făcut eforturi să plătească pentru un rând de băuturi într-o instituţie mai puţin tolerantă cu eforturile ocazionale ale membrilor săi de a-şi plăti datoriile. În schimb, politica clubului ar fi putut fi descrisă cu exactitate ca un rezonabil şi favorabil protecţionism, prin asta înţelegându-se un club care exista pentru cei care nu puteau suferi cluburile,

fie din cauza unei tendințe antisociale înnăscute, fie din cauza faptului că preferau ca alții să nu știe prea multe despre afacerile lor. Telefoanele de orice fel erau interzise în zonele publice. Conversațiile erau tolerate dacă erau purtate într-un fel de șoaptă, în mod normal auzită numai de lilieci sau de câini. Sala de mese oficială era unul dintre cele mai liniștite locuri din oraș în care puteai lua masa, în parte din cauza interdicției impuse asupra oricărei forme de comunicare verbală, dar mai ales pentru faptul că membrii săi preferau în general să cineze în separeuri, unde toate afacerile lor rămâneau garantat secrete, doar că acel club se mândrea cu discreția lui, chiar și sub amenințarea cu moartea. Chelnerii erau doar la un pas de a fi surzi, muți și orbi; nu existau camere de securitate; și nu era menționat niciodată numele cuiva, numai dacă ei nu arătau vreo preferință pentru asemenea familiarități. Cardurile membrilor aveau pe ele doar un număr. La ultimele două etaje se aflau douăsprezece dormitoare, care, fără a fi opulente, erau mobilate cu gust, pentru cei care alegeau să petreacă noaptea în oraș și preferau să fie scutiți de neplăcerile întâmpinate la vreun hotel. Singurele întrebări care erau puse oaspeților aveau tendința să includă variații ale unor anumite teme, ca de exemplu dacă ar dori sau nu mai mult vin sau dacă aveau poate nevoie de ajutor ca să ajungă de pe scări în pat.

Acolo erau opt bărbați, cu tot cu Angel și Louis, adunați chiar în acea seară într-o încăpere cunoscută neoficial sub numele „Camera Prezidențială", o aluzie la o noapte renumită când un purtător al unei înalte funcții folosise camera ca să-și satisfacă anumite dorințe, una dintre acestea fiind să ia masa.

Bărbații mâncau la o masă rotundă, înfruptându-se din delicatesele de carne roșie – vânat și mușchi file – și consumând vin roșu Dark Horse din Africa de Sud. După ce se strânse masa și se serviră cafea și digestive celor care le ceruseră, Louis încuie ușa și desfășură în fața lor hărțile și schițele. Recapitulă planul o singură dată, fără să fie întrerupt.

Cei șase oaspeți ascultară atenți, în timp ce Angel le urmărea fețele, atent la orice tresărire, la orice reacție care ar fi putut dovedi că și alții împărtășeau aceleași suspiciuni. Nu observă nimic. Chiar și atunci când începură să pună întrebări, acestea se refereau doar la chestiuni de detaliu. Motivele pentru ceea ce era gata să se întâmple nu-i preocupau. Nici riscurile, nu în mod nejustificat. Ei erau bine plătiți pentru timpul și abilitățile lor și aveau încredere în Louis. Erau bărbați obișnuiți cu lupta și înțelegeau că aveau să fie plătiți cu generozitate tocmai pentru pericolele la care erau expuși.

Cel puțin trei dintre ei – englezul, pe nume Blake; Marsh, din Alabama, și Lynott, o corcitură, un bărbat care avea mai multe accente decât media continentului – erau veterani ale unor nenumărate conflicte externe, loialitatea fiindu-le condiționată de dispoziție, bani și moralitate, în general în această ordine. Cei doi Harry – Hara și Harada – erau japonezi sau cel puțin așa spuneau ei, chiar dacă aveau pașapoarte din cinci sau șase țări din Asia. Ei arătau ca genul acela de turiști pe care-i puteai vedea la Marele Canion, făcând veseli poze cu aparatele de fotografiat sau făcând semnul păcii celor care se întorceau acasă. Erau amândoi mici și negricioși, iar Harada purta ochelari cu rame negre, pe care-i împingea în sus pe nas cu degetul din mijloc întotdeauna înainte de a vorbi, un tic care-l făcea pe Angel să se întrebe dacă nu cumva acesta nu era un mijloc subtil de a face lumii semne obscene cu degetul mijlociu ori de câte ori deschidea gura. El și Hara arătau atât de inofensivi încât Angel găsea că amândoi îi provocau o neliniște profundă. El auzise de unele lucruri pe care le făcuseră. Nu fusese sigur dacă să creadă sau nu acele povești până când cei doi Harry nu-i dădură un film care, pretindeau ei, îi făcuse să râdă mai mult decât oricare altul, lacrimile curgându-le deja șiroaie pe obraji în timp ce ei făceau schimb de impresii despre momentele favorite ale acțiunii în limba lor de baștină. Angel încercase să-și înlăture numele filmului din memorie, de dragul propriei sănătăți mintale, deși

își mai amintea de o scenă în care ace de acupunctură erau înfipte între globul ocular și pleoapa unui tip, iar apoi acele erau ciupite ușor cu vârful degetului. Ceea ce era foarte deranjant era faptul că filmul fusese cadoul de Crăciun al celor doi Harry pentru el. Angel nu era omul care obișnuia să-i catalogheze pe oameni ca anormali fără a avea motive întemeiate, dar era de părere că cei doi Harry ar fi trebuit înecați la naștere. Ei erau mica glumă a mamei lor pe socoteala lumii.

Al șaselea membru al echipei era Weis, un elvețian înalt, care fusese odată în serviciul de protecție al Papei. El și Lynott păreau să aibă o mică neînțelegere, dacă te luai după privirile pe care și le aruncaseră când își dăduseră seama că urmau să cineze împreună. Era doar un motiv în plus pentru Angel să se simtă neliniștit. Astfel de tensiuni, în special într-o echipă mică, tindeau să se extindă și să facă pe oricine iritabil. Totuși, ei se cunoșteau toți, chiar dacă numai după reputație, iar Weis și Black se adânciră curând într-o conversație despre câteva cunoștințe comune, morți sau încă în viață, în timp ce Lynott părea că găsise un subiect de interes comun cu cei doi Harry, ceea ce confirma suspiciunile lui Angel în legătură cu toți trei.

Până la sfârșitul acelei seri, echipele fuseseră stabilite: Weis și Blake urmau să asigure podul din nord, iar Lynott și Marsh pe cel sudic. Cei doi Harry urmau să supravegheze drumul dintre cele două poduri, deplasându-se înainte și înapoi la intervale regulate de timp. Dacă era necesar, puteau să se deplaseze ca să sprijine oricare dintre echipele de la poduri sau să preia ei paza vreunui pod, dacă una dintre cele două echipe ar fi trebuit să treacă de cealaltă parte a podului ca să-i ajute pe Angel și pe Louis să scape.

Era stabilit că vor pleca a doua zi, camuflându-și plecarea, stând în moteluri aranjate dinainte, în apropiere de țintă. Cu puțin înainte de răsărit, când fiecare echipă avea să fie pe poziție, Angel și Louis urmau să treacă râul Roubaud ca

să-l omoare pe Arthur Leehagen, pe fiul lui, Michael și pe oricine altcineva care ar fi stat în calea realizării acestui obiectiv declarat.

După plecarea celor șase musafiri și achitarea notei de plată, Angel și Louis se despărțiră. Angel se întoarse în apartamenul lor, în timp ce Louis se duse în centru, într-o mansardă din Tribeca[1]. Acolo bău un ultim pahar de vin cu un cuplu pe nume Abigail și Philip Endall. Cei din familia Endall arătau ca orice cuplu normal, înstărit, la cei treizeci spre patruzeci de ani, deși „normal" nu era un cuvânt potrivit pentru ocupația pe care o aleseseră. În timp ce stăteau în jurul mesei pentru cină, Louis cerceta amănunțit o schimbare a planului inițial pe care îl pregătise pentru ei. Cei doi Endall erau așii din mâneca lui Louis. El nu avea nici o intenție să-l atace pe Leehagen numai cu Angel lângă el. Înainte ca oricare altă echipă să fie deja pe poziție, cei din familia Endall aveau să fie pe proprietatea lui Leehagen, așteptând.

În noaptea aceea, Angel stătea întins în întuneric. Nu dormea. Louis îi simți neliniștea.

– Ce este? întrebă Louis.

– Nu le-ai spus și lor despre a cincea echipă.

– Nu trebuie să știe. Nimeni nu trebuie să știe fiecare detaliu, cu excepția noastră.

Angel nu răspunse. Louis se mișcă lângă el, iar lumina de la marginea patului se aprinse.

– Ce-i cu tine? întrebă Louis. Ai fost ca un câine rătăcit în ultimele două zile.

Angel se întoarse spre el.

– Asta nu e bine, spuse el. O să fiu de acord cu asta, dar nu e bine.

– Să-l prindem pe Leehagen?

[1] Tribeca – cartier în sudul Manhattanului (n.tr.)

– Nu, felul în care ai de gând să acționezi. Piesele nu se potrivesc așa cum ar trebui.

– Vorbești despre Weis și Lynott? Ei vor fi bine. Îl ținem la distanță pe unul de celălalt, atâta tot.

– Nu e vorba doar despre ei. E echipa asta mică și mai sunt și lipsurile din povestea lui Hoyle.

– Ce lipsuri?

– Nu pot să le arăt cu degetul. Doar că nu sună adevărat, nu în întregime.

– Gabriel a confirmat ce ne-a spus Hoyle.

– Ce anume, că a fost o ceartă între el și Leehagen? Mare lucru! Tu crezi că este un motiv destul de întemeiat ca să o omori pe fata cuiva și să hrănești porcii cu ea, să plătești aproape un milion de dolari ca recompensă pentru capetele a doi oameni? Nu, nu-mi place. Se pare că până și Gabriel a mai ținut ceva ascuns la spate. Ai spus și tu asta după ce ai vorbit cu el. Și apoi, mai e și Bliss...

– Nu știm că e acolo.

– Îi simt mirosul pretutindeni de la Billy Boy încoace.

– Te transformi într-o babă. Mai rămâne să spui că vrei să-ți iei o pisică și să decupezi cupoane.

– Îți spun eu: ceva ne scapă.

– Dacă ești atât de îngrijorat, atunci rămâi aici.

– Știi că nu pot să fac asta.

– Atunci, culcă-te! Nu am nevoie ca tu să devii și mai nervos decât ești deja.

Louis stinse lumina, lăsându-l pe Angel în întuneric. El nu putea să adoarmă, dar Louis adormi. Era un dar al lui: nimic nu-l împiedica vreodată să doarmă. El nu visă în noaptea aceea sau cel puțin nu putea să-și amintească dacă visase ceva, dar se trezi chiar înainte de răsăritul soarelui, cu Angel, care adormise în sfârșit, lângă el, și cu nările pline de mirosul de ars.

Numele lor erau Alderman[1] Rector și Atlas Griggs. Alderman era din Oneida, Tennessee, un oraș unde, când era copil, fusese de față la o vânătoare a poliției și a civililor când prinseseră un negru vagabond, care oprise un tren de mărfuri în altă gară. Bărbatul fusese urmărit prin pădure în timp ce fugea ca să scape cu viață, până ce, după aproape o oră, corpul său ciuruit de gloanțe fu târât prin noroi și lăsat la secția de poliție, ca să fie văzut de toată lumea. Mama lui îl numise Alderman din ură pentru oamenii albi care erau hotărâți că un asemenea titlu nu ar fi putut niciodată să fie folosit de el în realitate, și ea sublinia în fața băiatului cât de important era faptul ca întotdeauna să fie îmbrăcat îngrijit și că nu trebuia niciodată să găsească vreunui om, fie el alb sau negru, nici o scuză pentru lipsa de respect față de el. De aceea, când Griggs îl descoperi la o bătaie de cocoși, Alderman era îmbrăcat într-un costum galben-lămâie, o cămașă crem și o cravată de un portocaliu-aprins, cu niște pantofi maro în picioare dați cu două tone de cremă și, înșurubată atât de tare pe cap că-i lăsa permanent o formă de inel pe păr, o pălărie galbenă cu o pană roșie înfiptă în panglică. Numai când te apropiai puteai vedea petele de pe costum, gulerul zdrențuit al cămășii, cutele cravatei în locurile unde fibrele de elastan din material începuseră să cedeze și bulele de clei întărit cu care era lipit pantoful. Alderman avea doar două costume, unul galben și unul maro, și amândouă fuseseră ale unor morți, ambele primite de la văduvele acestora înainte să fie pus capacul sicriului peste cei care le purtaseră, dar, așa cum Alderman îi precizase deseori lui Griggs, era cu două costume mai mult decât dețineau o mulțime de alți bărbați, indiferent de culoarea pielii.

Alderman – nimeni nu-l strigase vreodată Rector, ca și cum numele lui de botez devenise titlul care avea să-i fie întotdeauna refuzat – avea cincizeci și șase de ani și era atât de slab că arăta aproape ca o mumie, cu pielea îngălbenită întinsă pe oase, cu doar puțină carne pe el care să sugereze că Alderman era ceva mai mult decât un cadavru însuflețit. Ochii lui erau adânc înfundați în orbite, iar pometii săi erau atât de pronunțați că păreau că amenință să-i sfâșie carnea atunci când mânca. Părul său

[1] Alderman – membru (vârstnic) al unui consiliu municipal sau orășenesc (în Anglia și Irlanda) (n.tr.)

crescuse mare, în bucle moi, întunecate, încărunțite și pierduse o mare parte din dinții de jos din partea stângă a gurii din cauza unor albi jegoși, în Boone County, Arkansas, astfel încât fălcile lui nu stăteau prea bine, dându-i expresia contemplativă a unuia care tocmai fusese împovărat cu o informație tulburătoare. Vorbise întotdeauna foarte încet, forțându-i pe alții să se încline spre el ca să-l audă, uneori asta costându-i timp prețios. Se prea poate ca Alderman să nu fi fost puternic, dar era iute, inteligent și ferm atunci când era vorba de a face rău altora. Își păstrase intenționat unghiile lungi și ascuțite pentru a zgâria ochii altora cum nu se poate mai rău, rănind astfel cu mâinile goale și lăsându-i orbi pe doi bărbați. Sub cureaua de la ceas ținea tot timpul un cuțitaș, cureaua ceasului fiind destul de strânsă pentru a ține cuțitul la locul lui, dar destul de largă ca să-i permită să ajungă în mâna lui Alderman la o mișcare bruscă a încheieturii. El prefera pistoalele mici, în special cele de 6 milimetri, pentru că erau mai ușor de ascuns și foarte eficace în a provoca răni mortale de aproape, iar lui Alderman îi plăcea să omoare atunci când putea simți de aproape răsuflarea celui care era pe moarte.

Alderman era politicos cu femeile. Fusese căsătorit odată, dar femeia murise, iar el nu se mai recăsătorise de atunci. Nu umbla cu prostituate, nici nu se distra cu femei fără caracter și nu era de acord cu alții care făceau asta. De aceea, el abia că-l tolera pe Deber, care era un obsedat sexual, sadic și un exploatator în serie al femeilor. Dar Deber avea un fel anume de a se insinua în anumite situații care l-ar fi putut îmbogăți, ca un șarpe sau un șobolan care se zbate singur să-și facă loc prin găuri sau fisuri pentru a ajunge la prada cea mai suculentă. Banii care se iviră în calea lui Alderman ca urmare a acestui fapt îi îngăduiseră să se lase în voia unicului său viciu adevărat, adică jocurile de noroc. Alderman nu avea nici un control asupra viciului său. Îl mistuia, și de aceea el, un bărbat isteț care din când în când găsea slujbe mai bune sau mai proaste, ajunse să aibă doar două costume pătate care fuseseră odată ale altor bărbați.

Spre deosebire de el, Griggs nu era inteligent sau nu era așa de obicei, dar era loial și de nădejde, avea curaj și un grad de rezistență neobișnuit. Nu era mult mai înalt decât Alderman, dar avea mai mult cu vreo douăzeci și trei de kilograme. Capul lui era aproape perfect rotund, avea urechile mici și aproape lipite de cap, iar pielea sa era neagră și avea nuanțe de roșu dacă

era privită în lumina potrivită. Deber era vărul său de-al doilea, iar cei doi bărbați prindeau femeile cum se prind peștii cu năvodul prin orașele și capitalele pe unde treceau. Deber avea farmec, chiar dacă acesta n-ar fi fost de-ajuns nici să înece un gândac, iar Griggs era bine făcut în sensul propriu, așa că se înțelegeau bine, iar adorația lui Griggs pentru vărul său îl orbise până-ntr-atât încât trecea cu vederea cele mai scârboase aspecte ale relațiilor lui Deber cu femeile: sângele, vânătăile, iar în noaptea în care Deber o omorâse pe femeia cu care trăia, vederea corpului care zăcea zdrobit în aleea din spatele magazinului de băuturi, cu fusta ridicată în jurul mijlocului, având descoperită partea de jos a corpului, violată de Deber chiar în timp ce agoniza.

Ultima confruntare era chiar pe punctul de a începe atunci când Griggs sosi la vechea magazie de cartofi care adăpostea groapa. Era aproape de sfârșitul lunii august, și păsările care supraviețuiseră purtau urme ale ultimelor încăierări. Nu era prin preajmă nici un alb. În interiorul magaziei era atât de cald încât majoritatea bărbaților prezenți renunțaseră la cămăși și beau bere ieftină din niște găleți pline ochi cu gheață pentru a se răcori. Mirosea a transpirație, a urină și a excremente, sânge de cocoș fiind împroșcat de jur împrejur în interiorul gropii și îmbibat în marginea sa murdară. Numai Alderman nu părea deranjat de căldură. El stătea pe un butoi, cu un fișic subțire de bancnote în mâna stângă, cu ochii ațintiți la gaură.

Doi bărbați terminaseră de ascuțit cârligele de la picioarele păsărilor și băgară cocoșii în groapă. Imediat, nivelul vocii spectatorilor se schimbă în momentul în care încercau să se hotărască pe cine să parieze în ultimul moment înainte de a începe lupta, făcând schimb de semne și strigăte, căutând confirmări că sumele pe care pariaseră fuseseră înregistrate. Alderman nu era printre aceștia. El pariase deja. Alderman nu făcea nimic în ultimul moment.

Proprietarii cocoșilor se ghemuiră în jurul gropii, în timp ce cocoșii lor ciuguleau aerul cu ciocurile, simțind că lupta trebuia să înceapă. Păsările fuseră puse față-n față, dușmănia instinctivă făcând să li se ridice penele de la gât, apoi fuseră eliberate. Griggs își croi drum prin mulțime în timp ce cocoșii se luptau, prinzând din când în când câte o sclipire a pintenilor, câte o imagine a stropilor de sânge care aterizau pe

braţe, piepturi, feţe de oameni. Văzu un bărbat care-şi lingea instinctiv cu vârful limbii sângele cald de pe buze, neluându-şi ochii de la lupta care avea loc dedesubt. Una dintre păsări, un cocoş cu pene galbene, fu înţepat de pinteni în gât şi începu să se zbată. Proprietarul îl retrase pentru moment, lovindu-l peste cap ca să-şi revină, apoi sugând sângele de pe ciocul acestuia înainte de a-l trimite din nou în luptă, dar era clar că păsării îi ajunsese. Refuza să răspundă atacurilor adversarului său. Se numără, iar lupta se declară încheiată. Proprietarul care pierduse ridică apoi cocoşul chinuit, se uită la el cu părere de rău, apoi îi suci gâtul.

Alderman nu se mişcase de pe butoiul pe care stătea, iar Griggs putea să jure că noaptea aceea nu fusese bună pentru el.

– La naiba, omule, spuse Alderman, vocea lui fiind ca aceea a unei bocitoare care şopteşte rugăciuni pentru mort sau ca o perie moale care şterge cenuşa de pe o podea de piatră. Asta a fost o prostie.

Griggs se rezemă de perete şi-şi aprinse o ţigară, în parte pentru a scăpa de mirosul gropii pe care-l avea în nări. Griggs nu fusese niciodată un mare fan al luptelor de cocoşi. Nu paria şi crescuse în oraş. Acesta nu era locul lui.

– Am ceva noutăţi pentru tine, spuse el, ceva care ar trebui să te mai înveselească.

– Î-hî, spuse Alderman. Nu-l privi pe Griggs, dar începu să-şi numere şi să-şi renumere banii, ca şi cum spera că mişcându-i atâta printre degete se vor înmulţi sau va apărea vreo bancnotă de douăzeci pe care nu o mai observase printre cele de cinci şi de un dolar.

– Băiatul care l-a eliminat pe Deber. S-ar putea să ştiu unde este.

Alderman termină de numărat şi strecură bancnotele într-un portofel ros din piele maro, apoi puse portofelul cu grijă în buzunarul interior al jachetei sale şi încheie nasturele. Ei îl căutau pe băiat de vreo zece săptămâni. Încercaseră să le intimideze pe femeile din colibă, parcând în faţa vechiului şi ruginitului lor Ford, plini de zâmbete false şi ameninţări voalate, dar bunica băiatului îi înfruntase chiar acolo, pe veranda ei, apoi trei bărbaţi apăruseră dintre copaci, localnici care stăteau de pază, iar el şi Griggs plecară mai departe. Alderman considera că femeile, chiar dacă ar fi ştiut unde era băiatul, nu le-ar fi spus lor, nici dacă ar fi ameninţat pe vreuna dintre ele cu cuţitul. Putuse citi asta în ochii de matroană ai

bătrânei așa cum stătea acolo, în fața ușii deschise, cu mâinile în șolduri în timp ce-i blestema încet pentru ce încercau să facă. Ca și șeful Wooster, Alderman știa câte ceva despre reputația bătrânei. Cuvintele pe care aceasta le folosea împotriva lor nu erau blesteme obișnuite. Alderman nu se prea sinchisea de ele, pentru că nu credea în Dumnezeu sau în diavol, dar o admira pe femeie și o respecta, chiar dacă încerca să-i sugereze cât rău se pregăteau să facă el și Atlas pentru a-l găsi pe băiat.

– Deci, unde e?

– În San Diego.

– Da' știu că s-a dus departe de casă. Cum ai ajuns să dai de el?

– Un prieten i-a spus unui alt prieten. Doi bărbați s-au întâlnit la un bar, au vorbit și știi și tu cum este. Unul dintre bărbați a auzit că noi căutăm un tânăr negru, a auzit și că ar putea ieși ceva bani din asta. A spus că un băiat ca al nostru a apărut în San Diego căutând de lucru cu vreo două luni în urmă. A obținut o slujbă la bucătăria unui birt.

– Bărbatul ăsta are un nume?

– E un alb, nu ne-a dat nici un nume. A auzit despre băiat de la un bădăran care e proprietarul unui local din orașul de baștină al băiatului. Dar am dat câteva telefoane și am trimis pe cineva să-l vadă. După descriere este el.

– Ar fi prea de tot să ajungi atât de departe și să nu fie el.

– Avem Del Mar în drum. Nu e prea departe nici de Tijuana. Totuși, el este. Știu asta.

Alderman se ridică de pe butoi și se întinse. Nu erau prea multe motive să stea acolo și îi rămăsese dator băiatului: Deber fusese aproape să aranjeze o afacere, iar moartea lui stricase totul di granda. *Fără Deber, el și Atlas făceau mari eforturi. Trebuiau să se asocieze cu cineva nou, cineva plin de vigoare, dar zvonurile despre ce-i făcuse băiatul lui Deber se răspândiseră, iar acum, el și Atlas nu mai aveau parte de respectul pe care ar fi trebuit să-l aibă. Trebuiau să aranjeze lucrurile cu băiatul înainte ca ei să poată începe să facă bani din nou.*

În noaptea aceea, jefuiră un magazin mixt și făcură rost de șaptezeci și cinci de dolari pe care-i găsiseră în casă și în seif, iar când Griggs puse un cuțit la gâtul femeii, soțul acesteia mai scoase încă o sută douăzeci și cinci de dolari dintr-o cutie pe care o ținea în depozit. Îi lăsară legați pe proprietari în spatele

magazinului și stinseră lumina, smulgând telefonul din perete înainte de a pleca. Alderman purta un palton vechi cenușiu peste costum și amândoi, și el, și Griggs, aveau trase pe cap cagule ca să-și ascundă fețele. Se asigurase că parcaseră într-un loc care nu era la vedere înainte de a intra în magazin, astfel ca mașina lor să nu poată fi identificată. Fusese un jaf simplu, nu ca unele din jafurile pe care le făcuseră împreună cu Deber cu ceva timp în urmă. Deber ar fi violat-o pe femeia din magazin din dușmănie, chiar în fața soțului ei.

Opriră lângă Abilene la un bar al cărui proprietar era o veche cunoștință de-a lui Griggs și unde un individ pe nume Poorbridge Danticat, care-i cunoștea pe Alderman, pe Griggs și pe Deber, făcu o glumă pe seama lui Deber, despre care spunea că-și pierduse capul. Alderman și Griggs îl așteptară apoi în parcare, iar Griggs îl bătu pe Poorbridge atât de rău încât falca i se desprinse complet din articulații și o ureche îi atârna schimonosită, suspendată de o bucată de piele. Asta avea să-l învețe minte. Oamenii trebuiau să arate ceva mai mult respect.

Și toate astea din cauza lui Deber, se gândi Alderman, în timp ce mergeau cu mașina spre vest. „Nici măcar nu l-am plăcut, iar acum trebuie să călătorim zile întregi ca să ucidem un băiat numai pentru că Deber nu l-a putut controla nici atunci când era cu femeia lui", se gândi el. Ei bine, aveau să-l facă pe băiat să plătească, dând cu această ocazie un exemplu astfel ca toți să știe că el și Atlas luau lucrurile acestea în serios. Nu era nici o altă cale. Afacerile erau afaceri înainte de toate.

Micul restaurant se afla pe National Boulevard, nu departe de sediul Teatrului Porno Pussycat. Acesta se înființase odată cu Teatrul Bush, în 1928, apoi devenise, în diferite momente ale istoriei sale, Teatrul Național, Aboline, apoi Paris, până ce numele său fu în cele din urmă asociat curentului porno în 1960. În fiecare dimineață când Louis ajungea la serviciu după ora cinci, Pussycat era liniștit și adormit, ca o bătrână prostituată după o noapte grea în care-și oferise serviciile, dar până când pleca de la lucru, douăsprezece ore mai târziu, un șuvoi constant de bărbați începuseră deja să folosească facilitățile de la Pussycat, deși, așa cum domnul Vasich, patronul birtului remarca adesea, „Nu este nici unul dintre ei în stare să reziste mai mult decât durează un desen animat".

Slujba lui Louis la Vasich's Number One Eatery, așa cum anunța reclama luminată cu neon roz și galben, era să facă orice era nevoie ca să păstreze localul în stare bună de funcționare, mai puțin să gătească singur mâncarea sau să încaseze bani de la clienți. El spăla, decojea, curăța și lustruia. Ajuta la căratul mărfurilor livrate în magazin și ducea gunoiul afară. El verifica dacă toaletele erau curate și dacă era hârtie în suporturi. Pentru aceste lucruri era plătit cu salariul minim de 1,4 dolari pe oră, din care domnul Vasich oprea douăzeci de cenți pe oră, pentru cameră și masă. Lucra câte șaizeci de ore pe săptămână, având duminicile libere, deși ar fi putut, dacă așa ar fi preferat, să vină și să lucreze și în afara programului, două ore duminica dimineața, pentru care domnul Vasich îi plătea o bancnotă de cinci dolari, fără să stea la discuție. Louis își lua și libere câteodată. Cheltuia puțin din banii pe care-i câștiga, excepție făcând după-amiezile de duminică, atunci când se delecta singur cu câte un film, de când domnul Vasich îl hrănea bine la birt și-i dăduse o cameră la etajul al doilea, unde era și o baie la capătul holului. Nu exista nici o cale de acces la birt din camera lui Louis, iar restul camerelor de acolo serveau ca magazii pentru dosare și piese de mobilier stricate sau nepotrivite, doar unele dintre acestea având vreo legătură cu afacerea de dedesubt.

După două săptămâni, Louis luă autobuzul spre Tijuana și, după ce bătu străzile vreo două ore, cumpără în cele din urmă un pistol Smith & Wesson Airweight de calibru 9 milimetri și două cutii de muniție de la un magazin din apropiere de Sanchez Taboda. Bărbatul care i-l vânduse îi arătă, folosind o combinație de engleză stricată și o demonstrație simplă cu mâinile, cum să decupleze cilindrul și să împingă la loc tija ejectorului ca să acceseze plăcuța suport a ejectorului central. Pistolul nu mirosea, era curat, iar bărbatul îi dădu lui Louis o perie și puțin ulei ca să păstreze pistolul în stare bună. Când termină cu asta, Louis încercă să-și ia un sendviș, dar toate brutăriile și magazinele care vindeau pâine erau închise, se pare că din cauza unui pesticid care fusese păstrat alături de ingredientele pentru pâine într-un depozit guvernamental din Mexicaliceea ce provocase o serie de decese în rândul copiilor, așa că se mulțumi cu o jumătate de pui pe o frunză ofilită de lăptucă înainte de a se întoarce în Statele Unite.

El găsi o bicicletă veche în una din magaziile domnului Vasich și plăti reparația cauciucurilor și înlocuirea lanțului. În duminica următoare, puse într-un rucsac o sticlă cu apă, un sendviș de la birt, o gogoașă, câteva sticle goale de apă minerală și pistolul, apoi porni cu bicicleta spre vest, lăsând în urmă orașul. Ascunse bicicleta în niște tufișuri, ieși de pe drum și merse până ajunse într-o depresiune plină de pietre și grohotiș. Aici își petrecu o oră trăgând cu pistolul în sticle, înlocuind apoi sticlele cu pietre când mai rămaseră doar cioburi sparte. Era prima dată când ținea un pistol în mână și trăgea cu el, dar se obișnui repede cu greutatea lui și cu zgomotul pe care-l făcea. Trăgea în special de la o distanță de vreo patru–cinci metri, pentru că-și închipuia că, atunci când vor veni după el, va folosi probabil pistolul la o distanță mică. Odată ce fu satisfăcut de el însuși și de noile sale cunoștințe despre armă, îngropă bucățile de sticlă, adună cu grijă cartușele consumate și se întoarse cu bicicleta în oraș.

Așteptarea ajunse la final într-o noapte liniștită și caldă din august. Se trezi la auzul unui scârțâit de podele în apropierea camerei lui. Afară era încă întuneric și el avea impresia că nu dormise prea mult. Nu știa cum reușiseră să ajungă atât de aproape fără să fi fost auziți. La camerele de la etajul al doilea se ajungea pe niște scări șubrede din lemn pe partea dreaptă a clădirii, iar Louis ținea întotdeauna ușa de la intrarea principală închisă, la insistențele domnului Vasich. Totuși, nu era surprins că îl găsiseră până la urmă. Gabriel îi spusese că asta se va întâmpla, iar el știa în sinea lui că era adevărat. Se strecură pe sub cearșafuri, având pe el numai boxerii, și puse mâna pe armă chiar în momentul în care ușa dormitorului său fu deschisă cu o lovitură de picior, și un bărbat gras cu un cap rotund apăru în cadrul ușii. În spatele lui, Louis putea vedea un alt bărbat, mai mic, cu o înfățișare amenințătoare.

Bărbatul corpolent avea în mână un pistol cu țeavă lungă, dar acesta nu era îndreptat spre băiat, nu încă. Louis ridică pistolul său. Mâna îi tremura, nu de frică, ci din cauza nivelului de adrenalină care-i crescuse brusc. Liniștit, bărbatul din cadrul ușii înțelese greșit.

– Așa este, băiete, spuse Griggs. Tu ai un pistol, dar e greu să omori un om de aproape. E adevărat...

Pistolul lui Louis bubui, şi pe pieptul lui Griggs apăru o gaură din care ţâşnea sânge întunecat. Louis înaintă, degetul lui apăsând din nou pe trăgaci, iar a doua împuşcătură îl lovi pe Griggs în zona gâtului în timp ce cădea pe spate, aproape dărâmându-l pe Alderman Rector. Alderman trase cu micul său pistol de 6 milimetri, dar împuşcătura fusese trasă la întâmplare şi smulse pervazul geamului din dreapta lui Louis. Pistolul din mâna lui Louis nu mai tremura, iar următoarele trei focuri îl loviră pe Alderman chiar în piept într-un cerc strâns, nu mai mare decât pumnul închis al unui bărbat. Alderman scăpă pistolul şi se întoarse, apăsându-şi mâna dreaptă pe răni în timp ce încerca să se ţină pe picioare rezemându-se de perete. Reuşi să facă doi paşi înainte ca picioarele să i se împleticească şi căzu întins cu faţa în jos. Gemu din cauza presiunii rănilor, apoi începu să se târască pe podea, sprijinindu-se în mâini şi împingându-se cu picioarele în corpul lui Griggs. Auzi paşi în spatele lui. Louis trase ultimul glonţ în spatele lui Alderman, iar acesta nu se mai mişcă.

Louis se uită lung la pistolul din mâna sa. Respira repede şi inima îi bătea atât de tare că-l durea. Se întoarse în camera sa, se îmbrăcă şi-şi făcu bagajul. Nu-i luă prea mult timp, pentru că nu-l despachetase niciodată cu adevărat, înţelegând că va veni timpul când, dacă supravieţuia, va trebui să se mute din nou. Încărcă la loc pistolul – doar ca măsură de precauţie în caz că acei bărbaţi nu veniseră singuri –, apoi păşi peste cele două corpuri şi merse până în capătul holului. Deschise uşa şi ascultă, apoi îşi aruncă ochii la curtea de dedesubt. Nu era nici o mişcare. Un Ford ruginit era parcat jos, cu ambele portiere din faţă deschise, dar nu se vedea nimeni înăuntru.

Louis coborî în fugă scările şi ieşi cu bine, chiar la timp ca să primească pumnul unui bărbat în tâmpla stângă. Căzu la pământ, orbit de durere. În cădere încercă să ridice pistolul, dar o gheată îi imobiliză mâna şi i-o ţintui la pământ, strivindu-i degetele până ce fu forţat să-şi slăbească strânsoarea. Două mâini îl apucară de partea din faţă a cămăşii şi-l ridicară în picioare, apoi îl împinseră înapoi în colţ până ce el simţi sub gambe prima treaptă a scării. Stătea acum aşezat şi îl vedea clar, pentru prima dată, pe bărbatul care-l atacase. Acesta avea cam 1,83 metri înălţime, era alb, cu părul tuns scurt ca un poliţist sau ca un soldat.

Purta un costum negru, o cravată neagră şi o cămaşă albă. Câţiva stropi din sângele lui Louis săriseră pe material, pătându-l.

În spatele acestuia stătea Gabriel.

Ochii lui Louis erau umezi, dar el nu voia ca bărbaţii să creadă că plânge.

– Sunt morţi, spuse el.

– Da, spuse Gabriel. Sigur că sunt morţi.

– I-ai urmărit până aici.

– Am aflat că erau pe drum încoace.

– Şi nu ai făcut nimic ca să-i opreşti.

– Am avut încredere în tine. Am avut dreptate. Nu aveai nevoie de nimeni. I-ai aranjat şi singur.

Louis auzi sirene în depărtare, apropiindu-se.

– Cât timp crezi tu că vei reuşi să scapi de poliţie? O zi? Două?

Louis nu răspunse.

– Oferta mea e încă valabilă, spuse Gabriel. De fapt, mai mult chiar decât înainte, după mica demonstraţie a abilităţilor tale din noaptea asta. Ce spui? Camera de gazare de la San Quentin sau eu? Hai, repede! Timpul se scurge.

Louis îl privi prudent pe Gabriel, întrebându-se cum se întâmplase să fie acolo chiar la momentul potrivit, înţelegând că noaptea aceea fusese un test, dar fără să ştie sigur câte din cele întâmplate fuseseră orchestrate de Gabriel. Cineva trebuia să le fi spus celor doi bărbaţi unde se afla el. Cineva îl trădase. Pe de altă parte, putea fi doar o coincidenţă.

Dar Gabriel era aici. El ştiuse că cei doi erau pe drum şi aşteptase să vadă ce avea să se întâmple. Acum el îi oferea ajutor, iar Louis nu ştia dacă putea să aibă încredere în el.

Iar Gabriel se uita lung la el şi-i citea gândurile.

Louis se ridică. Încuviinţă din cap spre Gabriel, îşi ridică bagajul şi-l urmă pe Gabriel la maşină. Şoferul ridică pistolul, aceea fiind ultima dată când Louis îl mai văzu. Până la sosirea poliţiei, ei erau deja pe drum îndreptându-se spre nord, iar băiatul care lucrase la birt, cel care lăsase în urmă doi oameni morţi pe podeaua domnului Vasich, încetă să mai existe, cu excepţia unui colţişor mic şi ascuns al sufletului său care mai păstra ceva din el.

14

Plecară cu maşina spre nord chiar după micul dejun. Nimeni nu-i urmărea. Pe când părăseau oraşul, Louis puse în practică tot ceea ce învăţase ca să scape de posibilii urmăritori – opriri bruşte, schimbarea direcţiei de mers, folosirea unor fundături şi a drumurilor cotite în zonele rezidenţiale –, totuşi, nici el şi nici Angel nu observară nimic suspect la maşinile care erau în urma lor. În cele din urmă, amândoi erau mulţumiţi că ieşiră din oraş nestânjeniţi de atenţii nedorite.

Conversaţia lor din noaptea precedentă nu mai fusese menţionată. N-ar fi fost de nici un folos să aducă acum vorba despre ea. În schimb, se comportară ca de obicei, strecurând printre momente de tăcere comentarii despre muzică, afaceri sau despre orice altceva le trecea prin minte la un moment dat.

– Philadelphia, spuse Angel. Oraşul lui „Brotherly Love"[1], pe naiba. Îţi aduci aminte de Jack Wade?

– Cactus Jack.

– Hei, asta-i nedrept. Avea o afecţiune a pielii. Nu putea să facă nimic în privinţa asta. Oricum, el a încercat odată s-o ajute pe o bătrână să treacă strada în Philly, iar aceasta i-a tras un genunchi în testicule. El a spus că bătrâna i-a luat şi portofelul.

[1] Oraş al dragostei frăţeşti (în lb. engl. în orig.) (n.tr.)

– Este un oraș neospitalier, aprobă Louis.

Angel privea pe geam la locurile pe care le lăsau în urmă.

– Ce-i acolo? întrebă el.

– Unde?

– La est. Acela e cumva Massachusetts?

– E Vermont.

– Cel puțin nu e New Hampshire. Mă tem întotdeauna când trec pe acolo să nu ne trezim cu vreo rafală de gloanțe de după niște copaci.

– Sunt educați să fie destul de duri acolo.

– Duri și cam tâmpiți. Știi, au fost împotriva unei legi care-i obliga pe oameni să poarte centuri de siguranță.

– Am citit și eu undeva despre asta.

– Deci dacă închiriezi o mașină în New Hampshire, când o pornești nu face zgomotul acela „bip-bip-bip" dacă uiți să-ți pui centura.

– Serios?

– Da, dar, în schimb, dacă încerci să ți-o pui, o voce te face papă-lapte și-ți spune că nu ai biluțe.

– Libertate sau moarte, omule!

– Cred că asta se referea la tiranie și opresiune, nu la vreun tip care apreciază greșit cât de repede frânează Prius-ul lui.

– Totuși, au benzină ieftină.

– Benzină ieftină. Băutură ieftină. Poți să faci ușor rost de arme.

– Da, spuse Louis. E greu de înțeles de ce nu merg treburile bine.

Lăsaseră în urmă autostrada interstatală în apropiere de lacul Champlain. La Mooers, o luară la dreapta și trecură prin Forks, apoi trecură pe podul de peste râul Great Chazy, care era puțin mai mare decât un pârâu în acel loc. Toate orașele erau combinate într-unul singur: erau aici pompieri voluntari,

cimitire, stații de benzină abandonate la intersecții, înlocuite acum de edificii luminate la limitele orașului, pompele demodate stând ca niște soldați antici păzind monumente de mult uitate. Unele locuri păreau mai înfloritoare decât altele, dar acesta era un termen relativ; se părea că peste tot erau lucruri de vânzare: mașini, case, afaceri, magazine cu ferestre acoperite cu hârtie, acum fără nici un indiciu referitor la fosta afacere. Prea multe case aveau fațadele deteriorate, prea multe peluze erau pline de resturi de mașini, demontate pentru piese și de piese de mobilier dezmembrate. Trecură prin locuri care abia se putea spune că existau: câteva orașe care păreau că există doar în imaginația unor proiectanți urbaniști, ca o glumă pe o hartă, ca partea cea mai importantă a unei glume, care nu mai este spusă. Felinare de Halloween luminau pe verande și în curți. Fantome dansau în jurul unui ulm bătrân, vântul legănând formele lor alungite.

Opriră ca să bea o cafea la Dick's Country Store and Music Oasis at Churubusco, mai mult pentru că le plăcea reclama: „500 de chitare, 1 000 de arme". Angel crezu că trebuia să fie o glumă, dar magazinul era real: în dreapta ușii era un mic magazin de uz curent, cu un frigider plin de viermi pentru momeală, iar în stânga erau două intrări separate. Prima ducea într-un magazin cu instrumente muzicale și chitare, care părea a fi deservit de obișnuiții vânzători binevoitori. Un tânăr brunet cu părul lung stătea pe podea, încercând o chitară neagră „Gibson", degetele lui ciupind coardele la întâmplare, sunetele răsunând vag în lumina palidă din acea după-amiază. Cea de-a doua ușă ducea în două încăperi pline cu puști, pistoale, cuțite și muniție, iar personalul era alcătuit din doi bărbați cu aspect grav, unul tânăr și altul bătrân. Un afiș avertiza că era necesar un permis de portarmă eliberat de statul New York ca să ai voie să ții în mână un pistol. Aproape

de acest afiș, o femeie solidă completa niște formulare pentru un pistol de patru sute de dolari.

– Îl cumpăr ca să-l fac cadou cuiva, explică ea.

– E acceptabil, spuse cel mai în vârstă dintre cei doi, deși nu era clar dacă se referea la legalitatea tranzacției sau la natura darului.

Angel și Louis asistară uimiți la această scenă, se întoarseră la mașina lor să-și bea cafeaua, apoi plecară mai departe spre nord. Pe dealurile dinspre vest se vedeau o mulțime de turbine eoliene, dar paletele turbinelor nu se mișcau, făcând ca acestea să pară niște jucării abandonate de odraslele unor uriași.

– E o parte ciudată a țării, spuse Angel.

– Asta este.

– Sunt o mulțime de oameni acolo care nu au votat pentru Hillary.

– Sunt o mulțime de oameni aici care nu au votat nici ei pentru Hillary.

– Mda, cincizeci la sută din ei. Nu-mi pasă. Mie mi-a plăcut întotdeauna.

Când ajunseră la Burke, văzură pentru prima dată una dintre mașinile maro ale Poliției de Frontieră și, chiar dacă depășiseră viteza legală numai cu vreo cinci kilometri pe oră, Louis încetini. Aproape că ratară să o ia la dreapta de pe autostrada 122 pentru că se întunecase, și numai un loc de campare din apropiere ale cărui panouri electrice erau acoperite de cutii de gunoi întoarse cu fundul în sus îi avertiză la timp ca să întoarcă pe autostrada 37. Un burlan de la un coș de fum pentru o casă care nu fusese niciodată construită apăru în dreapta, betonul cedând treptat în fața abundenței de verdeață, iar apoi, la vreo nouăsprezece kilometri de Massena, apărură motelurile, un Casino Mohawk și niște magazine indiene cu ierburi de fumat. Un afiș anunța că mai erau doar 1,5 kilometri până la granița cu Canada. Un alt afiș, atârnat deasupra

unui depozit, anunța că „Acesta e pământ Mohawk, nu al NYS".

Erau aproape acum.

Opriră în Massena, înregistrându-se separat la un motel necunoscut și luară camere separate. Louis dormi. Angel se uită la televizor, cu volumul dat la cel mai jos nivel cât să audă, atent la zgomotele mașinilor care intrau în spațiul de parcare, atent la voci și la prezența unor figuri necunoscute în întunericul din ce în ce mai profund. Era prea devreme pentru el ca să poată adormi. El era din fire o bufniță de noapte. Diminețile erau grele pentru el. În cele din urmă, se convinse să închidă televizorul și se întinse pe pat cu fața în sus. Poate că moțăi un timp, dar era treaz când ceasul de lângă pat arăta că era trecut de ora patru dimineața și închise alarma înainte ca să aibă măcar șansa să sune.

Louis aștepta deja în mașină când Angel ieși din cameră. Nu schimbară o vorbă, nici nu se salutară. În schimb, porniră spre Massena în tăcere, atenția lor fiind îndreptată asupra drumului, asupra întunericului și asupra primejdiilor care-i pășteau.

15

Louis întoarse spre sud când erau la vreo opt kilometri vest de Massena. După încă vreo zece kilometri de drum drept, trecură de o serie de bazine în formă de „U" pline cu apă distilată şi de nişte utilaje de minerit deteriorate, ultimele rămăşiţe ale minei de talc a lui Leehagen. Mult mai departe, acum recuperate treptat de natură, erau ruinele oraşului Winslow. Ei nu le puteau vedea clar în semiîntuneric, dar Louis ştia că erau acolo. El le văzuse în pozele lui Hoyle şi memorase poziţia lor până la cel mai mic detaliu, aşa cum ştia şi poziţia celor două drumuri nemarcate care coteau spre sud-vest peste râul Roubaud şi intrau pe pământul lui Leehagen.

Ajunseră la prima intersecţie după douăzeci şi şase de kilometri. Acolo era un afiş pe care scria „Proprietate privată" şi pe acolo se ajungea la primul pod peste Roubaud. Louis încetini. La dreapta, lumina unei lanterne clipi o singură dată printre copaci: Lynott şi Marsh îşi făceau cunoscută prezenţa. Louis şi Angel merseră pe drum încă vreo cinci kilometri până ce ajunseră la al doilea pod. Din nou li se făcu semn de undeva de departe, dintre copaci: erau Black şi Weis.

Cei doi Endall, între timp, pătrunseseră pe pământul lui Leehagen la adăpostul întunericului la puţin timp după miezul nopţii şi călătoriseră pe jos spre ruinele vechilor ţarcuri de vite, de unde trebuiau să supravegheze casa lui Leehagen şi

să aştepte sosirea lui Angel şi a lui Louis. Ca şi în cazul celor trei echipe principale, nu era nici un mijloc de comunicare cu ei, acum că operaţiunea era în desfăşurare. Nu avea importanţă. Fiecare ştia ce trebuia să fie făcut. Telefoanele ar fi ajutat, dar acestea nu erau o opţiune, nu aici.

Singurii care nu erau încă la postul lor de observaţie erau Hara şi Harada. Ei se aflau încă în Massena şi urmau să plece într-un moment stabilit dinainte, odată ce Angel şi Louis intrau pe proprietatea lui Leehagen, pentru a evita posibilitatea ca un convoi de câteva maşini să atragă atenţia asupra a ceea ce era pe cale să se întâmple.

Odată ce Louis fu mulţumit că echipele de la poduri erau pe poziţie, traversă cu maşina podul sudic şi ajunse pe pământul lui Leehagen. Nu văzură nici o lumină, pe drum nu mai treceau alte maşini şi nici nu detectară vreun semn de viaţă. Pe terenul din jurul lor era pădure în cea mai mare parte, aşa că erau împresuraţi de copaci pe ambele părţi ale drumului, dar de două ori ajunseră la nişte breşe făcute de oameni, care întrerupeau linia copacilor, de vreo sută de metri lăţime: păşunile de pe pământul lui Leehagen. După vreo trei kilometri o luară pe un drum de pământ, din nou spre nord, pădurea începând să se rărească aici, până ce ajunseră la un hambar vechi, indicat pe una din hărţile lor, care se afla lângă o fermă părăsită, unde lăsară maşina. Se aflau la mai puţin de 1 kilometru de casa lui Leehagen, iar să meargă mai departe ar fi însemnat să rişte să-i alerteze pe cei ai casei, pentru că în jur era totul liniştit.

Se înarmară cu pistoale Glocks şi cu o pereche de pistoale mitralieră Steyr TMP de 9 milimetri prevăzute cu amortizoare şi îşi luară şi lansatoarele, lăsând restul arsenalului lor mobil în portbagaj. Aceşta trebuia să fie un adevărat măcel, rapid şi brutal, iar ei nu anticipaseră nevoia de arme cu rază mai mare de acţiune. Pistoalele-mitralieră Steyr erau simple şi eficiente: uşor de controlat, deşi puteau să tragă la o distanţă

efectivă de peste 25 de metri în sus; erau uşoare, greutatea lor fără încărcătură fiind de ceva mai mult de un kilogram, recul limitat şi o rată periodică de nouă sute de runde pe minut. Fiecare dintre ei mai luă în plus câte un încărcător de rezervă detaşabil, de treizeci de runde, pentru pistoalele Steyr şi câte un încărcător mai mic pentru pistoalele Glock.

În faţa lor se aflau ţarcurile de vite, două structuri gemene din lemn cu un singur nivel, vopsite în alb. În apropiere, un grânar modern, albastru domina cu înălţimea sa clădirile mai joase. Angel putea simţi mirosul persistent de bălegar şi urină de vacă, şi când se uită în interiorul unuia dintre ţarcuri văzu că acestea nu mai fuseseră curăţate de când fuseseră sacrificate animalele. Louis verifică ţarcurile în partea dreaptă şi, odată ce se asigurară că amândouă erau goale, porniră mai departe, folosind clădirile ca acoperire până ce ajunseră la poalele unui deal mic de pe care se vedea casa lui Leehagen, cam la două sute de metri spre vest.

Louis nu avusese niciodată intenţia să-l elimine pe Leehagen cu un foc de la distanţă, chiar dacă bătrânul ar fi fost mult mai mobil decât el. Nu era unul dintre talentele lui deosebite, era chiar mai puţin decât atât, de la rana cu care se alesese la mâna stângă pe când erau în Louisiana cu Parker, cu câţiva ani în urmă. Chiar dacă ar fi putut să ţintească de la distanţă, nu aveau cum să ştie dacă Leehagen ar fi putut fi într-adevăr destul de pregătit să iasă la aer exact în acea dimineaţă şi apoi întotdeauna trebuiau să ţină cont şi de vreme. În definitiv, era puţin probabil ca un om bolnav să dorească să fie plimbat pe proprietatea lui, în căruciorul cu rotile, în frig, iar prognoza meteo anunţa o ploaie serioasă. Plus că mai era şi fiul cu care urmau să aibă de-a face. Louis îl voia şi pe el. Dacă-l omora pe tată şi-l lăsa viu pe fiu, atunci vendeta avea să continue. Amândoi trebuiau eliminaţi în acelaşi timp. Asta însemna să-i omoare în casă, Louis şi Angel reuşind să intre pe când cei doi Endall i-ar fi acoperit. Ar fi

făcut asta cât se putea de liniștit, cu arme cu amortizor, ca să elimine posibilitatea zgomotelor de împușcături care ar fi atras atenția, ceea ce ei nu voiau, dar Louis știa că asemenea speranțe s-ar fi putut dovedi prea optimiste. El nu credea că ei ar putea să intre și să iasă complet neobservați și recunoștea că ar fi putut foarte bine să sfârșească luptând în timp ce părăseau pământul lui Leehagen. Cel puțin, ei nu aveau să facă asta singuri, iar oamenii lui Leehagen nu erau pe măsura celor zece arme pe care le aveau ei.

– Unde sunt? întrebă Angel în șoaptă.

Louis se uită în spate la țarcurile goale. Acesta era locul unde ar fi trebuit să se întâlnească, dar încă nu era nici urmă de cei doi Endall.

– La dracu', rosti Louis printre dinți. Își cântări opțiunile. Hai să aruncăm o privire la casă, să vedem dacă este vreo mișcare.

– Ce? făcu Angel. Doar n-ai să mergi înainte fără ei!

– Nu fac nimic, deocamdată. Vreau doar să văd casa.

Acum veni rândul lui Angel să înjure, dar îl urmă pe Louis până la marginea dealului. Casa se afla chiar în fața lor, înconjurată de un gard alb. La una dintre ferestrele de la etaj se vedea o lumină slabă, dar în rest totul era cufundat în liniște. Lângă casă, lacul era un petic mai adânc de întuneric, extinzându-se până la niște dealuri nevăzute. Louis puse un binoclu la ochi și scrută proprietatea. Lângă el, Angel făcea același lucru, deși atenția lui era mai puțin îndreptată asupra casei și mai mult asupra clădirilor pustii de lângă casă, astfel încât, chiar dacă privea înspre nord, el asculta sunetele unei posibile apropieri dinspre sud.

Supravegheară casa încă cinci minute și cei doi Endall tot nu apărură. Angel era din ce în ce mai nervos.

– Trebuie să... începu Angel, când Louis îl făcu să tacă ridicând mâna.

– Acea fereastră luminată, spuse el.

Angel puse binoclul la ochi încă o dată și abia zări ceea ce-l surprinsese pe Louis înainte ca draperiile albe să cadă înapoi la locul lor: o femeie la fereastră, apoi un bărbat trăgând-o înapoi. Femeia avea păr blond, iar Angel îi văzuse clar fața, chiar dacă numai pentru o secundă.

Era Loretta Hoyle, fiica decedată a lui Nicholas Hoyle, acum, se părea, întoarsă din morți.

– Ultima dată când am văzut-o, era mâncată de porci, nu? spuse Angel.

– Exact.

– Arată bine, totuși.

Dar Louis era deja în picioare.

– Ni s-a întins o cursă, spuse el. S-o ștergem de-aici!

Lynott și Marsh stăteau în SUV-ul lor Tahoe. Se dovedise că aveau gusturi asemănătoare în materie de muzică și multe alte lucruri. Marsh își adusese iPod-ul, iar aparatul stereo al mașinii avea o mufă pentru MP3, așa că ei ascultau acum *Voices,* a lui Stan Getz. Era un pic prea moderată pentru Lynott și nu-l reprezenta cu adevărat pe Getz, dar era odihnitoare și adecvată pentru dispoziția lui. De unde stăteau, departe de poteca tăietorilor de copaci, puteau vedea orice mașină trecea înaintea lor și o parte din pod pe partea cealaltă a drumului, în timp ce ei rămâneau nevăzuți printre copaci. Doar dacă s-ar fi apropiat cineva pe jos dinspre vest i-ar fi putut observa și atunci numai dacă s-ar fi apropiat foarte mult. În eventualitatea că s-ar fi întâmplat asta, persoana în cauză ar fi avut motive să-și regrete proximitatea.

Pe bancheta din spate a SUV-ului erau unsprezece sticle mici cu apă, un termos mare cu cafea, patru sendvișuri pregătite și câteva brioșe și batoane de ciocolată. Din nou, Marsh avusese grijă de asta. Lynott trebuia să admită că se gândea dinainte la toate, chiar dacă începea să regrete că băuse din cafeaua și apa din mașină.

– Trebuie să mă ușurez, spuse el. Vrei să fac într-o sticlă goală?

Marsh se uită la Lynott ca și cum acesta tocmai l-ar fi întrebat dacă putea să urineze pe el.

– De ce aș vrea să faci asta? Crezi că mă excit când văd bărbați urinând în sticle? Nici măcar dacă aș vedea femei făcând asta nu m-aș excita.

– Am crezut doar că ar fi bine să întreb, spuse Lynott. Unii indivizi sunt maniaci să rămână în mașină orice ar fi.

– Nu și când e vorba despre ceva mai jos de talie. Du-te să te bucuri de puțină intimitate.

Lynott făcu cum i se spuse. Era bine să-și întindă picioarele, iar aerul era răcoros și mirosea a frunze verzi și a apă limpede. Mergea încet printre copaci, mișcându-se perpendicular pe pantă, având grijă să nu alunece pe pământul ud sau pe frunzele căzute. Găsi un copac potrivit, apoi aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că încă mai vedea SUV-ul înainte de a se întoarce cu spatele și a-și descheia șlițul. Singurul sunet din pădure era cel al scurgerii nu prea elegante de lichid pe copac acompaniată de suspinul de ușurare și satisfacție al lui Lynott.

Deodată, un al treilea sunet se adăugă acestei combinații: un scrâșnet de geam spart și un zgomot care era ceva între un oftat și o tuse. Lynott îl identifică imediat și avu deja pistolul în mâna dreaptă, chiar dacă folosea stânga ca să-și bage membrul înapoi în pantaloni, ignorând nedorita scurgere de lichid care însoți această mișcare. Făcu doi pași, înainte să fie lovit în ceafă de ceva, apoi căzu mort înainte să-și dea seama că moare.

Angel rezistă tentației de a-i aminti lui Louis că el îl avertizase că era ceva în neregulă.

Se deplasară în direcția opusă țarcurilor, armele lor fiind în continuă mișcare, cu țevile îndreptate spre intrări pustii,

spre ferestre întunecate, în alertă la orice semn cât de mic de mișcare.

Ajunseră la hambar fără să întâmpine vreun obstacol. Părea că nu se schimbase nimic de când lăsaseră mașina ascunsă acolo, ușile fiind tot închise. Se opriră și ascultară atent, dar nu se auzea nimic. Louis îi făcu semn lui Angel să deschidă ușa din stânga, numărând până la trei. Gura lui Angel era uscată și avea un nod în stomac. Linse cu limba câțiva stropi de sudoare de pe buza superioară, în timp ce degetele lui Louis numărau în liniște, iar când ultimul deget se lăsă în jos deschise brusc ușa.

– Nu e nimeni înăuntru, spuse Louis, dar nu e în regulă, adăugă el apoi.

Mașina era lăsată pe o parte, aproape rezemându-se de pământ, ca un zâmbet asimetric. Cauciucurile de pe partea dreaptă fuseseră ciopârțite. Geamul din partea șoferului era spart, iar capota fusese ridicată și lăsată să cadă înapoi fără dispozitivul de blocare. Louis rămase la ușă, de pază, în timp ce Angel intră. Nu detectă nici o mișcare. Un câmp gol se întindea din spatele hambarului până la pădure, dar nu putea să identifice mare lucru în depărtare în afară de forma copacilor.

Angel se ghemui în fața mașinii și, prudent, ridică apoi capota într-o fracțiune de secundă. Scoase din buzunar o lanternă mică, o aprinse și o ținu între dinți în timp ce luă o bucățică de lemn de pe jos ca să o introducă ușor între caroserie și capotă. Nu găsi nici un fel de cablu. Înălță capota puțin mai mult cu mâna sa stângă, și cu lanterna în mâna dreaptă examină motorul mașinii. Nu se vedea nici un arc, nici un suport, nici un dispozitiv care ar fi putut fi activat de capota mașinii. Cu toate astea, el trase adânc aer în piept înainte de a ridica de tot capota. Îi trebui doar o secundă ca să înțeleagă ce se întâmplase. Putea să miroasă fără să fie nevoie să mai vadă.

– Au ars siguranțele, spuse el. Drăguța asta nu mai merge nicăieri.

– Cred că vom merge pe jos.

– Glumești?

– Ai văzut vreo gașcă de localnici în timp ce veneam?

– Nu, dar aici suntem, cum să spun, la țară. Poate se ascundeau.

– Da, sigur, pentru că se temeau de băieții mari de la oraș.

Louis mai aruncă o ultimă privire în jur, apoi intră în hambar și se îndreptă direct către portbagajul mașinii. Puse degetul pe butonul de deschidere al portbagajului, se opri puțin înainte de a-l apăsa și se uită la Angel.

– Nu era nimic în partea din față, zise Angel.

– Asta-i liniștitor. Poate vrei să te duci doi pași mai în spate, pentru orice eventualitate.

– Hei, dacă tu te duci, atunci voi merge și eu cu tine.

– Poate că eu nu vreau să mergi și tu.

– De ce, pentru că vrei să te jelească cineva mai târziu?

– Nu, doar că nu te vreau lângă mine pentru eternitate. Acum, dă-te dracului mai în spate!

Angel se trase mai departe. Louis lovi butonul și avu doar o mică tresărire în timp ce făcea asta. Portbagajul se deschise brusc, iar Louis înjură. Angel, de asemenea.

Împreună, se holbară la ce era în interiorul portbagajului.

Weis și Blake nu aveau muzică în mașina lor și epuizaseră de mult toate subiectele de conversație cu privire la cunoștințele lor comune. Asta nu deranja pe nici unul dintre ei. Amândoi erau oameni care apreciau liniștea. De asemenea, din convenienț, fără ca nici unul din ei să fi recunoscut cu voce tare, fiecare admira tăcerea ásolută a celuilalt. Incapacitatea de a rămâne tăcut și nemișcat pentru mult timp era unul dintre motivele pentru care Weis îl detesta pe Lynott. Drumurile lor se intersectaseră ultima dată în Chad, unde oficial acționaseră

de aceeași parte, dar Weis considera că Lynott era un amator: un hoț și un bărbat de o moralitate îndoielnică. Pe de altă parte, Weis era un om care prindea repede pică pe cineva, și începuse deja să fie enervat de respirația lui Blake, care, chiar dacă acesta tăcea, găsea el că era neplăcut de zgomotoasă. Nu putea să facă nimic în legătură cu asta, presupuse el, doar să-l sufoce, iar asta părea o soluție prea exagerată, chiar și pentru Weis.

În mod curios, Blake gândea exact la același lucru despre Weis, dar, spre deosebire de acesta, nu era omul care să se simtă obligat să clocotească în tăcere, fără a spune ce avea pe suflet. Se întoarse către Weis.

– Hei... spuse el și în același moment geamul din dreptul lui Weis explodă chiar lângă capul acestuia, zgomotul puternic al împușcăturii lăsându-l pe Blake aproape surd de urechea stângă, și deodată Weis nu mai avea cap. Un val de sânge cald șiroia pe Blake în timp ce torsul lui Weis se răsturnase peste el, dar în următorul moment, Blake era deja sub nivelul geamului și zgâlțâia mânerul portierei, reuși să iasă, apoi se rostogoli la pământ cu pistolul în mână, trăgând la întâmplare pentru că sângele lui Weis îi încețoșase vederea, știind că zgomotul și groaza care urmează după ce lovești ținta ar fi putut fi destul ca el să câștige câteva secunde decisive. Trebuie să fi fost norocos, se gândi el, pentru că, în timp ce clipea ca să înlăture sângele din ochi, văzu un bărbat într-un costum de camuflaj verde cu maro prăbușindu-se la pământ, dar Blake nu se opri să vadă ce făcuse. Tot ce conta era să continue să se deplaseze. Dacă s-ar fi oprit, ar fi murit. Simțea că-l doare capul și umărul, și știa că îl loviseră câteva alice, dar o combinație între Weis și norocul său de a fi stat puțin mai departe de ultimul său partener îl salvase de la a fi ținta împușcăturii.

Gloanțele se auzeau șuierând pe lângă el în timp ce fugea, iar unul trecu atât de aproape pe lângă obrazul său drept că-i

simți căldura în timp ce trecea și crezu că aproape-l văzuse cum zbura, o masă cenușie care se învârtea străpungând aerul. Apoi copacii începură să fie din ce în ce mai deși în jurul lui, și o altă împușcătură sfâșie o ramură de copac nu departe de capul său, dar el nu se opri, schimbându-și direcția în fugă de la stânga la dreapta și iar înapoi, ascunzându-se după copaci, fără să le dea ocazia să-l ochească. Auzea zgomotul făcut de cei care-l urmăreau, dar nu se uita înapoi. Ca să facă asta ar fi trebuit să se oprească și, dacă se oprea, l-ar fi nimerit.

Trase adânc aer în plămâni, pregătindu-se pentru a țâșni cu viteză ca să câștige mai mult timp, apoi fața lui se ciocni de un obiect greu, care-i sparse nasul și dinții, și pentru o clipă fu orbit din nou, de data asta de o lumină albă, și nu de sânge. Căzu pe spate, dar, chiar dacă se prăbușise, instinctul său de supraviețuire rămase ascuțit, pentru că încă mai ținea pistolul în timp ce atingea pământul și trase în direcția ciocnirii. Auzi pe cineva gemând, apoi un corp căzu peste el, țintuindu-l la pământ. Lumina albă pălise acum, dar în locul ei rămăsese o durere nouă. Bărbatul care căzuse peste el avea spasme, în timp ce-i curgea sânge din gură. Blake îl împinse la o parte, contorsionându-și corpul și folosindu-se atât de greutatea sa, cât și de cea a muribundului pentru a se elibera de povară. Se clătina pe picioare, încă ametit de puterea loviturii pe care o primise, iar primul glonț îi intră în spate, în partea de sus, făcându-l să amețească și să cadă din nou la pământ. Încercă să ridice arma, dar brațul lui nu suportă greutatea acesteia și putu să o ridice doar vreo cinci centimetri. Cumva găsi puterea să tragă, dar forța reculului îl făcu să strige de durere și slăbi involuntar strânsoarea mâinii care ținea pistolul. Încercă să se rostogolească pe cealaltă parte ca să apuce arma cu mâna stângă, dar încă un glonț îl lovi, trecând prin brațul lui stâng și oprindu-se în piept. Căzu pe spate peste frunze și rămase cu ochii la copaci și la cerul întunecat care se vedea deasupra.

Capul unui bărbat apăru deasupra lui, cu fața acoperită de o pereche de ochelari negri de schi. Doi ochi albaștri clipiră curioși la el. Apoi un al treilea ochi apăru, negru și fără pic de emoție, iar acesta nu clipea deloc, nici măcar atunci când pupila lui deveni glonț și curmă suferința lui Blake.

Două corpuri fuseseră înghesuite în portbagajul mașinii lui Louis. Ultimele muște ale acelui anotimp le găsiseră deja. Abigail Endall fusese împușcată în piept. Era o rană urâtă, particulele din jurul rănii și gaura din bluza sfâșiată arătau că fusese împușcată de aproape, destul ca să permită alicelor să se împrăștie, dar nu într-o măsură în care să atenueze forța impactului. Soțul ei fusese ucis de la mică distanță, cu un singur glonț de pistol tras în cap, pistolul fiind ținut chiar lângă fruntea acestuia, bănuia Louis, pentru că văzu goluri și urme de praf de pușcă ars în jurul rănii. Ochii lui Abigail erau închiși pe jumătate, ca și cum fusese surprinsă în timp ce se trezea din somn.

– Ajută-mă să-i scot de aici, zise Louis.

Se strecură în portbagaj, dar Angel îl opri cu un gest al mâinii.

– Drace! spuse Louis.

Din nou, Angel luă lanterna și bețișorul și le folosi ca să verifice sub cadavre cât de bine putea. Când fu mulțumit că cele două corpuri nu ascundeau nici un dispozitiv explozibil, o scoaseră mai întâi pe Abigail – care zăcea deasupra soțului ei –, apoi pe Philip. Rogojina de sub cadavre fusese trasă deoparte, iar o serie de cleme ascunse sub rogojină fuseseră deschise pe fundul portbagajului, eliberând peretele fals despărțitor în părți și la bază. Armele depozitate acolo și toată muniția lor dispăruseră. Cauciucul de rezervă fusese și el ciopârțit, ca o măsură de precauție în plus.

Angel îl privi pe Louis și întrebă:

– Și acum?

*

Hara și Harada nu reușiră să ajungă prea departe de Massena, iar acest lucru arăta că erau și ghinioniști, dar și norocoși totodată: ghinioniști, pentru că nu mai puteau să participe la operațiunea lui Louis și încă mai ghinioniști când o verificare de rutină a mașinii lor scoase la iveală captura lor de armament. Polițiștii refuzară să le acorde prezumția de nevinovăție, așa că sfârșiră prin a fi închiși într-o celulă a departamentului Poliției din Massena, de pe Main Street, în timp ce șeful se gândea ce poate face cu ei, astfel viețile lor fiind salvate.

Încet, Angel și Louis se apropiară de ușile hambarului.

– Treizeci de metri, spuse Louis.

– Ce-i asta?

– Distanța dintre hambar și pădurea dinspre est.

– Dacă ne așteaptă pe noi, ne vor împușca imediat ce vom ieși.

– Vrei, în schimb, să ne elimine aici?

Angel clătină din cap.

– Tu o iei la stânga, eu la dreapta, zise Louis. Ai să fugi și nu o să te oprești orice s-ar întâmpla. Ne-am înțeles?

– Da, ne-am înțeles.

Louis încuviință cu o mișcare a capului.

– Ne vedem dincolo, spuse el.

Și o luară la fugă.

III

Și-a mistuit opaițele noaptea,
Pe culmile ce fumegă răsare
Voioasa zi... Atârnă de plecare
Viața mea. Întârzierea-i moarte!

William Shakespeare,
Romeo și Julieta, III, V[1]

[1] William Shakespeare, *Romeo și Julieta,* traducere de Șt.O. Iosif, Editura Mondero, București, 2000 (n.tr.)

16

Gabriel deschise ochii. Pentru câteva clipe nu-şi dădu seama unde se afla. Se auzeau sunete necunoscute şi era înconjurat de prea mult alb. Aici nu era acasă: acasă însemna roşu şi violet, şi negru, ca în interiorul unui corp, un cocon alcătuit din sânge şi muşchi, şi tendoane. Acum acest strat protector fusese îndepărtat, lăsându-i conştiinţa vulnerabilă şi izolată într-un mediu străin şi steril.

Reacţiile sale erau atât de slabe încât îi luă ceva timp să-şi dea seama că avea dureri. Nu era o durere ascuţită şi se părea că nu îl durea într-un singur loc, dar era acolo. Gura îi era foarte uscată. Încercă să-şi mişte limba, dar o simţea blocată, lipită de cerul gurii. Încetişor, încercă să saliveze ca să-şi poată elibera limba, apoi îşi linse buzele. Nu putea să-şi mişte capul mai mult de doi centimetri la dreapta şi la stânga, nu la început, şi, oricum, îl durea dacă făcea asta. În schimb, îşi mişcă braţele, mâinile, degetele de la mâini şi de la picioare. Pe când făcea asta, încercă să-şi aducă aminte cum de ajunsese să fie acolo. Aproape că nu-şi mai amintea nimic din ce se întâmplase după ce-l lăsase pe Louis la bar.

Nu, stai puţin, îşi amintea ceva: o poticnire, frica unui bătrân de a nu se prăbuşi la pământ, apoi o senzaţie de arsură, ca nişte cărbuni aprinşi băgaţi până în adâncul fiinţei sale. Şi

sunete, destul de neclare, dar pe care încă le mai auzea, ca pocnetul unor baloane aflate la distanță. Focuri de armă.

Simțea niște înțepături în mâna stângă și în brațul drept. Văzu acul perfuzorului înfipt în pielea fină a mâinii drepte, apoi trecu la capul cateterului din plastic verde al cărui ac era înfipt într-o venă de la mâna stângă. Se gândi că ar fi putut avea amintiri vagi de când se mai trezise și înainte, amintiri despre luminile puternice care-l orbeau, despre asistente și doctori care se agitau în jurul lui. Între timp, poate că visase sau poate toate acestea erau doar un vis.

Ca majoritatea bărbaților, Gabriel auzise despre legenda care spunea că în momentele de dinaintea morții viața ți se derulează înaintea ochilor. În realitate, în timp ce simțise atingerea rece a secerii morții tăind aerul, atât de aproape de fața lui, răceala ei contrastând puternic cu senzația de arsură care urmase după impactul gloanțelor, el nu avusese asemenea viziuni. Acum, când punea cap la cap toate întâmplările, își aminti doar o vagă senzație de surpriză, ca și cum s-ar fi ciocnit de un străin pe o stradă și, privindu-l în față ca să se scuze, ar fi recunoscut o cunoștință mai veche, a cărei sosire o anticipase de mult.

Nu, fragmente din viața lui îi veniră în minte mai târziu, pe când zăcea întins în patul de spital amorțit sub efectul medicamentelor, narcoticele făcând ca realul și imaginarul să fuzioneze și să se întrepătrundă, așa că, deși soția lui nu mai era în viață, o vedea acum înconjurată de copiii pe care nu-i avuseseră niciodată, o existență imaginară a cărei absență nu aducea nici un sentiment de regret. Văzu tineri și tinere trimiși să pună capăt vieții altora, dar în visul său doar cei morți se întorceau, iar aceștia nu rosteau învinuiri pentru că el nu simțea nici o vină pentru ceea ce făcuse. Pentru că, în general, el îi salvase de o viață care altfel ar fi putut sfârși în închisoare sau la vreun bar pentru nevoiași. Unii dintre ei avuseseră parte de morți violente din cauza intervenției lui Gabriel, dar acest sfârșit fusese scris pentru ei cu mult înainte de a-l întâlni

pe el. El schimbase doar locul sfârșitului lor, precum și durata și împlinirea vieții care precedase acest sfârșit. Ei erau Răzbunătorii lui, lucrătorii pământului său, și-i dotase cu cele mai bune abilități pentru misiunile care-i așteptau.

Numai unul reușise să pătrundă în visurile lui Gabriel așa cum făcuse și-n viață, și acesta era Louis. Gabriel nu înțelesese niciodată pe deplin profunzimea afecțiunii sale pentru acest bărbat tulburat. Visul său îl lămuri în această privință.

Era, se gândi el, din cauză că Louis fusese odată la fel ca el.

Gabriel auzi zgomotul unui scaun tras în colțul camerei. Deschise mai tare ochii. Cu grijă, întoarse capul în direcția de unde venise zgomotul și fu încântat să descopere că putea să se miște mai mult decât înainte, chiar dacă disconfortul său era încă mare. Distingea o formă în fața geamului, un deranjament în simetria jaluzelelor orizontale pe jumătate închise. Forma se făcu din ce în ce mai mare când bărbatul se ridică din scaunul său și se îndreptă spre pat, iar Gabriel îl recunoscu atunci când acesta se trase mai aproape.

– Ești un bărbat greu de ucis, spuse Milton.

Gabriel încercă să vorbească, dar gura și gâtul lui erau încă prea uscate. Făcu semne spre vasul cu apă de lângă pat și tresări la durerea provocată de mișcare. Era din cauza acelui ac blestemat din dosul palmei. Îl putea simți în venă. Gabriel mai fusese spitalizat de două ori în ultimii zece ani: o dată pentru extirparea unei tumori benigne, a doua oară pentru o fisură a osului femural de la piciorul drept, și în ambele ocazii fusese foarte nemulțumit de cateterul din mâna sa. „Curios, se gândi el, rănile care m-au adus în acest loc sunt mult mai grave și mai dureroase decât un ac subțire de metal introdus într-un vas de sânge și totuși asupra acestui fleac alege să se îndreapte atenția mea. Asta din cauză că este mic, mai degrabă o pacoste decât o traumă. E de înțeles. Scopul lui mi-e cunoscut. Și astăzi, în acest moment, reprezintă primul pas spre a mă resemna să accept ce s-a întâmplat."

Milton îi turnă apă într-un pahar, apoi i-l ţinu la gură astfel încât să poată sorbi din el, sprijinind blând capul bătrânului cu mâna sa dreaptă în timp ce-l ajuta să bea. Era un gest neobişnuit de familiar şi de sensibil, deşi pe Gabriel îl irita. Înainte de asta, fuseseră egali, dar nu aveau să mai fie niciodată la fel, nu şi după ce Milton îl văzuse redus la asta, nu şi după ce-i atinsese capul în felul ăsta. Chiar dacă era şi bunăvoinţă în gestul acesta, Milton nu putea să nu-şi fi dat seama ce însemna pentru Gabriel şi pentru demnitatea lui, ce se întâmplase cu sentimentul că avea un loc aparte, numai al său, în universul complex în care locuia. Câteva picături de apă se prelinseră pe bărbia lui Gabriel, iar Milton i le şterse cu un şerveţel, sporind furia şi jena lui Gabriel, dar acesta nu-şi arătă adevăratele sentimente, pentru că asta ar fi însemnat să cedeze complet în faţa lor şi să se simtă şi mai umilit. În schimb, murmură un „mulţumesc" şi-şi lăsă capul să se afunde din nou între perne.

– Ce mi s-a întâmplat? întrebă, vorbele sale fiind ceva mai mult decât o şoaptă.

– Ai fost împuşcat. Trei gloanţe. Unul a ratat inima cu vreo doi centimetri, altul a intrat în plămânul tău drept. Al treilea ţi-a sfărâmat clavicula. Cred că cele mai potrivite cuvinte de spus în astfel de situaţii ar fi că ai noroc că eşti în viaţă. Nu e prima dată, aş putea să adaug.

Îşi lăsă uşor capul în jos, ca şi cum ar fi vrut să ascundă expresia de pe faţa sa, dar ochii lui Gabriel se închiseseră pentru moment şi pierdu gestul.

– De când? întrebă Gabriel.

– De două zile sau ceva mai mult. Toţi par să creadă că eşti vreun fel de miracol al medicinei: asta sau că Dumnezeu a vegheat asupra ta.

Fantoma unui surâs se formă pe buzele lui Gabriel.

– Exceptând faptul că Dumnezeu nu crede în bărbaţi de felul nostru, spuse el, şi fu încântat să vadă cum Milton se încruntă. De ce – şi se opri ca să tragă aer în piept – eşti aici?

– Nu mai poate un vechi prieten să-l viziteze pe celălalt?

– Noi nu suntem prieteni.

– E ca şi cum am fi, şi fiecare dintre noi ştie asta, spuse Milton, iar Gabriel înclină uşor capul într-o aprobare ezitantă. Te-am păzit, continuă Milton.

Arătă spre camera de supraveghere din colţ.

– Ai cam întârziat.

– Ne preocupa faptul că cineva ar fi putut încerca să termine treaba.

– Nu te cred.

– Nu contează ce crezi tu.

– Şi tu eşti singurul meu vizitator?

– Nu. Ai mai avut unul.

– Cine?

– Favoritul tău.

Gabriel zâmbi din nou.

– El crede că atacul are legătură cu celelalte anterioare, spuse Milton. A plecat după Leehagen.

Zâmbetul păli în timp ce Gabriel îl privea prudent pe Milton.

– De ce ar trebui ca Leehagen să te intereseze pe tine?

– Nu am pretins niciodată că m-ar interesa, zise Milton şi aşteptă să fie întrebat în continuare.

I se păru că văzuse ceva trecând repede pe faţa lui Gabriel, o vagă conştientizare a unor informaţii ascunse. Milton se aplecă spre el.

– Dar am nişte informaţii pentru tine. M-ai rugat să aflu tot ce puteam despre Leehagen şi despre Nicholas Hoyle; majoritatea bănuiesc că le ştii deja. Am găsit totuşi o *anomalie,* dacă vrei un cuvânt mai potrivit.

Gabriel aştepta.

– Cel care-şi spunea Kandic nu fusese angajat să-l omoare pe Leehagen.

Gabriel se gândi la tot ce se spunea. Funcţiile sale intelectuale erau încă slăbite din cauza medicamentelor, iar mintea lui era confuză. Încercă disperat să şi-o limpezească, dar

efectul narcoticului era prea puternic. În alte împrejurări, ar fi făcut deducțiile necesare singur, dar acum avea nevoie de Milton să-l îndrume. Înghiți mai întâi, apoi vorbi:

– Pe cine trebuia să ucidă?

– Sursa mea spune că pe Nicholas Hoyle.

– Din ordinul lui Leehagen?

Milton clătină din cap.

– Cineva mai îndepărtat. Hoyle e implicat într-o afacere cu petrol în Marea Caspică. Se pare că există unii care ar fi preferat să nu mai fie implicat deloc. Sursa mea spune și că orice s-ar fi întâmplat în trecut între Hoyle și Leehagen a fost uitat acum, dacă această rivalitate a existat într-adevăr așa cum s-a susținut. Se pare că ei au folosit zvonul antagonismului lor spre avantaj reciproc. „Dușmanul dușmanului meu e prietenul meu": câteodată, rivalii lui Hoyle se apropiau de Leehagen, iar dușmanii lui Leehagen se apropiau de Hoyle. Fiecare dintre cei doi folosea aceste apropieri ca să afle tot ce putea spre avantajul celuilalt. Este un joc vechi și e unul pe care l-au jucat bine. Ei, de asemenea, împărtășesc un interes pentru femei tinere – *foarte* tinere – sau cel puțin așa era până ce boala lui Leehagen a început să-i bată clopotele. Leehagen satisface încă nevoile lui Hoyle. Fetele trebuie să fie neatinse. Virgine. Hoyle are o fobie în legătură cu bolile.

– Dar fiica lui, spuse Gabriel. Fiica lui a fost omorâtă.

– Dacă a fost omorâtă, asta nu s-a întâmplat la instigarea lui Leehagen. Nu are nici o legătură cu el sau cu vreo rivalitate, reală sau imaginară cu Hoyle.

– Reală sau imaginară, repetă încet Gabriel. Se simțea amețit și se părea că durerea se intensificase. Era o capcană, un șiretlic. Închise ochii. Cum se spunea? Nu este un nebun mai mare decât un bătrân nebun.

– Ajută-i, spuse Gabriel.

Apucă mâneca de la haina lui Milton, neluând în seamă înțepăturile din spatele mâinii.

– Și pe cine ar trebui să ajut?

– Pe Louis. Și pe celălalt, pe Angel.

Milton se așeză înapoi în scaunul său, desprinzându-și ușor mâneca dintre degetele lui Gabriel. Era un gest de eliberare, de distanțare.

– Nu pot să fac asta, spuse el. Chiar și după ce ai pățit tu, nu pot interveni. Nu o voi face.

Tensiunea din corpul lui Gabriel nu mai putea fi îndurată. Se simțea din ce în ce mai slăbit. Se așeză înapoi pe pernele sale, respirația lui fiind precipitată și întreruptă, ca aceea a unui alergător la sfârșitul unei curse lungi. Știa că sfârșitul se apropia.

Milton se ridică.

– Îmi pare rău, spuse el

– Spune-i lui Willie, zise Gabriel. O negură cobora peste el, învăluindu-l. Spune-i lui Willie Brew. Doar atât. Asta-i tot ce-ți cer.

Și, în timp ce-și pierdea cunoștința, i se păru că-l vede pe Milton încuviințând.

*

Casa se afla pe un teren de un acru, clădirea cu trei etaje acoperind o suprafață de 370 de metri pătrați. Era un loc sigur cu zidurile înalte, având în curte lumini activate de senzori de mișcare și un sistem de alarmă conectat la rețeaua unei firme particulare de securitate ai cărei angajați erau bărbați despre care se știa că nu aveau nici o reținere să-și scoată și să-i folosească armele.

În casă locuia un bărbat pe nume Emmanuel Lowein, împreună cu soția lui, Celice, și cu cei doi copii ai lor, David și Julie, de unsprezece, respectiv doisprezece ani. Împreună cu ei, în casă mai locuiseră în ultimele două zile doi bărbați care vorbeau puțin și dormeau și mai puțin. Ei îi ținuseră pe cei din familia Loweins departe de ferestre, asigurându-se că draperiile rămân trase și supraveghind terenul din jurul casei cu camere de luat vederi.

Louis nu mai fusese niciodată în acest adăpost sigur și îl știa pe Bliss numai după reputație. Lowein avea informații despre câțiva politicieni din America Centrală, pe care prietenii lui Gabriel erau foarte nerăbdători

să-i afle. În schimb, Lowein voia protecție pentru familia lui și pentru o nouă viață departe de junglă și de junte militare. Gabriel acționa ca un intermediar, iar Louis și Bliss fuseseră desemnați pentru protecție, ca măsură suplimentară de siguranță, în timp ce negocierile continuau. Lowein era o țintă și pentru cei nerăbdători să-l fi redus la tăcere înainte de a avea vreo șansă să spună ce știa. Gabriel își menținea de mult opinia că, în eventualitatea în care un individ sau mai mulți erau în pericolul de a deveni țintele unor profesioniști, n-avea ce să le strice să aibă oameni cu mentalitate asemănătoare care să-i păzească.

Bliss era mai în vârstă decât Louis cu aproape zece ani. Spre deosebire de Louis, numele său era legat de uciderea unor personalități notorii, dar erau zvonuri că acum voia să dispară pentru un timp. Bărbații care lucrau în acest domeniu la un moment dat începeau să acumuleze o listă lungă de dușmani, în special dintre cei care refuzau să accepte diferența dintre criminal și cel care comandase omorul. Pentru profesioniști, pentru Răzbunători, nu avea nici un sens: cineva ar fi putut, de asemenea, să învinuiască pușca în sine sau glonțul, sau bomba. Ca și acestea, Răzbunătorii erau doar simple unelte care trebuiau folosite până la atingerea scopului final. Nu era nimic personal în legătură cu asta. Cu toate acestea, un astfel de raționament nu putea fi înțeles întotdeauna de către cei care suferiseră pierderi, fie că aceste pierderi erau de natură personală, profesională, politică sau financiară.

Dar Gabriel nu voia ca Bliss să-l părăsească și nu părea să aibă în totalitate încredere în Bliss, acum că părea să dorească a pune capăt relației lor, și nu intenționa să se mai supună ordinelor lui Gabriel pentru mult timp. Așa se făcea că Bliss fusese trimis împreună cu Louis să asigure paza temporară a familiei Lowein. Nu mai aveau să fie alte crime pentru el deocamdată și probabil nu mai aveau să fie niciodată.

Era o misiune plictisitoare, iar ei își petrecuseră timpul așa cum putuseră mai bine. În timp ce toți cei din familia Lowein dormeau, Bliss vorbea în cei mai vagi termeni despre viața lui ca Secerător, dându-i lui Louis sfaturi, din când în când. El vorbea despre tragerea cu arme de mare precizie, pentru că una dintre abilitățile lui Bliss era folosirea puștii. Îi povesti lui Louis despre etimologia termenului „lunetist", de la vânătoarea păsărilor, în India secolului al XIX-lea; despre Hiram

Berdan, un general din Războiul Civil care era un susținător al artei și care contribuise la perfecționarea unor tehnici folosite de lunetiști și în zilele noastre; despre „Englez", maiorul Hesketh-Pritchard, care a organizat prima Școală militară de lunetiști, observatori și cercetași în timpul Primului Război Mondial ca reacție la atacurile lunetiștilor germani asupra soldaților britanici; despre echipele rusești din timpul celui de-al Doilea Război Mondial și despre folosirea mai puțin eficientă a lunetiștilor de către americani, care nu au înțeles încă faptul că a înarma un bun țintaș dintr-o unitate cu un M1, M1C sau M1903 nu era același lucru cu a crea un lunetist.

Louis asculta. I se părea că talentele valoroase ale unui lunetist se potriveau profilului său: inteligență, siguranță, inițiativă, loialitate și disciplină. Era de înțeles să se antreneze mereu pentru a-și îmbunătăți abilitățile; pentru a-și menține condiția fizică, întrucât asta îți dădea încredere, rezistență și autocontrol; nu trebuia să fii fumător, pentru că o tuse pe care nu o puteai controla îți putea trăda poziția, și dorința de a fuma o țigară ți-ar fi cauzat nervozitate, iritație și o reducere pe măsură a eficienței tale; mai trebuia să fii și echilibrat din punct de vedere emoțional, fără să simți neliniște sau remușcări când venea momentul să ucizi.

În sfârșit, Bliss îi povesti lui Louis despre importanța pe care o avea momentul ieșirii din scenă. Lunetiștii și Răzbunătorii erau arme care trebuiau folosite la momentul potrivit. Era important să te pregătești pentru acel moment, așa că cineva era gata atunci când i se ivea prilejul. O bună pregătire putea crea șanse, dar uneori acestea nu apăreau singure, și nu era înțelept să forțezi situația. O altă șansă avea să apară, la un moment dat, dacă cineva avea răbdare și era pregătit.

Dar avea să vină vremea când nimic nu va mai funcționa, când instinctele îi vor spune să plece, să lase totul baltă și să dispară. Bliss vorbi despre o misiune pe care o avusese în Chile. Luase ținta în vizor și era cât pe ce să tragă, când una dintre gărzile de corp ridicase privirea la fereastra unde Bliss aștepta momentul potrivit. Bliss știa că nu putea fi văzut. Era aproape de asfințit, iar el era învești mântat complet în negru, cu un material care nu reflecta lumina dincolo de un geam întunecat într-un bloc necunoscut. Până și țeava puștii fusese înnegrită. Nu ar fi fost

posibil ca privirea insistentă a gărzilor de corp să se oprească asupra lui, și totuși așa se întâmplase.

Bliss nici măcar nu se mai gândise să tragă, deși degetul lui strângea deja trăgaciul. În schimb, plecase. I se întinsese o cursă. Cineva vorbise. Fără să mai stea pe gânduri, reușise să scape din clădire lăsându-și pușca acolo. Gabriel înțelesese, iar gaura pe unde se scurseseră informațiile fusese găsită și astupată.

– Să-ți aduci aminte, spusese Bliss, tu ai doar o viață. Datoria ta este să o faci să dureze. Șmecheria e să știi cât să stai și când să pleci.

Acum era după două dimineața. Cei din familia Lowein dormeau la etaj, adulții împreună într-o cameră la etajul al doilea, iar copiii, în camera alăturată. Etajul al treilea nu era ocupat. De două ori în fiecare oră, Louis și Bliss verificau dacă totul era în regulă cu ei. La parter, la radio se auzea cântând Connie Francis: o înregistrare a unui vechi show. Fusese alegerea lui Bliss, nu a lui Louis. Louis o tolera din respect pentru bărbatul mai în vârstă.

Bliss îl lăsase pe Louis așezat într-un fotoliu, în timp ce el se dusese sus ca să se asigure că totul era în regulă cu familia Lowein. Abia după ce trecură cinci minute, văzând că Bliss nu se mai întorcea, Louis se ridică din fotoliu. Se îndreptă spre hol.

– Bliss? strigă el.

Nu se auzea nici un răspuns. Încercă aparatul de emisie-recepție, dar la acesta nu se auzea nimic.

Își scoase pistolul din toc și începu să urce scările. Ușa de la dormitorul copiilor era deschisă, iar cei doi copii erau ghemuiți în paturile lor. Lampa de veghe de pe perete fusese închisă. Ultima dată când fusese în control, lumina era aprinsă. Se puse în genunchi și apăsă întrerupătorul.

Era sânge pe cearșafuri și o pernă zăcea pe podea, din ea ieșind pene în drepul a două găuri identice de glonț. Se apropie de primul pat și trase cearșaful de pe David Lowein. Băiatul era mort, iar perna de sub capul lui era îmbibată cu sânge. Louis verifică și celălalt pat. Sora lui David fusese împușcată o dată în spate.

Louis fu pe punctul de a striga după ajutor, dar se opri. Era mișcare în dormitorul părinților. Putea auzi pași. Închise lumina de veghe și se

îndreptă spre ușa dintre cele două camere. Ușa era întredeschisă. O împinse ușor până se deschise și așteptă.

Nimic.

Intră în cameră și văzu o figură palidă clătinându-se în fața lui. Cămașa de noapte crem a lui Celice Lowein era îmbibată cu sângele care curgea din rana de la piept. Louis crezu că aceasta încerca să ajungă la el, mâna ei stângă fiind întinsă spre el, roșie de la sângele ei și al soțului ei, care zăcea mort în patul de lângă ea, dar apoi își dădu seama că ea privea fix dincolo de el, folosindu-și ultimele puteri pentru a-și găsi copiii.

Încercă să o oprească, iar ea îi prinse mâna încercând să se sprijine de el cu toată greutatea, poticnindu-se și târându-și vârfurile picioarelor pe jos. Se uită la el și deschise gura. Se citea dezolare în ochii ei, și apoi, până și asta dispăru când viața se scurse din ea și corpul femeii căzu la pământ.

Auzi prea târziu pașii din spatele lui. Se pregătea să se întoarcă, dar pistolul îi atinse ceafa, și el îngheță.

– Nu, se auzi vocea lui Bliss.

– De ce? întrebă Louis.

– Bani. Ce altceva?

– Te vor găsi.

– Nu, nu mă vor găsi. Îngenunchează!

Louis știa că va muri, dar nu avea să moară în genunchi. Se răsuci, pistolul fiind o umbră neagră în mâna lui, și atunci arma lui Bliss grăi și totul se cufundă în întuneric.

17

Willie Brew și Arno hotărâseră, după ce se consultaseră cu Louis, că atelierul auto ar trebui să se deschidă din nou. Louis fusese împotriva acestei idei, temându-se pentru siguranța lor, dar Willie și Arno erau întru totul de acord, fiind îngrijorați pentru sănătatea lor mintală dacă nu li s-ar fi permis să se întoarcă la micul lor rai alcătuit din automobile, componente de motoare și salopete. Aveau mașini de reparat, discutau ei, și promisiuni de ținut. (De fapt, Arno mai spusese ceva înainte de a aduce vorba de promisiuni, ceva în legătură cu faptul că trebuia să parcurgă câțiva kilometri înainte de a se duce la culcare, ceea ce Willie bănuia că ar fi putut fi o parte dintr-un poem, dintr-un cântec sau ceva asemănător, și-i aruncase lui Arno o privire mânioasă care-l lăsase pe acesta fără nici o îndoială că astfel de intervenții nu numai că nu erau bine-venite, dar ar fi putut avea ca rezultat niște ulei de motor turnat pe gâtul lui.)

Absent din preajma îndrăgitului său atelier și nevoit să întrerupă rutina care-i susținuse moralul atâția ani, Willie ajunse la concluzia că se gândea prea mult. Împreună cu gândurile veneau regretele, și cu regretele venea impulsul, întotdeauna prezent și niciodată uitat, de a bea mai mult decât era înțelept pentru a-și ridica moralul. Era aproape o contradicție

între aceşti termeni, dar Willie era din fire un bărbat solitar fericit doar atunci când era înconjurat de alţii, în rolul care i se potrivea cel mai bine: îmbrăcat în salopete albastre cu bretele, murdar de ulei de motor pe mâini, într-o importantă discuţie intimă cu un vehicul motorizat. O parte intimă a sa putea să se refugieze liniştită în credinţa că nu era nevoie să fie complet angajat în comiterea unor astfel de acte de rutină şi, în timp ce, involuntar, această parte dispărea, permitea unei alte părţi din el să joace rolul unui ciudat, dar până la urmă agreabil proprietar. Fără acest ultim personaj în pielea căruia să intre pentru un timp, Willie era în primejdie să-şi piardă cea mai bună parte din el pentru totdeauna.

De aceea, până şi duminica, el şi Arno puteau fi găsiţi de cele mai multe ori în atelier, reparând de zor în timp ce radioul se auzea în fundal, amândoi mânjiţi de ulei şi în relaţii foarte cordiale. Aveau întotdeauna de lucru, pentru că ei îşi câştigaseră o reputaţie şi nu se simţea vreo criză de clienţi dispuşi să apeleze la serviciile lor. Willie era hotărât să facă eforturi şi mai mari în dorinţa lui de a returna împrumutul pe care-l primise de la Louis cu mai mulţi ani înainte. Deşi era recunoscător pentru ce tot ce făcuse Louis pentru el, nu îi plăcea să datoreze bani cuiva. Banii aruncau o umbră asupra oricărei relaţii, şi relaţia pe care o avea Willie cu Louis era mult mai neobişnuită decât majoritatea. Aceasta se baza pe faptul că Willie ştia cu ce se ocupa Louis, deşi trebuia să se comporte ca şi cum n-ar fi ştiut; relaţia lor se baza pe faptul că Willie era conştient de sângele de pe mâinile acestui bărbat, şi asta nu-l neliniştea. Atacul de la sediul afacerii sale şi înţelegerea faptului că fusese la un pas de moarte în urma acestuia adăugase o altă dimensiune problematică relaţiei lui cu Louis. Totuşi, Willie ştia că aceasta nu se putea sfârşi niciodată, nu complet, pentru că legăturile care-i ţineau strâns uniţi nu erau numai de natură financiară. Chiar şi aşa, prin ruperea

legăturii financiare, ar fi făcut o declarație privitoare la independența sa. Poate că, de asemenea, la un nivel mai profund, doar pe jumătate înțeles de el, Willie acorda returnării banilor împrumutați o importanță mai mare, ca și cum asta ar fi reprezentat o separare aproape definitivă pe care și-o dorea în secret.

Dar acum era aici, în acest loc soios, înconjurat de imagini și mirosuri familiare, și astfel de chestiuni puteau fi uitate. Acesta era locul lui. Aici avea un rost. Aici putea fi el însuși și, în același timp, putea fi ceva mai mult decât el însuși. Era important pentru el să-l recupereze după atac. Acest loc fusese profanat de năvala a doi indivizi înarmați, dar, întorcându-se la el și folosindu-l în scopul pentru care fusese creat, el și Arno puteau șterge această pată.

Până la urmă, ei îl forțaseră pe Louis să fie de acord, ajutați de faptul că Angel era de partea lor. Asta în mare măsură pentru că, în anumite privințe, Angel simțea că era obligația lui să fie de altă părere decât partenerul său, pentru a-l pune pe jar, indiferent de cât de sensibilă ar fi fost poziția pe care așa-zisul partener o ocupa atunci. Cel puțin, în acest fel ei semănau cu toate cuplurile stabile din lumea întreagă. Dar Angel îl înțelegea pe Willie mai bine decât o făcea Louis. El știa cât de important era atelierul pentru el și cât de mult îl înfuriase și-l șocase atacul. Willie, și Angel știa asta, ar fi preferat să moară împușcat în atelierul lui decât să moară liniștit în patul său, acasă. De fapt, Angel bănuia că ultima dorință a lui Willie era să fie strivit sub un exemplar extravagant și rezistent al tehnologiei americane la care se întâmplase să lucreze la un moment dat – un Plymouth Fury din '62, poate, sau un Dodge Royal cu două uși sedan din '57 – exact cum se spunea despre Ecaterina cea Mare a Rusiei că ar fi murit sub un armăsar cu care era pe punctul de a se împerechea. Relațiile dintre mecanici și mașini, în special mașini clasice, i se

păreau lui Arnold puțin cam stranii și găsea afecțiunea manifestată de Willie și Arno pentru mașini deosebit de deranjantă. Uneori, când intra în garaj, în mod normal s-ar fi așteptat să-i găsească pe unul dintre ei sau chiar pe amândoi fumând „țigara de după..." pe bancheta din spate a unui automobil vechi de 40 de ani. În realitate, se aștepta să-i găsească și mai rău, dar prefera să nu se tortureze singur cu imaginile lui Willie și Arno făcând sex cu niște exemplare ale tehnologiei construcțiilor de mașini.

Astfel că acum Willie și Arno erau înapoi în locul pe care-l iubeau, cu radioul deschis, așa cum era întotdeauna, pe WCBS, pe frecvența 101,1. Pe postul de radio se discuta despre atmosfera anilor '50 în noaptea aceea: Bobby Darin, Tennessee Ernie Ford, până și „Alvin și Veverițele"[1] – și aici Willie, de obicei un bărbat destul de răbdător, fu tentat să se apropie cu ciocanul spre prezentatori, în special când Arno, care putea fi un ciudat și enervant mim atunci când voia asta, începu să cânte de sub capota unui Dodge Durango din '98, al cărui radiator avea furtunul rupt și care avea două dungi albe pe caroserie ce păreau să fi fost pictate de o persoană cu strabism.

Era trecut de ora zece noaptea, și ei încă mai lucrau, nici unul dintre ei nefiind deranjat de ora târzie. Mirosuri familiare, sunete familiare. Asta însemna „acasă" pentru ei. Reparau lucruri și erau mulțumiți să facă asta.

Ei bine, destul de mulțumiți.

– Pentru numele drăguțului de Iisus și al Sfintei Sale mame, spuse Willie, termină!

– Cu ce să termin?

– Cu cântatul.

– Am cântat eu?

[1] *Alvin and the Chipmunks*, în engleză în original (n.tr.)

– La naiba, știu că ai cântat, dacă poți să numești asta cântat! Dacă vrei să cânți ceva, cântă „Elegants" sau „Champs". Nu o imiți prea rău nici pe Kitty Kalen, dar nu, în nici un caz Alvin și nenorocitele de veverițe.

– David Seville, spuse Arno.

– Cine?

– Acesta era tipul cu „Alvin and the Chipmunks". David Seville. A început în 1958, cu excepția faptului că atunci nu se numea David Seville, ci Ross Bagdasarian. Armean, din Fresno.

– Există vreun Fresno în Armenia?

– Ce? Nu, nu există nici un Fresno în Armenia. Arno făcu o pauză. Nu de care să fi auzit. Nu, era de origine armeană. Familia lui ajunsese în Fresno. Iisuse, de ce e atât de greu să vorbesc cu tine? E ca și cum aș avea de-a face cu un bătrân sclerozat.

– Da, ei bine, poate e din cauză că tu nu știi nimic folositor. Cum se face că tu nu știi oricum nimic folositor? Ai toate astea în cap – poezie, filme cu monștri, până și niște afurisite de verițe – și tu încă nu reușești să dai de capăt problemei cu transmisia Dodge-ului fără o hartă și un sac de provizii.

– Dacă sunt un muncitor atât de prost, de ce nu m-ai concediat încă?

– Te-am concediat. De trei ori.

– Da, bine, atunci cum se face că m-ai angajat din nou?

– Lucrezi pe bani puțini. Ești groaznic la treabă, dar cel puțin nu mă costă atât de mult să te țin aici.

– Mâncarea e proastă, spuse Arno.

– Și porțiile atât de mici, zise Willie și amândoi izbucniră în râs. Ecoul sunetului încă se auzea în cele mai îndepărtate colțuri ale atelierului când Willie bătu de trei ori ușor, dar destul de tare ca să se audă, în partea laterală a mesei sale de lucru, un semnal asupra căruia ei căzuseră de acord ca avertisment

al unui potențial pericol. Cu coada ochiului, Willie îl văzu pe Arno luând o bâtă de baseball pe care începuse să o țină la îndemână din acea zi, dar altfel omulețul nu se mișcă. Willie băgă mâna dreaptă în buzunarul din față al salopetei sale largi, unde apucă un Browning mic, de 9 milimetri, pe care-l avea de la Louis.

Apoi Arno auzi zgomotul: două bătăi în ușă. Atelierul era închis. Acum, afară în întuneric era cineva care dorea să fie lăsat să intre.

– Drace! spuse Arno.

Willie se ridică. Ținea Browningul în jos lipit de el în timp ce se îndreptă spre ușă și riscă o privire prin grilajul interior și prin fereastra din plexiglas, încercând să nu facă din capul său o țintă, apoi aprinse lumina exterioară.

Bărbatul care stătea afară era singur, iar mâinile sale erau adânc îngropate în buzunarele paltonului său. Willie nu ar fi putut jura că nu era înarmat. Dacă era, măcar nu-și flutura arma de colo până colo.

– Tu ești Willie Brew? întrebă bărbatul.

– Eu sunt, spuse Willie. Nu fusese niciodată prea bun la întrebările de tip „cine întreabă" aparținând școlii de formule de salut și dezbateri.

– Am un mesaj pentru Louis.

– Nu cunosc nici un Louis.

Bărbatul se trase mai aproape de geam ca să poată fi sigur că Willie aude ce avea el de spus, apoi continuă ca și cum Willie nu spusese nimic.

– E un mesaj din partea îngerului păzitor. Spune-i să abandoneze totul și să vină acasă, el și prietenul lui. Spune-le să plece. Dacă întreabă de ce, spune-i că Hoyle și Leehagen sunt cunoștințe intime. Ai înțeles ce ți-am zis?

Și ceva îi spuse lui Willie că acest bărbat încerca, deși neclar, să-i facă un serviciu lui Louis, iar să nege în continuare

că-l cunoștea nu numai că ar fi fost inutil, dar ar fi putut, de asemenea, să aibă ca rezultat rănirea sau chiar moartea a doi bărbați care, după Arno, erau cei mai buni prieteni ai lui.

– Dacă acest mesaj e atât de important, ar trebui să i-l transmiți chiar tu, spuse Willie.

– Nu se poate lua legătura cu el. Acolo unde este el, telefoanele mobile nu au acoperire. Dacă te sună, transmite-i acest mesaj.

– Nu va suna aici, zise Willie. Nu așa procedează.

– Atunci nu se va mai întoarce, spuse bărbatul.

Se întoarse să plece. După o secundă de ezitare, Willie deschise ușa și-l urmă în noapte, strecurând pistolul în buzunarul salopetei. Vizitatorul se apropie de portiera din spate a unui Lincoln de culoare neagră care fusese parcat mai departe. Când Willie apăru, ușa din dreptul șoferului se deschise și din mașină ieși un individ. Willie nu mai văzuse niciodată vreun șofer care să arate ca el. Era tânăr și îmbrăcat îngrijit într-un costum cenușiu, dar ochii lui erau atât de morți că puteai spune că locul potrivit pentru ei ar fi fost într-un borcan, undeva. Mâna sa dreaptă era ascunsă în spatele portierei, dar Willie știa din instinct că avea o armă acolo. Se felicită în gând că nu ieșise din garaj cu micul Browning la vedere. În schimb, își ținea mâinile departe de corp, ca și cum s-ar fi pregătit să-l îmbrățișeze pe bărbatul în urma căruia mergea.

– Hei! spuse Willie.

Bărbatul se opri, cu mâna pe mânerul portierei.

– Cine ești? întrebă Willie.

– Numele meu este Milton. Louis va ști cine sunt.

– Asta nu mi-e de folos. El e plecat. Sunt amândoi plecați. Nu poți face nimic? Nu poți să-i ajuți?

– Nu.

– Nici măcar nu sunt sigur unde se află, spuse Willie și își auzi vocea ca o rugă disperată, dar nu-i fu rușine. Angel îi

spusese ceva, dar nu reținuse nimic. Fusese surprins că Angel preferase să-i împărtășească lui toate detaliile, dar el era mult mai preocupat să se întoarcă la dragul lui atelier în acel moment. La ce-i folosea să știe că ei erau în pericol? El nu era un supererou. Era doar un tip supraponderal în salopete, cu un pistol pe care nu voia să-l folosească.

Dar Louis și Angel erau importanți pentru el. Oricâte temeri și rezerve ar fi avut, ei îl salvaseră în felul lor. Willie nu-și făcea iluzii. Atunci când Louis se apropiase prima dată de el, nu fusese lipsit de altruism. Îi convenise să îl aibă pe Willie în clădirea pe care o câștigase, din motive pe care nici Willie nu prea le putea înțelege. Totuși, din interes sau nu, Louis îi permisese lui Willie să facă în continuare ce-i plăcea. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă și lucrurile stăteau altfel acum. Ei plătiseră pentru petrecerea dată de ziua lui de naștere. Ei îi făcuseră până și un cadou: un ceas Rolex Oyster antiacvatic, pe care i-l înmânaseră discret după ce toată lumea plecase de la localul lui Nate. Era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată și care nu avea patru roți. Nici nu-i trecuse vreodată prin minte că ar fi putut avea ceva atât de frumos. Îl purta chiar acum. Doar pentru un moment îi trecuse prin minte să-l pună într-un sertar și să-l păstreze pentru ocazii mai speciale. Dar el nu avea astfel de ocazii. Dacă l-ar fi pus într-un sertar, atunci acolo ar fi rămas, până la moartea lui. Mai bine să-l poarte și să se bucure de existența lui pe încheietura mâinii sale.

Le era îndatorat acestor bărbați. Ar fi făcut orice era nevoie pentru a-i ajuta, chiar dacă asta ar fi însemnat să se pună în genunchi în mijlocul străzii în fața unui străin și a ajutorului său înarmat.

Și vizitatorul se înduplecă totuși, chiar dacă nu într-o foarte mare măsură.

– Ei vânează un bărbat pe nume Arthur Leehagen. Acesta trăiește într-o zonă rurală, în nordul regiunii Adirondacks, nu departe de Massena. Acum, că știi unde sunt, ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

Deschise ușa și intră în mașină, trăgând portiera după el fără să-i mai spună vreun cuvânt lui Willie. În tot acest timp, tipul cu ochi morți care nu clipeau deloc îi urmărise. Numai în momentul în care portiera din spate se închise și cel pe care-l păzea fu în siguranță, se urcă la volan și plecă.

18

Din nou atelierul auto era închis. Radioul fusese şi el închis, iar luminile din jurul celor două vehicule la care lucraseră Willie şi Arno erau acum închise, maşinile stând acum în semiîntuneric, ridicate pe lifturile hidraulice, ca nişte pacienţi uitaţi pe mesele de operaţie, abandonaţi de chirurg pentru nişte cazuri mult mai grave.

Willie şi Arno erau în micul birou din spatele atelierului, înconjuraţi de facturi, de notiţe mâzgălite şi de cutii pline de ulei. Era doar un singur scaun, pe care stătea Willie. Arno stătea pe vine pe covor, mic şi subţire, cu capul puţin prea mare pentru corpul său, ca un gargui dat jos de pe piedestal. Fiecare avea câte o cană în mână, iar pe birou stătea între ei o sticlă de Maker's Mark[1]. Era momentul perfect pentru o băutură alcoolică, era Willie de părere.

– Poate că nu-i atât de grav pe cât pare, spuse Arno. Ei au mai fost în situaţii dificile şi au reuşit să treacă peste ele cu bine.

Nici el nu prea părea să creadă ce spune, chiar dacă ar fi vrut cu disperare să o facă.

Willie luă o înghiţitură de whisky. Avea un gust groaznic. Nu mai ştia nici măcar de ce o păstrase în dulapul lui cu acte. Fusese un cadou de la un client recunoscător, deşi nu de la unul destul de recunoscător ca să-i dea o băutură mai bună în

[1] *Marker's Mark* – marcă de whiskey/bourbon (n.tr.)

semn de apreciere. Willie avusese intenția să scape de ea, oh, de doi ani cel puțin, dar continuase să o păstreze doar în caz că s-ar fi dovedit de folos în anumite situații. În noaptea aceea, chiar fusese de folos.

– La urma urmei, nu e același lucru cu a chema poliția, spuse Arno.

– Nu.

– Adică, ce le vom spune? Arno se concentră, iar sprânceana lui se încruntă scurt, ca și cum ar fi încercat deja să ticluiască în minte o explicație plauzibilă, pentru vreun imaginar ofițer al poliției comunitare.

– Și nici nu putem să mergem acolo să-i ajutăm. Tu poți folosi un pistol, dar eu nu am ținut niciodată în viața mea în mână o armă până săptămâna trecută și nici atunci nu am folosit-o atât de bine. Aproape că te-am omorât cu ea.

Willie încuviință ursuz.

– Nu vreau să mă înțelegi greșit, continuă Arno. Am să fac tot ce este nevoie ca să-i ajut, până la un punct, dar eu repar mașini ca să-mi asigur traiul. Cât despre ce vorbim noi aici, nu va fi de prea mult folos nimănui.

Willie își puse cana deoparte.

– Urăsc chestia asta, spuse el obosit, iar Arno nu era sigur dacă vorbea despre băutură sau despre altceva.

Willie își sprijini coatele pe birou, ținându-și fața îngropată în palme, cu ochii închiși și cu vârfurile degetelor abia atingându-i partea de sus a nasului.

Arno îl privi pe șeful lui cu o expresie de tandrețe pe chip. Era adevărat faptul că Arno îl iubea pe Willie Brew. Îl iubea din toată inima, cu devotament, deși, dacă ar fi hotărât vreodată să i-o spună cu voce tare, Willie s-ar fi simțit obligat față de el. Willie îi dăduse ocazia să lucreze într-un loc care pentru el însemna un sanctuar în aceeași măsură ca și apartamentul său dezordonat, plin de hârtii. Willie respecta talentele lui Arno, chiar dacă era foarte grijuliu să nu arate acest respect prin vorbe sau fapte. El era prietenul cel mai bun

al lui Arno, cel spre care se îndreptase atunci când iubita lui mamă murise, bărbatul care-l ajutase să ridice sicriul, mergând alături de el în timp ce doi antreprenori de pompe funebre necunoscuți megeau în spatele lor. El era cel mai bun mecanic pe care-l întâlnise vreodată Arno și cel mai cumsecade dintre bărbați. Ar fi fost chiar în stare să-și dea viața pentru el.

Dar nu și-ar fi dat viața pentru Louis și Angel. Îl plăcea pe Angel, care măcar era prietenos câteodată, într-un fel vag omenesc, care nu deranja. Totuși, pe Louis nu-l plăcea. Louis îl speria la fel de mult ca drumul spre iad și înapoi. El știa că acesta era un bărbat care trebuia să fie respectat, un om puternic și periculos, dar Arno îl respecta pe Willie mai mult. Willie își câștigase respectul lui Arno prin faptele sale, prin omenia sa. Louis impunea respect așa cum ar impune respect o panteră, pentru că doar un idiot nu ar fi respectat ceva atât de periculos, dar asta nu însemna că ți-ai fi dorit să petreci mai mult timp decât era necesar în cușca panterei.

Își aminti cum vorbise Willie cu el în dimineața aceea, după prima întâlnire cu Louis. Willie cumpărase cafea și gogoși, iar mirosul lor ieșea ademenitor din birou când Arno sosise la lucru, în ziua care, credea el, avea să fie ultima de la atelierul auto. Willie îi povestise despre Louis, despre oferta acestuia și despre cum fusese nevoit să accepte. Așa pusese el problema, își amintea Arno: urma să accepte împrumutul, dar fără nici o tragere de inimă. Willie cunoștea prea bine lumea ca să-și imagineze că asemenea daruri se făceau fără condiții, știute sau neștiute. Atunci, Arno fusese recunoscător pentru că puteau să rămână în continuare acolo și nu i-ar fi păsat nici dacă tipul care oferea împrumutul ar fi avut copite despicate și coarne. Dar asta se schimbă odată ce-l cunoscu pe Louis, și văzu că el arunca o umbră peste ceea ce fusese înainte o afacere obișnuită. Angel mai risipise puțin din acea umbră, dar, timp de mulți ani, Arno și mult-iubitul lui șef fuseseră obligați să lucreze sub acea umbră, iar Arno era suficient de uman ca să-i displacă acest lucru.

Acum, Angel și Louis erau în pericol, iar de vreme ce Arno știa că ei acționaseră ca ripostă la ce se întâmplase cu ceva timp înainte, că ei nu avuseseră altă cale să rezolve această problemă și că propria lor viață și, în consecință, viața lui și a lui Willie erau în pericol. Arno nu era atât de naiv încât să creadă că, așa cum se desfășuraseră evenimentele, niște bărbați înarmați veniseră din senin să ucidă niște oameni pentru că așa aveau chef în acel moment. Ceea ce se întâmplase era o ripostă la ce făcuse Louis. Arno nu ar fi vrut să-i vadă morți pe Angel și pe Louis, dar putea înțelege de ce altcineva ar fi vrut asta.

Willie se ridică și începu să caute ceva printre hârtiile de pe birou. În cele din urmă, după ce o cutie cu alune și diferite facturi neplătite căzură pe covor, el găsi ceea ce căuta: agenda lui cea neagră și uzată. O răsfoi și se opri la literele N – P.

– Pe cine vrei să suni? întrebă Arno, apoi adăugă, într-o tentativă cam nepotrivită de a face o glumă: Pe vânătorii de fantome?

Un zâmbet ciudat apăru pe buzele lui Willie Brew. Asta îl făcu pe Arno mai nervos decât era deja.

– Într-un fel, răspunse Willie.

Arno se uita la el cum nota cu un pix un număr de telefon: prima cifră era 1, urmată de 2 – 0 – 7, apoi Arno știu către cine se îndreptau ca să ceară ajutor. Își turnă singur încă puțin Maker's Mark și mai turnă puțin și în ceașca lui Willie.

– Pentru noroc, zise Arno.

În definitiv, se gândi el, dacă Detectivul urma să fie implicat în asta, atunci cineva avea într-adevăr nevoie de noroc. El spera doar să nu fie vorba despre Willie sau despre el.

Willie se duse la localul lui Nate de pe aceeași stradă ca să telefoneze. Era îngrijorat ca nu cumva agenții federali să-i fi ascultat convorbirile telefonice la garaj. Un timp, se gândise chiar că i-ar fi putut planta și un microfon în birou, dar, în ciuda mizeriei și dezordinii generale de la locul lui de muncă, Willie cunoștea perfect fiecare bucățică din acea încăpere, și

cea mai mică schimbare produsă în mediul său ambiant i-ar fi sărit imediat în ochi. Cu telefonul însă altfel stăteau lucrurile. Știa de la HBO că nici nu mai era nevoie să planteze cineva mici dispozitive în receptor. Acesta nu era Războiul Rece. Probabil că ei ar fi putut să-ți spună ce mâncaseși la cină doar îndreptând un dispozitiv către burta ta. Willie era deosebit de prudent în legătură cu telefoanele mobile, de când Louis îl informase cât de ușor ar putea fi urmărite și cum ar putea fi interceptate convorbirile. Louis îi explicase cum funcționează un celular, ca un mic emițător electronic, chiar și atunci când era închis, astfel că poziția proprietarului său putea fi descoperită oricând. Singura cale ca să devii invizibil pentru dispozitivele de urmărire era să-i scoți bateria. Asta îl deranja pe Willie mai mult ca orice altceva, ideea că fiecare mișcare a lui ar fi fost urmărită de niște privitori nevăzuți, într-un buncăr, undeva. Willie nu avea de gând să se ducă în Montana și să trăiască în vreo combinație cu indivizi care se uitau la *Triumful voinței* ca să adoarmă, dar, de asemenea, credea că nu are nici un rost să ușureze treaba instituțiilor guvernamentale mai mult decât era nevoie. Nu era ca și cum Willie ar fi fost spion, era doar faptul că el nu se consuma prea mult la gândul că alții i-ar fi ascultat în secret orice ar fi avut el de spus, oricât de lipsit de importanță ar fi putut fi, sau la gândul că cineva i-ar fi supravegheat mișcările, iar relația dintre el și Louis îl făcuse să-și dea seama că și el putea deveni, oricât de tangențial, o țintă pentru orice investigație care s-ar fi putut îndrepta către afacerile partenerului său, așa că trebuia să fie precaut.

Când Willie intră pe ușa barului lui Nate, acesta ridică mâna spre el într-un semn de salut, dar Willie abia schiță o grimasă drept răspuns.

– Ce să-ți aduc? întrebă Nate.

– Trebuie să folosesc telefonul tău, spuse Willie.

În spatele localului, acolo unde se afla telefonul, aproape de toaleta bărbaților, erau mai multe femei care vorbeau tare,

și era ceva în vocea lui Willie și în expresia de pe fața lui care îi spunea lui Nate că nu era vorba despre o conversație pe care să o mai asculte și altcineva.

– Du-te în spate, în biroul meu, spuse Nate. Închide ușa.

Willie îi mulțumi și se strecură de cealaltă parte a barului. Se așeză la biroul lui Nate, un birou care, prin aspectul lui general curat și ordonat, nu semăna deloc cu al său. Telefonul lui Nate era un model vechi, cu disc rotativ, adaptat epocii moderne, dar solicitând totuși o atenție deosebită în aplicarea judicioasă a degetului arătător pentru a forma numărul. De data asta, era o situație de urgență, și Willie îi acordă ceva credit lui Nate care avea un telefon pe care l-ar fi putut construi chiar Edison.

Mai întâi, Willie sună la oficiul de preluare a mesajelor și lăsă un mesaj pentru Angel și Louis, repetând cuvânt cu cuvânt ceea ce Milton îi spusese că trebuie să transmită, cu speranța vagă că unul dintre ei ar fi putut auzi mesajul înainte ca lucrurile să ajungă prea departe. Apoi sună în Maine. Detectivul nu era acasă, așa că Willie decise să încerce la barul din Portland unde acesta lucra acum. Îi luă ceva timp să-și amintească numele barului. Era ceva cu „Pierdut". „Ceva Pierdut". „Marele Urs pierdut", așa se numea. Avea numărul de la serviciul de informații numere clienți, și la telefon îi răspunse o femeie. Putea auzi muzica în fundal, dar nu-și putea da seama ce melodie era. După două minute, Detectivul intră pe fir.

– Sunt Willie Brew, zise Willie.

– Ce mai faci, Willie?

– Uh, pe ici, pe colo, sus-jos. Nu ai citit ziarele?

– Nu, am fost plecat un timp din oraș, prin district. Tocmai m-am întors în dimineața asta. De ce?

Willie îi făcu un rezumat al tuturor evenimentelor. Detectivul nu puse nici o întrebare până ce Willie nu termină de vorbit. Doar ascultă. Willie aprecia la el acest lucru. Acest bărbat poate că-i provoca nervozitate din motive greu de identificat,

dar era de un calm aparte câteodată, un calm care-i amintea lui Willie de Louis.

– Știi încotro au plecat?

– Departe, în alt stat. Undeva în apropiere de Massena. Bărbatul care ne-a avertizat a pomenit de un tip pe nume Arthur Leehagen.

– Există niște proceduri pe care le urmați când ceva nu merge bine?

– Există un oficiu de preluare a apelurilor telefonice. Eu las un mesaj, iar ei pot să-l preia. Se presupune că ar trebui să verifice dacă au vreun mesaj la fiecare 12 ore atunci când sunt plecați. Am făcut asta, dar nu știu când au sunat ultima dată să verifice și, știi și tu, nu mi se pare corect doar să aștept cu speranța că va funcționa.

Detectivul nici măcar nu se obosi să întrebe ceva despre telefoanele mobile.

– Mai spune o dată care era numele pe care ți l-au dat.

– Leehagen. Arthur Leehagen.

– În regulă. Tu ești la atelier?

– Nu, sunt la barul lui Nate. Mă tem că telefonul meu ar putea fi ascultat.

– De ce ți-ar asculta cineva convorbirile?

Willie îi povesti despre vizita agenților federali.

– Drace! Dă-mi numărul de acolo de unde suni.

Willie îi spuse numărul, apoi închise. Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Da?

Nate își făcu apariția. Avea în mână un pahar cu două degete de brandy în el.

– M-am gândit că poate ai nevoie, spuse el. E din partea casei.

Willie îi mulțumi, dar îndepărtă paharul.

– Nu acum, spuse el. Cred că va fi o noapte lungă.

– A murit cineva? întrebă Nate.

– Nu încă, spuse Willie. Eu încerc doar să evit acest lucru.

Când se întoarse la garaj, aproape o oră mai târziu, Arno stătea încă în birou, dar sticla de Maker's Mark fusese pusă deoparte, în schimb, se simțea o aromă persistentă de cafea măcinată de la automatul de cafea.

– Vrei și tu? întrebă Arno.

– Sigur.

Willie se duse la un raft și luă de acolo un atlas cu hărți rutiere. Îl deschise la harta New Yorkului și începu să urmărească o anumită rută cu degetul. Arno umplu o cană de cafea, adăugă puțină frișcă, apoi o puse lângă mâna dreaptă a șefului său.

– Deci? întrebă Arno.

– Excursie cu mașina.

– Te duci acolo?

– Ai ghicit.

– Crezi că e o idee bună?

Willie se gândi o clipă.

– Nu, spuse. Probabil că nu.

– Merge și Detectivul?

– Da.

– Cu mașina?

– Da.

– Nu ar putea să meargă cu avionul? Nu ar ajunge mai repede?

– Cu armele după el? Nu e filmul *Air America.*

Willie se gândi să-și dea jos salopeta, apoi se răzgândi. Era mai fericit când o purta și simțea că nu trebuie să îndepărteze un lucru care-i mai ridica puțin moralul. În schimb, își puse pe umeri o jachetă veche, deasupra salopetei.

– Tu rămâi aici, îi spuse lui Arno. În caz că sună.

– Nu aș fi mers oricum, spuse Arno. Ți-am mai zis. Nu sunt genul ăla de individ.

– M-am gândit că aveai de gând să te oferi, ca în filmele western.

– Glumești? Ai văzut vreodată un western scandinav?

Wilie încercă a-și aminti dacă Charles Bronson era scandinav. De fapt, se gândi că Bronson ar fi putut fi lituanian. Oricum, era de o naționalitate cu terminația în „– anian", din câte știa el.

– Cred că nu, spuse în cele din urmă.

Arno îl urmă în curtea din spatele garajului, acolo unde se afla parcată mașina lui Willie, un Shelby vechi. Mașina arăta de parcă nu ar fi putut merge trei kilometri fără să piardă piese componente sau ulei, dar Arno știa că nu exista automobil mai bine întreținut în tot New Jersey-ul.

– În regulă. Willie îl salută din cap pe Arno. Acesta îi răspunse în același fel. Se simți deodată ca o femeiușcă implicată într-o relație. Era tentat să-l îmbrățișeze pe Willie sau să-i aranjeze gulerul cămășii. În schimb, se mulțumi să-i strângă mâna șefului său cu un gest simplu și să-l sfătuiască să fie prudent.

– Ai grijă de atelier în locul meu, spuse Willie. Și, ascultă, dacă toate astea se duc dracului, să închizi și să pleci de aici. Să iei legătura cu avocatul meu. Bătrânul Friedman știe ce are de făcut. Te-am trecut în testament. Nu vei avea bătăi de cap dacă voi muri.

Arno zâmbi.

– Dacă aș fi știut asta, te-aș fi omorât cu mâna mea mai demult.

– Da, ei bine, din cauza asta nici nu ți-am spus. De asta sau pentru că înjurai tot timpul în fața mea pentru reținerile din salariu.

– Să conduci cu grijă, șefule!

– Așa voi face. Să nu plătești nici o factură cât voi fi eu plecat.

Willie se urcă la volan și ieși cu spatele din parcare. Ridică o mână în semn de rămas-bun, apoi plecă. Arno intră înapoi și văzu că Willie nici măcar nu se atinsese de cafea.

Asta îl întristă.

*

Era cale lungă până în Nord, și lui Willie i se părea și mai lungă, dat fiindcă nu mai făcuse niciodată un astfel de drum fără o pauză pe măsură. Fu tentat o dată sau de două ori să oprească pentru o cafea sau pentru o sticlă cu apă minerală, ceva care să conțină cofeină sau zahăr și să-l țină vigilent, dar avea o vezică urinară mai bătrână cu zece ani decât el și nu voia să piardă nici o clipă mai mult trăgând pe dreapta și ieșind de pe autostradă ca să se ușureze la douăzeci de minute după ce ar fi terminat orice ar fi avut de băut. Ascultă WCBS până ce postul începu să se piardă, apoi găsi o casetă cu Tony Bennett în compartimentul cu mănuși și începu să o asculte. Își simțea stomacul încordat. La început, se întrebă dacă era frică, apoi înțelese că era o presimțire. Se lăsase de mult dus de val, trăind de azi pe mâine, făcând ce-i plăcea, dar nu încercase să-și depășească niciodată prea mult limitele, nu se pusese niciodată singur la încercare. Willie se gândi că lăsase în urmă acele zile, că făceau parte din tinerețea sa, dar i se demonstrase contrariul. Se bătu ușor peste buzunarul în care avea micul Browning. Părea prea mic și prea ușor ca să fie de folos, dar în același timp era ca și cum ar fi emanat căldură, astfel încât îl putea simți cum ardea lângă piciorul său. Încercă să-și imagineze cum l-ar fi folosit și își dădu seama că nu era în stare. Aceasta era o armă cu care trebuia să tragi în cineva de la o distanță foarte mică, iar Willie nu fusese niciodată nevoit să privească un om în față dacă ar fi trebuit să-l împuște. Cât despre moarte, el nu credea că se temea de ea: de felul în care ar fi murit, poate, dar nu de faptul în sine. În definitiv, atinsese o vârstă la care moartea începuse să fie o realitate obiectivă, și nu un concept abstract.

Nu, lucrul care-l îngrijora pe el cel mai mult era posibilitatea de a-i dezamăgi pe Angel și pe Louis sau pe Detectiv. Asta nu voia el să se întâmple. Voia să facă ce trebuia. Se ruga să aibă curajul să acționeze dacă avea să fie nevoie.

Willie socoti că erau șase, poate șase ore și jumătate din Queens până unde urma a se întâlni cu Detectivul. Cel puțin cea mai mare parte din drum era pe autostradă, așa că mențiu viteza constantă de o sută douăzeci de kilometri pe oră pentru o bună parte din traseu și doar când coti pe autostrada 87 peisajul și drumul începură să se schimbe de-a binelea, și el se văzu obligat să încetinească. Nu pentru că ar fi putut să vadă ceva, dar nu era nevoie să fie ghicitor în stele ca să simtă schimbarea atmosferei de la drumurile interstatale la drumurile districtuale. Autostrada ținea natura la distanță: erau șase benzi de circulație cu trafic intens, iar Willie avea doar un grad limitat de compasiune pentru animalele lovite de mașini pe lângă care trecuse. Dar când părăsi autostrada pentru a intra pe drumuri mai mici, atât dispoziția sa, cât și imaginea de ansamblu se schimbară. Aici, natura era mult mai aproape. Copacii se îngrămădeau în jurul lui, iar singura lumină după care putea să se ghideze venea de la farurile mașinii sale și de la reflectoarele încastrate din loc în loc în asfalt. Plouase o vreme, iar picăturile de ploaie arătau ca niște particule strălucitoare rămase în urma unei explozii stelare de maximă intensitate. Ceva trecu în zbor prin raza sa vizuală, atât de mare și atât de aproape, încât pentru o clipă fu sigur că va trece prin parbrizul mașinii. La început, crezu că era un liliac, dar își dădu seama că liliecii nu pot crește atât de mari, cu excepția celor din filmele de categoria B, și că asta era de fapt o bufniță ieșită la vânătoare după o pradă. Se simți extrem de binedispus de acest incident: singurele bufnițe pe care le văzuse vreodată erau cele de la televizor sau cele de la grădina zoologică. Chiar și atunci, el nu ar fi putut ghici cât de mari și de grele erau în zbor. Se simțea ușurat că nu o lovise în viteza aceea: pasărea i-ar fi smuls capul de pe umeri.

Willie era o creatură a orașului și în special a orașului New York. Nu că s-ar fi gândit la câmpiile verzi ca și cum ar fi așteptat să devină suburbii. Nu era complet lipsit de sentimente. Nu, era doar faptul că New Yorkul nu era ca alte state:

era un loc caracterizat de cel mai mare oraş al său într-un fel unic, cum nu mai era nici un alt loc din ţară. Atunci când menţionai New Yorkul, şi asta era valabil pentru majoritatea oamenilor, fie ei americani sau străini, ei nu se gândeau la Adirondacks sau la Saint Lawrence, sau la păduri şi copaci şi cascade. Ei se gândeau la un oraş, la zgârie-nori şi la taxiuri, la beton şi la sticlă. Acela, de asemenea, era New Yorkul lui Willie. El nu putea să-l pună pe picior de egalitate cu reversul său rural.

Îşi spuse că Angel şi Louis trecuseră probabil pe acolo. Îi urmărea mergând cu maşina pe acelaşi drum. Acest gând păru să-i stabilească încrederea în scopul său. Cercetă kilometrajul şi calculă că mai avea o oră sau mai mult de mers până la locul unde trebuia să aibă loc întâlnirea cu Detectivul. Îşi simţea stomacul din nou încordat. Simţea arma atârnând greu în buzunar.

Şi continuă să conducă.

19

Așa cum făcuseră și cei doi, Angel și Louis, cu mai multe ore înainte, Willie trecu de orașele mici și de păduri și ajunse la o aglomerare de moteluri și cazinouri aproape de granița cu Canada. Mai ajunsese doar o singură dată atât de departe și atunci în Vest, la cascada Niagara. El și fosta lui soție fuseseră acolo în luna de miere. În ianuarie. Trebuia să fi fost nebun, dar, pe de altă parte, era îndrăgostit și nici unul dintre ei nu agrea vara. El avusese destul parte de căldură și sudoare în Vietnam, iar ea voia doar să vadă cascada. Ea îi spusese că va fi mult mai spectaculos dacă mergeau acolo iarna, înconjurați de gheață și zăpadă. Presupuse că fuseseră destul de impresionați, deși frigul care-i intrase în oase ar fi trebuit să însemne un avertisment pentru ce avea să se întâmple mai târziu în viața lor de cuplu. Ținând cont de asta, ar fi trebuit să o bage într-un butoi chiar atunci și să o împingă peste margine.

Recunoscu Mustangul Detectivului parcat afară, la Bear's Den[1], un local într-o parcare pentru camioane, aflat la vreo șaisprezece kilometri de Massena, și avu un sentiment de mândrie la vederea autoturismului. El îi făcuse Detectivului rost de mașină, negociind la sânge cu vânzătorul până când

[1] Bârlogul ursului (n.tr.)

acesta fusese pe punctul de a izbucni în lacrimi chiar acolo, în parcare. Willie dusese Mustangul la atelier și îl dezasamblase, verificându-i fiecare piesă mobilă și înlocuindu-i piesele care erau uzate sau cele care erau pe cale să cedeze într-un an sau doi. Văzându-l aici, atât de departe spre nord, se simțea la fel ca un director de școală care își întâlnea un fost elev foarte bun la învățătură. Nu ar fi fost surprins dacă mașina ar fi claxonat ușor în semn de recunoaștere în timp ce se apropia. După ce parcă, înconjură Mustangul de două ori, examinând cu atenție atât interiorul, cât și exteriorul mașinii. Când termină, oftă mulțumit. Erau una sau două zgârieturi pe vopsea și pe suprafața de rulare a cauciucului din dreapta, din față, se subțiase, dar, cu aceste mici excepții, părea să fie în stare bună. Totuși, voia să arunce cât mai curând o privire ceva mai atentă sub capotă. Era sigur că existau și în Maine mecanici auto destul de buni, dar aceștia nu i-ar fi putut iubi copiii în felul în care-i iubea el. Mângâie cu afecțiune capota și intră în local, trecând pe lângă niște urși împăiați și jerpeliți, aflați într-o cutie mare de sticlă, lângă ușa de la intrare, blana lor fiind năpârlită în anumite locuri. Îl făceau să se simtă deprimat, așa că iuți pasul ca să nu-i mai vadă.

Era puțin după ora șase dimineață și abia începea să se lumineze de ziuă. Ploaia se oprise pentru moment, iar cerul era cenușiu și amenințător, însă Willie știa că va mai ploua. The Bear's Den era un birt spațios și se umpluse deja pe jumătate cu oameni care luau micul dejun la mese, așezați pe bănci. Mai și fumau pe deasupra. Asta îi reaminti lui Willie că regulile orașului New York nu erau valabile aici. Încearcă numai să-ți aprinzi în oraș o țigară după micul dejun și te vei trezi cu un polițist în spatele tău înainte să ajungi să tragi un fum, asta dacă ceilalți clienți nu ți-ar trage înainte o bătaie soră cu moartea.

Detectivul stătea pe o bancă din vinil roșu din spatele încăperii, lângă un mic snop fals de fân făcut din surcele de lemn aflat pe pervazul ferestrei, având în partea de sus o sperietoare de ciori în miniatură și dovlecei din plastic. Acesta purta o pereche de blugi de un albastru-închis, un tricou negru și o jachetă militărească, tot de culoare neagră. Nu se dezbrăcase de jachetă, în ciuda căldurii din birt. Willie putea ghici de ce. Avea un pistol undeva pe dedesubt. Se presupunea că Detectivul predase toate armele după ce îi fuseseră suspendate permisul și licența, dar Willie considera că asta era valabil doar pentru armele de care știau polițiștii. Ca și Louis, Detectivul nu era genul de om care să se fâțâie de colo-colo etalându-și toate obiectele pe care le poseda.

În fața lui, pe masă, era o cană cu cafea, alături de niște resturi de șuncă și ouă-ochiuri. Willie se așeză de cealaltă parte a mesei și o chelneriță apăru. El comandă cafea și pâine prăjită. Nu prea îi era foame. Nu era nici obosit sau cel puțin nu atât de obosit pe cât se aștepta să fie. Asta îl surprindea. Pe de altă parte, el nu era omul care să aibă nevoie de prea mult somn. În mod normal, patru, poate cinci ore pe noapte îi erau de ajuns.

– Văd că nu te-ai putut abține să arunci o privire Mustangului, spuse Detectivul.

Zâmbea.

– Le trimiți de lângă tine în lume și tot ce poți spera este ca lumea să le trateze așa cum ar trebui. Ca pe niște copii.

Văzu zâmbetul Detectivului tremurându-i ușor pe buze și își dori să nu fi menționat nimic de copii. Dacă pierzi un copil – mai ales așa cum îl pierduse el pe al său –, rămâi pentru totdeauna cu o rană deschisă, sângerândă.

– Merge bine? întrebă Willie, mișcându-se pe un teren mai sigur.

– Merge așa cum trebuie.

– Sper că nu a tras nimeni în ea.

Willie nu-l iertase niciodată pe deplin pe Detectiv pentru că permisese ca fostul său Mustang, pe care-l avea tot de la Willie, să fie făcut zob într-un oraș părăsit din Maine. Mașina nu mai putuse fi salvată, deși Willie fusese nevoit să se bazeze pe mărturia lui Angel în această privință. Willie se oferise să transporte mașina înapoi în Queens pe cheltuiala lui ca să vadă ce se putea face, dar Angel își pusese o mână pe umărul lui Willie ca să-l consoleze și-i sugerase liniștit că asta nu ar fi fost o idee prea bună. Angel se gândise că vederea rămășițelor mașinii l-ar fi tulburat prea mult pe Willie. Era de fapt echivalentul unui sicriu cu capacul închis la înmormântarea unei rude mult-iubite.

– Încerc să evit să se tragă în mine ori de câte ori pot, spuse Detectivul.

Willie fu tentat să-l întrebe cum s-ar fi putut aplica asta în cazul lui. Detectivul avea, se pare, o irezistibilă forță de atracție pentru gloanțe, cuțite, pumni și cam pentru orice alt lucru care putea cauza rănirea unui corp. Numai faptul că stătea atât de aproape de el îl făcea pe Willie să simtă nervozitate.

Cafeaua și pâinea prăjită sosiră, abătându-i un timp atenția de la preocupările pentru propria siguranță. Cafeaua era bună și își putea simți creierul cum răspunde la asaltul cofeinei și al zahărului.

– E în regulă dacă vorbim aici? întrebă Willie.

– Nu aș crede. Putem vorbi în mașină. Bănuiesc că totuși nu au sunat.

– Nu.

Deodată, celularul lui Willie începu să sune. Îl găsi în salopetă și simți cum îi creștea speranța, până ce văzu mesajul care îi ura bun venit în Canada.

– Nu suntem în Canada, nu? zise el.

– Nu, doar dacă nu ne-au invadat pe nesimțite.

– Să-i ia dracu' pe canadieni! spuse Willie, dezamăgirea lui transformându-se în furie și arătând spre nord. Să fim la fel ca ei.

Începu iar să ciugulească din pâinea prăjită. Avea o mulțime de întrebări pe care voia să le pună, dintre care, cea mai importantă întrebare era dacă erau aici singuri. Detectivul era bun în tot ce făcea. Angel și Louis spuseseră asta destul de des, iar Willie nu avea nici un motiv să se îndoiască de spusele lor, dar nu era sigur că doi oameni vor putea să se descurce cu orice situație ar fi avut de înfruntat. Oricât de mult ar fi ținut la Angel și la Louis, Willie nu simțea nici o dorință arzătoare să se arunce singur în foc pe altarul lor fără un motiv întemeiat. Deodată, gravitatea situației îl copleși cu totul. Puse deoparte jumătate din felia sa de pâine prăjită. Oricât de puțină poftă de mâncare ar fi avut, dispăru și aceasta. Se scuză și se duse la toaleta bărbaților, iar aici se spălă cu apă rece pe față și pe gât și se șterse cu un prosop de hârtie, apoi ieși.

Nota de plată fusese plătită, și Detectivul îl aștepta la ușă. Chiar dacă își dăduse seama cum se simțea Willie de fapt, nu lăsă să se vadă nimic.

– Ai nevoie de ceva din mașină? întrebă Detectivul.

– Nu, am tot ce-mi trebuie aici.

Instinctiv, Willie se bătu ușor peste Browningul din buzunar încă o dată, și imediat se simți ridicol. Parcă vorbise un pistolar, genul acela care este împușcat la sfârșitul celei de-a treia role de film. Detectivul se uită la el curios.

– Ești bine, Willie?

– Nu am vrut să sune așa, spuse Willie cu un ton de scuză. Știi tu, ca și cum aș fi Dirty Harry sau cam așa ceva. Doar că nu sunt obișnuit cu astfel de lucruri.

– Dacă te consolează cu ceva, eu fac asta foarte des, mai mult decât aș vrea, și nici eu nu sunt obișnuit.

Amândoi se urcară în Mustang, și Detectivul lăsă în urmă curba. Conduse cam doi kilometri până ajunse la o parcare pustie, apoi reduse viteza și opri motorul. Detectivul scoase o serie de hârtii. Acestea erau imagini din satelit, mărite pe calculator și scoase la imprimantă. Una dintre ele reprezenta o reședință impunătoare. A doua imagine era a unui oraș. În altele apăreau drumuri, râuri, câmpii.

– De unde ai toate astea, de la CIA? întrebă Willie.

– De pe Google, spuse Parker. Aș putea planifica un asalt în China de pe computerul meu. Arthur Leehagen are un întreg grup de clădiri la sud de locul ăsta; e vorba în special despre casa cea mare de lângă lac. Se pare că sunt două drumuri care intră și ies, ambele ducând spre vest. Acestea trec peste un râu, ceea ce înseamnă că pământul lui Leehagen e aproape tot înconjurat de ape, excepție făcând două fâșii înguste de pământ de la nord și sud, acolo unde râul se apropie de lac înainte de a coti mai departe. Drumul din sud face o curbă spre nord-vest, iar drumul din nord coteşte spre sud-vest, astfel că ajung aproape să se întâlnească lângă casa lui Leehagen. Două alte drumuri le intersectează, mergând de la nord la sud, primul pe lângă râu, iar al doilea la o distanță de circa un kilometru sau cam așa ceva.

În timp ce vorbea, Detectivul indica detaliile pe una din imagini. Willie nu avea un computer. Se gândi că pentru el era prea târziu să-și facă griji pentru astfel de lucruri și că avea și așa destul de puțin timp liber. Avea o idee vagă despre ce ar fi putut însemna „Google", dar nu ar fi putut să o explice nimănui într-un fel care să aibă sens, nici măcar lui însuși. Totuși, era impresionat de ceea ce-i arăta Detectivul. Se duseseră războaie având la dispoziție informații mai puțin detaliate decât acestea. La naiba, luptase și el într-unul.

– Îți convine pistolul pe care-l ai? întrebă Detectivul.

– Louis mi l-a dat.

– Atunci ar trebui să fie bun. Ai mai tras cu vreo armă în ultimul timp?

– Nu de când m-am întors în Vietnam.

– Ei bine, nu s-au schimbat prea mult de atunci. Arată-mi arma!

Willie îi înmânã Browningul Detectivului. Cântărea mai puțin de nouă sute de grame încărcat și era dat cu un lac albastru. Era un model de dinainte de 1995, pentru că încărcătorul avea o capacitate de treisprezece cartușe, și nu de zece. Camera cartușului nu era încărcată, conform indicatorului din extractor.

– Ușor și elegant, spuse Parker. Nu e nou, dar e curat. Ai un încărcător de rezervă?

Willie clătină din cap.

– Cu puțin noroc, nu va trebui să-l folosești. Dacă va trebui să golim încărcătoare întregi, atunci probabil că vom fi depășiți numeric, așa că nu va conta oricum.

Willie nu găsi deloc liniștitoare această explicație.

– Pot să te întreb ceva?

– Desigur.

– Suntem doar noi? Vreau să spun, nu mi-o lua în nume de rău, dar noi nu suntem chiar Delta Force.

– Nu, nu suntem numai noi. Mai sunt și alții.

– Unde sunt?

– Au plecat înainte. De fapt – Parker își verifică ceasul –, ar trebui să ne întâlnim cu ei cam pe la ora asta.

– Mai am o întrebare, spuse Willie, în timp ce Detectivul pornea motorul.

– Dă-i drumul!

– Există vreun plan?

Detectivul îl privi.

– Să nu te lași împușcat, replică el.

– E un plan bun, spuse Willie cu emoție.

*

Detectivul ținea farurile aprinse în timp ce mergeau cu mașina. Willie se gândi că lumina lor era cam puternică, dar nu spuse nimic. Putea să-și facă griji pentru faruri în altă zi. Să nu fie împușcat, la asta se gândea el. Se trăsese în el în Nam, dar gloanțele nici măcar nu se apropiaseră de el. Spera într-un fel ca lucrurile să rămână așa cum erau. Totuși, ar fi vrut să știe la ce să se aștepte. Stătuse în preajma unor oameni care fuseseră împușcați, și varietatea reacțiilor acestora îl înspăimântase. Unii strigau și plângeau, alții doar așteptau tăcuți, păstrând toată durerea înăuntru, și apoi mai erau cei care reacționau ca și cum era un lucru lipsit de importanță, ca și cum respirația le fusese scoasă puțin din corp de o fărâmă de metal fierbinte intrată adânc în carnea lor. În cele din urmă, se văzu silit să pună întrebarea.

– Ai fost împușcat, nu? îl întrebă pe Detectiv.

– Da, am fost.

– Cum a fost?

– Nu ți-aș recomanda.

– Știi, pot să-mi dau și singur seama de asta.

– Nu cred că experiența mea ar putea fi una tipică pentru tine. Stătusem în apă foarte rece și probabil că eram deja în stare de șoc atunci când am primit glonțul. Era un glonț cu cămașă de oțel, astfel că nu a explodat după impact, ci doar mi-a pătruns în corp. M-a rănit aici. Arătă spre partea stângă. Era țesut adipos în cea mai mare parte. Nici măcar nu-mi aduc aminte cât de tare m-a durut după impact. Am ieșit din apă și am început să merg. Apoi a început să doară ca naiba. Rău, foarte rău. O femeie... aici, Detectivul făcu o pauză. Willie nu-l întrerupse, îl aștepta doar să continue. ... O femeie pe care o cunoșteam avea ceva pregătire sanitară. Ea mi-a scos glonțul și m-a cusut. Am continuat să merg încă vreo două ore după asta. Nici nu știu cum. Cred că eram încă în stare de șoc, chiar atunci și eram încă în primejdie, eu cu

Louis și cu Angel. Așa se întâmplă câteodată. Oamenii care sunt răniți găsesc resurse ca să poată merge în continuare pentru că nu au încotro. Fugeam datorită adrenalinei, și o fată lipsea. Era fiica lui Walter Cole.

Willie auzise câte ceva din această întâmplare de la Angel.

– După ce s-au terminat toate astea, cam după vreo două zile, am cedat. Doctorii au spus că era o reacție întârziată la tot ce se întâmplase. Am pierdut câțiva dinți și cred că tot ce mi-au făcut ca să repare stricăciunile m-a durut aproape la fel de mult ca rana de glonț. Oricum, asta se pare că a grăbit desfășurarea evenimentelor care au urmat, ca și cum trupul meu hotărâse că suportase destul. Au încercat să mă interneze în spital, dar m-am odihnit acasă. Durează ceva timp până ce scapi de durerea unei răni de glonț. Când mă întorc într-o anumită poziție, încă mai simt că mă înțeapă. Cum am mai spus, nu ți-aș dori să treci prin așa ceva.

– Ai dreptate, zise Willie. Am să țin minte asta.

Părăsiră drumul principal, îndreptându-se spre sud. La un moment dat, Detectivul încetini, căutând cu ochii ceva în dreapta lui. Apăru un drum marcat cu un indicator pe care scria „Proprietate privată". Detectivul întoarse mașina pe acest drum și, după o scurtă distanță ajunseră la un pod, unde opri mașina. Stăteau pe loc, fără să se miște. Se vedea o lumină printre copaci, iar lui Willie i se părea că aude un sunet repetitiv. Se uită în stânga lui și văzu că Detectivul avea un pistol în mâna dreaptă. Willie își scoase Browningul din buzunarul jachetei și îndepărtă siguranța. Detectivul îl privi și încuviință din cap.

Ieșiră din mașină în același timp și o luară în direcția de unde venea lumina. Cu cât se apropiau mai mult, Willie putea să vadă vehiculul din ce în ce mai clar. Era un Chevy Tahoe. Geamul lateral fusese spart, și corpul unui bărbat zăcea prăbușit peste unul din scaune, având o rană urâtă, cu margini

neregulate, care-i sfâșiase pieptul. Detectivul ocoli mașina cu arma ridicată, până ce ajunse la un al doilea corp, care se afla mai departe, între copaci. Willie, care îl însoțise, se uită în jos la cadavru. Bărbatul zăcea cu fața în jos, cu o gaură în ceafă.

– Cine sunt? întrebă el.

– Nu știu. Puse un genunchi în pământ și atinse pielea bărbatului cu dosul mâinii. Sunt morți de ceva vreme.

Se uită la bocancii lor. Erau curați, lucind de la ceea ce Willie credea că este cremă de ghete folosită de militari. Era foarte puțin noroi pe ei.

– Nu sunt de pe aici, spuse Detectivul.

– Nu, spuse Willie. Se uită în depărtare. Crezi că tipii ăștia au venit cu Louis și Angel?

Detectivul se gândise la asta.

– Ei nu ar fi încercat să-l elimine singuri pe Leehagen, nu pe un teritoriu atât de mare. Ar fi fost de înțeles să încerce să supravegheze podurile. Deci, aș spune că da, făceau parte din planul lui Louis, oricare ar fi fost acesta, ceea ce înseamnă că oamenii lui Leehagen i-au găsit și i-au ucis.

Se apropie de pod și cercetă cu privirea celălalt mal până la pădurea întunecată care se vedea în depărtare.

– Și unde este restul cavaleriei?

Detectivul scoase un oftat și arătă peste pod.

– E acolo. Undeva.

– Bănuiesc că nu ăsta e locul unde ar trebui să fie, nu-i așa?

Detectivul clătină din cap.

– Tipii ăștia nu sunt *niciodată* acolo unde ar trebui să fie.

20

Cei doi bărbați se numeau Willis și Harding. Din coincidență, aveau același prenume: Leonard. Acesta era motivul pentru care se aruncau unul la gâtul celuilalt atunci când erau mici, într-un mic oraș dintr-un stat mare, genul de oraș unde avea importanță care dintre ei era Leonard Numărul Unu și care era Leonard Numărul Doi.

După cum s-a arătat, băieții se asemănau destul de bine și, în timp, o prietenie strânsă luă naștere între ei, o legătură care se consolidă până la urmă atunci când călcară în picioare până-l omorâră pe un individ pe nume Jessie Birchall, lângă un bar din Homosassa Springs, Florida, pentru că acesta avusese curajul să sugereze că Willis nu ar fi trebuit să îi pună mâna pe fund logodnicei lui Jessie, în timp ce aceasta se îndrepta spre toaleta femeilor. Logodnica în cauză pretinse că nu-și amintea cum arătau cei doi tineri atunci când poliția ajunse la fața locului și o chestionă, chiar dacă unul dintre bărbați o lovise destul de tare ca să-i spargă unul din pomeți, cel stâng, atunci când ea încercase să intervină pentru logodnicul ei, o amnezie care avea legătură cu faptul că Willis, cu mâinile mânjite de sângele cald încă al tânărului muribund, îi șoptise la ureche vreo treizeci de secunde, în timp ce Jessie Birchall se sufoca în balta de sânge de pe betonul parcării presărat cu gunoaie, timp destul ca să o informeze detaliat pe

micuța lui doamnă ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi considerat de cuviință să împărtășească oamenilor legii tot ce văzuse ca martor. De fapt, logodnicei lui Jessie Birchall oricum nu-i plăcuse prea mult de logodnicul ei, nu destul ca să ignore amenințarea lui Willis. Ea avea doar optsprezece ani și putea să mai aibă și alți logodnici.

În cele din urmă, Willis și Harding ajunseră în serviciul lui Arthur Leehagen, un om ale cărui mijloace ilegale de a face bani erau puse cu ușurință laolaltă cu celelalte interese de afaceri legitime, chiar dacă într-un mod discret. Willis și Harding, ca și un mare număr de angajați mult mai experimentați ai lui Leehagen, erau implicați în primul rând în activități din prima categorie, deși se dovediseră folositori și în activități din cea de-a doua categorie, ori de câte ori se ivise vreo problemă. Atunci când cancerul începuse să înflorească precum niște flori de un roșu-aprins, Willie și Hardings fuseseră trimiși să ia legătura cu cei mai mulți bolnavi indignați care sufereau de aceeași afecțiune, cei care amenințaseră în gura mare că-i vor da în judecată sau că vor dezvălui totul presei. Câteodată, era de ajuns o singură vizită, deși în anumite ocazii cei doi fuseseră nevoiți să aștepte la porțile școlii ca să zâmbească mamelor care-și luau copiii de la școală sau să se așeze pe băncile de sus de pe marginea terenului de sport în timpul antrenamentului majoretelor, urmărind cum se ridicau fustele acelea scurte, ochii lor zăbovind pofticioși pe coapse și pe sâni. Iar dacă antrenorul se hotăra să-i întrebe ce credeau ei că fac, atunci, ei bine, și antrenorul avea copii. Așa cum lui Willis îi plăcea să spună, avea balta pește, și asta era valabil atât pentru băieți, cât și pentru fete, iar el nu era un tip mofturos. Iar dacă era chemată poliția, atunci Willis și Harding erau oamenii lui Leehagen, iar acest lucru valora în acel loc cât o imunitate diplomatică.

Și dacă cineva ar fi fost destul de încăpățânat sau destul de fraier ca să ignore acele avertismente, atunci...

Willis și Harding aproape că ar fi putut fi rude, pentru că arătau cam la fel. Amândoi erau înalți și zvelți, cu părul blond-pai, cu nuanțe de roșu și cu o piele spălăcită, plină de un soi de pistrui care se uneau în anumite locuri ca să formeze pete întunecate pe fețele lor ca umbrele făcute de nori. Cu toate astea, nimeni nu-i întrebase vreodată dacă erau rude. Nimeni nu-i întrebase vreodată de nimic. Ei fuseseră angajați tocmai pentru că erau genul de oameni pe care nu părea prudent să-i iei la întrebări. Ei vorbeau foarte rar și, când o făceau, tonul lor era atât de calm și umil încât păreau să dezmintă realitatea celor spuse, ba chiar să-l lase pe ascultător fără nici o îndoială asupra sincerității lor. Mergea vorba că erau homosexuali, dar de fapt ei erau bisexuali. Intimitatea dintre ei nu ajunsese niciodată până la contactul fizic, deși fiecare era fericit în felul lui să-și satisfacă apetitul oriunde se ivea vreo ocazie. Se bucuraseră de bărbați și de femei, câteodată împreună, câteodată separat, obiectele atenției lor supunându-se sau nu de bunăvoie.

În dimineața aceea, cum soarele strălucea tot mai mult și ploaia se oprise deodată, ei erau amândoi îmbrăcați în blugi, aveau cizme negre de lucru și cămăși albastre din denim și se aflau în cabina camionetei, Willis fiind la volan, iar Harding privind pe fereastră în timp ce fuma, suflând alene în aer fumul tras din țigară. Rolul lor principal în această operațiune era să supravegheze podul dinspre nord și împrejurimile acestuia și, de asemenea, să patruleze în jurul drumului exterior care înconjura proprietatea lui Leehagen, în cazul în care, prin nu știu ce miracol, cei doi bărbați încolțiți ar fi reușit să pătrundă prin cordonul inițial.

Lângă ei stăteau armele cu care îi omorâseră pe Lynott și Marsh. Alții avuseseră grijă de a doua pereche. Willis simțise o satisfacție dușmănoasă că Benton, în ciuda protestelor sale, fusese exclus. Lui Willis nu-i plăcea Benton: era un bătăuș de prin partea locului care nu absolvise pentru că nu trecuse

de materiile principale. Willis era de părere că el și Harding ar fi trebuit să fie trimiși la New York, nu Benton și amicii lui retardați, dar Benton era un prieten de-al lui Michael Leehagen, iar fiul bătrânului hotărâse să-i dea acestuia o șansă ca să arate de ce este în stare. Ei bine, Benton a arătat ceva, asta în mod sigur, a arătat doar că era un dobitoc.

Acum că indivizii de la poduri erau morți, Willis și Harding nu mai erau preocupați de alte incursiuni, deși plănuiau să se așeze pe drumul exterior, pentru orice eventualitate. Gândurile lor se îndreptau spre alte chestiuni. La fel ca mai mulți dintre angajații lui Leehagen, Harding nu înțelegea de ce nu li se permisese să îi ia în primire chiar ei pe cei doi intruși. Nu vedea de ce ar fi fost nevoie să fie plătit cineva cu atâția bani ca să facă asta în locul lor. Nu-i trecea deloc prin cap că bărbatul care trebuia să sosească ar fi putut avea motive personale pentru a face asta.

Fu întrerupt din meditație de un singur cuvânt spus de Willis:

– Uite!

Harding se uită. Un enorm 4x4 era parcat pe partea dreaptă a drumului, îndreptat cu fața spre ei. Pe ambele părți ale drumului erau pini care se pierdeau în depărtare. Pe o buturugă, aproape de mașină, stătea un bărbat. Acesta mesteca un baton de ciocolată, stând cu picioarele întinse în fața lui. Lângă el era o cutie de lapte. Părea că nu are nici o grijă. Willis și Harding deciseră simultan că asta avea să se schimbe.

– Ce naiba face ăsta? spuse Willis.

– Hai să-l întrebăm.

Opriră cam la trei metri de mașina monstru și săriră din cabina mașinii lor, legănându-și alene pușțile. Individul îi salută din cap, prietenos.

– Ce faceți voi, băieți? spuse el. E o dimineață pe cinste în țara Domnului.

Willis și Harding nu erau de aceeași părere.

– Asta nu e țara lui Dumnezeu, spuse Willis. E țara domnului Leehagen. Nici Dumnezeu nu are voie să vină aici fără să ceară permisiunea.

– Așa? Nu am văzut indicatoare.

– Trebuia să te uiți mai atent. Sunt acolo, pe fiecare din ele scrie clar ca lumina zilei „Proprietate privată". Poate că nu știi să citești prea bine.

Bărbatul mai mușcă o dată din ciocolată.

– Oh, spuse el, cu gura plină de alune și caramel, poate că erau acolo și nu le-am observat. Cred că eram prea ocupat să admir cerul. Este minunat.

Așa și era, o serie de nuanțe galbene și oranj luptând împotriva norilor întunecați. Era genul acela de dimineață cu cer însorit care inspira versuri până și bărbaților foarte tăcuți, Willis și Harding făcând excepție.

– Ai face bine să-ți muți mașina, spuse Harding, cu cea mai liniștită și mai amenințătoare voce.

– Nu pot să fac asta, băieți, spuse bărbatul.

Capul lui Harding se întoarse încet într-o parte, la fel ca o pasăre la vederea unui vierme care se zbate în ghearele ei.

– Nu cred că te-am auzit bine, spuse.

– Oh, e în regulă, nici eu nu cred că te-am auzit bine, spuse bărbatul. Vorbești cam încet. Ar trebui să vorbești mai tare. E greu pentru un bărbat să atragă atenția cuiva, dacă oriunde merge, vorbește în șoaptă tot timpul. Trase adânc aer în piept și, când vorbi din nou, vocea sa bubui ca un tunet, din adâncul pieptului. Trebuie să ai ceva aer în plămâni, ca vorbele să aibă cum să plutească.

Își termină ciocolata, apoi băgă cu grijă ambalajul în buzunarul jachetei. Întinse mâna după cutia de lapte, dar Harding lovi cutia cu piciorul.

– Oh, și eu care abia așteptam să beau restul, spuse bărbatul. O păstrasem.

– Am spus, repetă Harding, că ai face bine să-ți muți mașina.

– Iar eu ți-am răspuns că nu pot să fac asta.

Willis și Harding înaintară. Omul nu se mișcă.

Willis își întoarse pușca, o apucă de țeavă și o folosi ca să spargă farul din dreapta al mașinii 4x4.

– Hei, stați puțin! zise bărbatul.

Willis nu-l băgă în seamă, înaintând spre farul din stânga și spărgându-l și pe acesta.

– Mută mașina, spuse Harding.

– Cu cea mai mare plăcere, sincer aș vrea să fac asta, dar chiar nu pot să vă fac pe plac.

Harding își armă pușca, și-o puse în poziție de tragere lângă șold și trase. Parbrizul mașinii se făcu țăndări, și tapițeria din piele a mașinii fu găurită de glonț și de cioburi de sticlă spartă.

Omul ridică mâinile sus. Nu era un gest de predare, ci doar unul de dezamăgire și de neîncredere.

– Oh, măi băieți, spuse. Știți că nu era nevoie să faceți asta, chiar nu era nevoie. E o mașină bună. Nu cred că vreți să distrugeți în felul ăsta o mașină bună. Este – se strădui a găsi cuvintele potrivite – o chestiune de estetică.

– Nu asculți ce spunem noi.

– Ba da, dar voi nu mă ascultați pe *mine*. V-am spus. Aș vrea să o iau de aici, dar nu pot.

Harding îndreptă arma spre el. Cât de cât, vocea i se înmuiase când vorbi din nou:

– Îți spun pentru ultima dată. Mută. Mașina.

– Iar eu îți spun pentru ultima dată că nu pot.

– De ce?

– Pentru că nu e mașina mea, spuse bărbatul, arătând cu degetul în spatele lui Harding. E a *lor*.

Harding se întoarse. Acesta fu penultimul lucru pe care-l mai făcu.

Moartea fu ultimul.

Frații Fulci, Tony și Paulie, nu erau oameni răi. De fapt, ei știau să facă foarte clar, deși destul de simplu, distincția între ce era bine și ce era rău. Lucrurile care erau în mod clar considerate rele cuprindeau: rănirea femeilor și a copiilor; rănirea oricărui membru al micului cerc de prieteni al fraților Fulci; rănirea oricărei persoane care nu făcuse nimic ca să merite asta; (ceea ce, evident, era o chestie interpretabilă, în special din partea celor care primiseră pumni de la frații Fulci pentru ceea ce victimele consideraseră a fi infracțiuni relativ minore); și ofensarea Louisei Fulci, mult-iubita lor mamă, indiferent în ce fel, un lucru care era un păcat de moarte și nu lăsa loc de vreo altă discuție.

Lucrurile considerate juste se refereau la rănirea oricui încălca regulile expuse mai sus și – ei bine – cam atât. Existau creaturi care înotau în bălți cu o perspectivă morală mult mai complicată decât cea a fraților Fulci.

Aceștia veniseră în Maine în adolescență, după ce tatăl lor fusese împușcat într-o dispută cu privire la repartizarea colectării deșeurilor în Irvington, New Jersey. Louisa Fulci voia o viață mai bună pentru fiii săi, și nu să fie implicați inevitabil în actele criminale cu care avusese de-a face și răposatul ei soț. Chiar la vârsta de treisprezece și respectiv paisprezece ani, Toni și Paulie arătau ca niște principali candidați la a fi folosiți ca instrumente de forță brută. Pe atunci aveau abia 1,70 metri, dar amândoi cântăreau de două ori cât alții de vârsta lor, iar procentul lor de grăsime corporală era atât de scăzut, că până și un fotomodel ar fi plâns de invidie.

Din păcate, există indivizi al căror aspect fizic îi condamnă să urmeze un anumit drum în viață. Frații Fulci arătau ca niște criminali și părea inevitabil faptul că aveau să devină

criminali. Posibilitatea ca soarta lor să fie înșelătoare a fost diminuată și mai mult de camuflajul lor emoțional și psihologic, care ar fi putut fi descris cu mărinimie ca inflamabil. Cei doi Fulci își pierdeau atât de repede cumpătul, că te mirai cum de mai sunt în viață. Cu trecerea timpului, un mare număr de experți în medicină, inclusiv un număr de asistenți sociali de la închisoare și de la serviciul de eliberări condiționate încercaseră fără succes să echilibreze dispoziția fraților Fulci prin intervenții farmaceutice. Ce descoperiseră în decursul acestui proces era cu totul fascinant și toate aceste descoperiri ar fi putut avea ca rezultat disertații interesante pentru studii de specialitate și academice, dacă cei doi Fulci ar fi avut suficientă bunăvoință ca să coopereze la întocmirea lor.

În cele mai multe cazuri de tulburări psihice, comportamentul anormal putea fi temperat și ținut sub control prin aplicarea judicioasă a unui cocteil din diferite medicamente. Era vorba pur și simplu despre a găsi combinația potrivită de medicamente și de a încuraja subiectul să ia aceste medicamente cu regularitate, fără întrerupere. În ceea ce-i privea pe frații Fulci, se descoperise că medicamentele erau eficiente doar pentru o scurtă perioadă de timp, până ce organismul le asimila, în mod obișnuit o lună sau chiar mai puțin. După aceea, eficacitatea lor se diminua, iar mărirea dozei nu ar fi avut ca rezultat o reducere corespunzătoare a tulburărilor comportamentale psihotice. Specialiștii în medicină trebuiau să se întoarcă la manuale și să propună o altă combinație de pilule albastre, roșii și verzi cu șanse reale de succes, doar ca să descopere că înclinațiile naturale ale celor doi Fulci ieșeau din nou la lumină pentru a se reafirma. Erau asemenea beneficiarilor unui transplant de organe al căror organism respingea un rinichi provenit de la un donator sau ca niște cobai care, aflați în fața unui obstacol în drumul spre mâncare, caută perseverent o cale să-l ocolească.

Unul dintre psihiatri a mers chiar atât de departe încât să conceapă pe tema cazului Fulci o posibilă lucrare. Aceasta era intitulată „Psihozele virale: o nouă abordare a comportamentului psihotic la adulți", pentru că teoria lui era că psihozele fraților Fulci prezentau similitudini cu modul în care anumiți viruși sufereau mutații ca răspuns la încercările medicilor de a le găsi un antidot. Frații Fulci erau psihotici într-un fel care depășea cu mult orice semnificație normală a termenului. Lucrarea psihiatrului nu a fost publicată niciodată, pentru că acestuia îi era frică atât de batjocura colegilor, cât și de posibila sa vătămare corporală, dacă cei doi ar fi descoperit că el folosise la adresa lor termeni ca „psihotic", chiar dacă ar fi utilizat un pseudonim care să le protejeze identitatea. Frații Fulci nu erau proști. Un înalt funcționar din poliție sugerase odată că cei doi nu puteau nici măcar să spună pe litere cuvântul „reabilitare". Asta nu era adevărat. Cei doi frați puteau să facă asta. Doar că ei nu aveau idee ce legătură avea reabilitarea cu situația lor, pentru că nu aveau cum să înțeleagă propria lor psihoză. Ei erau fericiți. Își iubeau mama. Își apreciau prietenii. Totul era foarte simplu. În ceea ce-i privea pe ei, reabilitarea era pentru criminali, iar ei nu erau criminali. Ei arătau doar ca niște criminali, ceea ce nu era deloc același lucru.

De-a lungul anilor, unor instituții ale legii li se oferiseră motive să aibă o părere diferită de interpretarea pe care o dădeau cei doi frați condiției lor. Frații fuseseră închiși în Seattle pentru furtul unor cutii de votcă rusească din port, în valoare de 150 000 de dolari, chiar dacă ei fuseseră doar angajați pentru a conduce camioanele. Cu toate acestea, numai ei fuseseră descoperiți având băutura în posesie și ei intrară la închisoare. De asemenea, mai executaseră câteva pedepse în Maine, Vermont, New Hampshire și în provincia maritimă canadiană New Brunswick, de cele mai multe ori pentru infracțiuni constând în, așa cum îi plăcea bunului lor prieten Jackie Garner să spună, „transfer al dreptului de

proprietate", rareori acestea implicând şi un anumit grad de violenţă doar dacă cineva, intenţionat sau din neatenţie, nu încălca vreuna din regulile lor. Dar, când venea vorba de lege, ignoranţa nu era o scuză.

Însă cel mai semnificativ moment din viaţa lor s-a ivit când au fost arestaţi pentru crimă, în Connecticut. Victima crimei în chestiune era un tipograf pe nume Benny the Breather[1], angajat într-o mică şi creativă activitate contabilă care nu fusese onorată de aprobarea şefilor săi. Aceşti şefi erau rude mai îndepărtate cu câţiva dintre indivizii care fuseseră implicaţi în disputa pentru depozitarea gunoiului care fusese cauza morţii tatălui celor doi Fulci. Benny the Breather era numit astfel în onoarea unei condamnări pentru nişte conversaţii telefonice libidinoase şi lascive cu diferite femei, care fuseseră mai puţin decât flatate de atenţiile lui. Din moment ce Benny făcuse toate apelurile telefonice din confortul patului său, poliţiei nu-i trebuise prea mult timp ca să-i dea de urmă. În cursul arestării sale, Benny făcuse un salt periculos pe scările clădirii în care se afla apartamentul său pentru că una dintre femeile pe care le sunase era soţia unui sergent de poliţie din acea circumscripţie. Acea cădere îl lăsase pe Benny cu o şchiopătare uşoară, aşa că era, de asemenea, cunoscut câteodată şi sub numele de Benny the Gimp[2]. Benny nu se sinchisea prea mult de nici una dintre poreclele sale şi se ştia că protesta zgomotos dacă cineva i se adresa folosind vreuna din ele, dar introducerea judicioasă a unui glonţ în capul său rezolvase această problemă pentru toţi cei în cauză.

Din păcate, un bun cetăţean fusese martor la crimă şi-şi oferise serviciile făcând o descriere a bărbaţilor vinovaţi, descriere care se întâmplă să se potrivească perfect cu cea a fraţilor Fulci. Ei fuseră arestaţi, identificaţi dintre mai multe persoane şi acuzaţi de crimă. Dovezile circumstanţiale erau de

[1] Benny cel care gâfâie (n.tr.)

[2] Benny cel şchiop (n.tr.)

ajuns pentru a confirma prezența lor la locul crimei, ceea ce fusese aproape tot atât de surprinzător pentru cei doi frați ca și identificarea lor inițială de către martor, dat fiind faptul că ei nu omorâseră pe nimeni, și în nici un caz pe Benny the Breather sau pe Benny the Gimp.

Judecătorul, ținând seama de rapoartele lor de analiză psihiatrică, îi condamnă la închisoare pe viață și fuseră trimiși în instituții separate: Paulie la Centrul Corecțional Corrigan din Uncasville, de nivelul 4, adică nivel înalt de securitate, iar Tony la Centrul Corecțional de Nord din Somers, de nivel 5, adică nivelul de maximă securitate. Ultimul era proiectat astfel încât să facă față acelor bolnavi psihic care demonstraseră o incapacitate de a se adapta la detenție și care reprezentau un pericol pentru comunitate, personal și pentru alți bolnavi psihic din acel loc. Încarcerarea imediată a lui Tony acolo – ca și în cazul jocului Monopoly, dacă nu treci de Start, nu colectezi două sute de dolari – fusese comandată pentru că mintea lui începuse s-o ia razna, medicația nemaiavând efect, în timp ce procesul său era încă în desfășurare, ceea ce avusese drept consecință o altercație în urma căreia un polițist de la închisoare rămăsese cu maxilarul rupt.

Și tot acolo ar fi rămas poate – nedumeriți, loviți și nevinovați – dacă unul dintre bărbații care ordonaseră uciderea lui Benny the Breather/Gimp nu ar fi simțit cum îl mustră conștiința la vederea celor doi italo-americani condamnați pe nedrept pentru crimă, în special fiind vorba despre doi italo-americani al căror tată murise în serviciul binelui criminal lăsând în urmă o văduvă considerată de toată lumea un model de maternitate etnică. S-au dat niște telefoane și i s-a sugerat unui avocat de cursă lungă că acele condamnări nu erau sigure. Cazul împotriva fraților Fulci deveni și mai șubred când alți doi domni de dimensiuni gigantice asemănătoare fuseră arestați în New Haven ca urmare a tentativei de crimă asupra proprietarului unui club de noapte, asupra lor fiind

găsită arma cu care fusese ucis Benny. Se pare că aceasta avea un fel de valoare sentimentală pentru unul din ei și că nu avea nici o tragere de inimă să se despartă de ea.

În consecință, frații Fulci fuseră iertați și eliberați după treizeci și șapte de luni de închisoare și obținură din partea statului Connecticut un acord financiar foarte convenabil pentru necazurile suferite. Ei folosiră acest aranjament ca să se asigure că mama lor urma să aibă un trai decent și confortabil pentru tot restul zilelor sale. Louisa, la rândul ei, le dădea celor doi o bonificație săptămânală ca să-și cumpere orice ar fi vrut. Ei voiau în special să cumpere bere și costiță, și un Monster Dodge 4x4 căruia-i modificaseră interiorul aproape complet. Alături de mama lor și de fiecare dintre ei, acesta era pentru ei lucrul cel mai de preț pe lume.

Chiar aceasta era mașina pe care Willis și Harding o făcuseră praf cu pușlile lor.

– Uau, făcu Jackie Garner, pentru că el era cel care stătuse pe marginea drumului, așteptându-i răbdător pe cei doi Fulci să-și termine treburile în pădure, voi băieți ați încurcat-o.

Așa stăteau lucrurile când Harding se întoarse și văzu doi bărbați foarte solizi și foarte nervoși ivindu-se din pădure. Unul dintre ei se grăbea să-și tragă fermoarul la pantaloni. Celălalt se holba, nefericit, la mașină. Fețele lor, care aveau tendința să se coloreze în roșu chiar și în momente de calm relativ, căpătaseră acum aspectul a două prune mutante. Lui Harding i se părea că cei doi arătau ca niște troli îmbrăcați în poliester, ca două frigidere gemene în niște pantaloni mari, bărbătești și jachete. Nici măcar nu puteau să meargă cum trebuie, erau atât de lați. În schimb, își târau picioarele dintr-o parte în alta, ca niște roboți cu cheiță. Imaginea celor doi bărbați care veneau greoi spre ei fu atât de năucitoare pentru Harding și Willis, că le trebui un moment sau două ca să reacționeze, astfel că Harding încă își mai încărca pușca în momentul în care pumnul lui Tony Fulci luă contact cu fața

lui, spărgând simultan un număr de oase și trimițându-l în zbor îndărăt chiar în Willis, care în acel moment își ridicase pușca și era pe punctul de a trage. Focul îl nimeri pe Harding și-l omorî pe loc, tocmai când Jackie Garner sări la Willis și-i trase o lovitură în ceafă cu celălalt capăt al pistolului. Paulie termină apoi treaba, aplicându-i mai multe lovituri lui Willis până când acesta fu pe punctul de a spune „adio" vieții, gata să-și urmeze partenerul ca să-și primească ultima răsplată, moment în care Paulie se opri pentru că-l durea mâna.

Tony îl luă în primire pe Jackie Garner.

– Tu ar fi trebuit dracului să nu scapi din ochi mașina, Jackie! spuse el.

– Păi, nu am scăpat-o din ochi. Ei mi-au cerut s-o mut, dar cheile erau la voi. Nu mi-am imaginat că o vor distruge.

– Și totuși ar fi trebuit să le spui ceva.

– Am încercat să le spun ceva.

– Da? Ei bine, nu le-ai spus ce trebuia. Tony întinse mâna și scoase brusc ambalajul rupt din buzunarul lui Jackie. Cum se face că ai avut timp să termini un baton de ciocolată, dar nu ai avut timp să supraveghezi mașina? Nu poți să faci două lucruri odată? Vreau să spun, la naiba, Jackie! Știi, e chiar... la naiba!

Jackie adoptă o atitudine și un ton reconciliant.

– Îmi pare tare rău, Tony, spuse el. Nu cred că erau oameni cu care să te poți înțelege. Nu poți vorbi cu astfel de oameni.

– Ei bine, atunci nu ar fi trebuit să vorbești cu ei. Ar fi trebuit să-i omori.

– Nu pot să mă apuc să omor niște oameni din cauza unei mașini.

– Nu era doar o mașină. Era mașina *noastră*.

Fratele său mângâia tandru capota mașinii și clătina din cap. După ce-i aruncă o ultimă privire disperată lui Jackie, Tony se alătură fratelui său:

– Cât de rău arată?

– Tapițeria e făcută ferfeniță, Tony. Sunt și niște găuri în vopsea. Farurile sunt sparte. E un dezastru.

Era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Tony îl bătu încet pe umăr pe fratele său.

– O vom repara. Nu-ți face griji! O vom face ca nouă.

– Da?

Paulie își ridică privirea plin de speranță.

– Mai ceva ca nouă. Nu-i așa, Jackie?

Jackie, simțind că furtuna deja trecuse, își oferi sprijinul în menținerea acestei perspective:

– Dacă cineva poate să facă asta, atunci voi sunteți aceia.

Paulie intră în cabină, mai întâi curățând-o cu grijă de cioburile de sticlă, și porni motorul. Îl lăsă să meargă în gol un minut până ce fu satisfăcut că motorul nu suferise nici o avarie. Tony stătea lângă Jackie. Willis încă mai respira, dar foarte slab. Tony se uită în jos la el. Jackie se gândi că acesta arăta ca și cum ar fi vrut să termine treaba.

– Crezi că Parker se va supăra pe noi? spuse el.

Frații Fulci îl admirau pe Parker. Ei nu voiau să fie nervos.

– Nu, spuse Jackie. Nu cred nici măcar că va fi surprins.

Tony se înseninã. El și cu Paulie aruncară corpul lui Harding în spatele camionetei acestuia, apoi legă mâinile și picioarele lui Willis cu sârmă de legat baloturi, pe care o găsiseră în cabină și-l lăsară, inconștient, lângă colegul său decedat. Jackie trase apoi camioneta în pădure și o lăsă acolo, departe de drum.

– Crezi că tipii ăștia erau rude? îl întrebă Paulie pe fratele său, în timp ce-l așteptau pe Jackie să se întoarcă. Arătau ca și cum ar fi fost rude.

– Poate, spuse Tony.

– Păcat că erau așa niște dobitoci, spuse Paulie.

– Da, spuse Tony. Păcat!

*

Era un radio în bordul camionetei. Începu să pârâie chiar în momentul în care Jackie Garner termina de ascuns camioneta în pădure.

– Willis, se auzi o voce. Willis, ești acolo? Terminat.

Jackie mai că nu răspunse, apoi se hotărî, ei, de ce nu? Văzuse filme în care oamenii aflau planurile băieților răi prefăcându-se că sunt altcineva la un telefon sau prin radio. Nu vedea de ce nu ar merge și de data asta.

– Aici Willis. Terminat.

Se lăsă tăcere un timp înainte să se audă replica.

– Willis?

– Da, eu sunt. Terminat.

– Cine-i acolo?

„Drace, se gândi Jackie, e mai greu decât în filme să faci asta. Trebuie să învăț să las lucrurile așa cum sunt."

– Scuze, spuse el. Ați greșit numărul.

La urma urmei, nu părea să fie nimic altceva de spus. Puse radioul jos, apoi se grăbi să se întoarcă la frații Fulci. Ridicară surprinși privirile la vederea lui Jackie alergând.

– E timpul să plecăm, spuse Jackie. Vin musafiri.

21

N-au murit. Acesta era primul lucru pe care și-l spuse Angel odată ce ajunseră printre copaci: erau încă în viață. Să alerge peste fâșia de pământ sterp dintre garaj și pădure fusese cea mai îngrozitoare experiență din viața sa. În fiecare clipă, așteptase momentul impactului, secunda în care corpul avea să-i fie străpuns imediat ce primul glonț l-ar fi atins, senzația aceea, de parcă ai fi primit un pumn zdravăn de la un luptător experimentat, care să fie apoi urmată de durere mistuitoare, și apoi... ce? Moarte, instantanee sau lentă. O altă rană, Louis târându-l prin iarba umedă în timp ce sângele ar fi curs lunecos, lăsând o dâră întunecată, iar viața i s-ar fi scurs din trup, știind că de această dată nu ar mai fi avut o a doua șansă, că avea să moară aici, și Louis avea să moară alături de el?

Și astfel fugise repede, luptând contra dorinței instinctuale de a se face cât de mic cu putință, știind că asta l-ar fi încetinit. Să fie mai mic sau să fie mai rapid, asta era alegerea pe care trebuia să o facă. Până la urmă, optase pentru viteză, având încordat fiecare mușchi din corp, cu fața schimonosită în așteptarea gloanțelor care ar fi trebuit să înceapă să zboare. Știa că urma să fie lovit înainte de a auzi împușcătura care l-ar fi nimerit, așa că liniștea, tulburată doar de zgomotele respirației și ale pașilor săi nu îl consola cu nimic.

Amândoi bărbații alergară în zigzag pe când străbăteau câmpul deschis, schimbându-și viteza și direcția pe neașteptate, ca să înșele vigilența celor care ar fi tras. Linia copacilor începu să se desluşească mai clar, atât de aproape încât, chiar în obscuritate, Angel putea distinge scoarța de copac și frunzele. Mult mai în spate, pădurea se pierdea în umbre și întuneric. Ar fi putut fi acolo, așteptându-i, oricât de mulți indivizi, ochindu-i ca pe țintele mobile sau păstrându-și poziția și țintindu-i în același loc, așteptând ca ținta să vină la ei. Probabil, Angel avea să vadă gura armei de foc fulgerând în umbra întunecoasă înainte de a muri, ultima scânteie de lumină înainte de venirea întunericului final.

Cinci metri. Trei metri. Un metru. Deodată, erau printre copaci. Se aruncară la pământ printre tufișuri, apoi se târâră încet mai departe de locul unde se opriseră inițial, precauți să facă zgomot cât mai puțin, evitând tufele care s-ar fi putut mișca și le-ar fi trădat poziția. Angel se uită în fugă la Louis, care era cam la trei metri în dreapta lui. Louis ridică palma, ceea ce însemna că amândoi trebuiau să se oprească. Ceva zbură sus, deasupra capetelor lor, în copaci, dar nici unul dintre ei nu ridică ochii ca să vadă unde se oprise. În schimb, ei așteptau, cu atenția îndreptată asupra copacilor din fața lor, ochii lor fiind acum acomodați cu întunericul.

– Nu au tras, spuse Angel. Cum se face că nu au tras?

– Nu știu.

Louis cercetă pădurea ca să detecteze vreo mișcare, vreun semn că ar fi urmăriți. Nu văzu nimic, dar știa că acolo, undeva, erau niște indivizi. Aceia se jucau cu ei.

Făcu un semn că ar trebui să înainteze. Folosind copacii ca acoperire, ei reușiră să înainteze încet, cu precauție, fiecare așteptându-și rândul ca să se miște, apoi făcând o pauză ca să acopere avansul celuilalt, conștienți că trebuiau să fie atenți nu numai la spațiul din fața lor, dar și la ce se putea ivi din spate.

Nu vedeau nimic. Pădurea părea a fi pustie, dar nici unul dintre cei doi nu se amăgea singur cu gândul că prezența lor trecuse neobservată. Corpurile fuseseră lăsate în portbagajul mașinii lor pentru ca ei să le găsească, iar mașina fusese lăsată într-o stare în care nu mai putea fi folosită. Fusese transmis un mesaj. Ei erau în viață, dar numai din capriciul altora.

Louis se gândi din nou la femeia de la fereastră. Oare nu era o coincidență prea mare că a apărut chiar în momentul în care el și Angel cercetau casa cu binoclul? Poate că li se permisese să o vadă, iar apoi reacția lor fusese exact cea pe care o anticipaseră ceilalți: au lăsat baltă planul pe care-l aveau și s-au întors la mașina lor, dar până atunci lațul se strânsese. Acum ei nu aveau altă soluție decât să continue să meargă și să aștepte să vadă cum decurgeau evenimentele, așa că își continuară drumul prin pădure, nepermițând ca vigilența lor să slăbească măcar o secundă, uitându-se mereu în spate, privind, ascultând. Erau deja epuizați după numai un kilometru de drum, dar, cu cât înaintau, copacii începură să devină din ce în ce mai rari, iar în fața lor se vedea un teren deschis. Acesta se ridica în pantă deasupra drumului cotit interior care străbătea proprietatea. Mai departe de acest teren se vedea numai pădure.

Se opriră cât încă mai erau ascunși de copaci, drumul ridicându-se pe o creastă în fața lor. Nu puteau vedea nici o mișcare pe drum. Louis aspiră aerul pe nas, încercând să descopere orice urmă de fum de țigară sau vreun miros de mâncare adus de vânt, care ar fi indicat prezența cuiva în apropiere. Nu simți nimic.

El și Angel aproape că se puteau atinge.

– Eu plec la trei, tu la patru, șopti el.

Mica întârziere avea să-i facă mai greu de nimerit dacă drumul era urmărit, al doilea distrăgându-i eventualului țintaș atenția de la primul, semănând destulă confuzie care să le dea

un avantaj. El ridică indexul și degetul mijlociu de la mâna dreaptă, depărtate, pentru a forma un „V".

– Eu o iau spre stânga, tu spre dreapta. Nu te opri până ce nu ajungi la copaci.

Angel încuviință din cap. Rămaseră aplecați până ce ajunseră la marginea pădurii, apoi Angel urmări buzele lui Louis în timp ce acesta număra. Unu. Doi.

Trei.

Louis sări pe drum. O secundă mai târziu, Angel se mișcă și el, luând-o într-o direcție diferită de cea a partenerului său, fugind din nou în zigzag, dar nu atât de intens ca mai înainte, intenționând numai să traverseze drumul deschis, unde ar fi fost mult mai vulnerabil, pe cât de repede putea.

Ei nu reușiră să ajungă nici măcar până acolo unde pământul începea să se ridice în pantă. Primul foc trimise în aer câteva bucăți de țărână, la câțiva centimetri de picioarele lui Angel. Al doilea și al treilea atinseră chiar drumul, apoi focurile trase în toate direcțiile deveniră un adevărat foc automat, obligându-i pe cei doi bărbați să se întoarcă în pădure. Se întinseră la pământ și ripostară trăgând cu pistoalele-mitralieră Steyr, țintind spre gurile armelor de foc care fulgerau în întuneric, mulțumindu-se să tragă din când în când doar pentru a nu-și consuma muniția. Louis văzu un individ care purta o jachetă verde de camuflaj alergând aplecat. Trase, dar bărbatul continuă să se miște. Se afla mai departe de limita razei de acțiune a armelor.

– Nu mai trage, îi spuse lui Angel, după ce fiecare din ei epuiză un încărcător, iar Angel făcu așa cum i se spusese, încărcând din nou arma, ținându-și fața apăsată în pământ.

Împușcăturile de pe cealaltă parte a drumului nu încetară, dar nici nu se apropiară. În schimb, cei care trăgeau păreau bucuroși să lovească scoarța copacilor din spatele lor, prea sus deasupra lor ca să-i nimerească atâta timp cât rămâneau

culcați sau să stârnească nori de praf și pietriș spulberat din suprafața drumului. Treptat, Angel și Louis se retraseră la adăpostul copacilor.

Abia atunci se opri focul, deși urechile încă le mai vuiau din cauza zgomotului. Puteau să-i vadă acum: trei bărbați care stăteau în rând, îmbrăcați în pelerine largi cu glugă, abia zărindu-se printre copacii de pe cealaltă parte a drumului. Unul dintre ei își ținea pușca în mână, cu țeava îndreptată în sus, pe când ceilalți stăteau rezemați de copacii din stânga și din dreapta acestuia, cu puștile la umăr, având țevile îndreptate spre țintele pe care le urmăreau. Aceștia nu păreau preocupați de faptul că Angel și Louis puteau să-i vadă. Apoi, mai mulți bărbați apărură atât dinspre nord, cât și dinspre sud, urmând linia drumului, și își ocupară pozițiile după copaci. Unii dintre ei păreau chiar că zâmbesc. Era un joc, iar ei câștigau. Angel lăsă deoparte pistolul-mitralieră Steyr și-și ridică Glockul, dar Louis întinse mâna și-i făcu semn că ar trebui să mai aștepte.

– Nu, spuse el.

S-au înșiruit de-a lungul drumului, se gândi Louis. *Au ținut seama de locul pe unde am intrat în pădure, apoi, bazându-se pe această informație, au făcut un calcul pe unde am fi putut ieși. Linia urmăritorilor s-ar fi putut rări puțin mai departe spre est sau vest, dar aceștia știau că puteau primi întăriri destul de repede.*

De undeva de pe cealaltă parte a drumului, auzi pârâitul unui aparat de radiorecepție până ce fu depășit de zgomotul motorului unei mașini care se apropia. Un camion cu platformă se ivi dinspre sud și se opri la circa zece metri de locul unde Angel și Louis stăteau în genunchi. De unde erau, puteau vedea figurile celor doi oameni din cabină. Camionul rămase pe loc. Nimeni nu mișca.

– Ce naiba-i asta? întrebă Angel.

Dar Louis nu răspunse. Făcea calcule în minte: timp, distanță, arme. Încerca să-și imagineze ce șanse ar fi avut să-i

omoare pe cei doi bărbați din camion dacă ar fi folosit pădurea ca acoperire pentru a-și croi drum spre sud. Acest lucru s-ar fi putut întâmpla, dar șansele să scape de cei care inevitabil i-ar fi urmărit erau mai puțin favorabile: aproape egale cu zero, consideră el.

Și totuși asta nu putea continua la nesfârșit. Ei fuseseră reținuți cu un scop. Se întrebă dacă se mutaseră deja în spatele lor pentru a-i prinde la mijloc. Erau ca niște vulpi care reușiseră să fugă din calea vânătorilor, numai ca să afle că intrarea în vizuina lor fusese acoperită, fiind acum forțate să se întoarcă pentru a-i înfrunta pe câini.

– Ne întoarcem, spuse el.

– Poftim?

– Au blocat drumul, pentru moment. Ei știu și unde suntem noi, iar asta nu-i bine. Vom folosi pădurea cât se mai poate. Este o casă la nord-est. Apărea pe imaginile din satelit. Ar fi bine dacă am putea pune mâna pe o mașină ori pe camionul de acolo sau cel puțin pe un telefon.

– Am putea chema poliția să vină după noi, spuse Angel. Spune-le că am venit aici să omorâm pe cineva din greșeală.

Începu din nou să plouă, cu picături mari, care cădeau peste frunzele de deasupra lor plesnindu-le cu un sunet sec. Chiar dacă acum soarele aproape că răsărise, cerul deasupra lor rămăsese noros și întunecat. Ploaia se întețea din ce în ce mai mult, în scurt timp udându-i până la piele, dar bărbații care-i urmăreau printre copaci nu se mișcau. Ploaia se scurgea pe impermeabilele și pelerinele lor. Fuseseră pregătiți pentru ploaie. Fuseseră pregătiți pentru orice.

Încet, Angel și Louis se retraseră în pădure.

*

Suferise o puternică hemoragie internă. Creierul i se umflase în cutia craniană, făcând ca hemoragia să se intensifice. Luptau pentru el, încercând să prevină ruperea vaselor de sânge, pentru că acest lucru ar fi

însemnat sfârşitul. Îi înlăturară fragmentele de os şi un cheag de sânge, şi glonţul. În cele din urmă, toată munca lor avea să lase doar vagi cicatrici, ascunse de părul său.

Şi, în timp ce se zbăteau să-l salveze, Louis stătea pe marginea unui lac înconjurat de copaci. Pe malul celălalt, putea vedea casa în care crescuse. Era pustie acum, aproape năruită. Nu mai era „acasă". El nu se putea întoarce acolo şi de altfel între pereţii ei nu mai era nici urmă de viaţă. Nu mai era viaţă nicăieri. Pădurea era foarte tăcută şi nici un peşte nu mai înota îl lac. El stătea în acel loc mort şi aştepta.

După un timp, un bărbat se ivi din întunericul pădurii dinspre est. Nu mai avea faţă, şi dinţii i se vedeau dezgoliţi în craniul său distrus. Nu avea ochi cu care să vadă, dar îşi întoarse capul în direcţia lui Louis. Rănile lui îl făceau să arate ca şi cum ar fi rânjit. Poate că într-adevăr rânjea. Deber rânjise întotdeauna, chiar şi atunci când o omorâse pe mama lui Louis.

La vest apăru o lumină, şi Burning Man îşi luă locul lângă apă, gura lui articulând cuvinte, vorbindu-i fără sunet fiului său despre furie şi pedeapsă.

La nord: casa. La sud: Louis. La est: Deber. La vest: Burning Man. Cele patru puncte cardinale.

Dar Louis nu era punctul sudic. Auzi paşi în spatele său, şi o mână îl mângâie pe ceafă cu blândeţe. Încercă să se întoarcă, dar nu putea.

Şi vocea bunicii lui şopti: „Acestea nu sunt singurele soluţii".

Era începutul sfârşitului, sămânţa care avea să ducă la înflorirea treptată a cugetului.

A durat mult până ce rana s-a vindecat. Glonţul îi penetrase craniul, dar nu ajunsese în creier. Mama lui îi spusese întotdeauna că are un cap tare. Chiar şi după ce era sigur că va trăi, întâmpina probleme în a lega anumite cuvinte şi în distingerea unor culori, şi avu vederea încetoşată luni de zile. Era chinuit de sunete imaginare şi de dureri în braţe. Gabriel fu tentat să scape de el, dar Louis era special. El fusese cel mai tânăr dintre recruţii lui şi încă avea potenţialul necesar să depăşească toate speranţele

lui Gabriel. Răspunse repede la terapie, în parte datorită propriei rezistențe, dar și dintr-o dorință de răzbunare, iar Gabriel știa asta. Bliss dispăruse, dar aveau de gând să-l găsească. Ei nu puteau să-l lase să scape nepedepsit pentru ceea ce făcuse. Le-au trebuit cincisprezece ani să-i dea de urmă. Când a fost găsit, Louis a fost trimis să-l execute.

Trăia în Amsterdam în calitate de cetățean danez, sub numele de Van Mierlo. I se făcuseră câteva operații estetice; nu prea evidente, dar suficiente pentru a-i schimba nasul, ochii și bărbia, ca să se asigure că, în cazul în care s-ar fi întâlnit față-n față cu oricare dintre vechile lui cunoștințe, acestea nu l-ar fi recunoscut imediat. Totul era să câștige timp: ore, minute, chiar secunde. Louis știa că Bliss își petrecuse anii care trecuseră de la incidentul cu familia Lowein pregătindu-se pentru ziua în care ar fi putut fi găsit. Ar fi fost gata să fugă în orice moment. Își cunoștea mediul în cele mai mici detalii, astfel că și cea mai mică schimbare a rutinei l-ar fi alertat. Întotdeauna era înarmat. Avea o mașină pe care o ținea parcată într-un garaj particular, sigur, nu departe de locul unde locuia, dar pe care o folosea rar. O păstra pentru urgențe, în cazul în care nu ar fi putut circula cu avionul sau cu trenul dintr-un motiv oarecare sau dacă ar fi renunțat la alte aranjamente în eventualitatea unei călătorii.

Prindea din mers taxiurile, luându-le de pe stradă, în loc să sune înainte pentru comandă, și niciodată nu se urca în primul care venea, întotdeauna așteptându-l pe al doilea, pe al treilea sau chiar pe al patrulea. O dată pe lună își vizita avocatul din Rotterdam, luând trenul din gara Centraal. Închiriase o clădire cu patru etaje pe strada Van Woustraat, dar se părea că nu folosea primul etaj, locuind la al doilea și la al treilea. Louis bănuia că atât primul, cât și al patrulea etaj aveau montate dispozitive explozive și că în camerele în care locuia Bliss trebuia să existe, vreo ascunzătoare care să-i asigure accesul într-una din clădirile învecinate.

Louis se întreba dacă Bliss știa că el era încă în viață. Probabil că da, se gândi el. În cazul în care ar fi fost găsit, Bliss s-ar fi așteptat să

vină după el Louis în persoană. S-ar fi așteptat la un cuțit, la un pistol pus la tâmplă, la fel cum se așteptase și Deber cu atâția ani în urmă. Probabil că se temea chiar de o tentativă de a fi capturat și trimis înapoi în Statele Unite, la Gabriel care să-l trateze cum ar fi crezut de cuviință. Dar Louis urma să fie prezent, de asta Bliss era sigur, pentru că Bliss nu-l cunoștea pe Louis, nu așa cum îl cunoștea Gabriel, și nu agonizase zile în șir înainte de a muri, așa cum agonizase Deber.

Louis plecase din Olanda fără ca Bliss să-l zărească măcar, și un alt bărbat îi luă locul pentru ultimele zile, dar în timpul petrecut acolo Louis îl urmărise pe Bliss, folosind atât asistența lui Gabriel, cât și propria inițiativă. Ei au descoperit conturi bancare. Biroul avocatului său fusese cercetat. Îi identificaseră sumele investite în afaceri și proprietățile deținute. Îi descoperiseră până și mașina.

Apoi, în ultimele zile petrecute de Louis la Amsterdam, relațiile dintre guvernul olandez și sindicatele din transporturi se deteriorară. Guvernul se aștepta la o serie de greve. O săptămână mai târziu, Bliss intră în garajul său să-și ia mașina pentru a merge la Rotterdam. În bordul mașinii era un casetofon. El deschise casetofonul în timp ce făcea câteva manevre pentru a ieși din parcare, botul mașinii sale fiind orientat în sus pe planul înclinat, dar în loc să-i audă pe Rolling Stones auzi vocea unei femei. Connie Francis, parcă. „Da, e Connie Francis, se gândi el, cântând Who's Sorry Now?[1]*"*

„Dar nu am nici o casetă cu Connie Francis."

O, inteligent băiat!

El pusese jos deja un picior atunci când fu acționat comutatorul datorită înclinației mercurului, iar mașina, împreună cu Bliss, fu înghițită de flăcări.

– A scăpat cu viață, îi spuse Gabriel lui Louis. Ar fi trebuit să găsești o altă metodă.

– Metoda asta părea potrivită. Ești sigur că nu e mort?

---

[1] *Cui îi pare rău acum?* (în lb. engleză, în orig.) (n.tr.)

– Nu a fost găsit nici un cadavru în mașină, dar fragmente de piele și îmbrăcăminte s-au lipit de podeaua garajului.

– Cât de multă piele?

– Se pare că o bună parte. Trebuie să fi avut niște dureri foarte mari. I-am dat de urmă la clinica unui doctor chirurg, în Rokin. Doctorul, bineînțeles, era mort atunci când l-am găsit.

– Dacă Bliss trăiește, se va răzbuna pe noi într-o bună zi.

– Poate. Pe de altă parte, s-ar putea ca tot ce a mai rămas să fie doar o coajă carbonizată cu omul pe care-l știm noi închis acolo.

– Aș putea să-l găsesc din nou.

– Nu, nu cred. Are bani și relații. De data asta se va da la fund de tot. Cred că va trebui să-l așteptăm să vină el la noi, dacă va veni vreodată. Răbdare, Louis, răbdare...

22

Bliss stătea în sufrageria casei lui Arthur Leehagen, masa fiind în spatele lui, având la picioare o valiză goală Hardigg Storm[1]. Era îmbrăcat cu o haină de ploaie și avea în mâini o pălărie moale, impermeabilă. În fața lui era o fereastră, dar până puțin mai devreme nu putuse să vadă nimic pe geam, dar în schimb își focalizase atenția în întregime asupra propriilor gânduri. Nu era obosit. Venise de atât de departe, iar momentul pe care îl așteptase de foarte multă vreme era aproape.

Își aminti primele ore, când era convins că toată pielea de pe corpul lui fusese arsă, agonia prin care trecuse în timp ce orbecăia prin întuneric, mintea lui fiind încețoșată în întregime de durere. Îi trebuise un mare efort de voință ca să-și poată ține sub control suferința, să-și păstreze limpede un mic colțișor al minții, astfel încât rațiunea să fie mai puternică decât instinctul. Reușise să ajungă la un telefon, și asta fusese de ajuns. Avea bani, iar cu bani puteai cumpăra orice, dacă aveai destui: un loc în care să te ascunzi, transport, tratament pentru răni, o față nouă, o nouă identitate.

O șansă la viață.

Dar atâta suferință. Nu scăpase niciodată de durere, nu cu adevărat. Se spunea că cineva poate uita intensitatea unor

[1] Valiză solidă, cu strat de protecție (n.tr.)

chinuri prin care a trecut odată cu trecerea timpului, dar asta nu era valabil și în cazul lui Bliss. Amintirea durerii pe care o îndurase era încă vie atât în interiorul lui, cât și pe pielea lui, atât în spiritul său, cât și pe corpul său, și chiar dacă realitatea fizică a senzației de durere pălise, amintirea ei rămăsese acută și clară. Fantoma suferinței sale era de ajuns ca să-i reamintească tot ce fusese odată, iar el se folosise de această capacitate ca să o retrăiască, pentru ca asta să-l aducă în acest loc.

Auzi pași în spatele lui. Michael Leehagen începu să vorbească, dar Bliss nu se întoarse ca să-l privească.

– A fost stabilit contactul, spuse el.

– Unde?

– Drumul cotit interior, în apropiere de intersecția sudică.

– Oamenii tatălui tău au făcut cum li s-a spus?

Se așternu liniștea până ce Michael răspunse din nou. Bliss știa că aducerea în discuție a autorității tatălui său îl va supăra. Asta nu era decât spre satisfacția lui Bliss. Era pentru a-i aminti lui Michael că-și depășise atribuțiile comandând atacul asupra lui Gabriel. Bliss nu uitase asta. Avea să se socotească apoi cu el după ce termina treaba. Benton, bărbatul care apăsase pe trăgaci, avea să fie mielul sacrificat pe altarul lui Bliss în compensație pentru atac. Bliss trebuia să hotărască, și nu altcineva, dacă Gabriel trebuia să moară sau nu. Bliss înțelesese că Gabriel nu ar fi putut să-i lase nepedepsită trădarea și nu-i purta nici un fel de dușmănie pentru îndelungata hăituire care urmase. Louis era cel pe care-l voia Bliss. Louis îi dăduse foc. Louis făcuse din asta ceva personal.

– I-au făcut să se întoarcă. Nu au tras în ei ca să-i omoare.

Bliss pufni pe nas, ca un taur amuzat.

– Probabil că nu ar fi nimerit nimic oricum, doar dacă nu-i nimereau din greșeală.

– Sunt oameni capabili.

– Nu, nu sunt. Sunt doar niște țărănoi bătăuși. Sunt niște băieți crescuți la fermă, care mănâncă veverițe.

Michael nu se opuse acestei descrieri atât de exacte.

– Mai este ceva. Am pierdut legătura cu doi dintre oamenii noștri, Willis și Harding, care patrulau pe drumul exterior. Un străin a vorbit la aparatul de radiorecepție.

– Atunci, îți sugerez să rezolvi problema.

– Ne ocupăm de asta chiar acum. M-am gândit că ar trebui să știi și tu.

Bliss se ridică în picioare, întorcându-se acum pentru prima dată, dar încă ignorându-l pe bărbatul care stătea la ușă. Pe masă, în spatele lui, rezemată de suportul său Harris cu două picioare, era o pușcă cu lunetă Chandler XM-3, cu platformă de montare din titaniu și opritor pentru recul, și cu o lunetă pentru zi Nightforce NXS. Valiza Hardigg mai conținea și o lunetă universală de noapte, pe care Bliss nu o montase în speranța că va avea destulă lumină ca să-și descopere prada. Se uită lung pe geam, la zorii care începeau să apară, camuflați într-un fel de primele picături de ploaie. Se anunța o zi importantă.

Lângă pușca Chandler mai era una, o armă Surgeon XL. Bliss nu era încă hotărât pe care să o folosească, deși „hotărât" era prea mult spus ținând seama de relativa indiferență cu care făcu acum alegerea. Poate cam neobișnuit pentru un om care avea tocmai o astfel de ocupație, Bliss nu manifesta vreo excesivă predilecție pentru arme. El întâlnise și oameni asupra cărora uneltele afacerilor lor exercitau o atracție aproape sexuală, dar el nu avea nimic comun cu aceștia. Din contră: el considera atașamentul lor exagerat pentru arme ca o formă de slăbiciune, un simptom al unui deranjament mult mai profund. Din experiența lui Bliss, aceștia erau genul de indivizi care dădeau nume amuzante propriilor organe genitale și care căutau o eliberare similară prin actul de a ucide cu cea pe care

o simțeau în timpul actului sexual. Asemenea impresii erau pentru Bliss culmea prostiei.

XL-ul era un Lapua Magnum de 8,6x70 mm, cu o lunetă Schmidt&Bender 5-25x56 montată pe platforma puștii, și un multiport jet pentru gura de frânare, pentru a atenua reculul. Era făcută din fibră de sticlă, iar toate părțile componente ale armei cântăreau abia puțin peste nouă kilograme. Ridică pușca, își trecu brațul stâng prin bandulieră, și greutatea armei fu preluată de umărul său stâng. Preferase întotdeauna partea dreaptă, dar din ziua aceea în Amsterdam învățase să se adapteze în această privință, ca și în multe altele.

– Pleci acum?

– Da.

– Cum îi vei găsi?

– O să-i simt după miros.

Fiul lui Leehagen se întrebă dacă ciudatul bărbat cu cicatrice glumea, și decise că nu. Nu mai spuse nimic în timp ce-l urmărea pe Bliss cum pleacă din casă și traversează peluza în căutarea prăzii sale.

IV

Pentru unele dintre acestea
Nu ar putea fi locul potrivit
Este doar fără vărsare de sânge.
Aşa cum au făcut aceşti vânători
Dar folosindu-se de gheare şi de dinţi crescuţi perfect,
Mai periculoşi decât îşi pot imagina.

James Dickey (1923 – 1997)
Raiul animalelor

23

Se retraseră din drum în același fel cum se apropiaseră prima dată de această zonă: înaintând în mod constant, folosind copacii drept acoperire, unul mișcându-se pe când celălalt îi acoperea retragerea, amândoi urmărind continuu și ascultând. Așteptau siluetele cu glugă să vină după ei de peste drum, calculând distanța astfel încât orice urmăritor să fie în raza de acțiune a pistolului-mitralieră Steyr, dar ei nu veneau.

Ploaia nu părea că se va opri prea curând, iar ei erau deja uzi până la piele. Angel tremura și îl durea spatele. Durerea vechilor sale răni avea tendința să se intensifice sau să scadă, dar expunerea la frig și umezeală, precum și mersul pe jos sau fuga pe distanțe atât de mari o accentuase. Acum putea simți o apăsare în locul de unde îi fuseseră luate grefele de piele, ca și cum pielea l-ar fi ținut, fiind prea întinsă pe spate.

Cât despre Louis, el încerca să se țină departe de drum. Era clar că oamenii lui Leehagen aveau intenția să-i rețină și să-i ucidă doar în ultimă instanță. Totuși, nu vedea nici o cale prin care el și Angel ar fi reușit să scape cu viață. Ei fuseseră atrași în nord cu un scop, iar acest scop era să fie șterși de pe fața pământului. Cei doi Endall fuseseră uciși, iar Louis putea doar să presupună că și celelalte echipe fuseseră supravegheate. Toți își făceau bine treaba, dar nu se așteptaseră ca fiecare mișcare pe care o făceau să fie deja cunoscută. Leehagen le anticipase fiecare

acțiune. El bănuise că vor veni, iar prezența Lorettei Hoyle în casă sugera că tatăl ei fusese implicat în această cursă.

Dar misiunea de a-i elimina nu le fusese încredințată bărbaților care păzeau drumul și nici altora de teapa lor. Se părea că fusese oferită altuia; mai rămânea de văzut cine ar fi putut fi acela, dar Louis avea bănuielile sale.

La sud-vest se aflau țarcurile, hambarul în care era mașina lor și casa lui Leehagen. Să fi fost vorba de locul în care se presupunea că ar fi trebuit să moară, luați prin surprindere de cum ar fi intrat pe proprietatea lui Leehagen, crezând că prezența lor va trece neobservată de cei care dormeau în casă? Dacă era adevărat, atunci călăul care intenționa să-i ucidă i-ar fi așteptat acolo și ar fi fost nevoit în ultimă instanță să vină după ei, dacă ei nu s-ar fi dus la el. Louis aproape că abandonase orice intenție de a încerca să ajungă la Leehagen. Probabil că era păzit, iar elementul-surpriză nu ar mai fi funcționat, mai ales pentru că se părea că nu existase din capul locului. Dar acum, Louis începu să reevalueze situația. Să se îndrepte spre Leehagen ar fi fost ceva neașteptat, până la urmă. Ei fuseseră reținuți, prima dată în partea de est, unde se afla drumul principal, cei care-i urmăreau anticipând că aveau să încerce să spargă cordonul lor și să găsească o cale de ieșire din zonă. Louis nu știa cât de realiste erau șansele lor de reușită. Aveau de străbătut pe jos o distanță foarte mare și, chiar dacă ar fi găsit o mașină și ar fi încercat să spargă cordonul, aveau de-a face cu urmăritori bine înarmați și motorizați, precum și cu o serie de drumuri în pantă care puteau fi blocate foarte ușor. Cea mai bună șansă pe care ar fi avut-o privind transportul era să elimine una dintre echipele de urmăritori care se deplasau cu mașinile, sperând că totuși comunicarea prin radio nu era atât de strictă încât orice încălcare a protocolului sau orice schimbare a rutinei să fie observată imediat.

Dar dacă ar fi mers spre vest, spre Leehagen, s-ar fi prins singuri în capcană între două linii: oamenii din est și orice

protecție ar fi avut Leehagen în preajma casei, cu lacul în spate, care le bloca orice cale de retragere, numai dacă nu ar fi putut fura o barcă, presupunând că ar fi reușit să găsească o cale de a trece printre pietrele pe care le presărase Leehagen pe fundul lacului și, de asemenea, presupunând că i-ar fi putut opri pe oamenii lui Leehagen, pentru că era al naibii de sigur că nu ar fi putut să-i omoare pe toți.

Ferma din pădure, după cum își amintea Louis că apărea pe imaginile din satelit, reprezenta o altă opțiune. Ar fi putut chema ajutoare, baricadându-se în interior, cu speranța că-i vor putea ține la distanță pe urmăritorii lor până la sosirea ajutoarelor. Li se datorau unele favoruri: un elicopter ar fi putut ateriza la sol în mai puțin de o oră. Ar fi fost o aterizare palpitantă, dar bărbații pe care i-ar fi chemat Louis în ajutor erau obișnuiți cu astfel de lucruri.

Ajunseră lângă casă. Era o construcție veche, cu două etaje, vopsită în roșu, deși vopseaua se decolorase în timp, devenind un maro spălăcit, astfel încât părea că locuința era făcută din fier ruginit, ca un fragment dintr-o navă, care, după ce se dezlipise de structura principală, fusese lăsată să putrezească aproape de apă. Accesul pe proprietate era asigurat de o potecă plină de noroi, care nu se distingea pe fotografiile din satelit din cauza copacilor, deși Louis bănuia că pe undeva pe acolo ar fi trebuit să existe un drum. Nu era iarbă deloc în curtea casei. În schimb, fusese transformată într-o grădină de zarzavat. La dreapta lor, puii cloncăneau nevăzuți în cuiburile lor, înconjurați de o îngrăditură din sârmă care-i păzea de prădători. La stânga lor era un șopron vechi pentru lemne, ale cărui uși erau deschise și în care buștenii erau deja clădiți și acoperiți, pregătiți pentru iarnă. În spatele acestui șopon, dintr-un cuptor verde în care ardeau câteva lemne, se ridica un fum albicios.

Erau lumini în casă, iar din coș se vedea ieșind mai mult fum. Un camion vechi era parcat la ușa din spate, având remorca din lemn. Duhnea a excremente de animale.

– Cum vrei să procedăm? întrebă Angel, dar întrebarea fusese pusă pentru sine.

Ușa din spate se deschise și o femeie apăru pe veranda acoperită. Arăta cam de patruzeci de ani, dar hainele ei erau pentru cineva mult mai în vârstă și avea prea mult păr cărunt pentru vârsta ei. Fața ei spunea multe despre viața grea pe care o ducea, despre dezamăgiri, speranțe și visuri de care se alesese praful.

Se uită la cei doi bărbați, la armele lor, apoi vorbi.

– Ce căutați aici? întrebă ea.

– Adăpost, doamnă, spuse Louis. Un telefon. Puțin ajutor.

– Întotdeauna cereți ajutor cu armele în mână?

– Nu, doamnă.

– Ați putea spune că suntem victimele împrejurărilor, spuse Angel.

– Ei bine, nu pot să vă ajut. Plecați acum, mai bine v-ați vedea de drum.

Louis fu nevoit să-i admire curajul. Nu erau multe femei care ar fi spus unor bărbați înarmați să-și vadă de treabă.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse Louis. Cred că nu înțelegeți de fapt ce se petrece aici.

– Ba înțelegem foarte bine, se auzi o voce din spatele lui.

Louis nu se mișcă. Știa ce urmează. Câteva secunde mai târziu, simți o pușcă cu țeava dublă înghiontindu-l din spate.

– Știi ce-i asta, fiule?

– Da, știu.

– Bine. Lasă-ți arma jos acum. Prietenul tău poate să facă la fel.

Louis făcu precum i se spuse, lăsându-și pistolul Steyr să cadă, dar lăsându-și mâna stângă în jos, spre Glock, pe care-l avea la brâu. Niște degete mici apărură și apucară pistolul Steyr, apoi făcură la fel cu arma lui Angel.

– Dacă îți mai miști mâinile cu un singur centimetru, fiule, îți garantez că n-ai să mai trăiești ca să simți următoarea picătură de ploaie care-ți cade pe față.

Mâna lui Louis nu se mai mișcă. Fu percheziționat grosolan până jos și îi luară Glokul. Aceeași voce îl întrebă pe Angel unde avea pistolul, iar acesta răspunse repede și sincer. Trăgând cu ochiul în stânga sa, Louis văzu un tânăr înalt percheziționându-l pe Angel și luându-i pistolul de la brâu. Erau acum complet neînarmați.

Auzi urme de pași îndepărtându-se în spatele lui. Se întoarse încet. Angel se uita deja la cei doi bărbați care apăruseră din spatele șopronului. Unul avea probabil în jur de șaizeci de ani și purta o pălărie de piele cu boruri largi ca să-l apere de ploaie. Bărbatul mai tânăr, cel care-i percheziționase, avea între douăzeci și treizeci de ani și era cu capul descoperit. Avea părul ras, iar apa de ploaie îi curgea ca niște lacrimi în jos pe obrajii săi extrem de palizi, de o culoare aproape albăstrie. Ochiul său stâng părea că nu are iris. Era complet alb, ca și pielea lui, ca și cum ceva otrăvitor s-ar fi infiltrat din piele în ochi, golindu-l de culoare. Amândoi erau înarmați: bărbatul mai bătrân, cu o pușcă, cel mai tânăr, cu o pușcă mai mică și cu aer comprimat. Între ei stătea o fetiță de vreo șapte-opt ani, care era îmbrăcată caraghios cu o haină de ploaie Minnie Mouse și avea în picioare niște cizme roșii strălucitoare. Armele luate cu câteva minute înainte de la Angel și Louis zăceau la picioarele ei. Ea nu părea tulburată de arme sau de faptul că cei doi bărbați cu care era aveau armele îndreptate spre vizitatori.

– Trebuia să rămâneți în New York, spuse omul mai în vârstă.

– De unde știi că suntem din New York? întrebă Angel.

– Zvonuri. Ei vă așteptau să veniți. Era doar o chestiune de timp.

– Ei?

– Domnul Leehagen și oamenii lui.

– Lucrezi pentru Leehagen?

– Toată lumea de prin locurile astea lucrează pentru domnul Leehagen, într-un fel sau altul. Dacă nu te plătește direct, atunci ajungi să trăiești din ce-i plătește pe alții. Privi în jos spre fetiță. Du-te la bunica ta, scumpo!

Fetița fugi de după picioarele celui mai tânăr și țopăi în drum spre copertina casei, sărind și împroșcând apa din bălțile care se formau pe terenul accidentat. Urcă scările de la verandă și se opri lângă bunica ei, care puse o mână protectoare în jurul umerilor nepoatei sale. Fata zâmbi în sus spre femeie, apoi bătu din palme o dată, cu plăcere și entuziasm. Angel se întrebă cine era tatăl ei. Nu părea să fie cel mai tânăr dintre bărbați, creatura palidă cu ochiul decolorat. Ea era prea drăguță ca să fie fiica lui, prea energică. El arăta ca un cadavru care încă nu realizase că era mort.

– Thomas, spuse femeia de la ușă celui mai bătrân.

În vocea ei aproape că se distingea o urmă de șovăială, care ar fi putut fi luată drept un ton rugător. Lui Angel îi trecu prin cap că ea nu urmărea să intervină din prea mare grijă pentru soarta celor doi care-i încălcaseră proprietatea. Ea voia doar să evite vărsarea de sânge, ca soțul ei să nu intre în vreo încurcătură.

– Du fata înăuntru, spuse Thomas. O să ne descurcăm noi aici.

Femeia o luă de mână pe fetiță și o trase după ea în casă. Fata nu părea prea bucuroasă că pierde spectacolul și avu nevoie de încă un ghiont ca să treacă pragul, iar ușa se închise în urma lor. Chiar și atunci, Angel o putu vedea întorcând capul ca să-l privească lung, cu părere de rău, dezamăgirea încrețindu-i trăsăturile.

– Nu vrem să vă facem probleme, spuse Angel.

– Adevărat? spuse cel pe nume Thomas. Părea sceptic și obosit. E cam târziu pentru asta, nu crezi?

– Noi vrem doar să scăpăm cu viață de aici, spuse Angel.

– Te cred, fiule. Părerea mea e că veți avea ceva probleme în privința asta.

– Ai putea să ne ajuți.

– Aș putea, e adevărat. Aș putea, dar nu am s-o fac.

– De ce?

– Pentru că aș muri în locul vostru, presupunând că ați reuși să ieșiți din încurcătura în care sunteți, ceea ce nu cred că se va întâmpla. Domnul Leehagen pune la mare preț loialitatea.

– Bărbații aceia ne vor omorî.

– Culegeți ce ați semănat. Sunt sigur că scrie asta în *Biblie,* undeva. Soția mea v-ar putea spune. Mai citește din ea, când are chef. Nu-mi vorbește prea mult despre asta.

Schimbă puțin poziția puștii slăbindu-i strânsoarea, iar Louis se încordă. Angel îl putea simți cum se pregătește să sară, și Thomas păru că simte și el asta. Cele două guri ale puștii îl liniștiră pe Louis. Vântul își schimbă direcția, făcându-l pe Angel să simtă mirosul greu al unor animale. Thomas le transportase la tăiere cu camionul său, mirosul care le însoțise moartea fiind provocat de faptul că eliminaseră fecale de frică.

– Nu, spuse simplu Thomas. Fă-o și o să hrănesc porcii cu cadavrul tău până la sfârșitul zilei.

Porci. Acum Angel îi putea auzi fornăind și grohăind undeva în spatele casei.

– I-ai ajutat să monteze acel film, spuse el.

Thomas se mișcă neliniștit.

– Nu știu nimic despre asta.

– Cum au procedat? Au folosit un manechin? Au pus pe cineva să se întindă în noroi și să se prefacă apoi că e mâncat, montând mai târziu totul într-o prelucrare convenabilă. Spune-ne: cum au făcut-o?

– Nu știu și nici nu-mi pasă, spuse Thomas. Nu am personal nimic cu voi și nu vreau să fiu nevoit să vă ucid aici. Domnului Leehagen nu i-ar plăcea. Are alte planuri cu voi,

cred eu. Plecați acum. Plecați departe și nu vă întoarceți. Armele voastre pot rămâne la mine. Nu am încredere în voi că o să vă respectați cuvântul dacă vă las să plecați.

Louis vorbi:

– Fără arme nu mai avem nici o șansă.

– Nu aveți oricum nici o șansă.

– Pari să știi multe în legătură cu asta.

Bătrânul zâmbi. Nu era un zâmbet răzbunător. În schimb, avea o urmă de compasiune.

– Ați venit până aici pregătiți să răniți pe cineva, și acum s-au schimbat rolurile în dezavantajul vostru. Ce credeați că se va întâmpla? Că ar fi fost vorba doar despre un bătrân într-o casă mare și că l-ați fi omorât fără ca nimeni să fi ridicat măcar un deget ca să vă oprească? Ascultați ce vă spun: eu nu-l am deloc la inimă pe acest ticălos și cred că lumea ar fi fost un loc mai bun dacă el nu s-ar fi născut niciodată, dar voi ați făcut o greșeală venind aici și veți trăi sau veți muri din cauza acestei greșeli. Așa cum am spus, veți culege ce ați semănat. Făcu semne cu pușca, arătând spre pădurea de unde veniseră. Pe acolo ajungeți la drum și poate pe acolo o să scăpați de aici. Nu vă întorceți aici. Dacă o veți face, o să vă ucidem. Trebuie să mă gândesc în primul rând la familia mea, ținând sau nu cont de ce vrea Leehagen.

– Te cred, spuse Louis.

– Bine.

Cei doi bărbați făcură câțiva pași în spate în timp ce Angel și Louis se îndepărtau, țevile puștilor încetând să-i mai amenințe. Când abia se mai vedeau, bătrânul îi strigă.

– Hei! spuse el.

Se opriră.

– Ați spus că știu multe despre asta. Nu știu. Am auzit pe cineva dându-și drumul la gură într-un bar, acum două seri, apoi am fost avertizați să fim cu ochii-n patru după străini.

Mi-am imaginat ce avea să urmeze. Oamenii aceia de acolo, ei nu vor să vă omoare. Vă păstrează pentru altcineva.

– Pentru cine? întrebă Angel.

Bătrânul ridică din umeri.

– Ceva despre fericire, spuse el. Asta au spus.

– Fericire?

– Nu, nu fericire, spuse Thomas. Sprânceana lui se încruntă încercând a-și aminti cuvântul potrivit. Bliss[1]. Ăsta e cuvântul. Au spus că Bliss va veni în calea voastră.

Louis nu vorbea în timp ce mergeau. Aroganța lui, furia lui îi adusese în această situație. Bliss. Se uită la Angel care mergea lângă el târându-și picioarele, pierdut în propria suferință. Bărbatul mai scund se uită în sus, și ochii lor se întâlniră. Părea să nu fie nici o urmă de mustrare în ei, nici urmă de mânie. Asta era ceea ce Louis fusese nevoit să facă, iar Angel îi fusese alături, în ciuda propriilor rețineri. Dacă asta nu era dragoste, atunci ce era? Deodată, sentimentele pline de căldură pe care le nutrea Louis pentru prietenul său se risipiră.

– Ești un ticălos, spuse Angel. Știi asta?

– Da, o știu.

– Bine. Mi-e frig și sunt ud și urmează să fiu ucis de un tip care colecționează alți ucigași ca pe scalpuri, și toate astea sunt numai din vina ta.

– Tocmai mă gândeam că nu m-ai învinuit pentru asta. Mă gândeam cât de mult te admir pentru asta.

– Ți-ai ieșit cumva din minți? Bineînțeles că te învinuiesc pentru asta. Și poți să-ți păstrezi admirația pentru tine. Aș fi scris asta pe piatra ta de mormânt, dar voi fi prea mort ca să pot să o fac.

Angel strănută zgomotos.

– Grozav. Asta e absolut grozav.

[1] Fericire, în engleză (n.tr.)

Louis se uită la cer.

– Poate se va opri ploaia.

– E ceva ce ai de gând să faci, bănuiesc.

– Avem nevoie de arme.

– Va trebui să omorâm pe cineva ca să facem rost de arme.

– Am putea să ne întoarcem să le luăm de la bătrân.

Pentru o secundă sau două, luară în considerare această posibilitate. Ştiau cum ar fi decurs lucrurile. Cu toate ameninţările bătrânului şi cu tot cu puştile pe care le ţineau în mâini, el şi familia lui nu s-ar fi putut măsura cu ei. Dar era un copil în casă şi era ceva în ochii lui Thomas care-l făcea pe Louis să creadă că acesta ar fi luptat dacă ei s-ar fi întors. Totul s-ar fi soldat cu răniţi şi poate chiar cu morţi. Nu, nu aveau să se întoarcă acolo.

– Ei se aşteaptă ca noi să fugim, ei cred că vom încerca să spargem bariera alcătuită din oamenii lor, spuse Louis. Ei nu se aşteaptă să facem ceea ce intenţionam atunci când am venit aici.

– Să încercăm la casa lui Leehagen?

– Da.

– În lipsa unei soluţii mai bune, pare un adevărat plan. Angel îşi stoarse haina udă de atâta ploaie. Ce vom face, îl vom îneca?

– În lipsa vreunei soluţii mai bune...

Continuară să meargă.

– Chiar mă învinuieşti pentru toate astea? întrebă Louis, după câteva secunde de linişte.

Angel se gândi puţin.

– Mă învinuiesc pe mine.

Louis făcu o pauză.

– E adevărat?

– Nu, spuse Angel şi strănută din nou. Bineînţeles că e vina ta.

24

Willie Brew și Detectivul trecură podul și urmară linia drumului pe o distanță de vreo nouăzeci de metri până ce ajunseră la o intersecție. Ei bine, puteai să o numești intersecție, dar în ceea ce-l privea pe Willie, era vorba despre două drumuri care nu duceau absolut nicăieri, unul îndreptându-se de la est la vest, celălalt continuând la sud. Nici unul dintre ele nu arăta prea îmbietor, pe de altă parte, orice fâșie de pământ care nu avea un magazin cu toaletă, vreo două fast-fooduri cu livrare și poate un bar sau două, cu greu ar fi putut fi numit drum în vocabularul lui Willie.

– Cine sunt tipii ăștia, mai precis? întrebă Willie.

Această întrebare îl preocupase de când ajunseseră la pod. Se afla în locul acela uitat de Dumnezeu de numai o oră și văzuse deja două cadavre și, ținând seama de ce spunea Detectivul, oamenii morți fuseseră probabil de partea lor, ceea ce-i sugera lui Willie că avantajele pe care le aveau începuseră să se micșoreze considerabil. Acum, restul planului pentru ceea ce trecea drept misiune de salvare dispăruse, iar Detectivul părea mai mult dezamăgit decât surprins de absența celor care făceau parte din acest plan. Nimic din toate astea nu-l mai făceau pe Willie să se simtă în largul lui și începu să se

întrebe dacă Arno nu fusese mai înțelept să rămână unde era și dacă el nu ar fi trebuit să rămână chiar acolo cu Arno.

În acel moment, cea mai mare mașină de teren pe care o văzuse Willie vreodată în viața lui apăru din vest. Era de culoare neagră fumurie, iar cauciucurile ei erau atât de uriașe că, dacă cineva ar fi stat pe ele și ar fi sărit apoi de sus la pământ, ar fi fost în primejdie să-și rupă o gleznă la impact. Cu cât se apropia, Willie putea vedea că mașina părea să nu aibă nici parbriz și că ambele faruri erau sparte. Banchetele din cabină erau destul de mari ca pe ele să încapă confortabil patru adulți, dar acum se părea că pe banchete stăteau incomod trei oameni, mai ales când doi dintre acei oameni erau îndeajuns de lați ca să fie confundați cu niște construcții ilegale dacă ar fi stat prea mult timp în același loc. Omul înghesuit între ei, care nu era chiar Slim Jim[1] în persoană, avea o expresie de calm plin de mulțumire, ca și cum situația asta nu era doar familiară pentru el, dar întru totul bine-venită, în ciuda ploii.

– Drace! spuse Willie, involuntar.

Deodată, Browningul păru foarte mic în mâna lui. Pistolul nu arăta ca și cum ar fi avut destulă putere ca să-i facă pe oricare dintre acei bărbați să oprească mașina lor de teren. Ar fi fost ca și cum ar fi tras cu bezele într-un trio de elefanți în atac.

– Relaxează-te, îi spuse Detectivul. Ei sunt cu noi.

Nu părea prea încântat de acest fapt.

Mașina se opri la circa un metru de locul în care se aflau. Până în acel moment, viteza mașinii fusese atât de mare, că Willie nici nu știa sigur dacă se va putea opri. Văzuți de aproape, cei doi tipi mari păreau furioși la culme și pentru câteva secunde cruciale păru că vor trece peste Mustang, făcându-l una cu pământul sub roțile mașinii lor, în timp ce ei

[1] Jim cel zvelt (în lb. engleză, în orig.) (n.tr.)

ar fi mers mai departe după oricine ar fi fost cel care-şi atrăsese furia lor. Willie socoti că şansele de supravieţuire ale acelui individ ar fi fost undeva între minime şi inexistente.

Detectivul ieşi din Mustang. Willie făcu la fel. Cei doi bărbaţi uriaşi ieşiră pe părţile laterale ale maşinii lor, folosind o platformă din spatele roţilor ca să sară jos. Willie nu putea fi sigur, dar avu impresia că simte cum se zguduie pământul când aterizară.

– Fă cunoştinţă cu Tony şi cu Paulie Fulci, spuse Detectivul cu glas domol. Tipul din mijloc e Jackie Garner. El este cel normal din punct de vedere psihic, deşi acesta e un termen relativ.

Willie nu auzise de Jackie Garner, dar auzise de fraţii Fulci. Angel îi vorbise de ei pe un ton de obicei rezervat pentru asemenea forţe ale naturii asemănătoare uraganelor sau cutremurelor, mesajul fiind acela că, la fel ca în cazul unor asemenea evenimente meteorologice şi seismice, era o idee destul de bună să stai cât mai departe de ei. După cum se întrevedeau lucrurile, Willie nu era deloc prea departe de cei doi şi din această cauză putea spune că intrase cumva într-o zonă nesigură, expusă calamităţilor naturale.

– Ce s-a întâmplat cu maşina voastră? întrebă Detectivul.

– Nişte tipi, asta s-a întâmplat, spuse Paulie. Arătă cu degetul mare, ca şi cum ar fi făcut autostopul, spre Jackie. El nu ne-a fost totuşi de nici un folos.

– V-am mai spus ce s-a întâmplat, spuse Jackie. A fost o neînţelegere.

– Da, ei bine... spuse Paulie. Bineînţeles că toată povestea asta încă mă supără.

– Şi unde sunt tipii în cauză? întrebă Detectivul.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, în timp ce se lăsau jenaţi de pe un picior pe celălalt.

– Unul din ei nu o duce prea bine, spuse în sfârşit Tony.

– Cam cât de rău o duce?

– E rece de tot. De fapt, nu sunt prea sigur dacă se va mai trezi. L-am cam izbit.

– Și ceilalți?

– Celălalt, corectă Jackie. Erau numai doi.

– Nici celălalt nu o duce prea bine, spuse Tony. Stinghereala lui se accentuă. De fapt, nu o va mai duce prea bine niciodată. A fost un fel de accident, concluzionă el stângaci.

Mai mult pentru reputația lui, se gândi Willie, Detectivul rămase impasibil.

– Ai reușit cumva să afli de la ei ceva folositor înainte de a începe să nu o ducă prea bine? întrebă el.

Tony clătină din cap și se uită țintă în pământ.

– Știm însă cum păstrează legătura, spuse Jackie Garner. Au aparate de radiorecepție în mașinile lor. El se mai gândi un moment. Am totuși și niște vești proaste, continuă el.

– Da? spuse Detectivul obosit.

– Am răspuns la unul dintre apelurile lor.

– Cred că glumești.

– Am crezut că aș putea să aflu ceva.

– Și ai reușit?

– Am aflat doar că nu sunt un bun imitator.

– Amuzant, Jackie!

– Îmi pare rău, omule, nu m-am gândit.

– Deci, ei știu că suntem aici.

– Cred că da.

Detectivul se întoarse cu spatele la cei trei bărbați. Willie nu spuse nimic. Era ca și cum se afla din nou în Vietnam. Asta era încă o treabă ratată, năruindu-se chiar sub ochii lui. Începu să se simtă foarte obosit și era și ud până la piele. Presupuse, de asemenea, că lucrurile megeau din ce în ce mai rău.

Apoi, în tăcerea apăsătoare, auziră acel zgomot. Era un vehicul care se apropia. Imediat Detectivul începu să se agite.

– Willie, ia Mustangul de aici și ascunde-l undeva, spuse el. Du-l spre pod! Paulie, intră în mașina ta! Du-te spre est, dar cu grijă. Lasă-i să te vadă. Jackie, Tony, haideți cu mine după copaci! Dacă arată ca și cum ar fi în drum spre biserică, nu trageți.

Nimeni nu protestă și nu-i puse nimeni nici o întrebare. Făcură exact cum li se spusese. Willie urcă în Mustang, viră într-un cerc strâns și o luă într-un sens opus celui pe care venise, încetinind abia după ce intersecția nu se mai vedea. Apoi opri motorul și așteptă. Făcea eforturi ca să respire, chiar dacă nu făcuse mare lucru, fizic vorbind. Se întrebă dacă nu avea cumva o criză cardiacă. Își încordă brațul stâng ca să fie sigur că nu-i amorțise. Era sigur că acesta era un simptom. Brațul părea că se mișcă bine. Aranjă oglinda retrovizoare și nu-și luă ochii de la drumul din spatele lui. Browningul stătea acum pe scaunul de lângă șofer. Stătea pregătit cu o mână pe cheie și cu cealaltă pe schimbătorul de viteze. Era de ajuns să apară de după colț cineva pe care nu l-ar fi recunoscut, iar el ar fi plecat imediat. Ar fi dat bir cu fugiții. Nu i-ar fi rămas altceva de făcut.

Apoi începură împușcăturile.

Detectivul ocupase o poziție la vest de drum, iar Tony Fulci și Jackie la est. O camionetă Bronco apăru, și cei trei bărbați își pregătiră armele. La vederea lui Paulie care pornise uriașa lui mașină, șoferul din Bronco acceleră. Era un bărbat lângă el, pe locul pasagerului, cu o pușcă în poziție de tragere. Un al treilea individ stătea în spatele camionetei, aplecat peste acoperișul cabinei, cu o pușcă în mâini, încercând să țintească geamul din spate al mașinii lui Paulie.

Nu avu loc nici un avertisment. Două găuri apărură aproape simultan în parbrizul Bronco-ului, și șoferul căzu brusc peste volan, capul lui lovind geamul și împroșcându-l de

sânge. Într-o clipă, camioneta începu să se clatine periculos spre dreapta. Pasagerul din dreapta șoferului se aplecă pentru a opri virajul, în timp ce trăgătorul de pe platformă se ținu de bară. Se traseră mai multe focuri, ciuruind parbrizul, iar camioneta viră până ce ieși de pe drum și se prăbuși pe povârnișul estic. Intră într-un pin, barele de protecție din față minimalizând avaria, chiar în timp ce trăgătorul din spate fu aruncat de pe platforma mașinii și avu parte de un impact dur la aterizarea pe iarbă. Rămase acolo întins, fără să se miște.

Detectivul ieși primul de după copaci. Tony și Jackie fugeau deja peste drum ca să i se alăture. Detectivul ținea arma îndreptată asupra celor doi oameni din cabină, dar era clar că amândoi erau deja morți. Șoferul fusese lovit în gât și în piept. Pasagerul de lângă șofer supraviețuise probabil după primele focuri de armă, dar nu purtase centura de siguranță atunci când mașina intrase în copac. Era un bărbat solid și forța corpului și a capului său care loviseră parbrizul crăpat în viteza aceea spărsese sticla, astfel că partea de sus a trupului său zăcea acum pe capota mașinii, în timp ce piciorul lui drept era încurcat în aceeași centură de siguranță care l-ar fi putut salva.

Detectivul se îndreptă spre locul în care stăteau Tony și Jackie, lângă omul căzut din mașină. Jackie ridică pușca de jos și o aruncă printre copaci. Rănitul gemea acum încet și se ținea văitându-se de partea de sus a piciorului său drept. Era răsucit din genunchi, iar laba piciorului său stătea într-o poziție nefirească față de articulație. Detectivul tresări la vederea acestuia. Puse un genunchi pe iarbă și se aplecă aproape de urechea bărbatului.

– Hei! spuse. Poți să mă auzi?

Bărbatul încuviință din cap. Dinții lui erau încleștați de durere.

– Piciorul meu, spuse el.

– Piciorul tău e rupt. Nu putem face nimic pentru tine în privința asta, nu aici.

– Doare îngrozitor.

– Te cred.

Până acum, Paulie avusese grijă să întoarcă mașina și oprise mai sus de drum. Detectivul îi făcu semn că trebuia să rămână pe loc, acolo unde era, ca să urmărească drumul de acces, iar Paulie confirmă printr-un semn cu mâna.

– Ai ceva pentru calmarea durerii la tine în mașină? îl întrebă Detectivul pe Tony.

– Am ceva whisky, spuse Tony. Se gândi o secundă. Am și câteva pilule și alte lucruri de genul ăsta. Doctorii ne tot prescriu atât de multe, e greu să le mai știi pe toate. Mă duc să arunc o privire în torpedou.

Se îndreptă greoi spre mașină. Detectivul își îndreptă iarăși atenția asupra bărbatul rănit.

– Cum te numești?

– Fry. Bărbatul reuși să-și bolborosească numele: Eddie Fry.

– În regulă, Eddie. Vreau să mă asculți cu atenție. Ai să-mi spui exact ce se întâmplă aici, apoi am să-ți dau ceva pentru durere. Dacă nu-mi spui ce vreau eu să aflu, unul din acești bărbați enormi se va așeza peste piciorul tău. Înțelegi?

Fry încuviință.

– Îi căutăm pe prietenii noștri. Doi bărbați, unul negru și unul alb. Unde sunt?

Trunchiul lui Eddie Fry se clătina înainte și înapoi, ca și cum, făcând asta, ar fi putut să-și aline puțin durerea din picior.

– Sunt în pădure, spuse el. Ultima dată, din câte am auzit, erau în vest, pe drumul interior. Noi nu i-am văzut. Noi trebuia să le venim în ajutor celorlalți în caz că ar fi reușit să scape.

– Au adus și alți oameni cu ei. Doi dintre ei sunt morți, la podul din apropiere. Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Fry nu prea avea chef să răspundă la această întrebare. Detectivul se întoarse spre Jackie.

– Jackie, apasă-l ușor pe picior.

– Nu! Mâinile lui Eddie Fry se ridicară într-un gest de implorare. Nu, vă rog! Sunt morți. Nu i-am omorât noi, dar sunt morți. Eu doar lucrez pentru domnul Leehagen. Aveam grijă de vitele lui. Nu sunt un criminal.

– Totuși, ai încercat să-i omori pe prietenii noștri.

Fry clătină din cap.

– Ni s-a spus să-i împiedicăm să plece, dar nu trebuia să le facem nici un rău. Vă rog, piciorul meu!

– Vom avea grijă de el într-o clipă. De ce nu trebuia să-i omorâți?

Fry își pierdea cunoștința. Detectivul îl plesni brusc peste obraji.

– Răspunde-mi!

– Altcineva. Fața lui Fry era acum crispată de durere, în agonie și transpira atât de tare că nici măcar ploaia nu putea opri sudoarea sărată care-l orbea. Era treaba ăluia să-i omoare. Așa a fost înțelegerea.

– A cui era treaba?

– A lui Bliss. Bliss trebuia să-i omoare.

– Cine e Bliss?

– Nu știu. Pentru numele lui Dumnezeu, jur că nu știu! Nu l-am întâlnit niciodată. E pe aici pe undeva. Are de gând să-i urmărească până-i va prinde. Vă rog, vă rog, piciorul meu...

Willie Brew li se alăturase. Stătea deoparte, ascultând ce se spusese, cu fața albă ca varul. Tony Fulci se întoarse cu două pungi Ziploc pline cu medicamente. Le puse pe jos și începu să caute printre folii transparente pline cu pilule și sticluțe de plastic, examinând denumirile pastilelor și punând deoparte cele pe care le considera inutile în cazul acestei situații.

– Bupirone: antianxietate, spuse el. Nu au niciodată efect. Clozapine: antipsihotic. Nici măcar nu-mi amintesc să le fi luat vreodată. Trazodone: antidepresiv. Ziprasidone: un alt antipsihotic. Loxapine: antipsihotic. Omule, e ca şi cum ar fi toate după şablon...

– Ştii, nu avem toată ziua la dispoziţie, spuse Detectivul.

– Nu vreau să-i dau ceva care nu are efect, spuse Tony.

Willie se gândi că Tony părea chiar a se mândri cu cunoştinţele sale în domeniul farmaceutic.

– Tony, din câte-mi dau seama, nici unul dintre aceste medicamente nu are efect.

– Da, nu are efect pentru *noi*. În cazul lui ar putea să aibă. Iată: florazepam. Ăsta e un sedativ, iar aici am şi nişte eszopiclone. Amestecă toate astea.

Scoase din buzunarul jachetei sale o sticlă de Jack Daniel's şi i-o înmână Detectivului împreună cu patru pilule.

– Asta pare prea mult, spuse Jackie. Nu vrem să-l omorâm.

Willie se uită la mortul care zăcea în cabina împroşcată cu sânge, apoi îl privi din nou pe Jackie.

– Ce e? întrebă Jackie.

– Nimic, spuse Willie.

– Nu e acelaşi lucru, spuse Jackie.

– Ce anume?

– Să împuşti pe cineva şi să otrăveşti pe cineva.

– Cred că nu, spuse Willie. Acum îşi dorea să nu fi venit deloc. Mai mult sânge, mai multe cadavre, un om rănit zăcând pe iarbă, pradă agoniei. El auzise ce spusese Eddie Fry: el nu era un ucigaş, era doar un ajutor de fermier constrâns să lucreze pentru cineva. Poate că Fry ştia ce încercau alţii să facă şi pentru asta avea şi el partea lui de vină, dar era depăşit de situaţie când avea de-a face cu cineva precum Detectivul. În comparaţie cu el, Fry şi prietenii lui erau ca nişte miei duşi la tăiere. Willie nu se aşteptase ca lucrurile să decurgă în felul

ăsta. Nu era nici el sigur la ce se așteptase și realiză încă o dată ce naiv fusese. El nu avea nici o legătură cu această situație, așa cum nici Eddie Fry nu era direct responsabil pentru asta. Willie nu se angajase să omoare pe nimeni, dar oamenii mureau în jurul lui.

Detectivul îi dădu pilulele lui Fry, apoi ținu sticla în așa fel încât acesta să le poată înghiți cu whisky. Lăsă sticla lângă rănit și se duse spre cabina camionetei avariate. Deschise portiera din dreptul pasagerului și dădu armele la o parte, apoi găsi unul dintre aparatele de radiorecepție. Părea intact, dar când îl ridică, se desfăcu și i se văzură toate circuitele și mecanismele distruse. Îl aruncă între copaci – plin de silă –, apoi se uită spre vest.

– Ei sunt undeva acolo, spuse el. Întrebarea este: Cum îi vom găsi?

25

Bărbatul care se rezema de capota unui Ford Ranger era foarte ud. Numele lui era Curtis Roundy și, dacă cineva ar fi fluturat un băț în fața lui, dacă ai fi pariat cinci dolari pe el, ai fi câștigat douăzeci deoarece Curtis găsea întotdeauna o cale să înșface capătul uns de rahat sau cel puțin așa i se părea lui însuși. Indiferent cât se străduia să nu se implice în anumite situații în care confortul și satisfacția lui personală ar fi trebuit sacrificate pentru idealul altuia de bunăstare, Curtis sfârșea inevitabil ținând o furculiță în mână când din cer cădea supă sau simțind cum i se prelinge o dâră de urină pe spate în jos, el fiind însă foarte încrezător că aceasta era de fapt ploaie. Cel puțin, se gândi el, stând cu binoclul apăsat pe ochi și cu picioarele ude în cizme, asta *era* doar ploaie, și pelerina lui îl protejase de umezeală.

Totuși, asta nu-l prea consola. El ar fi fost mult mai fericit să stea în cabină, în loc să stea afară, expus elementelor naturii, dar Benton și Quinn nu erau genul de oameni care să judece echitabil sau să simtă vreo preocupare pentru binele altora. Nu fusese deloc în favoarea lui Curtis faptul că era mai tânăr ca ei cu vreo cincisprezece ani și nici că el cântărea cu mult mai puțin decât fiecare dintre ei și de aceea era dominat de amândoi în astfel de situații. Dintre toți oamenii cu care ar

fi putut să se asocieze, Benton și Quinn erau cei mai răi. Ei erau egoiști, meschini și imprevizibili chiar și în momentele lor cele mai bune, dar ceea ce făcuse Benton în oraș, ca și reacția fiului domnului Leehagen după întoarcerea lui de acolo îl făcuseră să devină de-a dreptul turbat. Se îmbuiba cu pastile pentru durerea din umăr și din mână și mai fusese și o confruntare neplăcută cu tipul pe care-l chema Bliss, o confruntare în urma căreia Benton fusese exilat pe dealuri, obligat să nu mai participe la ce urma să se întâmple. Curtis auzise câte ceva din cele spuse și văzuse felul în care Bliss îl privise pe Benton atunci când Benton ieșise valvârtej din casă. Nu se terminase între ei doi, nici pe departe, iar Curtis, deși își păstra opiniile pentru el, nu-i dădea prea multe șanse lui Benton să iasă cu bine în urma unei viitoare confruntări cu Bliss. De atunci, Benton fierbea de furie la gândul acestei întâlniri, iar Curtis aproape că-l auzea cum dă în clocot.

Edgar Roundy, tatăl lui Curtis, lucrase la mina de talc a domnului Leehagen și, chiar dacă murise găurit de numeroase tumori, nu-l învinuise niciodată pe patronul său pentru ce i se întâmplase. Domnul Leehagen pusese mâncare pe masa lui, o mașină pe aleea din fața garajului și un acoperiș deasupra capului. Când cancerul l-a doborât, a pus asta pe seama destinului. El nu era un om prost. Știa că lucrul în mină nu însemna o viață lungă și fericită, indiferent dacă ar fi fost vorba să scoată din pământ talc, sare sau cărbune. Atunci când oamenii au început să vorbească despre posibilitatea de a-l da în judecată pe domnul Leehagen, Edgar Roundy le-a întors spatele și a plecat. A continuat să facă asta până ce nu a mai putut să meargă deloc, apoi a murit. Ca răsplată pentru loialitatea sa, domnul Leehagen i-a dat fiului său o slujbă care nu implica ingerarea azbestului pentru a-și câștiga existența. Edgar, dacă ar mai fi trăit, ar fi fost mișcat de acest gest.

Curtis era destul de deştept ca să ştie că scăpase ca prin urechile acului atunci când mina se închisese, iar domnul Leehagen găsise de cuviinţă să-i ofere o formă alternativă de angajare. Erau o mulţime de oameni prin locurile acelea care lucraseră odată pentru Leehagen şi care primiseră un fel de pensii ce constau în nişte porţii familiale KFC[1], dintre care hamburgerii cu rumeguş erau mâncărurile dietetice principale. El nu era sigur de ce norocul ar fi trebuit să-i surâdă tocmai lui, şi nu altora, deşi unul dintre motive ar fi putut fi faptul că bătrânul domn Leehagen, atunci când sănătatea lui fusese mult mai bună decât era acum, îi făcuse doamnei Roundy o vizită ocazională pentru relaxare, în timp ce soţul ei îşi sacrifica viaţa în mină, tuşind întruna, înconjurat de mizerie şi praf. Domnul Leehagen era seniorul întregului ţinut şi el era cel mai în măsură să invoce o versiune a *dreptului seniorului*, străvechiul beneficiu al clasei conducătoare, dacă aşa ar fi avut chef şi dacă ar fi avut prin preajmă o femeie acceptabilă. Curtis nu era la curent cu vizitele anterioare ale domnului Leehagen din timpul zilei sau cel puţin se convinsese singur că nu ştia de ele, deşi bărbaţi precum Benton sau Quinn nu se dădeau în lături să-i aducă aminte de asta atunci când voiau să se amuze pe seama lui. Prima dată când făcuseră asta, Curtis a răspuns provocării lor repezindu-se la Benton ca să-l lovească, dar fusese bătut atât de rău pentru gestul lui, că abia scăpase cu viaţă. Lucru bizar, drept consecinţă, Benton îi arătase puţin mai mult respect. Îi spusese asta şi lui Curtis, chiar dacă în timpul ăsta îi trăgea câţiva pumni în faţă, unul după altul.

Chiar acum, Benton şi Quinn erau beţi morţi. Domnul Leehagen şi fiul său nu ar fi fost încântaţi dacă ar fi ştiut că băuseră în timpul serviciului. Michael Leehagen insistase asupra importanţei pe care o avea această misiune, adică cei doi

[1] Kentucky Fried Chicken, lanţ de restaurante fast-food (n.tr.)

bărbați urmăriți să fie reținuți. Toți trebuiau să fie în alertă, spusese el, și toți trebuiau să se supună ordinelor. Urmau să fie răsplătiți cu câte un bonus odată ce treaba ar fi fost terminată. Curtis nu voia ca bonusul lui să fie în pericol. Pentru el conta fiecare bănuț. Avea nevoie de bani ca să poată pleca de aici: departe de familia Leehagen, departe de oameni ca Benton și Quinn, departe de amintirea tatălui său măcinat treptat de cancer și refuzând totuși să-i asculte pe cei care-l criticau pe cel care prefera să nege realitatea bolii care îl ucidea. Curtis avea prieteni în Florida care scoteau bani frumoși reparând acoperișuri, ajutați fiind de faptul că fiecare sezon de uragane le aducea comenzi noi pentru serviciile lor. L-ar fi acceptat ca asociat, atâta timp cât avea ceva capital de oferit. Curtis avea economisiți aproape patru mii de dolari și încă o mie de dolari pe care trebuia să-i ia de la domnul Leehagen, fără să mai socotească nici un bonus pe care ar fi putut pune mâna pentru serviciile curente. După cum socotise singur, se oprise la cifra de șapte mii de dolari: șase mii pe care să-i investească în afacerea cu acoperișuri și o mie ca să aibă pentru toate cheltuielile odată ce ajungea în Florida. Era aproape acum, foarte aproape.

Sunetul picăturilor de ploaie care-i cădeau pe gluga pelerinei impermeabile începuse să-i provoace o durere de cap. Lăsă binoclul jos ca să-și odihnească ochii, schimbându-și poziția într-un efort zadarnic de a găsi un mod mai confortabil să stea în picioare, apoi își reluă activitatea de supraveghere.

Se vedea mișcare la marginea pădurii, spre sud: doi bărbați. Bătu în capota mașinii, alertându-i pe Quinn și pe Benton. Geamul mașinii din dreptul pasagerului era dat în jos, și Curtis putea simți mirosul de băutură și fumul de țigară.

– Ce e?

Era Benton.

– Îi văd.

– Unde?

– Nu prea departe de locuința lui Brooker, mișcându-se spre vest.

– Îl urăsc pe bătrânul ticălos, pe el, pe nevastă-sa și pe fiul lor cel ciudat, spuse Benton. Domnul Leehagen ar fi trebuit să-i alunge de pe pământul lui de mult.

– Bătrânul nu i-ar fi ajutat, spuse Curtis. Știe foarte bine. Deși nu era nici el prea sigur că era adevărat. Domnul Brooker era supărăcios și atât el, cât și familia lui se țineau deoparte de oamenii care lucrau pentru domnul Leehagen.

Curtis se întrebă de ce domnul Brooker nu vindea pur și simplu totul ca să plece apoi, dar îi trecu prin minte că și asta se datora tot faptului că era supărăcios.

– Da, spuse Benton. O fi bătrânul Brooker o adevărată pacoste, dar nu e prost.

O mână se ivi pe fereastră. Ținea o sticlă de whisky de casă și o flutura în fața lui Curtis. Asta era o invenție de-a lui Benton. Quinn, care era un expert în materie, își exprimase opinia că, așa primitiv cum ieșea alcoolul din cereale, era la fel de bun ca oricare altul care ar fi putut fi cumpărat prin părțile acelea, deși asta nu spunea mare lucru. Într-adevăr, nu te făcea să orbești și nici nu urinai cu sânge, și nu sufereai de vreun alt nefericit efect secundar pe care băutura proastă de casă l-ar fi putut produce câteodată, iar acest lucru făcea din această poșircă o marfă de primă calitate, după estimările lui Quinn.

Curtis luă sticla și o duse la gură. Mirosul ei făcu să i se învârtă capul, iar durerea de cap păru că i se accentuează instantaneu, dar, cu toate acestea, bău. Era înfrigurat și ud. Rachiul nu putea să-i facă mai rău. Din păcate, așa se întâmplă. Era ca și cum înghițea fragmente fierbinți de sticlă care fuseseră ținute prea mult timp într-un bidon vechi de benzină. Se înecă, tuși vărsând o mare parte din lichid și-l

scuipă pe metalul de la picioarele sale, unde apa de ploaie făcu tot ce putea ca să-l dilueze și să-l spele.

– La dracu', spuse Benton. Motorul se auzi pornind. Urcă aici, Curtis!

Curtis sări jos și apoi deschise portiera din dreapta șoferului. Quinn se uita țintă drept înainte, cu o țigară atârnându-i între buze. Avea cam 1,82 metri, cu vreo zece centimetri mai înalt decât Curtis și păr scurt și negru, de consistența unor fire de liță. Quinn fusese cel mai bun prieten al lui Benton încă din școala primară. Nu spunea prea multe, iar multe lucruri pe care le spunea erau obscene. Quinn părea că își selectase întregul său vocabular de pe pereții de la toaleta bărbaților. Atunci când deschidea gura, vorbea repede, cuvintele ieșindu-i precum un șuvoi continuu de amenințări și obscenități, care nu respecta nici un fel de semn de intonație. În timp ce Benton petrecuse ceva timp la Ogdensburg Correctional[1], Quinn fusese internat ceva mai departe pe același drum, la Ogdensburg Psychiatric[2]. Asta era diferența dintre ei. Benton era depravat, dar Quinn era de-a dreptul nebun. Îl băga în sperieți pe Curtis.

– Hei, dă-te mai încolo! spuse Curtis.

Se urcă în mașină, așteptându-se ca Quinn să se miște, dar acesta nu schiță nici un semn.

– Cedracucrezicăfaci? întrebă Quinn.

Vorbise atât de repede, că lui Curtis îi trebuiră vreo două secunde ca să înțeleagă ce spusese.

– Încerc să mă urc în mașină.

– Stainaibiiînmijlocșinutemaimișcaatâtaticălosulecăteiau înșuturi.

– Nu te mai prosti, omule, spuse Benton. Lasă-l pe puști să intre!

---

[1] Închisoare de securitate medie pentru bărbați (n.tr.)

[2] Centru medical de psihiatrie (n.tr.)

Quinn își mută genunchii foarte puțin mai la stânga, făcându-i lui Curtis destul loc cât să stea foarte înghesuit.

– M-aiudattotomuleșiamsăteiaulașuturișiîncăbinedetot.

– Scuze, spuse Curtis.

– Arfibinesăfieașacădenuamsăteiauînșuturiomule.

Da, da, nebun ce ești, se gândi Curtis. Avu niște viziuni scurte cum l-ar fi luat el în șuturi pe Quinn, dar și le îndepărtă din minte când se întoarse și-l văzu pe Quinn privindu-l fără a clipi cu ochii lui căprui-deschis presărați în zona irisului cu niște puncte negre ca niște tumori. Curtis nu credea că Quinn era telepat, dar nu avea de gând să riște.

– Ce trebuie să facem? întrebă Curtis.

– Ce ar fi trebuit să facem după ce le-am distrus mașina, spuse Benton. O să-i aranjăm.

Curtis tremura. Își aminti imaginea femeii moarte și greutatea ei în brațele lui, în timp ce el și Quinn o puseseră în portbagaj, Benton și Quinn chicotind la gândul micii schimbări a planului, care fusese opera lor. Willis și Harding îi omorâseră pe cei doi în timpul nopții, iar Benton fusese lăsat să îngroape cadavrele, o altă pedeapsă pentru ratările sale de la începutul săptămânii. În schimb, el luase hotărârea să bage corpurile în portbagajul mașinii, iar acum Curtis părea că nu mai putea scăpa de mirosul femeii de pe mâinile și de pe hainele sale, nici măcar în ploaia torențială.

– Ni s-a spus să nu ne băgăm, spuse Curtis. Astea au fost ordinele, ordine date de fiul domnului Leehagen.

– Da, ei bine, nimeni nu le-a spus asta celor doi ticăloși de acolo. Să presupunem că Brooker i-a ajutat sau i-a lăsat să-i folosească telefonul. Să presupunem că le vin ajutoare chiar în acest moment. La naiba, ar fi putut chiar să-l omoare pe bătrân și toată familia lui, iar asta ar fi o tragedie obișnuită. Ei sunt criminali, nu-i așa? Cu asta se ocupă astfel de oameni. În timp ce noi așteptăm aici ca să apară nu știu ce fantomă și

să termine treaba pe care noi am fi putut s-o facem gratis, ei sunt în libertate. Atâta timp cât vor sfârși morți pe pământul lui, Leehagen nu va avea nimic de obiectat.

Curtis nu era sigur că asta era o ideę bună. El înclina să urmeze indicațiile domnului Leehagen, chiar dacă aceste indicații veneau de obicei de la fiul lui, acum că domnul Leehagen nu mai putea să facă mare lucru, și li se spusese cât se poate de clar să se abțină când va fi vorba despre cei doi bărbați pe care-i așteptau. Confruntările – cele pe viață și pe moarte, cel puțin – trebuiau evitate. Ei trebuiau doar să rămână fermi pe poziție și să aștepte. După ce bărbații intrau pe pământul lui Leehagen, trebuiau reținuți acolo, atât, și nimic mai mult. Ținând seama de toate astea, cincisprezece oameni fuseseră însărcinați să ia măsuri pentru ca bărbații odată intrați în capcană să nu mai iasă de acolo. Acum Benton voia să încalce această regulă. Mândria lui fusese rănită de recentele evenimente, Curtis știa asta. El voia să-și ia revanșa astfel față de cei din familia Leehagen și să-și refacă puțin credibilitatea pe parcursul noilor evenimente.

Benton era cam bețiv, era adevărat, dar avea dreptate mai des și se înșela mai rar, cu sau fără alcool. Cu cât Curtis se gândea mai mult la situația lor, cu atât își dădea mai bine seama de scopul lui Benton, de a nu-l aștepta pe Bliss ca să se ocupe de cei doi. Dar, pe de altă parte, Curtis fusese întotdeauna condus de vocea care era mai aproape de el și mai răspicată. Dacă s-ar fi putut spune despre caracter că ar putea avea trăsăturile unui cameleon, schimbându-și culoarea pentru a se potrivi cu mediul său moral, atunci caracterul lui Curtis ar fi fost cu siguranță calificat pentru asta. Opiniile sale puteau fi schimbate și de un strănut.

Și astfel, Quinn, Curtis și Benton părăsiră drumul și plecară în căutarea celor doi ucigași care în curând aveau să nu mai omoare pe nimeni. Se opriră pe drum pe la locuința

lui Brooker ca să vadă ce le putea spune acesta. Curtis văzu că domnul Brooker avea tot atât de multă considerație pentru Benton, cât avea și Benton pentru el și, chiar și așa, sentimentele lui Brooker pentru Benton erau probabil foarte binevoitoare în comparație cu ale soției sale. Ea nici măcar nu încercase să fie politicoasă și armele pe care le aveau ei nu păreau să o intimideze. Era o ticăloasă bătrână foarte încăpățânată, fără nici o îndoială.

Fiul lor, Luke, stătea rezemat de perete și abia clipea. Curtis nu știa dacă putea să vadă ceva cu ochiul lui plin de albeață. Poate că da, și lumea arăta ca și cum ar fi fost acoperită cu o pânză de muselină, străzile ei fiind populate de fantome. Curtis nici măcar nu-și putea aminti să-l fi auzit vreodată pe fiul domnului Brooker vorbind. El nu fusese niciodată la școală, la nici o școală cu program normal și singura dată când Curtis îl văzuse mai departe de locuința sa fusese atunci când plecase în oraș cu tatăl lui, și bătrânul îi tratase pe amândoi cu înghețată la standul de înghețată al lui Tasker. Cât despre fetiță, Curtis nu avea idee de unde apăruse. Poate că lui Luke îi surâsese norocul odată, deși asta era puțin probabil. Să ai relații sexuale cu Luke Brooker ar fi fost ceva asemănător cu a avea relații sexuale cu un zombie.

Domnul Brooker le arătă armele pe care le luase de la cei doi, iar ochii lui Benton sclipiră la vederea acestei capturi ușoare. Îl bătu pe Brooker pe spate și-i spuse că îi va transmite domnului Leehagen ce bine s-a descurcat.

După ce plecară cei trei bărbați, Brooker se așeză tăcut la masa lui din bucătărie, cu spatele la soția sa care frământa un aluat, și încercă să ignore valurile de dezaprobare care păreau să se izbească de spatele lui.

Angel și Louis auziră camioneta înainte să o vadă. Se aflau într-o depresiune, una dintre fostele fâșii de pășune, între

două bucăți de pământ sterp și avură nevoie de ceva timp ca să-și dea seama din ce direcție venea zgomotul. Louis cântări din ochi mica pantă și privi spre est ca să vadă Rangerul venind repede spre ei, după o dâră de noroi care ieșea din pădure dinspre casa bătrânului. Era încă prea departe ca ocupanții mașinii să poată fi identificați, dar Louis era cât se poate de sigur că nu erau prietenoși. Nici Bliss nu putea fi printre ei. Nu era stilul lui. Se părea că regulile se schimbaseră. Nu mai era vorba să fie doar reținuți. Se întrebă dacă Thomas dăduse vreun telefon, îngrijorat de ce ar fi putut face intrușii care-i călcaseră proprietatea chiar neînarmați. Probabil că veștile că nu mai erau înarmați înclinaseră balanța împotriva lor.

Louis cântări în minte ce opțiuni aveau. Acoperirea pe care le-o asiguraseră copacii ieșise din discuție. În același timp, spre sud-vest se afla ceea ce părea a fi un hambar părăsit, lângă care se ridica structura bombată a unei magazii vechi de cereale, iar în spatele acesteia se vedeau mai mulți copaci. Era o situație imprevizibilă.

Angel i se alătură.

– Vin după noi, spuse Louis.

– Pe unde s-o luăm?

Louis arătă în direcția hambarului.

– Acolo. Și repede.

Benton ajunse în vârful colinei. Cam în direcția opusă lor și la același nivel, prada lor fugea. Unul dintre ei, negrul înalt, se întoarse o secundă să se uite în spate spre ei. Benton frână brusc și sări din mașină, apucând puşca lui de vânătoare, Marlin, de pe suportul din spatele banchetei. Puse un genunchi în pământ, ținti și trase în individul care fugea mai departe, în fața lui, dar bărbatul dispăruse deja după un povârniș, iar glonțul nu nimeri altceva decât aer. Până acum, Quinn și Curtis erau în spatele lui, deși nici unul dintre ei nu se deranjase

să-și ridice arma. Quinn, pentru că avea o carabină, iar Curtis, pentru că nu se angajase să tragă în nimeni, chiar dacă-și luase cu el vechiul pistol al tatălui său, întocmai cum îl instruise fiul domnului Leehagen.

– Afurisitul, spuse Benton, dar râdea în timp ce spunea asta. Pot să pariez că nimeni din familia lui nu s-a mai mișcat atât de repede de când le-a fluturat cineva un ștreang în față, pe vremuri, în vechiul Sud.

– De unde știi că e sudist? întrebă Curtis.

Părea o întrebare logică.

– Din instinct, spuse Benton. Un negru nu se implică în astfel de afaceri decât dacă are o răfuială mai veche cu cineva. Ăsta caută o cale de a-i plăti cu aceeași monedă omului alb.

Asta îi suna ca naiba lui Curtis, dar nu-l contrazise. Poate că Benton avea dreptate, dar, chiar dacă nu ar fi avut, era de bun-simț să aprobe simplu din cap arătând că este de acord cu el. Ticăloșia se infiltra în el precum grăsimea în carnea roșie. Nu ar fi fost exclus în cazul său să-l lase pe Curtis afară în ploaie, cu nasul spart – din nou – sau cu câteva coaste rupte, pentru a-i reaminti să-și țină gura în viitor.

– Haideți, spuse Benton și se întoarseră toți trei la mașină alergând.

– Pare abrupt, spuse Curtis, în timp ce Benton conducea mașina în jos pe pantă într-un unghi ascuțit.

– Patru litri V-șase, spuse Benton. Copiii o pot face pe două roți.

Curtis nu răspunse. Rangerul era vechi de douăzeci de ani, adâncimea benzilor de rulare de 60%, iar patru litri nu făceau din ea un monstru de mașină. Curtis se propti în bordul mașinii.

Rangerul ar fi putut să urce pe pământ uscat, dar Benton nu luase în calcul ploaia care intrase în țărână la baza depresiunii. Pământul mustea de apă și devenise noroi, iar

atunci când Rangerul ajunse la fundul depresiunii, roțile se luptară să demareze, mașina începând să urce. Benton ambală motorul și pentru o clipă înaintară clătinându-se înainte de a se opri de tot, roțile învârtindu-se în zadar pe terenul moale.

Quinn spuse câteva cuvinte, dintre care Curtis putu să rețină doar „cap de rahat" și „mâncător de noroi". Benton ambală din nou motorul, iar de data asta reuși să înainteze încă vreo jumătate de metru, înainte de a aluneca mult înapoi și de a se afunda cu roțile din spate complet în noroi.

Benton lovi furios bordul mașinii și deschise portiera ca să evalueze paguba. Erau împotmoliți adânc, stratul de noroi aproape atingând jantele roților.

– Rahat, spuse el. Ei bine, cred că vom merge după ei pe jos.

– Ești sigur că e o idee bună? întrebă Curtis.

– Sunt neînarmați, spuse Benton. Te temi de niște oameni neînarmați?

– Nu, spuse Curtis, dar avea sentimentul că se mințise pe el însuși.

– Ei bine, atunci hai să mergem. Nu cred că au de gând să se sinucidă.

Benton râse la auzul propriei glume. Quinn râse și el, chicotelile pe care le scotea fiind o combinație de râs înfundat de hienă amestecat pe alocuri cu înjurături. Apoi plecară, cizmele lor cufundându-se în noroi în timp ce urcau povârnișul.

Nemaiavând încotro, Curtis îi urmă.

Hambarul se contura mătăhălos pe cerul întunecat, având magazia de cereale în partea stângă. Avea o înălțime de vreo doisprezece metri și nu era atât de modern precum cel din apropierea țarcurilor de vite, de lângă casa lui Leehagen. Aici nu se găseau saci cu aerisire, nici strat de protecție din sticlă pe suprafața tancurilor de depozitare din oțel, care să faciliteze

alunecarea eficientă a grânelor și nici soluții împotriva acizilor provenind din nutreturi fermentate, nici sisteme de ventilare prin presiune. Acesta era un simplu hambar de depozitare, și nimic mai mult.

Respirația lui Louis se auzea ca un scrâșnet neregulat, iritant, iar Angel făcea și el eforturi vizibile. Erau înfrigurați și uzi, și amândoi știau că își pierd atât rezistența, cât și opțiunile. Louis îl apucă pe Angel de braț și-l trase în fața lui, uitându-se peste umărul acestuia în timp ce făcea asta. Rangerul nu apăruse încă pe marginea de sus a povârnișului. Panta era prea abruptă atât pentru urcare, cât și pentru coborâre, probabil prea abruptă pentru Ranger pe o astfel de vreme. Câștigaseră puțin timp, dar nu destul. Bărbații aveau să continue urmărirea pe jos și erau înarmați, în timp ce el și cu Angel nu erau. Dacă i-ar fi prins pe teren deschis, i-ar fi împușcat pe rând în stadiul lor actual de oboseală. Chiar dacă el și Angel intraseră în hambar, problemele lor nu se încheiaseră. Urmau să fie prinși înăuntru, iar dacă urmăritorii mai chemau și pe alții, atunci totul s-ar fi sfârșit.

Dar Louis bănuia că nu-i vor mai chema și pe alții. Dacă ceea ce-i spusese bătrânul la fermă era adevărat, atunci Bliss era pe drum, iar Bliss lucra singur. Cei care-i urmăreau acum pe ei acționau așa din proprie inițiativă. Dacă ar fi crezut că el și Angel erau înarmați, urmăritorii ar fi putut fi mai prudenți odată ce ar fi ajuns la hambar, iar prudența le-ar fi oferit o pauză, dar Louis bănuia că ei vorbiseră cu bătrânul înainte de a începe vânătoarea. Ei știau deci că aveau de-a face cu oameni neînarmați.

Dar una dintre primele lecții pe care o învățase Louis în timpul îndelungatei sale ucenicii ca aducător al morții era faptul că în fiecare încăpere există întotdeauna o armă, chiar dacă această armă ar fi fost el în persoană. Se punea doar problema identificării și folosirii ei. Nu mai fusese de mulți ani

într-un hambar, dar mintea lui deja enumera ce ar fi putut găsi în interior: unelte, saci, echipament pentru stingerea incendiilor...

Mintea lui începu să lucreze din ce în ce mai repede, în salturi.

Echipament pentru stingerea incendiilor.

Foc.

Grâne.

Avea prima sa armă.

Quinn ajunse în vârful colinei înaintea celorlalți și i se păru că-l văzuse pe unul dintre cei doi dispărând după hambar. Existau două unități de depozitare a grânelor pe terenul domnului Leehagen. Depozitul principal era lângă noile țarcuri, aproape de moara pentru furaje, în timp ce acesta era o relicvă din zilele în care cireada era în stadiul de proiect și fusese inițial un siloz pentru furaje. Acum era folosit ca depozit de grâne, pentru a păstra unele rezerve, doar în cazul că s-ar fi întâmplat ceva cu depozitul principal sau dacă ar fi căzut zăpada și ar fi trebuit separate vitele. De fapt, una dintre sarcinile lui Benton, atunci când nu vâna ființe vii sau nu îi intimida pe alții mai mici decât el, fusese de a supraveghea al doilea depozit de grâne, de a verifica gradul de umezeală, dacă erau rozătoare sau alte forme de infestare. Nimeni altcineva nu-l deranja în timpul îndeplinirii sarcinilor, ceea ce făcea din acel hambar un loc folositor pentru Benton, în care el putea să-și îndeplinească variatele sale fantezii, printre care distracția – de bunăvoie sau cu forța – cu câteva dintre tinerele femei de altă naționalitate, care erau transportate ocazional pe drumul spre Canada.

Benton și Curtis ajunseră și ei lângă Quinn.

– Ai văzut unde s-au dus? întrebă Benton.

Quinn arătă cu pușca spre hambar.

– E câmp deschis după depozit, spuse Benton. Nu găseşti un copac decât după vreo două-trei sute de metri. Dacă vor încerca să fugă, îi vom doborî. Dacă vor rămâne pe loc, de asemenea, le vom veni de hac.

Benton îl sfătuise pe domnul Leehagen să demoleze hambarul şi silozul, dar masacrarea cirezilor (indulgenţa prostească iniţială a unui bogătaş) făcuse inutilă necesitatea unei asemenea acţiuni. Silozul era avariat căci pocnise pe părţi din cauza mecanismului de descărcare, care provocase prăbuşirea unui perete interior. Un dispozitiv secundar, creat împotriva sfaturilor lui Benton, alimenta direct cu furaje hambarul propriu-zis, în interior, o măsură de urgenţă în caz că ar fi fost necesară adăpostirea şi hrănirea vitelor acolo, în timpul iernii. Benton era recunoscător că nu trebuise să-l folosească niciodată. Era ca şi cum bătrânul Leehagen o luase pe scurtătură. Acum părea că hambarul putea servi unui ultim scop folositor, la urma urmei, prinzându-i între pereţii săi ca într-o capcană pe cei pe care-i vânau.

Îl plesni pe Curtis cu o mână grea pe spate.

– Haide, băiete! Încă nu ai trecut proba de foc.

Şi, ţinând puşca sus, se îndreptă împreună cu ceilalţi bărbaţi spre depozitul de grâne.

Hambarul nu era încuiat. Louis îşi imagina că nimeni nu avea de gând să se pună cu Leehagen furând de la el şi nici cel mai inteligent şobolan nu învăţase să deschidă o uşă folosind mânerul. Păşi înăuntru. Hambarul era mic, cu nişte îngrădituri improvizate pentru vite aşezate în paralel cu pereţii. Lumina naturală pătrundea prin trei lucarne din tavan, care aveau dedesubt o serie de dispozitive de ventilaţie cu grătar.

– Uită-te pe aici, îi spuse lui Angel. Vezi dacă poţi să găseşti ulei, spirt, orice substanţă care arde.

Aveau o mică şansă. În timp ce Angel căuta, Louis examină dispozitivul care alimenta cu grâne hambarul. Era ceva mai complicat decât o pâlnie de metal care făcea legătura între tancul de depozitare şi peretele hambarului, având la un capăt o valvă, pentru a da drumul grânelor. Dispozitivul se afla la trei metri de pământ şi avea un jgheab portabil de metal şi un container din plastic de depozitare dedesubt. Louis se aşeză pe container şi întoarse valva. Era uşor ruginită şi trebui să se opintească pentru a o putea mişca, dar până la urmă privi uşurat cum grânele începură să cadă pe podeaua hambarului. Luă câteva boabe în mâinile sale, frecându-le între degete. Erau complet uscate. Roti valva în continuare, mărind debitul curgerii grăunţelor. După un minut sau două, aerul era deja plin de un praf înecăcios şi de particule de grăunţe.

Angel apăru lângă el.

– Nimic, spuse el.

– Nu contează. Du-te să vezi cât sunt de aproape.

Angel îşi acoperi nasul şi gura cu haina, în timp ce mergea grăbit prin hambar, până ce ajunse la uşa glisantă principală din faţa hambarului. Ferestrele erau toate pline de praf. Aruncă prudent o privire pe geam şi văzu trei siluete venind prin ploaie spre hambar. Erau la o depărtare de vreo şaizeci de metri şi se pregăteau să se despartă. Unul s-ar fi dus în spate în timp ce doi ar fi venit prin faţă. Pentru ei nu exista altă cale de a cerceta hambarul în siguranţă şi s-ar fi asigurat şi că prada lor nu a scăpat pe uşa din spate.

– Sunt aproape, strigă Angel în loc de răspuns. E vorba despre minute. Tuşi tare atunci când puţin praf îi intră în plămâni. Abia îl mai putea vedea pe Louis din cauza prafului lângă cel mai îndepărtat perete.

– Lasă-i să te zărească, spuse Louis.

– Ce?

– Lasă-i să te vadă. Deschide ușa, apoi închide-o la loc!

– Poate ar trebui să-mi pun și un măr pe cap sau să mă costumez în rățușcă.

– Fă-o!

Angel trase zăvorul de la ușa glisantă, apoi o împinse înapoi cam cu un metru jumătate. Se auzi un foc de armă. Repede, Angel închise ușa din nou și se întoarse lângă Louis.

– Ești mulțumit acum? spuse el în timp ce fugea spre partenerul său.

– Extaziat. E timpul să mergem. Louis ținea în mână niște saci vechi de grăunțe și încărcătorul de rezervă de la Glock. Legă sacul în jurul încărcătorului, ținându-și bricheta Zippo între dinți. Îl mai ai pe al tău? întrebă el cu bricheta în gură.

Angel își scoase încărcătorul din buzunar și i-l întinse. Louis făcu același lucru cu încărcătorul lui Angel, adăugând mai multă greutate sacului.

– În regulă, spuse. Făcu semn spre ușa din spate. Ușa din stânga se deschise. Ei tocmai păși afară din hambar când un tânăr apăru de după colțul din dreapta lor. Era mic și înarmat cu un pistol. Se holbă la ei, apoi ridică arma fără nici un pic de entuziasm. Pistolul tremura în mâna lui.

– Nu mișca! spuse el, dar Angel se mișca deja.

El apucă pistolul, împingându-l spre stânga, și-l lovi pe bărbat cât de tare putu, în față, cu capul. Bărbatul se prăbuși, lăsându-i pistolul lui Angel. În timp ce cădea la pământ, Angel auzi cum se deschideau ușile duble de la intrarea din față a hambarului.

Ceva luă foc în spatele lui Angel. Se întoarse și-l văzu pe Louis cum aprindea sacul.

– Fugi! spuse Louis.

Și Angel o luă la fugă. Câteva secunde mai târziu, Louis era lângă el, cu mâna pe spatele suferind al lui Angel,

împingându-l în jos, la pământ, în timp ce Angel începu să se roage.

Benton și Quinn auziră împușcăturile când intrară în hambar. O parte din hambar era plină de praf, iar ei nu puteau vedea peretele din partea aceea. Quinn îl apucase deja pe Benton de umăr și-l împingea înapoi pe unde intraseră când sacul în flăcări apăru printre ușile duble în interiorul mediului bogat în praf din hambar.

– O, pe toți dracii! spuse Benton. O...

Și iadul deveni o realitate, în timp ce lumea se preschimbă în foc.

Jackie Garner se săturase să mai fie ud.

– Nu putem să stăm așa în ploaie, spuse el. Trebuie să plecăm.

– Ne-am putea despărți, spuse Paulie, să mergem pe câte un drum și să vedem ce se întâmplă.

Nu vom putea vedea ce se întâmplă pentru că vom fi morți, se gândi Willie. Frații Fulci și prietenul lor erau nebuni cu siguranță, dar cel puțin erau înarmați și nebuni. Cinci, câți erau ei, împreună, aveau mai multe șanse decât doi sau trei.

– E încă mult teren pe care trebuie să-l acoperim, spuse Jackie. Ei ar putea fi oriunde.

În acel moment, deasupra unui deal dinspre sud se ivi deodată o minge uriașă de fum amestecat cu lemn și țărână, care se ridica pe cerul cenușiu, iar urechile lor începură să țiuie din cauza zgomotului făcut de explozie.

– Știi, spuse Jackie, e doar o presupunere...

Louis și Angel se ridicară în picioare. Erau înconjurați de resturi de dărâmături; lemn, saci, grăunțe arse. Haina lui Louis era în flăcări. Și-o scoase de pe el și o aruncă într-o parte

înainte să ia și el foc. Părul lui Angel era pârlit și avea o urmă de arsură roșie lucioasă pe obrazul său stâng. Evaluară pagubele. Jumătate din hambar era năruit, iar depozitul de grâne se prăbușise. În mijlocul acestor rămășițe, Angel recunoscu corpul tânărului care îi amenințase pentru scurt timp cu arma.

– Cel puțin, avem o armă, spuse el.

Louis i-o luă.

– Eu am o armă, rectifică el. Ce preferi: tu cu o armă sau eu cu o armă alături de tine?

– Eu cu o armă.

– Ei bine, nu o poți avea.

Angel privi lung resturile hambarului.

– Vor veni toți acum.

– Așa cred.

– Cel puțin vor aduce cu ei ceva mai multe arme.

– Am să-ți fac eu rost de una când vor veni.

– Da?

– Da.

– Mulțumesc.

– Pentru puțin.

– Bliss va veni și el.

– Da, va veni.

– Deci, mai mergem să-l vedem pe Leehagen?

– Mergem.

– Bine.

– Asta e bine.

Porniră la drum.

– Știi, picioarele mele sunt ude, spuse Angel.

– Dar acum măcar te-ai încălzit...

26

Bliss auzi explozia și înțelese că Louis era aproape. Nu-și făcea griji că bărbații pe care-i vâna ar fi putut muri, pentru că în adâncul inimii lui știa că Louis era al lui. Această confruntare i se cuvenea, după tot ce îndurase.

Îl subapreciase pe protejatul lui Gabriel, dar mai era și faptul că Gabriel căutase întotdeauna Secerătorul perfect, cel pe care l-ar fi putut forma în așa fel încât să-i îndeplinească ordinele fără să pună întrebări. Bliss văzuse atât de mulți venind și plecând, moartea lor provocându-i tristețe lui Gabriel, numai pentru că eșecul lor era de fapt al său. Ceea ce Gabriel nu înțelesese, spre deosebire de Bliss, era faptul că cineva care s-ar fi supus orbește ordinelor lui Gabriel nu ar mai fi fost bun de nimic până la urmă. Ceea ce-l făcea special pe Bliss – și ceea ce-l făcea special și pe Louis, cum ajunsese să admită chiar Bliss, cu zgârcenie – era faptul că în amândoi exista o urmă de personalitate, probabil chiar un fel de pervertire a spiritului, ceea ce însemna că până la urmă se vor elibera de restricțiile impuse de Gabriel și de cei care, în schimb, se foloseau de el pentru propriile interese. De aceea supraviețuiseră ei doi, spre deosebire de atâția alții care nu mai erau în viață, dar Bliss era destul de chibzuit ca să-și dea seama că o astfel de situație nu putea continua la nesfârșit. La

un moment dat, va obosi, iar gândirea îi va deveni mai înceată. Va face o greşeală şi va plăti pentru asta, asta era o ipoteză, sau va încerca să alunece încet în anonimat, luându-şi secretele cu el, dar s-ar găsi unii, printre care probabil şi Gabriel, care vor prefera ca secretele lui Bliss să fie îngropate împreună cu el, şi asta mai devreme decât mai târziu. Aşa că Bliss îşi asumase un risc premeditat: el spusese un preţ, şi acesta îi fusese acceptat. Făcuse o greşeală: Louis supravieţuise. Acum era timpul să rectifice acea eroare.

Explozia uşură următoarea parte a planului său. Acum ştia unde se află Louis, chiar dacă era mult mai la sud-vest decât se aşteptase. Curios, se gândi, că Louis şi iubitul lui se îndreptau spre capcană, în loc să încerce să scape de acolo. El ştia de la fiul lui Leehagen că bărbaţii încercaseră să găsească o cale să spargă cordonul şi că fuseseră forţaţi să se întoarcă în pădure. Dacă ar fi insistat, ar fi reuşit să treacă de urmăritori cu altă ocazie. Cu puţin noroc, chiar să şi ajungă la unul din podurile de peste râu nu ar fi fost imposibil pentru ei, deşi nu ar fi reuşit să ajungă prea departe, pentru că mişcările lor fuseseră supravegheate încă din start. Soarta lor era numai în mâinile lui, iar el le semnase condamnarea la moarte.

Se mişcau spre interior, nu în afară. Îi trecu prin minte să găsească o cale să-l avertizeze pe Leehagen, apoi decise că nu era nevoie să facă asta. Bătrânul gangster putea să-şi dea şi singur seama cum stăteau lucrurile, iar dacă nu putea, atunci nu merita să mai trăiască. În ciuda tuturor obstacolelor care-i fuseseră puse în cale, Louis venea după Leehagen. Bliss îi admira perseverenţa. El îl considerase întotdeauna lipsit de puritate pe Louis, pentru că nimeni nu avea puritatea lui Bliss, dar ceva din propria lui tenacitate se afla îngropată adânc în bărbatul mai tânăr.

Grăbit şi hotărât, Bliss porni spre locul exploziei.

*

Ceva se mișcă într-un jgheab, lângă ruinele hambarului. O platformă fu dată în lături, urmată de o bucată de tablă ondulată. Sub bucata de tablă se afla Benton. Partea stângă a feței sale era carbonizată și înnegrită, fâșii subțiri de carne vie fiind vizibile în locurile în care pielea se crăpase, precum magma unui vulcan, care izbucnește prin crusta crăpată, și nu mai vedea nimic cu ochiul stâng. Durerea era înfiorătoare.

Se ridică de jos ca să se așeze cumva, folosindu-și palmele. Pielea de pe dosul palmelor era arsă și crăpată, dar palmele erau nevătămate. Își analiză partea de jos a corpului. O parte din cămașa lui fusese arsă, iar pielea în acea zonă era arsă și acoperită cu bășici, străpunsă din loc în loc de așchii de lemn. Lângă el zăcea ce mai rămăsese din Quinn. Atunci când hambarul fusese aprins, Quinn fusese surprins în plin de explozie. Corpul lui sărise în aer și căzuse peste Benton și, involuntar, îl protejase pe Benton de ce era mai rău, alături de o acumulare neprevăzută de resturi de dărâmături.

Se ridică în picioare și își șterse de pe pantaloni petele de sânge și cenușă. El bănuia că o parte din pete proveneau de la Quinn și simți un val de indignare la gândul morții prietenului său. Își puse mâna pe frunte. Simți o durere când își atinse capul. Era o bucată de piele rămasă fără păr. Își retrase palma plină de sânge.

Durerea din globul său ocular era lucrul cel mai greu de suportat, pentru că era atât de profundă și de intensă. Nu mai avea nici un fel de percepții vizuale, dar simțea clar o proeminență în orbita ochiului său drept. Cu grijă, ridică mâna sa dreaptă și o apropie de ochi. Palma întâlni o așchie de lemn, iar Benton urlă de durere. Din ochiul drept îi țâșneau lacrimi și vederea i se încețoșă. Încercă să se controleze, să nu intre în panică, străduindu-se ca, în loc să respire precipitat, să tragă aer adânc în piept și să expire apoi mai liniștit.

Avea o aşchie în ochi. Nu o putea lăsa acolo. Nu poţi să stai cu o aşchie în ochi. Era ceva... rău.

Benton ridică mâinile în faţă şi le întoarse cu palmele faţă-n faţă. Şi le puse de o parte şi de alta a capului, aproape să-l atingă, câte una de fiecare parte a ochiului său rănit. Apoi, uşor, îşi duse fiecare index spre aşchie, până ce o atinse cu ambele degete. Durerea era groaznică, dar de data aceasta, el se aşteptase să simtă astfel. Apucă strâns cu vârfurile degetelor aşchia de lemn şi trase. Era înfiptă foarte adânc, aşa că întâmpină ceva rezistenţă, dar nu se opri. Era un zgomot asemănător cu alarma sirenelor în capul său, foarte ascuţit şi intens, şi doar atunci când aşchia ieşi şi ceva cald i se prelinse pe obraz, îşi dădu seama că ceea ce auzea erau de fapt propriile lui ţipete.

Examină aşchia, ţinând-o aproape de ochiul său drept. Era lungă de circa cinci centimetri şi aproape jumătate din lungimea ei era acoperită cu sânge şi lichid din globul ocular. *Ticăloşii mi-au înfipt o aşchie în ochi,* se gândi. Îi va ucide pentru asta.

Benton se ridică în picioare. Creierul lui nu părea să funcţioneze aşa cum ar fi trebuit. Nu părea să transmită comenzile potrivite membrelor sale, făcându-l să se poticnească şi să se clatine în timp ce mergea. Cu toate astea, reuşi să lase în urmă ruinele hambarului fără să cadă în genunchi decât o singură dată. Deja uitase de arsurile sale şi de rămăşiţele lui Quinn, iar soarta lui Roundy nu-i afectă câtuşi de puţin luciditatea deja distrusă. Ceea ce-l preocupa era aşchia de lemn care-l lăsase orb de un ochi. La urma urmei, ce fel de bărbaţi ar orbi un alt bărbat? Nişte bărbaţi care nu meritau să trăiască, iată ce fel.

Undeva în depărtare, văzu două siluete mişcându-se, una mai înaltă, cealaltă mai scundă. Îşi găsi puşca acoperită pe jumătate sub rămăşiţele lui Quinn şi o ridică. Apoi porni în urmărirea celor care-l torturaseră.

*

Detectivul parcursese doar o scurtă distanță în direcția exploziei, când apăru o mașină. Era o Toyota Camry, care se îndepărta în viteză. Mâna lui Willie strânse pistolul, chiar când Detectivul încetini, permițându-le să se îndepărteze. În spatele lor, Jackie Garner și frații Fulci încetiniră și ei.

– Ai vreun plan pentru când vom ajunge acolo? întrebă Willie.

– Același plan ca mai devreme: să nu murim.

Nori groși de fum se vedeau ridicându-se de peste drum. Făcea dificil drumul cu mașina, dar însemna, de asemenea, că fumul avea să-i ascundă de cei din fața lor. Așa stând lucrurile, ei aproape că intrară cu mașina în cei din fața lor când ajunseră la locul exploziei. Mașina roșie păru că se materializase de nicăieri, oprită, cu portierele din față deschise și cu doi bărbați stând pe locurile din față. Detectivul frână brusc și o luă spre dreapta imediat ce fuseră văzuți, iar în spatele lor, Tony Fulci roti volanul mașinii sale spre stânga, ocolind Mustangul și oprind-o aproape în dreptul bărbaților din mașină.

Neavând cum să deschidă portiera din cauza mașinii lui Fulci care i-o blocase, șoferul decise simplu să deschidă focul, dar din cauza mărimii mașinii de teren, fu nevoit să-și lase geamul în jos și să-și scoată mâna afară ca să poată trage. Până reuși el să facă toate astea, Tony trăsese deja patru focuri prin capota mașinii, iar șoferul căzu într-o parte, mâna lui stângă atârnând inertă pe geamul mașinii pe jumătate deschis, arma sa căzând.

Pasagerul, rănit, dar având încă destulă forță să mai țină o armă, deschise portiera de pe cealaltă parte a mașinii și se rostogoli sărind din mașină, tușind tare și având ochii plini de lacrimi din cauza fumului. Detectivul apăsă pe accelerația Mustangului. Mașina țâșni înainte, izbindu-l pe bărbatul înarmat în partea de jos a corpului și rupând portiera Toyotei.

Forța impactului îl făcu pe bărbat să se încovoaie și-l proiectă pe capota Mustangului. Căzu apoi, după ce Detectivul roti volanul spre dreapta și opri mașina. Detectivul deschise portiera și ieși în fum și în ploaie, cu Willie după el.

Acum se vedeau doi bărbați venind în fugă din direcția focului. Aceștia purtau haine de ploaie impermeabile galbene și blugi, hainele de ploaie distingându-se clar, chiar și prin fum, amândoi părând să fie înarmați. Willie îi văzu înaintea tuturor. Încercă să vorbească, dar fumul îi intra în gură, făcându-l să bolborosească în schimb ceva nedesluşit. Jackie Garner și unul dintre frați coborau încă din mașină, iar Parker îngenunchease lângă bărbatul căzut la pământ.

Willie ridică Browningul.

Nu vreau să fac asta. Am crezut că sunt în stare, dar m-am înşelat. Am crezut doar că vom intra și vom ieși, că-i vom găsi pe Angel și pe Louis și că-i vom ajuta să scape de aici. Nu mi-a trecut prin minte că se vor întâmpla toate astea, că va fi atâta moarte. Eu nu sunt un ucigaş. Nu am ce căuta aici. Nu sunt ca acești oameni. Nu aş putea fi niciodată.

Fumul își schimbă direcția, dus de vânt, și siluetele în galben dispărură pentru o clipă.

Pleacă de aici. Întoarce-te. Dispari în fum. Lasă totul să se termine aici.

Și apărură din nou, acum mult mai aproape. El auzi împușcături și zări prin fum flama de la gura puștilor. Willie trase de două ori în bărbatul din stânga lui, țintind în partea de sus a corpului. Bărbatul căzu la pământ și nu se mai mișcă. O ploaie de împușcături veni dinspre mașina fraților Fulci și al doilea individ avu soarta amicului său. Willie îi văzu pe Jackie Garner și pe Tony Fulci îndreptându-se spre cei căzuți, Tony acoperindu-l pe Jackie în timp ce acesta le luă armele celor doi și verifică dacă mai erau în viață. Detectivul se uita acum la șoferul mașinii. Paulie Fulci era lângă el, iar Willie îl auzi pe Detectiv cum îi spunea lui Paulie că șoferul era mort

și că nici celălalt nu avea s-o mai ducă mult. Toți patru porniră apoi în direcția hambarului distrus, dar Willie nu merse cu ei. Se îndreptă spre locul unde zăcea cel pe care-l omorâse, căzut la pământ cu mâinile și picioarele întinse, departe de corp. Primul foc nu-l nimerise, dar al doilea îl lovise în piept. Arăta de vreo patruzeci de ani, un bărbat supraponderal, chel, îmbrăcat cu niște blugi ieftini și încălțat cu niște bocanci uzați.

Willie se aplecă în față, ținând mâinile pe genunchi și încercă să se abțină să vomite. Vedea o explozie de stele în fața ochilor. Simțea furie, mâhnire și rușine. Se mișcă în direcția opusă fumului dus de vânt și se așeză sub un copac solitar. Ploaia mai contenise și oricum copacul nu oferea prea multă protecție, dar Willie nu mai găsea putere să stea drept. Se lăsă pe spate pe scoarța copacului, azvârli Browningul într-o parte și închise ochii.

Stătu așa până auzi pași. Detectivul se apropia. Fața lui era înnegrită de fum. Willie își spuse că probabil așa arăta și el.

– Trebuie să mergem mai departe, spuse Detectivul. Vor mai veni și alții să-i caute.

– Chiar merită? întrebă Willie. Toate astea merită într-adevăr?

– Nu știu, spuse Detectivul. Știu doar că ei sunt prietenii mei și că sunt în pericol.

Îi întinse o mână. Willie o luă.

– Vei avea nevoie de pistolul tău, spuse Detectivul.

Willie se uita țintă la pistolul aruncat jos.

– Ridică-l, Willie, spuse Detectivul și în acel moment Willie simți că-l urăște.

Dar făcu cum i se spuse. Ridică pistolul și se alătură celorlalți.

Benton auzi împușcăturile în spatele lui, dar nu se uită înapoi. Să continue să meargă înainte era tot ce putea face. Se temea că, dacă s-ar fi întors, chiar și pentru o clipă, și-ar fi

pierdut simțul orientării, iar dacă s-ar fi oprit, ar fi pierdut orice posibilitate de mișcare. Tot ce putea face era să pună un picior în fața celuilalt, să țină în continuare pușca în mâna dreaptă, și până la urmă avea să-i găsească pe cei pe care-i vâna. Treptat, conexiunile din creierul său dispăreau, făcând câte un scurtcircuit, una câte una, ca niște siguranțe supraîncărcate. Abia mai putea să-și aducă aminte cum se numea și uitase complet numele celor care muriseră în incendiul infernal. Tot ce știa era că răspunzătorii pentru tot ce se întâmplase erau înaintea lui, iar el trebuia să-i ucidă. Odată ce ar fi fost morți, el s-ar fi putut opri, iar durerea s-ar fi oprit și ea. Totul s-ar fi oprit. Nu ar mai fi fost nici durere, nici plăceri, nici amintiri. Ar mai fi rămas doar întuneric, ca și cum te-ai fi scufundat noaptea într-o mare caldă.

27

Angel fu primul care-l zări pe Benton. Era încă la o distanță considerabilă, când Angel îi văzu capul apărând de după marginea dealului. Îl avertiză pe Louis bătându-l ușor cu mâna pe umăr și împreună se întoarseră să înfrunte amenințarea.

Era clar că bărbatul era grav rănit. Mai degrabă își târa picioarele decât mergea și părea să-și piardă direcția ușor spre stânga, ca mai apoi, dându-și seama ce făcuse, să se corecteze. Ținea capul în jos și avea o pușcă în mâna dreaptă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât puteau vedea mai bine rănile de pe fața și corpul lui, cauzate de foc și înțeleseră de unde venea.

– Cineva a supraviețuit exploziei, spuse Angel. Totuși, e rănit rău.

– Are o pușcă, spuse Louis.

– Nu pare să-i fie de prea mult folos.

Louis ridică pistolul său și ochi cu acesta în direcția în care mergea, spre bărbatul rănit.

– Nu, spuse el. Cred că nu.

Benton își dădu seama că bărbații pe care-i urmărea se opriseră. Era timpul, așa că se opri la rândul său, știind că nu ar fi avut cum să meargă mai departe, nu aici și nu în această

viață. Peisajul începu să joace în fața lui, iar cei doi oameni de la distanță deveniră neclari și diformi. Încercă să-și ridice pușca, dar brațele sale nu răspundeau. Încercă să vorbească, dar nici un cuvânt nu ieși din gâtul său pârjolit. Tot ce simțea era durere; durere și dorința de a se răzbuna pe cei care i-o cauzaseră. Rănile sale îl reduseseră la stadiul de animal. Frânturi de amintiri ale unor lucruri care nu aveau nici o legătură între ele apăreau în mintea lui numai ca să dispară înainte de a putea să le identifice și să le înțeleagă: o femeie care ar fi putut fi mama lui; alta care ar fi putut fi iubita lui; un bărbat murind în ploaie, sângele curgându-i precum culorile dintr-un tablou...

Pușca era încă în mâna lui. De asta putea să-și dea seama. Se concentră din toate puterile, încercând să o folosească. Reuși să-și pună indexul mâinii drepte pe trăgaci, mâna lui stângă ținând încă țeava puștii. Apăsă pe trăgaci, trimițând inutil glonțul în pământ. Din ochi îi curse o lacrimă. Unul dintre bărbați se apropia. Trebuia să-i omoare, dar acum nu-și putea aminti de ce. Nu mai putea să-și amintească nimic. Totul era pierdut pentru el.

Creierul lui, înțelegând iminența propriei amnezii, porni să lucreze într-un efort final, iar luciditatea lui Benton triumfă pentru ultima dată, ștergându-i din minte orice urmă de durere și mânie, și eșec, permițându-i să se concentreze numai asupra bărbatului care se apropia. Ridică brațul stâng, iar acesta îl ascultă rămânând ferm. Vederea i se limpezi și ținti spre bărbatul înalt, de culoare. Degetul său se încordă din nou pe trăgaci și, în timp ce se pregătea să expire, știu că, în definitiv, totul avea să se termine cu bine.

Încărcătura era de această dată un glonț MatchKing de cincisprezece grame, care nu ar fi însemnat nimic pentru Benton, chiar dacă nu ar fi fost glonțul care-i trecu rapid printr-o parte a capului, intrând prin ceafă chiar sub ochiul care-i mai

rămăsese și ieșind prin urechea sa dreaptă, sfărâmându-i și o mare parte din craniu în drumul său.

Din locul unde stătea culcat în iarba udă, Bliss văzu cum ținta sa cădea la pământ. Își schimbă puțin poziția, ridicându-și ochiul de pe cătarea pușții, ca să poată vedea unde erau ceilalți. Aceștia o luaseră deja la fugă, urcând o colină nu prea abruptă, și se îndreptau spre un crâng, spre est. Chiar și cu XL-ul, ei aveau să fie foarte curând în afara razei de acțiune a armei. El intenționa să-l omoare pe Louis stând față-n față, pentru că voia ca acesta să știe cine era răspunzător pentru moartea lui, dar celălalt, partenerul lui, nu-l interesa. Bliss ținti cu grijă în față, spre bărbatul mai scund, anticipând unde ar fi ajuns acesta în următoarele secunde, după amploarea mișcărilor sale, apoi expiră ușor și apăsă pe trăgaci.

– Drace! spuse Angel, în timp ce își prinse piciorul într-o crăpătură în pământ, continuând apoi să meargă mai departe șchiopătând de piciorul stâng. Louis era lângă el și se opri pentru o clipă, dar Angel nu căzu. Câteva bucăți de pământ, iarbă și țărână săriră din pământ puțin mai departe de ei, în dreapta locului în care stătea acum Angel, tocmai când acesta își recăpătă echilibrul și continuară să fugă, ochii lor fiind acum ațintiți numai pe copacii din pădure, care le puteau oferi siguranță. Angel mai auzi o împușcătură, dar ajunse la un povârniș și începu să coboare, când, deodată văzu că era înconjurat de copaci și se aruncă în noroi, apoi se adăposti după cel mai apropiat copac. Se ghemui lângă copac, cu genunchii la piept și cu gura deschisă ca să tragă adânc aer în piept.

Angel se uită în stânga lui, dar Louis nu era acolo.

– Hei, strigă el. Ești bine?

Nu se auzi nici un răspuns.

– Hei, strigă din nou, acum înfricoșat. Louis?

Dar nu era decât tăcere. Angel nu se mișcă. Trebuia să afle unde era Louis, dar ca să facă asta ar fi însemnat să se ivească de după copac, iar dacă țintașul știa unde era și ar fi ochit în direcția copacului, atunci ar fi sfârșit mort. Dar trebuia să afle, cât de cât, ce se întâmplase cu partenerul său. Se întinse cât putu de aproape de pământ fără să-și expună picioarele la vedere, începând să numere până la trei în minte, apoi când ajunse la doi decise că „la naiba cu asta" și riscă o privire rapidă în jurul copacului.

Se întâmplară două lucruri. În primul rând îl văzu pe Louis zăcând pe o parte, chiar sub marginea povârnișului care cobora spre pădure. Nu se mișca. În al doilea rând, un glonț lovi trunchiul copacului făcând să sară așchii în obrazul lui Angel, forțându-l astfel să-și retragă capul repede, înainte ca încă o împușcătură să-l lecuiască de grijile pe care și le făcea pentru Louis, pentru așchii și pentru orice altceva în viața asta.

El nu era înarmat, omul care pentru el însemna cel mai mult pe lume zăcea rănit sau mort, iar el nu putea ajunge la dânsul, și cineva îl avea în bătaia puștii. Angel era al naibii de sigur cine era acest „cineva": Bliss. Pentru prima dată în atâția ani, Angel își pierdu orice speranță.

Fusese o împușcătură norocoasă, dar Bliss nu refuza să-și încerce norocul ori de câte ori i se oferea ocazia. Mișcarea naturală a armei sale, combinată cu amploarea mișcărilor lui Louis, îl adusese pe acesta în cătarea puștii lui Bliss și primise glonțul. Bliss văzuse cum picioarele negrului înalt se împleticeau și-l urmărise căzând, apoi îl pierduse din câmpul său vizual din cauza povârnișului. Nu putea fi sigur în ce loc îl lovise glonțul. El bănuia că-l lovise în partea de sus a spatelui, într-o parte, mai departe de inimă. Louis ar fi putut fi rănit, probabil mortal, dar poate că nu era încă mort.

Trebuia să fie sigur. Îi făcuse două promisiuni lui Leehagen. Prima era că Louis va muri pe pământul său, că sângele lui va fi absorbit de solul de pe terenul bătrânului. A doua promisiune era că îi va aduce capul lui Louis ca trofeu. Această promisiune fusese făcută fără nici o tragere de inimă. Lui Bliss îi amintea de excese. Era curios că Hoyle îi ceruse să facă același lucru cu Kandic, omul care fusese trimis să-l ucidă și a cărui execuție fusese prima misiune a lui Bliss când reapăruse după retragerea sa. De fapt, acesta fusese unul dintre motivele pentru care Bliss revenise pe câmpul de luptă. Avusese niște probleme personale cu Kandic, o rămășiță a unui vechi conflict de interese. Decapitarea lui nu-l deranjase pe Bliss în mod special, deși fusese mai greu și mai neplăcut decât anticipase, dar nu simțea nici o dorință să-și facă un obicei din asta. Recunoscu, de asemenea, că factorul personal se strecurase în toate crimele pe care le făcuse: el era imaginea în oglindă a bărbatului care fusese odată, nemaifiind atât de rezervat față de cei pe care-i omora. Pe de o parte, acest fapt îi dădea un avantaj în tot ceea ce întreprindea, chiar dacă asta îl făcea mai vulnerabil pe de altă parte. Cei mai buni criminali erau imperturbabili, exact așa cum fusese el însuși pe vremuri. Orice altceva era slăbiciune.

Dar Bliss înțelese, de asemenea, că își crease propriul mit. Kandic, Billy Boy și acum Louis – ei aveau să fie moștenirea lui. El era Bliss, criminalul criminalilor, cel mai periculos din această branșă. Aveau să-și amintească de el după ce va muri. Nu va mai fi niciodată altul asemenea lui.

Dar era timpul să termine treaba care-i era la îndemână. Louis fusese înarmat. Bliss zărise pistolul din mâinile lui. Nu știa nimic despre celălalt, despre cel pe nume Angel, dar nu văzuse nici o armă. Bliss bănuia că bărbatul mai scund nu avea nici un chef să se miște, de frică să nu încaseze vreun glonț. Dacă acționa rapid, Bliss putea acoperi cea mai mare

parte a terenului dintre ei ca să-şi schimbe poziţia şi să-l poată ochi mai bine pe Angel şi apoi să termine cu Louis.

Bliss îşi luă arma şi se apropie.

– Deci în ce direcţie au luat-o? întrebă Willie.

El şi Detectivul stăteau în direcţia opusă vântului care ducea departe fumul. În spatele lor, fraţii Fulci ascundeau Toyota de acolo astfel ca drumul să fie liber pentru ei, dacă s-ar fi hotărât să-şi continue drumul pe ruta curentă. Jackie Garner admira distrugerea depozitului de grâne, la care se lucrase cu atâta ingeniozitate. Lui Jackie îi plăceau lucrurile care explodau.

– Ar avea sens ca ei să plece cât mai departe posibil de acest loc, spuse Detectivul. Dar, pe de altă parte, noi vorbim aici despre Angel şi Louis şi, câteodată, ceea ce ar avea sens nu coincide cu intenţiile lor. Ei au venit aici să-l omoare pe Leehagen. S-ar putea ca nimic din ce s-a întâmplat aici să nu le fi schimbat intenţiile. După cum îi cunosc, cred că asta i-ar fi putut îndârji şi mai mult. Ei vor sta departe de drum ca să nu fie văzuţi, astfel că bănuiala mea este că se vor îndrepta spre casa lui Leehagen.

În acel moment, auziră prima împuşcătură.

– Acolo! strigă Jackie, arătând peste umărul lui Willie.

„Vest, se gândi Willie, întocmai cum spusese bărbatul."

Încă două focuri urmară, unul la distanţă scurtă de altul. Detectivul deja o luase la fugă.

– Jackie, tu şi cu cei doi fraţi luaţi maşina, spuse. Urmaţi linia drumului. Încercaţi să găsiţi o cale să ajungeţi repede acolo. Willie şi cu mine vom merge pe jos, în caz că veţi interveni. Se uită la Wilie. Eşti de acord cu asta?

Willie încuviinţă cu capul, deşi nu era sigur ce i-ar fi plăcut mai puţin: gândul că acum trebuia să alerge sau faptul

că ar fi trebuit să-şi folosească din nou pistolul odată ce s-ar fi oprit din alergat.

Umezeala fu cea care îl forţă în cele din urmă pe Angel să se mişte. Un lucru atât de neînsemnat, un disconfort atât de minor, având în vedere tot ce li se întâmplase în acea zi şi totuşi asta era realitatea. Umezeala îi producea mâncărimi şi iritaţii. Îşi schimbă poziţia părţii de jos a corpului, încercând să-şi lărgească pantalonii, dar asta nu-i fu de nici un folos.

– Louis? strigă din nou, dar, ca şi mai înainte, nu auzi nimic decât tăcere.

Avea o senzaţie de fierbinţeală în spatele ochilor şi gâtul îi ardea. El ştia că deja începuse să jelească, dar dacă ar fi permis durerii să-l copleşească, atunci totul ar fi fost pierdut. Trebuia să se ţină tare pe poziţii. Exista posibilitatea ca Louis să fi fost doar rănit. Mai era încă speranţă.

Îşi analiză situaţia. Existau două posibilităţi. Prima ar fi fost ca Bliss să fi rămas pe poziţie, sperând să-i nimerească sigur pe oricare dintre ei. Dar Louis nu se mai vedea, iar Louis, Angel ştia asta, era ţinta principală a lui Bliss. Angel conta numai într-o mică măsură, şi doar dacă ar fi intervenit în încercările lui Bliss de a-l elimina pe Louis. Din locul său iniţial de tragere, Bliss nu ar fi putut să-l vadă pe Louis odată ce căzuse, altfel ar fi deschis din nou focul asupra lui. Nu putea fi sigur că glonţul care-l nimerise era unul mortal.

Ceea ce sporea şansele şi, cu atât mai mult, posibilitatea ca Bliss să se apropie, îndreptându-se spre cei doi ca să se asigure că treaba fusese dusă la capăt, spre satisfacţia sa. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Angel ar fi putut ieşi din ascunzătoare fără să fie împuşcat. Era totuşi un joc de noroc şi, deşi Angel se străduise din greu să-şi dezvolte un anumit număr de vicii, jocurile de noroc nu se numărau printre acestea. Până şi irosirea a cincizeci de dolari, odată, la Sarasota Springs, îl făcuse

să cadă pradă unei depresii care durase o săptămână. Pe de altă parte, dacă își pierdea viața acum, era puțin probabil că va mai avea timp să-și regrete ultima decizie, iar dacă rămânea în locul unde se afla acum, atunci el și Louis vor pieri cu siguranță, asta dacă Louis nu era încă mort, o perspectivă pe care Angel, în acel moment, refuza să o accepte.

Avea nevoie de pistolul lui Louis. Dacă reușea să pună mâna pe pistol, atunci ei ar fi avut o șansă să i se opună lui Bliss.

– La dracu', spuse Angel. Drace, drace, drace! Tocmai suferea un acces de furie în fața egoismului partenerului său. Chiar astăzi, dintre toate zilele, trebuia să fii împușcat. Chiar aici, la dracu-n praznic, lăsându-mă singur fără nici o armă și fără tine. Simți cum i se încordează tot corpul, simți fluxul de adrenalină. Ți-am spus că voiam să țin eu acel pistol, dar tu, nimic, trebuia să fie al tău. Marele Pistolar avea nevoie de arma sa, iar acum, în grija cui ne-a lăsat? Ne-a lăsat dracului baltă, așa ne-a lăsat. *Dracului.*

Și, în culmea furiei pe care și-o autoprovocase, Angel o luă la fugă.

Avansul lui Bliss fusese ușurat de pantele ascendente sau descendente ale terenului, fiind astfel mai greu pentru partenerul lui Louis să-i urmărească traiectoria decât dacă ar fi mers pe teren drept. Dezavantajul era acela că, în timp ce se afla în zonele de altitudine mai joasă, nu putea vedea partea de jos a copacilor după care era ascuns Angel. Era conștient și de faptul că Louis și-ar fi putut reveni din starea în care era, suficient ca să poată căuta o acoperire, dar în tot timpul în care Bliss își menținuse atenția îndreptată asupra micului petic de pământ dintre locul în care căzuse Louis și copacii după care se ghemuise iubitul său nu fusese nici urmă de mișcare. Bliss bănuise că teama de a nu fi împușcat îl va ține pe Angel între copaci, dar, în cazul în care își înfrânsese această teamă,

Bliss tot ar fi reușit să parcurgă repede distanța dintre poziția lui inițială și țintele sale, chiar dacă ar fi trebuit să se târască sau să meargă pe vine cea mai mare parte a drumului. Acum era destul de aproape de baza povârnișului care cobora în pădure. După calculele sale, Louis se afla probabil la vreo trei metri în dreapta lui, după acest povârniș. Bliss își lăsă puşca Surgeon deoparte. Avea de gând să o recupereze odată ce și-ar fi terminat treaba. În schimb, își scoase din tocul de sub braț micul Beretta Tomcat. Era arma perfectă pentru lovitura de grație, un pistol de 7 mm, relativ ieftin și totuși sigur, de care te puteai descotorosi repede, fără nici o părere de rău. Mișcându-se liniștit, fără grabă, Bliss înaintă încet până la marginea povârnișului. Trei metri. Doi. Unu.

Își ținea respirația. Avea salivă în gură din abundență, dar nu înghiți. Auzea doar cântecul păsărelelor și foșnetul ramurilor.

Cu o mișcare elegantă, Bliss ridică pistolul și se pregăti să tragă.

Angel era la jumătatea distanței dintre copaci și corpul lui Louis când Bliss își făcu apariția. Era prins în teren deschis, neînarmat. Îngheță pentru o clipă, apoi continuă să fugă, chiar în momentul în care Bliss își îndreptă pistolul în direcția lui, țintind spre partea de sus a corpului.

Apoi, două voci se auziră. Ambele erau foarte cunoscute lui Angel și amândouă rostiră același cuvânt:

– Hei!

Prima voce venea de undeva din spatele lui Bliss. Se roti ca să înfrunte noua amenințare și văzu un bărbat stând cu un genunchi în iarbă, cu un pistol îndreptat spre el. La distanță de acesta și luptându-se în mod evident cu terenul accidentat, era un bărbat supraponderal îmbrăcat în salopetă, cu un pistol în mână.

A doua voce venise de undeva mai jos de Bliss. Se uită în jos și-l văzu pe Louis întins pe spate, cu un pistol îndreptat spre pieptul lui.

Bliss mai că zâmbi, plin de admirație. *Câtă răbdare,* se gândi el, *câtă viclenie. Deștept, foarte deștept băiat.*

Și apoi Bliss simți o greutate și o fierbințeală imediat ce glonțul îl străpunse, făcându-l să se rotească din poziția în care stătea și trimițându-l la pământ, ca mai apoi să se rostogolească în cădere pe povârniș. Ploaia se oprise de o vreme, și cerul de deasupra lui avea petice albastre când muri.

28

Angel avu nevoie de un moment ca să înțeleagă ce se întâmplase de fapt. Odată ce înțelese, nu mai fu nevoie să-și provoace singur furia și găsi cu cale să și-o reverse în întregime asupra lui Louis.

– Ticălosule, strigă el, odată ce se încredință că partenerul, iubitul și acum obiectul supărării sale nu era mort. Tu, ticălos nenorocit!

Îl lovi cu toată puterea în coaste.

– Am fost împușcat, spuse Louis.

Arătă spre o porțiune umedă de sânge pe brațul drept, unde fusese atins de glonț și gaura din mânecă.

– Nu destul de împușcat. Asta-i o zgârietură.

Piciorul lui Angel se balansa pentru un nou șut, dar Louis se ridicase deja stângaci în picioare.

– De ce nu ai spus nimic când te-am strigat?

– Pentru că nu știam unde era Bliss. Dacă m-ar fi auzit vorbind sau dacă te-ar fi văzut reacționând la ceva ce aș fi spus, ar fi optat pentru o lovitură de la distanță. Trebuia să-l atrag mai aproape.

– Ai fi putut șopti! Ce naiba e în neregulă cu tine? Am crezut că ești mort.

– Ei bine, nu sunt.

– Ei bine, ai fi putut fi.

– Ai putea măcar să te arăți mai încântat de faptul că sunt încă în viață. *Am. Fost. Împușcat.*

– La naiba cu tine!

Angel se uită peste umărul lui Louis și-i văzu pe Detectiv și pe Willie Brew stând în vârful colinei, uitându-se în jos spre ei. Se încruntă, surprins. Louis se întoarse și el în acea direcție. Și el se încruntă, de asemenea.

– Voi doi ați plecat cumva în vacanță? întrebă Angel.

– Am venit să vă căutăm, spuse Detectivul.

– De ce?

– Willie credea că ați putea fi în primejdie.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

– Știi și tu, depozite care sar în aer, genul ăsta de lucruri.

– Am fost împușcat, spuse Louis.

– Am auzit.

– Ei bine, nimeni nu pare prea îngrijorat din cauza asta.

– Cu excepția ta.

– Și pe bună dreptate, omule. Voi doi ați venit singuri?

Detectivul se lăsă stingher de pe un picior pe celălalt înainte să răspundă:

– Nu tocmai.

– Oh, nu, spuse Angel, începând să înțeleagă. Doar nu i-ai adus cu tine.

– Nu aveam pe cine să aduc. Nu aveam timp să mai fac mofturi.

– Iisuse! Unde sunt ei?

Detectivul făcu un semn vag cu mâna.

– Pe aici pe undeva. Ei au mers pe drum, cu mașina. Noi am venit pe jos.

– Poate se vor rătăci, spuse Angel. De tot.

– Au venit aici pentru voi. Ei vă venerează.

– Suferă de psihoză.

– Spuneți asta de parcă ar fi un lucru foarte rău. Detectivul făcu un semn spre Bliss. Apropo, cine era?

– Se numea Bliss, spuse Louis. Era un criminal.

– Angajat ca să te ucidă pe tine?

– Așa s-ar părea. Deși s-ar putea să fi acceptat să facă treaba asta gratis.

– Nu s-a terminat prea bine pentru el.

– Se presupunea că era cel mai bun, pe vremuri. Toți au crezut că s-a retras.

– Cred că ar fi trebuit să rămână în Florida.

– Așa cred și eu.

Auziră motorul unei mașini dinspre est. Câteva secunde mai târziu, mașina monstru de teren a celor doi Fulci își făcu apariția deasupra unei coline, îndreptându-se în direcția lor. O parte din furia lui Angel dispăruse și binevoi să examineze rana lui Louis.

– Vei supraviețui, spuse Angel.

– Ai putea să pari bucuros.

– Ticălosule! spuse din nou Angel.

Mașina opri în apropiere de locul unde erau, ridicând în aer bucăți de noroi și iarbă în timp ce frâna, iar frații Fulci apărură, urmați îndeaproape de Jackie Garner. Se uitară la Bliss, apoi la Louis.

– Cine era? întrebă Paulie.

– Un criminal, spuse Detectivul.

– O-ho. Uau, spuse Paulie.

Se uită timid la Louis, dar Tony fu primul care i se adresă.

– Sunteți bine, domnule? întrebă el.

Willie văzu că Detectivul făcea eforturi să se abțină, ca să nu izbucnească în râs. Probabil că nu erau prea mulți oameni cărora cei doi Fulci li se adresau cu „domnule". Asta îl făcea pe Tony să pară un puști de vreo nouă ani.

– Da. Tocmai am fost împușcat.

– Uau, spuse el, ca un ecou al fratelui său.

Amândoi frații păreau copleșiți de admirație.

– Și acum? întrebă Detectivul.

– Vom termina treaba pentru care am venit aici, spuse Louis. Voi nu trebuie să veniți dacă asta nu se potrivește cu planurile voastre, adăugă el.

– Dacă tot am venit până aici. Nu mi-ar plăcea deloc să pierd punctul culminant.

– Și noi? întrebă Tony.

– Cele două drumuri se apropie într-un loc cam la vreo opt sute de metri de casa lui Leehagen, spuse Louis. Rămâneți acolo cu Jackie și încercați să-i rețineți pe oamenii lui, dacă veți avea companie.

Detectivul se îndreptă spre locul în care Willie stătea cam nesigur.

– Tu poți să stai cu ei sau să vii cu noi, Willie, spuse el, și Willie crezu că citise simpatie în ochii Detectivului, dar nu înțelese de ce. Willie se uită la cei doi Fulci și la Jackie Garner. Jackie scosese niște cilindri scurți din rucsacul său și încerca să le explice celor doi frați diferența dintre ei.

– Acesta e cu fum, spuse el, ridicând un tub înfășurat la ambele capete cu o bandă de hârtie verde. Este verde. Iar acesta explodează, spuse el, ridicând un tub înfășurat la capete cu hârtie roșie. Acesta e roșu.

Tony Fulci privi cu mare atenție ambele tuburi. Acesta e verde, spuse el, arătând cu degetul explozibilul. Celălalt e roșu.

– Nu, le-ai încurcat.

– Nu le-am încurcat deloc. Ăsta-i roșu, iar celălalt e verde. Spune-i și tu, Paulie.

– Nu, Jackie are dreptate. Verde și roșu.

– Iisuse, Tony, spuse Jackie. Ești daltonist. Nu ți-a mai spus nimeni asta vreodată?

Tony ridică din umeri.

– Mi-am imaginat că multora le place mâncarea roșie.

– Asta nu e normal, spuse Jackie, deși acum cred că înțeleg de ce întotdeauna treceai pe roșu.

– Ei bine, nu mai contează acum. Deci, cel verde e de fapt roșu, iar cel roșu e verde? zise Tony.

– Așa este, spuse Jackie.

– Îmi mai spui o dată care din ele explodează?

Fără nici o tragere de inimă, Willie se întoarse spre Detectiv.

– Merg cu tine, spuse el.

29

Se apropiară de casa lui Leehagen pe același traseu pe care o luaseră mai devreme în cursul acelei zile, trecând pe la țarcurile de vite. Mașina lor era încă în garaj, iar corpurile celor doi Endall erau tot pe podea. Țarcurile le asigurau o mai bună acoperire decât cea de care ar fi avut parte dacă s-ar fi apropiat de drum, deși, așa cum Angel subliniase, drumul le oferea, de asemenea, posibilitatea să se ascundă în mai multe locuri și totuși ajunseră la dealul de pe care se vedea proprietatea fără nici un incident. Din nou, casa lui Leehagen se afla mai jos de ei. Părea că emană un sentiment de anxietate, ca și cum era în așteptarea unor violente represalii care inevitabil urmau să aibă loc pentru cei din interior. Nu era nici un semn de viață: nici o umbră în mișcare, nici draperii trase deoparte, doar liniște și prudență.

Angel se întinse pe iarbă, în timp ce Louis cerceta cu grijă fiecare metru al proprietății.

– Nimic, spuse el.

Rana, deși era doar ceva mai mult decât o zgârietură, îl durea.

Frații Fulci îi oferiseră câteva sedative ușoare din farmacia lor ambulantă, dar durerea nu era destul de puternică pentru

a justifica afectarea lucidității sale înainte ca treaba să fie terminată.

– E mult câmp deschis între noi și ei, spuse Angel. Ne vor vedea venind.

– Lasă-i să ne vadă, spuse Louis.

– E ușor pentru tine să spui asta. Tu ai fost deja împușcat o dată pe ziua de azi.

– Îhî: și un foc tras de un țintaș de elită într-o țintă în mișcare în teren deschis și tot nu a nimerit la sigur. Crezi că oricine ar fi acolo înăuntru ar putea să facă mai mult? Ăsta nu e un western. Oamenii sunt greu de nimerit, cu excepția cazului în care sunt foarte aproape.

În spatele lor îngenunche Detectivul și mult mai în spate era Willie Brew. Acesta spusese foarte puține cuvinte de când îl împușcase pe omul de la hambarul distrus, iar ochii lui păreau că privesc undeva în suflet, la ceva pe care doar el putea să-l vadă, în loc să privească în jur, la lumea în care se mișca. Detectivul știa că Willie era în stare de șoc. Spre deosebire de Louis, el înțelegea prin ce trece Willie. Cei pe care-i omorâse nu încetau să-l însoțească pe Detectiv, iar el știa că, atunci când omorai pe cineva, luai asupra ta povara suferinței și durerii celui ucis. Acesta era prețul pe care-l plăteai, dar nimeni nu-i explicase asta lui Willie Brew. Acum el avea să plătească acest preț până la sfârșitul zilelor sale.

Louis privi spre cer. Se întuneca din nou. Mai multă ploaie venea după scurta pauză. Detectivul privi și el pe cer, apoi dădu din cap.

– Vom aștepta, spuse.

Se întoarse spre Willie Brew, dându-i o ultimă șansă să lipsească de la ceea ce trebuia să urmeze.

– Vrei să rămâi aici în timp ce vom intra?

Willie clătină din cap.

– O să merg, zise el. Willie simțea cum viața i se scurgea încet din trup, ca și cum el era cel care fusese împușcat, și nu bărbatul pe care el îl lăsase mort, la pământ. Mâinile sale nu se opreau din tremurat. Nu credea că va mai putea ține în mână Browningul fără să tremure, chiar dacă viața lui ar fi depins de asta. Pistolul era înapoi în buzunarul de la salopetă și putea rămâne acolo. Nu avea să-l mai folosească din nou, niciodată.

Și rămaseră astfel unde erau, tăcuți, până ce începu din nou să plouă.

Se mișcau repede, fugind în perechi. Ploaia începuse deodată, torențial, căzând pe pământ pe o direcție oblică, din cauza vântului vestic, ajutându-i să se apropie de casă în timp ce stropii bombardau ferestrele casei lui Leehagen, făcându-i să treacă neobservați de cei care erau înăuntru. Ajunseră la gardul de la marginea proprietății, apoi folosiră tufele și copacii din curte ca acoperire, în timp ce avansau către clădire. Casa era înconjurată de o verandă. Draperiile erau trase la ferestrele de la primul etaj, și ferestrele erau încuiate. O rampă de acces scoasă din funcțiune se afla în continuarea scărilor centrale din fața ușii de la intrare, care nu avea geamuri și era închisă. Ei trecură de micul apartament al infirmierei, format dintr-o singură cameră cu un pat și un mic living. Nu era nimeni înăuntru. Fusese trimisă de acolo, așa bănuia Angel. Leehagen nu ar fi vrut ca ea să fie martoră la ce plănuise.

Își croiră drum până la ușa din spate, care avea inserate opt ochiuri de geam, în spatele cărora se vedeau niște perdele de dantelă. Prin perdele se putea vedea o bucătărie mare și modernă, iar după bucătărie, o sufragerie. În dreapta sufrageriei era un spațiu care ducea într-un hol. Holul nu avea

nici o ușă, probabil pentru a ușura accesul lui Leehagen în scaunul său cu rotile.

Ușa din spate era închisă. Folosind țeava puștii lui Bliss, Angel sparse un ochi de geam și bagă mâna prin deschizătură ca să apuce zăvorul, degetele sale agile mișcându-se iute, conștient fiind că el era în acel moment cel mai expus dintre ei. Zăvorul se ridică, iar el își retrase mâna prin spărtură și roti mânerul, împingând ușa ca să se deschidă, în același timp lipindu-se de peretele casei, anticipând focul de armă. Dar nu se auzi nici o împușcătură.

Louis intră primul, stând aplecat și o luă spre stânga, retrăgându-se din raza vizuală a oricui ar fi fost tentat să deschidă focul asupra lor din hol. Detectivul îl urmă, apoi se auzi bubuitul unui foc de armă din interiorul casei, iar geamul de deasupra capului său se făcu țăndări. Detectivul se aruncă spre dreapta și începu să se târască pe podea, când încă un glonț fu băgat pe țeavă și un al doilea foc urmă, acesta distrugând un dulap, doar la câțiva centimetri de locul unde fusese piciorul său cu o secundă mai devreme. Angel răspunse cu câteva focuri de armă, permițându-i Detectivului să intre în sufragerie, în timp ce trăgătorul rămăsese țintuit în loc, îndreptându-se apoi spre celălalt capăt al camerei. De îndată ce Angel se opri ca să-și încarce din nou arma, el se mișcă. Auziră strigăte, apoi zgomotele unei încăierări. Angel și Willie se repeziră în bucătărie, în timp ce Louis avansă până în hol, ținând în mână arma lui Bliss.

Un tânăr zăcea pe dușumeaua de lemn, având la cap o rană care sângera, ochii săi fiind dați peste cap, văzându-i-se astfel numai albul ochilor. Detectivul îl lovise de câteva ori cu patul armei sale în timp ce se luptau, în loc să-l împuște. Era clar de ce. Nu avea mai mult de șaptesprezece sau optsprezece ani și avea părul blond și pielea bronzată: încă un ajutor de fermier care respecta ordine.

– E doar un puști, spuse Willie.

– Un puști cu o armă, spuse Angel.

– Da, dar totuși.

– Lor nu le-a trecut prin cap că ai putea ajunge așa de departe, spuse Detectivul.

Louis se uită prin sufragerie, unde un scaun era așezat în fața ferestrei, tras mai departe de masa din spate. Pușca Chandler încă mai era pe masă, iar trusa Hardigg rămăsese pe mocheta de pe dușumea. Păși prin sufragerie și-și plimbă degetele pe țeava puștii, apoi își puse mâna pe spătarul scaunului. Detectivul era lângă el.

– În locul acesta a așteptat, spuse Louis.

– A fost ceva personal, nu-i așa? întrebă Detectivul.

– Da, cu adevărat personal.

Când se întoarseră în hol, văzură că Willie pusese o pernă sub capului băiatului rănit.

– De ce nu rămâi aici cu el? spuse Detectivul. Avem nevoie de cineva aici, jos, pentru orice eventualitate.

Willie își dădea seama că, într-un fel, fusese retrogradat, dar nu-i păsa. Era recunoscător pentru că i se oferise șansa de a avea grijă de băiat. Avea de gând să ia niște apă de la bucătărie și să-i curețe acestuia rana de la cap, ca să se asigure că nu se va infecta sau ca să nu intre în convulsii. El nu voia să meargă sus cu ceilalți, excepție făcând doar cazul în care nu ar fi avut încotro. Chiar dacă ar fi apărut deodată în fața lui unul dintre oamenii lui Leehagen cu un pistol și i l-ar fi pus în față, Willie nu credea că ar fi fost în stare să facă mare lucru. Ar fi închis ochii doar și l-ar fi lăsat să tragă.

Detectivul o luă primul pe scări, Louis și Angel urcând în spatele lui, până ce acesta le făcu semn că drumul era liber. La etaj erau cinci uși, toate închise, dar nici una, după cum constataseră, nu era încuiată. Le luară la rând, Louis deschizându-le și acoperindu-i din partea dreaptă, Angel din stânga, iar

Detectivul stând cu spatele la ei, ca să poată ține sub observație celelalte uși. Trei dintre camere erau dormitoare, unul dintre ele fiind plin cu haine de damă, altul cu haine bărbătești, deși în camera bărbatului, articolele de îmbrăcăminte erau amestecate, iar pe o noptieră era o cutie de prezervative Trojans. A patra cameră era o baie spațioasă, care fusese modificată pentru uzul personal al domnului Leehagen. Acolo era o cameră de duș pentru persoane cu handicap, în loc de o cabină de duș obișnuită, cu un scaun de plastic sub capul dușului și cu o saltea de cauciuc în cadă, care putea fi umflată sau dezumflată, după cum ar fi fost nevoie. Rafturile erau burdușite cu medicamente: diferite soluții, pilule și seringi din plastic. De undeva de dedesubt, venea un miros de boală, respingător: mirosul morții, mirosul cuiva putred pe dinăuntru.

O ușă închisă făcea legătura între baie și camera care era, probabil, dormitorul lui Leehagen. Louis și Angel se așezară de o parte și de alta a ușii, în timp ce Detectivul merse până în hol și se pregăti să intre pe cealaltă ușă a dormitorului principal.

Louis îl privi pe Angel și făcu semn cu capul. Făcu un pas înapoi și trase cu putere un picior în ușă, chiar sub broasca ușii. Broasca rezistă, dar, chiar în acel moment, Detectivul intră în dormitorul principal. Se auzi un foc de armă, iar Louis lovi din nou cu piciorul în ușă. Broasca cedă, iar ușa se deschise într-o fracțiune de secundă, și Louis se trezi în fața unui bărbat solid, de vreo patruzeci de ani, care avea în mână un pistol semiautomat: fiul lui Leehagen, Michael. Loretta Hoyle se ghemuise cu capul ascuns între brațe, ca un cocon. Între ei și locul unde se aflau Louis și Angel se afla un pat mare de spital, pe care stătea întins un bătrân foarte palid, cu o mască de oxigen peste gură și nas.

Pentru o clipă, Michael Leehagen fu dezorientat. El nu putea acoperi ambele uși în același timp, așa că îngheță.

Și Louis îl ucise. Glonțul îl lovi în piept, iar el alunecă în jos pe peretele de care se rezemase. Pe partea din față a cămășii lui albe se lățea o pată mare de sânge, iar Michael clipi nedumerit la vederea ei, ca să cadă apoi greoi pe podea. Loretta se iți din coconul ei, apoi începu să plângă și întinse mâinile spre el ca să-i susțină capul, în timp ce-l striga pe nume. El încercă să se concentreze asupra ei, dar nu reuși. Trupul lui se cutremură o singură dată. Ochii i se închiseră și muri. Loretta urlă, apoi își lipi fața de gâtul bărbatului și începu să hohotească, în timp ce Angel trase un șut pistolului căzut pe podea.

Capul lui Arthur Leehagen se mișcă pe pernă, iar el își privi fiul mort cu ochii umezi. O mână uscată și palidă se întinse ca să ridice masca pe care o avea pe față și să o îndepărteze de gură. Încercă să respire, dar se auzi doar un horcăit, apoi vorbi.

– Băiatul meu, spuse el.

Ochii i se umplură de lacrimi. Începură să-i curgă pe la colțurile ochilor, picurând fără zgomot pe perne.

Louis se apropie de pat și se uită de sus la bătrân.

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta, îi spuse el.

Leehagen îl privi îndelung. Bătrânul era aproape chel, având lipite de cap numai vreo câteva fire subțiri de păr alb, ca o pânză de păianjen. Pielea lui era palidă și învinețită și părea rece la atingere, dar ochii lui străluceau cu toată puterea, în contrast cu fața atât de deshidratată și lipsită de viață. Poate că trupul îl trădase, dar mintea îi era încă alertă și îl mistuia din cauza frustrării, zbătându-se în capcana unei forme fizice care nu era în stare să-i mai asigure existența prea multă vreme.

– Tu ești acela, spuse Leehagen. Tu mi-ai ucis fiul, pe Jon al meu. Trebuia să facă eforturi ca să poată vorbi, trăgând aer în piept după fiecare cuvânt.

– Eu sunt.

– Ai întrebat măcar de ce?

Louis clătină din cap.

– Nu avea importanță. Și acum ți-ai pierdut și celălalt fiu. Cum am mai spus, ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Mâna lui Leehagen se întinse după mască. O apăsă pe față, căscând gura ca să inspire prețiosul oxigen. O ținu așa un timp, până ce respirația sa fu din nou sub control, apoi înlătură masca.

– M-ai lăsat fără nimic, spuse el.

– Ți-a mai rămas viața.

Leehagen încercă să râdă, dar nu-i ieșiră pe gât decât niște sunete asemănătoare cu o tuse înfundată.

– Viața? spuse el. Asta nu e viață. Abia dacă e o moarte lentă.

Louis privi în jos la el.

– De ce aici? întrebă el. De ce ne-ai adus pe toți până aici ca să ne omori?

– Am vrut ca sângele vostru să curgă pe pământul meu. Am vrut ca sângele vostru să fie absorbit de pământul în care e îngropat Jon. Am vrut ca el să știe că a fost răzbunat.

– Și Hoyle?

Leehagen înghiți în sec.

– Un bun prieten. Un prieten loial. Numele lui Hoyle păru că-i dă mai multă energie, chiar dacă asta dură numai o clipă: Vom angaja alții. Nu se va termina niciodată. Niciodată.

– Nu mai ai pe cine angaja acum, spuse Louis. În curând, nici Hoyle nu va mai avea pe cine angaja. S-a terminat.

Și ceva se stinse în ochii lui Leehagen atunci când înțelese adevărul celor spuse de Louis. Se uită lung la fiul său mort și își aminti de cel care murise înaintea acestuia. Cu un mare efort, își ridică apoi capul de pe pernă. Mâna lui stângă se întinse și-l apucă pe Louis de mâneca jachetei.

– Atunci, omoară-mă și pe mine, se rugă el. Te rog! Fii... *îndurător.*

Capul său se cufundă înapoi între perne, dar ochii îi rămaseră fixați pe fața lui Louis, plini de dușmănie și mâhnire, dar, mai mult decât orice, de o mare nevoie.

– Te rog, repetă el.

Louis se eliberă încet din strânsoarea lui Leehagen. Aproape cu blândețe, își puse mâna deasupra feței bătrânului, apucându-i strâns nările între degetul mare și index, cu palma apăsată pe gura zbârcită și uscată. Leehagen mișcă aprobator capul pe pernă, confirmând mut ceea ce era pe cale să se întâmple. După câteva secunde, încercă să tragă aer în piept, dar nu reuși. Avu un spasm, corpul său începând să se zbată și să tremure. Degetele sale se desfăcură, întinse până la extrem, ochii i se deschiseră mari și apoi totul se termină. Corpul său parcă se dezumflase, astfel încât părea chiar mai mic acum, când era mort, decât atunci când era în viață.

Era ceva mișcare la ușa dormitorului. Willie Brew intrase în timpul în care Leehagen își trăia ultimele clipe, îngrijorat de tăcerea care urmase după focurile de armă. Se citea dezolare pe fața lui, în timp ce se apropia de pat. Să omori oameni înarmați era un lucru, oricât de groaznic l-ar fi considerat el, dar să omori un om bătrân și firav, nimicind viața din el între două degete, ca și cum ai fi stins o lumânare, asta era ceva peste puterea lui de înțelegere. El știa acum că relația lui cu acești bărbați ajunsese la final. Nu mai putea tolera prezența lor în viața lui, la fel cum nu ar fi fost niciodată capabil să se împace cu faptul că el însuși luase o viață.

Louis își luă mâna de pe fața lui Leehagen, zăbovind puțin doar ca să-i închidă ochii bătrânului. Se întoarse spre Detectiv și începu să vorbească, tocmai în momentul în care Loretta Hoyle înălță capul de pe umărul iubitului ei mort și acționă. Fața ei avea aspectul sălbatic al unui animal turbat care căzuse

în cele din urmă pradă delirului. Mâna ei se ivi de după corpul iubitului ținând un pistol, cu degetul pe trăgaci.

Ridică pistolul și trase.

Willie Brew fu cel care sesiză mișcarea și tot Willie Brew cel care reacționă. Felul în care reacționă nu era nici dramatic, nici foarte rapid și nu avea nimic spectaculos. El păși doar în fața lui Louis, ca și cum ar fi tras un ghiont cuiva care se băgase în fața lui, și primi glonțul. Acesta îl lovi chiar sub scobitura de la baza gâtului. Impactul îl făcu să-și piardă echilibrul, căzând pe spate peste Louis, care își trecu instinctiv mâinile pe sub brațele lui Willie ca să-l prindă în cădere. Se mai auziră două împușcături, de data aceasta Angel fiind cel care o ucise pe Loretta Hoyle.

Louis îl întinse pe Willie pe covor. Încercă să lărgească apoi cămașa ca să ajungă mai ușor la rană, dar Willie îi împinse mâinile la o parte, clătinând capul. Era prea mult sânge. Țâșnea din rană, făcându-l pe Willie să se înece. Sângele îi ieșea pe gură în timp ce spatele i se arcuise, Angel și Detectivul fiind acum lângă el. Știind că era pe moarte, Angel îl apucă de mâna dreaptă iar Detectivul de mâna stângă. Willie îi strânse tare de mâini. Se uită la ei și încercă să vorbească. Detectivul se aplecă în jos, cu urechea atât de aproape de buzele lui Willie că sângele îl stropi pe față, în timp ce mecanicul încerca să spună ultimele cuvinte.

– E în regulă, Willie, spuse el. E totul în regulă.

Willie se lupta să tragă aer în piept, dar nu reușea. Fața lui se întunecă de efort, iar trăsăturile lui se crispară din cauza neputinței.

– Las-o să vină, Willie, șopti Detectivul. E aproape gata.

Corpul lui Willie se lăsă din ce în ce mai greu în brațele lui Louis, iar viața îl părăsi în cele din urmă.

30

Înfășurară corpul lui Willie într-un cearșaf alb și-l puseră într-o camionetă parcată în spatele casei. Angel era la volan, cu Detectivul lângă el, în timp ce Louis stătea de veghe lângă Willie. Merseră pe drumul pe care așteptau frații Fulci și Jackie Garner. Aceștia văzură corpul din spatele mașinii și cearșaful pătat de sânge, dar nu rostiră nici un cuvânt.

– Nu a trecut nimeni pe aici, spuse Jackie. Am așteptat, dar nimeni nu a trecut.

Chiar atunci, la distanță apărură niște mașini: trei microbuze și o pereche de jeepuri negre Explorer, care se apropiau în viteză. Frații Fulci deveneau din ce în ce mai agitați și-și ridicară armele așteptându-i să vină.

– Nu, spuse simplu Louis.

Convoiul de mașini se opri la mică distanță de locul unde stăteau. Portiera primului Explorer se deschise, și un bărbat îmbrăcat într-un palton negru, lung, ieși din mașină, punându-și pe cap o pălărie clasică, de culoare cenușie, ca să se protejeze de ploaie. Louis coborî din spatele camionetei și merse în întâmpinarea lui.

– Se pare că ai avut o dimineață pe cinste, spuse Milton.

Louis îl privi fără nici o expresie. Distanța dintre cei doi bărbați era de numai jumătate de metru, dar o prăpastie se căsca acolo.

– De ce ești aici? întrebă Louis.

– Vor fi mulți care vor pune întrebări. Nu poți doar să declari război unei persoane ca Arthur Leehagen și să te aștepți ca nimeni să nu observe. Este mort?

– E mort. La fel și fiul lui și fiica lui Nicholas Hoyle.

– Nici nu m-aș fi așteptat la altceva din partea ta, spuse Milton.

– Bliss e și el mort.

Milton clipi o dată, dar nu mai spuse nimic.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Louis. De ce ești aici?

– Poate din cauza unei conștiințe încărcate.

– Tu nu ai așa ceva.

Milton înclină capul politicos, recunoscând adevărul spuselor lui Louis.

– Atunci spune-i cum vrei: amabilitate profesională, finalizarea unor lucruri încă neterminate. Nu contează.

– Ai comandat moartea lui Jon Leehagen? întrebă Louis.

– Da.

– Ballantine lucra pentru tine?

– Atunci, da. El a fost doar un strat intermediar de siguranță pentru evitarea unui refuz, o treaptă de amortizare între tine și noi.

– Gabriel știa?

– Sunt sigur că bănuia ceva, dar nu ar fi fost bine pentru el să întrebe. Nu ar fi fost înțelept.

Milton privi peste umărul lui Louis, în direcția casei lui Leehagen și pentru o clipă privirea lui fu foarte departe.

– Am vești proaste pentru tine, spuse el. Gabriel a murit în timpul nopții. Îmi pare rău.

Cei doi bărbați se uitară lung unul la celălalt. Nici unul nu părea foarte afectat.

– Deci, ce vom face acum? întrebă Louis.

– Voi o să plecați de aici.

– Care-i varianta oficială?

– O reglare de conturi între două organizații criminale. Leehagen a supărat pe cine nu trebuia. Era implicat în afaceri

ilegale: droguri, trafic de carne vie. Putem spune că rușii au făcut-o. Am auzit că știți totul despre afacerile lui. Sunt sigur că veți confirma că e o poveste perfect plauzibilă.

– Și ce se va întâmpla cu supraviețuitorii?

– Își vor ține gura. Ne pricepem de minune să-i facem pe oameni să nu-și dea drumul la limbă.

Milton se întoarse și făcu un semn cu mâna echipelor de debarasare. Două microbuze se îndreptară spre casa lui Leehagen.

– Mai am o singură întrebare, spuse Louis.

– Cred că am răspuns la destule întrebări pe ziua de azi. De fapt, am răspuns la toate întrebările la care aveam de gând să-ți răspund.

Se îndreptă înapoi spre Explorer. Louis ignoră ce spusese Milton:

– Îl voiai mort pe Arthur Leehagen?

Milton se opri. Zâmbea când privi înapoi.

– Dacă nu ai fi făcut-o tu, am fi fost nevoiți să ne ocupăm chiar noi de el. Traficul de carne vie e o afacere riscantă. Există teroriști care sunt dispuși să folosească orice portiță de scăpare. Cei din familia Leehagen nu erau atât de pretențioși, cum ar fi trebuit de fapt să fie în privința celor cu care aveau de-a face. Au făcut multe greșeli, iar noi trebuie să curățăm în urma lor. În schimb, acum trebuie să curățăm după voi. De asta trebuie să plecați, tu și prietenii tăi. Se pare că ai îndeplinit o ultimă misiune pentru noi, la urma urmei.

Se întoarse și făcu semn microbuzului rămas. Ușile laterale se deschiseră și doi bărbați ieșiră din mașină: cei doi Harry.

– Poliția locală i-a prins, spuse Milton, probabil la ordinele lui Leehagen. E cel mai bun lucru care li s-ar fi putut întâmpla, date fiind circumstanțele. Du-i acasă, Louis, pe cel mort și pe cei vii. Am terminat aici.

Acestea fiind spuse, Milton se urcă în Explorer, și mașina urmă echipele de debarasare spre casa lui Leehagen. Louis rămase în ploaie. Își ridică fața spre cer și închise ochii, ca și cum apa l-ar fi putut curăța de tot ce făcuse.

EPILOG

Eu
M-am regăsit
O, lasă-l pe el
Să mă ardă și să mă înece
Pe mine în rana lumii sale.

Dylan Thomas (1914 – 1953)
Vis și rugăciune

Dacă Nicholas Hoyle era îngrijorat pentru siguranța lui după tot ce se întâmplase, atunci nu lăsa să se vadă asta. Fiica lui a fost îngropată într-un cimitir din New Jersey, dar Hoyle nu a fost la înmormântare, și nici unul dintre ceilalți bărbați pe care Louis și Angel îi întâlniseră la apartamentul lui Hoyle, inclusiv enigmaticul Simeon. Se află că Simeon avea un apartament al său undeva în clădirea lui Hoyle, pentru că de fiecare dată când pleca din apartamentul lui Hoyle se întorcea după lăsarea întunericului și nu era niciodată singur în timpul acestor escapade. Nimic din toate astea nu-i îngrijora pe Angel și pe Louis, care erau mulțumiți doar să urmărească și să aștepte. În decursul a șase săptămâni, ei și alții urmăriseră de sus, dintr-un apartament închiriat, clădirea lui Hoyle, atenți la tot ce se întâmpla, fiind la curent cu companiile furnizoare, firmele de curățenie și alte servicii care erau asigurate în acea clădire. În tot acest timp, ei nu văzură nici urmă de Hoyle în spatele ușilor apartamentului său. El era izolat în fortăreața lui, invulnerabil.

O zi după ce Loretta Hoyle fu îngropată în New Jersey, Willie Brew fu îngropat în Queens. Detectivul, Angel și Louis erau acolo, ca și fosta soție a lui Willie și toți prietenii acestuia. Fu o reuniune selectă. Mecanicul ar fi fost mândru.

După înmormântare, un mic grup se retrase la localul lui Nate ca să-l pomenească pe Willie. Angel și Louis stăteau singuri într-un colț și nimeni nu-i deranja, până ce Arno ajunse după o oră la ușa localului. Absența lui până atunci fusese remarcată, dar nimeni nu știa unde fusese plecat și nici ce făcuse. Își croi loc prin mulțime, ignorând mâinile întinse înspre el, condoleanțele, invitațiile la un pahar. Se opri câteva clipe în fața Detectivului și spuse:

– Ar fi trebuit să ai mai multă grijă de el.

Detectivul încuviință din cap, dar nu spuse nimic.

Arno trecu mai departe, acolo unde ședeau Angel și Louis. Băgă mâna în buzunarul interior al singurului costum pe care îl avea și scoase un plic alb, pe care i-l înmână lui Louis.

– Ce-i asta? întrebă Louis luând plicul.

– Deschide-l și ai să vezi.

Louis îl deschise. În plic era un cec.

– Este pentru o sumă de 22 385 dolari, spuse Arno. Sunt toți banii pe care ți-i datora Willie.

Louis puse cecul înapoi în plic și încercă să i-l dea înapoi lui Arno. În jurul lor se făcuse liniște.

– Nu-l vreau, spuse Louis.

– Nu-mi pasă, spuse Arno. Ia-l! Sunt banii care-ți erau datorați. Acum datoria e plătită. Acum suntem chit. Nu vreau ca Willie să zacă în pământ fiind dator. S-a terminat acum. S-a terminat totul între noi. În schimb, aș aprecia mult dacă ai sta departe de afacerea noastră pe viitor.

Afacerea „noastră". A lui Willie și a lui. Așa fusese întotdeauna, și așa avea să rămână. Numele lui Willie urma să rămână deasupra ușii, iar Arno avea să continue să repare mașinile care i s-ar fi ivit în cale, încărcând doar puțin nota de plată.

Acestea fiind spuse, Arno le întoarse spatele și părăsi barul. Se duse mai departe la atelier și intră pe ușa laterală. Aprinse luminile și trase aer adânc în piept, apoi intră în micul birou și luă sticla de Maker's Mark din dulapul cu acte. Turnă

ce mai rămăsese în sticlă în cana lui Willie, o puse pe podea, trase apoi dintr-un colț scaunul favorit al lui Willie și se așeză pe el.

Și Arno, cu adevărat singur acum, începu să plângă.

Cei care curățau piscina sosiră la clădirea lui Hoyle ca de obicei, la ora șapte seara, imediat după ce Hoyle își terminase exercițiile de înot pe care le făcea seara. Lucrările de întreținere a piscinei erau executate întotdeauna seara, în timp ce Hoyle se pregătea pentru cină, astfel încât să nu-i întrerupă rutina. Cei doi oameni fuseră întâmpinați în holul de la intrare de Simeon și de o altă gardă de corp, pe nume Aristede și acolo fuseră verificați cu detectorul de metale și percheziționați. Cei doi bărbați care veniseră în acea seară nu erau cei care veneau de obicei. Simeon îi știa pe toți din vedere și după nume, dar pe tipii ăștia nu-i mai văzuse înainte. Erau doi tipi de origine asiatică, japonezi, bănuia el. O sună pe proprietara companiei producătoare de piscine, iar ea spuse că da, într-adevăr, erau oamnii ei. Doi dintre oamenii care veneau de obicei erau bolnavi, iar ceilalți erau prinși în alte lucrări, dar japonezii erau buni specialiști, spuse ea. Cel puțin, așa credea ea, că erau japonezi. Ca să fie sinceră, nu era prea sigură. Simeon închise telefonul, îi mai percheziționă o dată pe japonezi de sus până jos doar ca să fie sigur, le verifică trusele de scule și containerele cu chimicale ca să vadă dacă nu aveau ascunse arme, apoi îi lăsă să intre în sanctuarul lui Hoyle.

Piscina lui Nicholas Hoyle era una dintre cele mai noi și mai sofisticate realizări în domeniu, rezultatul celei mai moderne tehnologii pe care ar fi putut cineva s-o achiziționeze. La simpla atingere a unui buton, putea fi creat un efect de râu, dând celui care înota în piscină senzația că înota împotriva curentului, efect care putea fi reglat în funcție de gradul de dificultate al exercițiilor de înot. Piscina era dotată cu un sistem de sterilizare cu radiații UV, care era prevăzut și cu un

sistem de autoclorinare, cu rolul de a menține constant nivelul clorului, un filtru cu spălare inversă automată și un echipament de control automat al PH-ului. Un aparat de curățare automată Dolphin 3001 era folosit pentru curățarea cu perii rotative a pereților piscinei și pentru golirea filtrelor, iar întregul sistem era monitorizat printr-un tablou de comandă, care se afla într-o cabină micuță cu sistem de ventilație, chiar lângă sauna personală a lui Hoyle. Deși fusese o achiziție foarte costisitoare din punctul de vedere al cerințelor de mediu, Hoyle își luase toate precauțiile atât pentru economia de energie, cât și pentru intimitate. Luminile se aprindeau automat la intrarea lui Hoyle în zona piscinei și se închideau atunci când ieșea. Odată ce Hoyle era în interior, un sistem de blocare pe bază de amprentă digitală făcea accesul realmente imposibil.

Dar pentru toate aceste sisteme atât de avansate, întreținerea zilnică era esențială. Electrozii echipamentului de control al PH-ului trebuiau calibrați și curățați, iar containerele cu clor și cele cu soluții pentru ajustarea PH-ului trebuiau completate zilnic, astfel că cei doi japonezi aduseseră toate substanțele necesare și echipamentele de testare. Simeon urmărea cum cei doi executau lucrările de rutină, stând la taclale foarte volubili în timp ce lucrau. Când terminară, îl anunțară că au încheiat și plecară, înclinându-se ușor în fața lui în timp ce-i mulțumeau și intrară în lift.

– Politicoși, tipii ăștia scunzi, nu? spuse Aristede, care lucra pentru Hoyle de mai mult timp, la fel ca și Simeon.

– Cred că da, zise Simeon.

– Bătrânul meu nu a avut niciodată încredere în ei, nu după Pearl Harbour. Totuși, ăștia doi îmi plac. Probabil că i-ar fi fost și lui simpatici.

Simeon nu comentă. Fără să-i pese de rasă sau credință, prefera să-și țină impresiile despre alții numai pentru el.

*

Femeia care era proprietara firmei de întreținere a piscinei se numea Eve Fielder. Ea preluase conducerea firmei după moartea tatălui său și avusese grijă să își creeze o clientelă selectă, formată din clienți de lux și cluburi private de fitness. În acest moment, se uita fix la telefonul pe care abia îl pusese în furcă și se întreba cât va mai trebui să-și facă tot felul de griji pentru firma ei.

– Mulțumit? îl întrebă ea pe bărbatul care stătea așezat în fața ei.

Bărbatul purta o mască de schi. Era mic de statură, iar ea era sigură că era alb. Colegul lui, care era înalt și, judecând după ce se vedea prin găurile din mască, negru, se așezase tăcut la masa din bucătărie. Căută la radioul ei digital pe mai multe frecvențe până găsi un post de radio cumplit cu muzică country, ceea ce sugera un anumit grad de sadism al celor care o țineau ostatică în acest moment. Singură. Pentru prima dată de ani de zile, își dori să nu fi fost divorțată.

– Satisfăcut, spuse cel scund. E cel mai bun lucru la care putem spera în viață.

– Și ce facem acum?

El se uită la ceas.

– Așteptăm.

– Cât timp?

– Până dimineață. Apoi vom pleca.

– Și domnul Hoyle?

– El va avea o piscină foarte curată.

Fielder oftă.

– Presimt că afacerea mea va avea de suferit.

– Probabil.

Ea oftă din nou.

– Există vreo șansă să oprim muzica asta oribilă?

– Nu cred, dar el va pleca în curând.

– E îngrozitoare.

– Știu, spuse el.

Părea sincer.

– Dacă asta te consolează cu ceva, va trebui să o mai asculți doar o oră. Cât despre mine, sunt condamnat pe viață să ascult acest post de radio.

Hoyle lucră în biroul său până după ora nouă dimineața. Se trezea devreme, dar îi plăcea să-și încheie dimineața cu exerciții fizice. Petrecu o oră în sala de fitness, apoi se dezbrăcă și rămase în slip, după care intră în sala piscinei. Rămase în picioare la marginea bazinului, degetele sale de la picioare fiind peste margine. Își puse ochelarii de protecție, trase aer adânc în piept, apoi sări și se scufundă până la fund, corpul lui făcând doar câțiva stropi în momentul impactului, ținând brațele întinse, bule de aer ieșind la suprafață din nările sale. Înotă pe sub apă până la jumătatea piscinei, apoi se ridică la suprafață.

Sistemul de dozare avusese o defecțiune în timpul verificării curente de întreținere, pentru că apa devenise ușor acidă, iar sistemul de dozare al clorului conținea în plus și o soluție de cianură de sodiu care fusese adăugată peste clor. Atunci când sistemul de blocare al ușii fusese activat și luminile din interior se aprinseseră, soluția de cianură fusese eliberată rapid în apa acidă, combinație din care rezultase cianura de hidrogen.

Sala piscinei lui Hoyle tocmai devenise o cameră de gazare.

Hoyle se simțea deja amețit după a doua săritură în apă, iar simțul său de orientare părea să-l fi părăsit, pentru că, după ce sări, se trezi pe partea laterală a piscinei, și nu în celălalt capăt al ei. Nu putea să respire cum trebuie și, în ciuda eforturilor sale, bătăile inimii îi deveneau din ce în ce mai slabe. Avea mâncărimi și arsuri în ochi. Simțea în gură un gust iute și vomită în apă. Și buzele îl dureau, iar în scurt timp durerea i se răspândi în tot corpul. Începu să caute scara, dar abia reuși să ridice picioarele. Încercă să strige după ajutor, dar apa îi intră în gură, iar limba și gâtul începură să-l ardă.

Hoyle intră în panică. Nu se mai putea mișca destul ca să se mențină la suprafață. Se scufundă și i se păru că aude un strigăt, dar nu mai putea să vadă nimic pentru că era deja orb. Gura i se deschise și începu să se înece, apa arzându-l parcă pe dinăuntru.

În câteva secunde, era mort.

Până ce Simeon înțelese ce se întâmplase, fu prea târziu să-și mai salveze șeful. El reuși să treacă de sistemul de securitate, dar, în momentul în care simți mirosul de lângă piscină, fu nevoit să izoleze sala din nou. Ca precauție suplimentară, el evacuă apartamentul, până ce zona fu aerisită complet, apoi intră înapoi singur. Se uită lung la trupul lui Hoyle, care plutea pe apă.

Telefonul mobil al lui Simeon sună. Pe ecranul telefonului apărea că numărul este secret.

– Simeon, se auzi vocea unui bărbat.

– Cine e?

– Cred că știi cine.

Simeon recunoscu tonul grav al lui Louis.

– A fost opera ta?

– Da. N-am observat să fi sărit după el să-l salvezi.

Simeon privi în jur din instinct, uitându-se lung la clădirile înalte care înconjurau piscina, ferestrele clădirilor întorcându-i privirea, indiferente, fără să clipească.

– A fost șeful meu. Am fost angajat ca să-l protejez.

– Dar nu ca să mori pentru el. Ai făcut tot ce-ai putut. Nu poți proteja un om de el însuși.

– Aș putea veni după voi. Trebuie să-mi apăr reputația.

– Ești un bodyguard, nu un virgin. Cred că reputația ta se va restabili. Dar, dacă încerci să vii după mine, sănătatea ta va fi cea care va avea de suferit. Îți sugerez să pleci cât mai departe. Cred că nu știai tot ce s-a întâmplat între Hoyle și Leehagen.

Nu pari genul de om care înscenează cu ușurință ceva altuia. Sau poate mă înșel. Poate că ai vrea să mă contrazici.

Simeon tăcu un timp.

– În regulă, spuse. Voi pleca.

– Bine. Să nu rămâi în oraș. Să nu rămâi nici măcar în țară. Sunt sigur că unui domn ca tine, cu talentele tale, nu-i va fi greu să-și găsească de lucru în altă parte, departe de locul ăsta. Un bun soldat poate găsi întotdeauna un război avantajos în care să lupte.

– Și dacă refuz?

– Atunci, drumurile noastre s-ar putea întâlni din nou. Cineva mi-a spus odată să nu las martori în viață. Nu aș vrea să încep să mă gândesc la tine ca la unul din acei martori.

Simeon încheie convorbirea. Își puse telefonul mobil și permisul pentru sistemul de securitate pe marginea piscinei și părăsi penthouse-ul lui Hoyle. Ajunse până în holul de la parter și ieși repede, dar cât mai firesc din clădire, cu fața spre măreții zgârie-nori care dominau linia orizontului, ferestrele lor reflectând apusul târziu al soarelui și norii albi care lunecau pe cer duși de vânt. El nu se îndoi nici o clipă de faptul că era norocos să fie în viață. Se simțea doar puțin umilit la gândul că fugea. Totuși, asta era destul ca să-l facă să șovăie, în încercarea de a-și redobândi demnitatea. Se opri și privi în sus la clădirile din jurul lui, ochii lui trecând de la o fereastră la alta, de la un cadru metalic la altul. După un timp, încuviință din cap, atât pentru sine, cât și pentru bărbatul care, așa cum bănuia și el, îi urmărea fiecare mișcare.

Louis, asasinul, omul în flăcări.

Louis, ultimul dintre Răzbunători.

MULȚUMIRI

Câteva cărți s-au dovedit, în mod special, a fi deosebit de utile pe parcursul scrierii acestui roman. Ele sunt: *Sundown Towns: A Hidden Dimension of American Racism* de James W. Loewen (Touchstone, 2005); *The Adirondacks: A History of America's First Wilderness* de Paul Schneider (Owl Books, 1997); și *On Killing: The Psychological Cost of Learning to Kill in War and Society* de Dave Grossman (Back Bay Books, 1996).

Sunt recunoscător pentru asistența asigurată de către Joe Long și Keith Long în timpul cercetărilor efectuate pentru secțiunea din carte referitoare la Queens și lui Geoff Ridyard care, într-o altă viață, ar fi putut fi cu adevărat un foarte bun asasin. Mulțumesc, de asemenea, editorului meu britanic, Sue Fletcher, și tuturor celor de la editura Hodder & Stoughton; lui Emily Bestler, editorul meu din SUA, și tuturor celor de la editurile Atria Books și Pocket Books; și agentului meu, Darley Anderson, precum și minunatei sale echipe. În cele din urmă, lui Jennie, Cameron și Alistair, care au dat, ca de obicei, tot ce au putut mai bun. Vă iubesc și vă mulțumesc tuturor.

EI SUNT RĂZBUNĂTORII.
ELITA ASASINILOR PLĂTIȚI.

Printre ei se numără și Louis. Dar acum Louis și Angel, partenerul său de viață, sunt și ei în pericol.

Singura lor șansă este să ademenească ucigașii din bârlogul lor. Acceptă să execute un asasinat pe un domeniu privat izolat și pornesc spre nord, spre un oraș-fantomă, care nu mai există pe nici o hartă, un oraș condus de un om obsedat să-l ucidă pe Louis. Aici însă, vor cădea în capcană, izolați și la mila celui mai temut dintre Răzbunători, Bliss, asasinul asasinilor.

Un singur om mai poate să-i ajute, detectivul Charlie Parker.

IAR SÂNGELE VA CURGE!

ISBN 978-606-92677-7-6

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

9 786069 267776
www.rao.ro
www.raobooks.com